

CODEX DIPLOMATICUS
Aevi Saxonici,

OPERA
JOHANNIS M. KEMBLE.
TOMUS I.

LONDINI:
SUMPTIBUS SOCIETATIS.
MDCCCXXXIX.

Bn 1035.25

✓ B

HARVARD COLLEGE LIBRARY
DEPOSITED BY THE LIBRARY OF THE
GRADUATE SCHOOL OF BUSINESS ADMINISTRATION

Oct. 31, 1939

LONDON:
PRINTED BY SAMUEL BENTLEY,
Bangor House, Shoe Lane.

ENGLISH HISTORICAL SOCIETY.

MEMBERS.

June 1st, 1888.

HER MAJESTY QUEEN VICTORIA.

The VISCOUNT ACHESON, M.P.
The EARL of BANDON, D.C.L.
The DUKE of BEDFORD, K.G.
THOMAS WENTWORTH BEAUMONT, Esq.
The HON. HENRY BOYLE BERNARD.
The LORD BEXLEY, F.R.S. F.S.A.
Rev. JOHN S. BREWER, M.A.
Captain ARTHUR ARUNDEL BROWNE.
Rev. JOHN BROWNE, D.C.L. Bandon, Ireland.
The DUKE of BUCCLEUCH, K.G.
Rev. JAMES BULWER, M.A.
The EARL OF BURLINGTON.
The HON. G. H. CAVENDISH, M.P.
The LORD BISHOP of CHICHESTER.
WILLIAM NELSON CLARKE, Esq. M.A.
Rev. HENRY O. COXE, M.A. Bodleian Library.
JAMES T. GIBSON CRAIG, Esq.
The HON. ROBERT CURZON.
The VISCOUNT DUNGANNON, M.P.
The EARL of DUNMORE.
The LORD BISHOP of DURHAM.
The DEAN and CHAPTER of DURHAM.
LORD FRANCIS EGBERTON, M.P.
ROBERT FEW, Esq.
DR. FRANCK.

- ROBERT GATTY, Esq. F.S.A.
 Rev. J. A. GILES, D.D. Head Master of the City of London School.
 Rev. WILLIAM STEPHEN GILLY, D.D. Prebendary of Durham.
 WILLIAM GRANT, Esq.
 The Right Hon. THOMAS GRENVILLE, Trustee of the British Museum.
 The EARL GREY, K.G.
 HENRY HALLAM, Esq. V.P.S.A. Trustee of the British Museum.
 THOMAS DUFFUS HARDY, Esq. F.S.A. Record Office, Tower.
 WILLIAM HARDY, Esq. F.S.A. Duchy of Lancaster Office.
 Rev. WILLIAM HARNESS, M.A.
 Sir GEORGE HARRISON, K.C.H. Auditor of the Duchy of Lancaster.
 Rev. EDWARD CRAVEN HAWTREY, D.D. Head Master of Eton.
 Sir THOMAS BUCHAN HEPBURN, of Smeaton, Bart. M.P.
 JOHN HEPBURN, Esq.
 JAMES MAITLAND HOG, Esq. of Newliston.
 THOMAS HOG, Esq.
 JOHN HOLMES, Esq. F.S.A. British Museum.
 ALEXANDER BERESFORD HOPE, Esq.
 HENRY THOMAS HOPE, Esq. M.P.
 HENRY PHILIP HOPE, Esq.
 JOHN MITCHELL KEMBLE, Esq. M.A.
 The LORD LANGDALE, Master of the Rolls.
 JOHN LANGHORNE, Esq. Berwick.
 The MARQUESS of LANSDOWNE, K.G. Trustee of the British Museum.
 WILLIAM MARTIN LEAKE, Esq.
 Rev. JOHN LINGARD, D.D.
 JAMES LOCH, Esq. M.P.
 JOHN LOCH, Esq. Deputy-Chairman of the East India Company.
 WILLIAM M'DOWALL, Esq. Vice-President of the Maitland Club.
 JOHN WHITEFOORD MACKENZIE, Esq. Edinburgh.
 Rev. S. R. MAITLAND, Librarian to the Archbishop of Canterbury.

Rev. J. MENDHAM, M.A. Sutton Coldfield.

JOHN MILLER, Esq. Q.C.

Rev. JAMES MORTON, B.D. Vicar of Holbeach, and Prebendary of Lincoln.

JOHN MURRAY, Esq.

The MARQUESS of NORTHAMPTON, P.R.S. Trustee of the British Museum.

The LORD NUGENT, G.C.M.G.

ANTONIO PANIZZI, Esq. LL.D. British Museum.

ROBERT PITCAIRN, Esq. Edinburgh.

RALPH PRICE, Esq. Treasurer of Bridewell and Bethlehem Hospitals.

PHILIP PUSEY, Esq. M.P.

Rev. JAMES RAINE, M.A. Vicar of Meldon, Librarian of Durham Cathedral.

Right Hon. THOMAS SPRING RICE, M.P.

Rev. WILLIAM UPTON RICHARDS, B.A. British Museum.

JOHN RICHARDSON, Esq. F.S.A.

The VISCOUNT SANDON, M.P.

Sir ROBERT SMIRKE, R.A. F.S.A.

JOHN SMITH Y^{rs}. Esq. Secretary of the Maitland Club.

The DUKE of SOMERSET, K.G.

JOHN SPENCER STANHOPE, Esq. M.A.

Sir GEORGE STAUNTON, Bart. M.P.

JOSEPH STEVENSON, Esq.

PATRICK MAXWELL STEWART, Esq.

JOHN SHAW STEWART, Esq. Edinburgh.

The DUKE of SUTHERLAND.

CLEMENT TUDWAY SWANSTON, Esq. Q.C. F.S.A.

The LORD TEIGNMOUTH.

HENRY SYKES THORNTON, Esq.

Rev. Dr. THORP, Warden of the University of Durham.

Rev. GEORGE TOWNSEND, B.D. Prebendary of Durham.

W. B. D. D. TURNBULL, Esq. Secretary of the Abbotsford Club.

EDWARD TYRRELL, Esq. Remembrancer of the City of London.

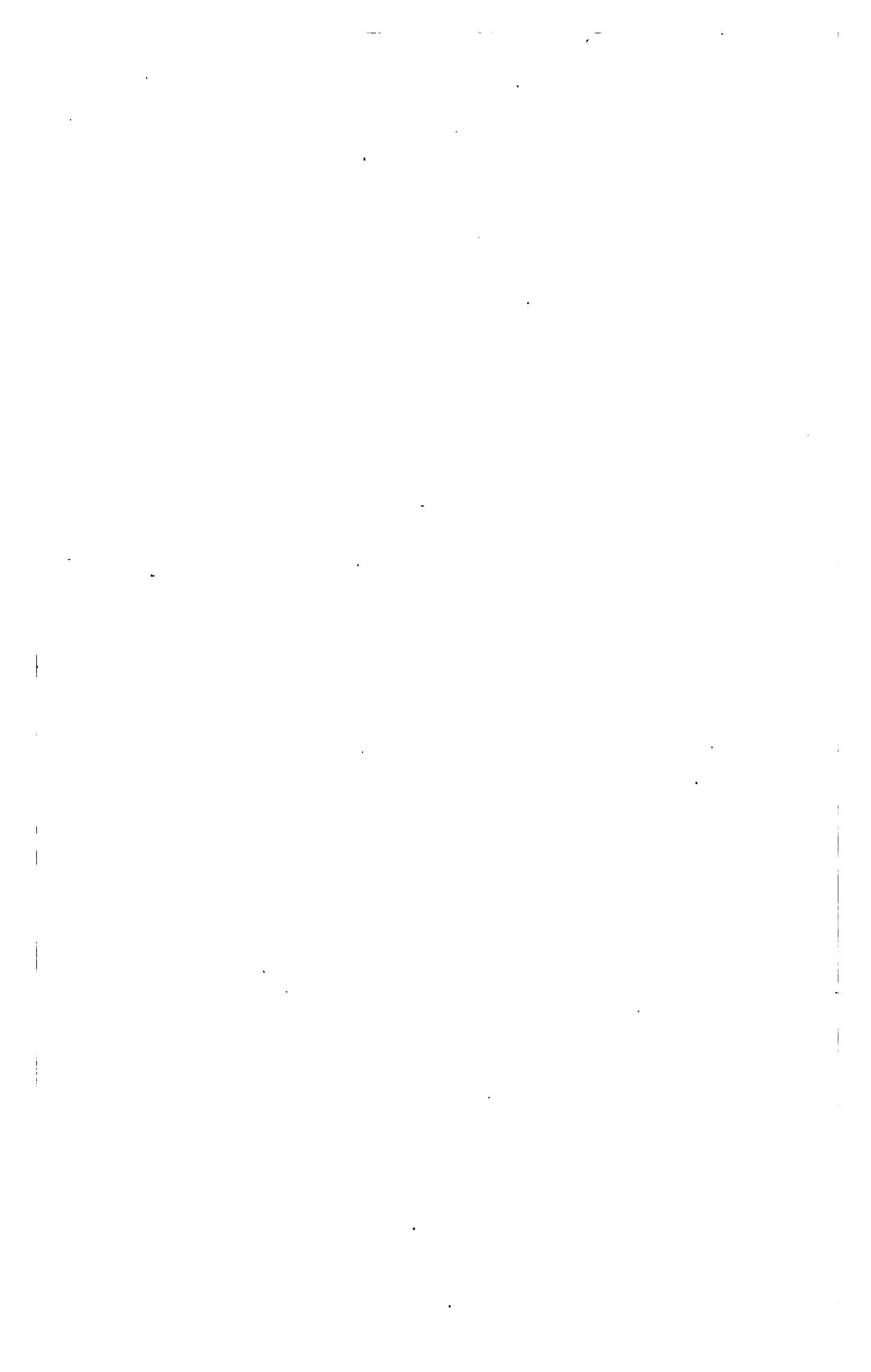
PATRICK FRASER TYTLER, Esq. F.S.A.E.

ADAM URQUHART, Esq. Edinburgh.
EDWARD VERNON UTTERSON, Esq. F.S.A.
The LORD VERNON.
GEORGE VIVIAN, Esq.
ROBERT WALTERS, Esq. F.S.A.
ROBERT WEDDELL, Esq. Berwick.
M. VAN DE WEYER, Minister of the King of the Belgians.
JOHN WILSON, Esq. Tweed House, Berwick.

IN NOBINE ONI NIBU XPI SALVATORIS QUATIENS SCIS AC VENERABILIB:

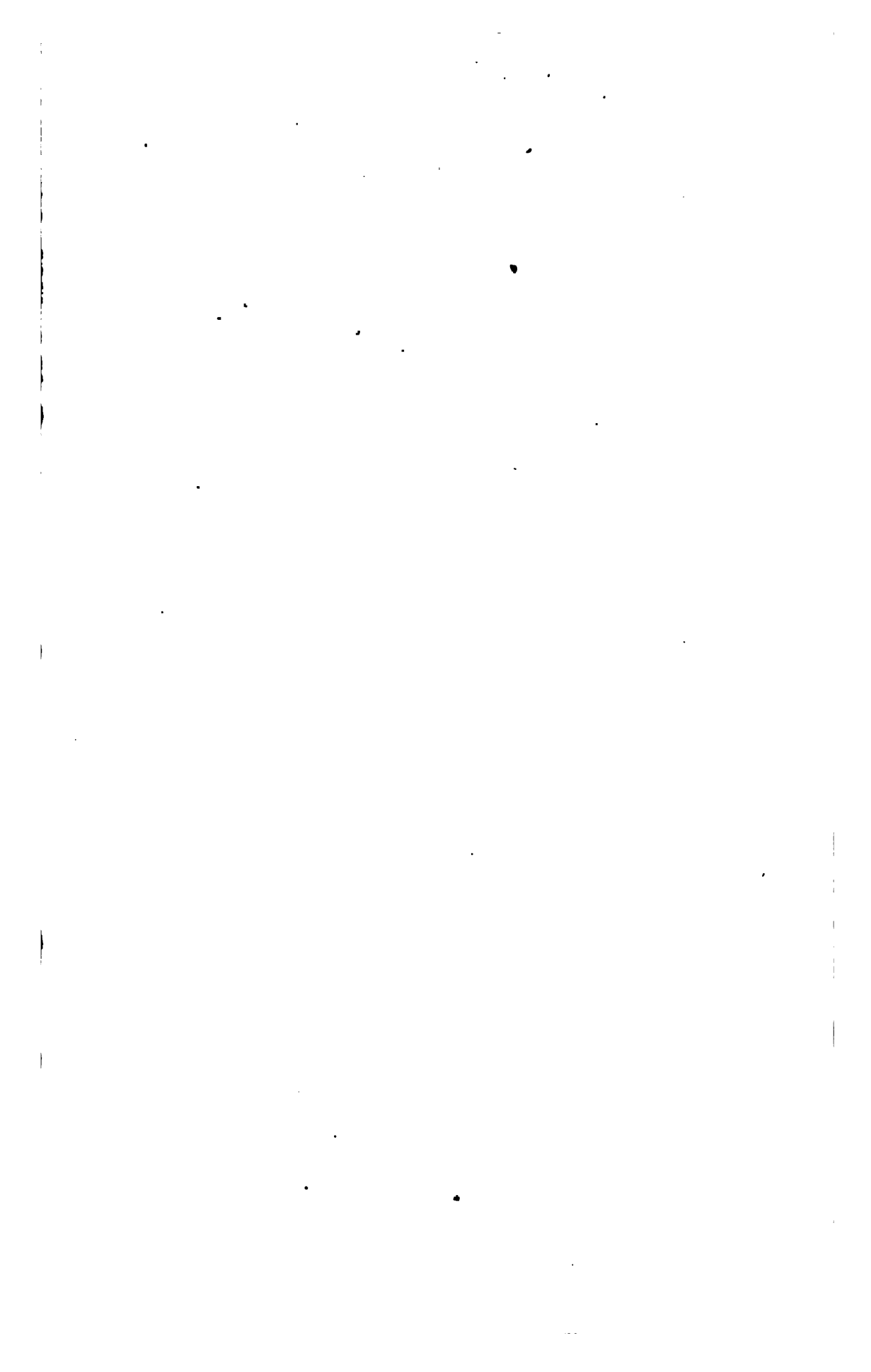
In orationum quaedictorum pleghelmesun. cum omnibus:
ac deandem tenampentantab: lyxatavouissimos tenim-
os id est beneueg. tom eguines paed' et dnet leg. -

Р. Го дѣлѣхъ дурмѣрорѣканѣ сирѣаѣ нѣоно
бѣма днѣ сѣтѣ проамчеднѣ мнѣхѣтѣ сѣрѣаѣ ѣрѣаѣ ѣрѣаѣ

† ƿr̃gnum mænuƿ bætehi hææcniht.
 † ƿr̃gnum mænuƿ bym mæcni.
 † ƿr̃gnum mænuƿ ææcnbenht.
 † ƿr̃gnum mænuƿ ææthliceæcni.

mcelne eadmodnisse biððað ðæ ƿit moten biom oiiðem zemanon -
 ðe ðæen goðes ðio ƿas siondan ƿeða men ƿi ðaðæen hlafordas -
 ƿe on ƿeða monna ðe hio ƿa lond to ðæene cƿican saldon .-
 Ond ðææe mon unce TIDE ƿinb Tuelpmonað mon ze inueonctias -
 on soðcundum soðum ƿe on ælmeſſan suæ mon hiond dooð.

N° LXX. 736.

✠ ego tuor episcopas consensi et subscripsi.

✠ ego sicibed consensi et subscripsi

✠ ego vercol consensi et subscripsi

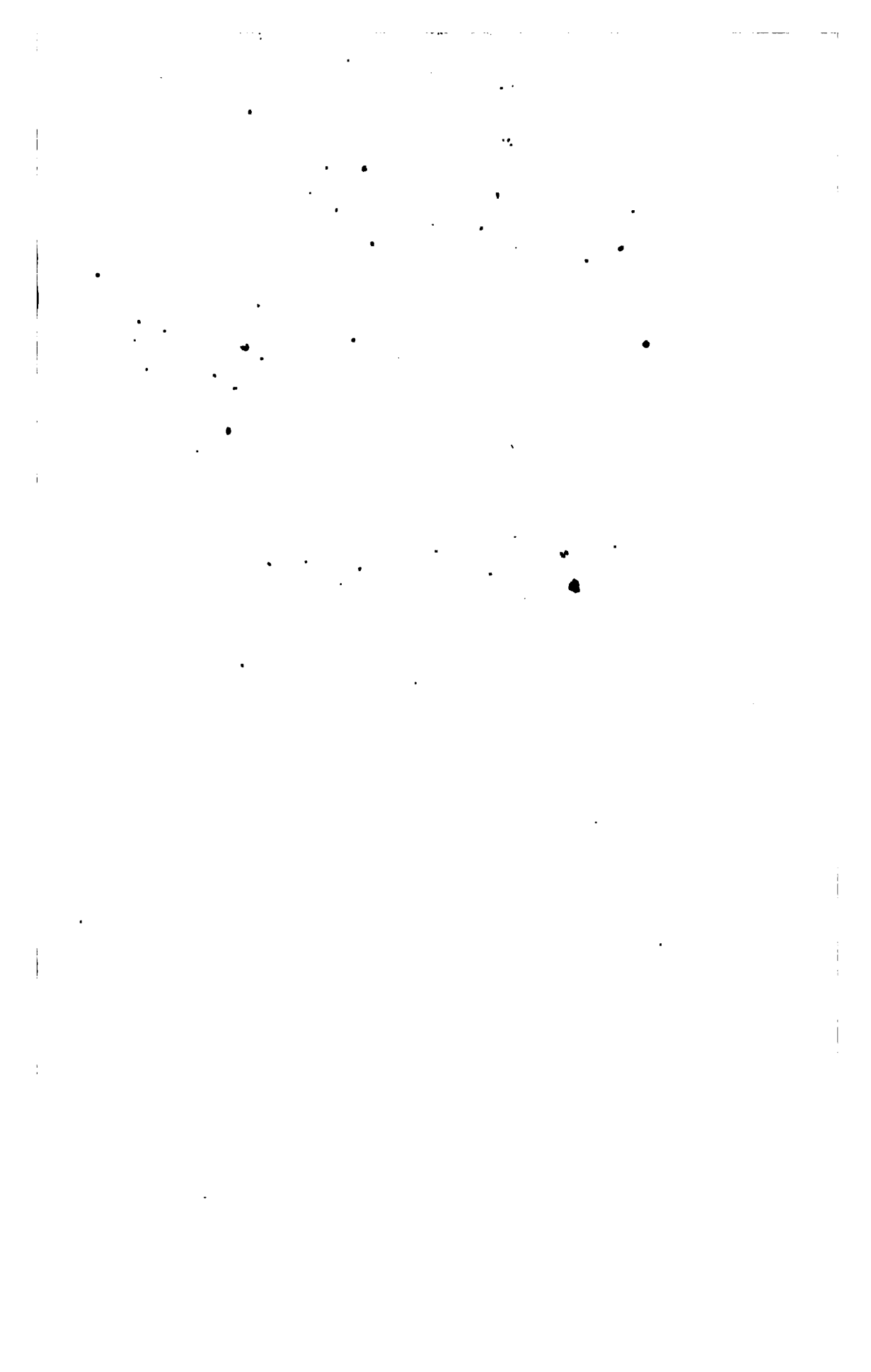
N° CXVI. 767.

In nomine domini

Rogante prefatum dno nostro. Gory
Ego offu dnu subscribere quatu membr.

N° CXVI. 799-802.

Hafstuar Capitular do natorum nel Communicationi
pnominationum psum aethelwold moechas acque offam

C O D E X D I P L O M A T I C U S
A E V I S A X O N I C I.

INTRODUCTION.

THE systems of law and polity which prevailed during the Anglosaxon period are not completely contained in the codes of the Anglosaxon kings, or the ecclesiastical decrees of the Anglosaxon bishops. These are, in truth, little more than collections of articles declaratory of the law, as it was understood in practice; or corrective of errors which lapse of years and forgetfulness of the law had introduced; or alterations of the law to keep pace with the altered state and grade of morals and civilization. We learn from them only certain salient points of the polity of our forefathers; and, generally speaking, such points only as mark an innovation upon the old and established order. In attempting therefore to form an accurate conception of the Anglosaxon law, in its manifold bearings, we are compelled to resort to other evidence than is supplied by the written law itself.

The most important subsidiary evidence which we can now obtain, is furnished by the public and private instruments of the period alluded to; those documents in short which pass under the general name of charters. To these we must look for almost all our

information respecting the law of real property; the descent and liabilities of lands; the nature of tenure and service; the authority of the king, the nobility and the church; even the power of the popular councils. From the Anglosaxon Wills alone we derive a reasonable account of the household arrangements, and disposition of real and personal estate. From the records of the synods or councils, and of the county courts, we gain our only insight into the nature and forms of process.

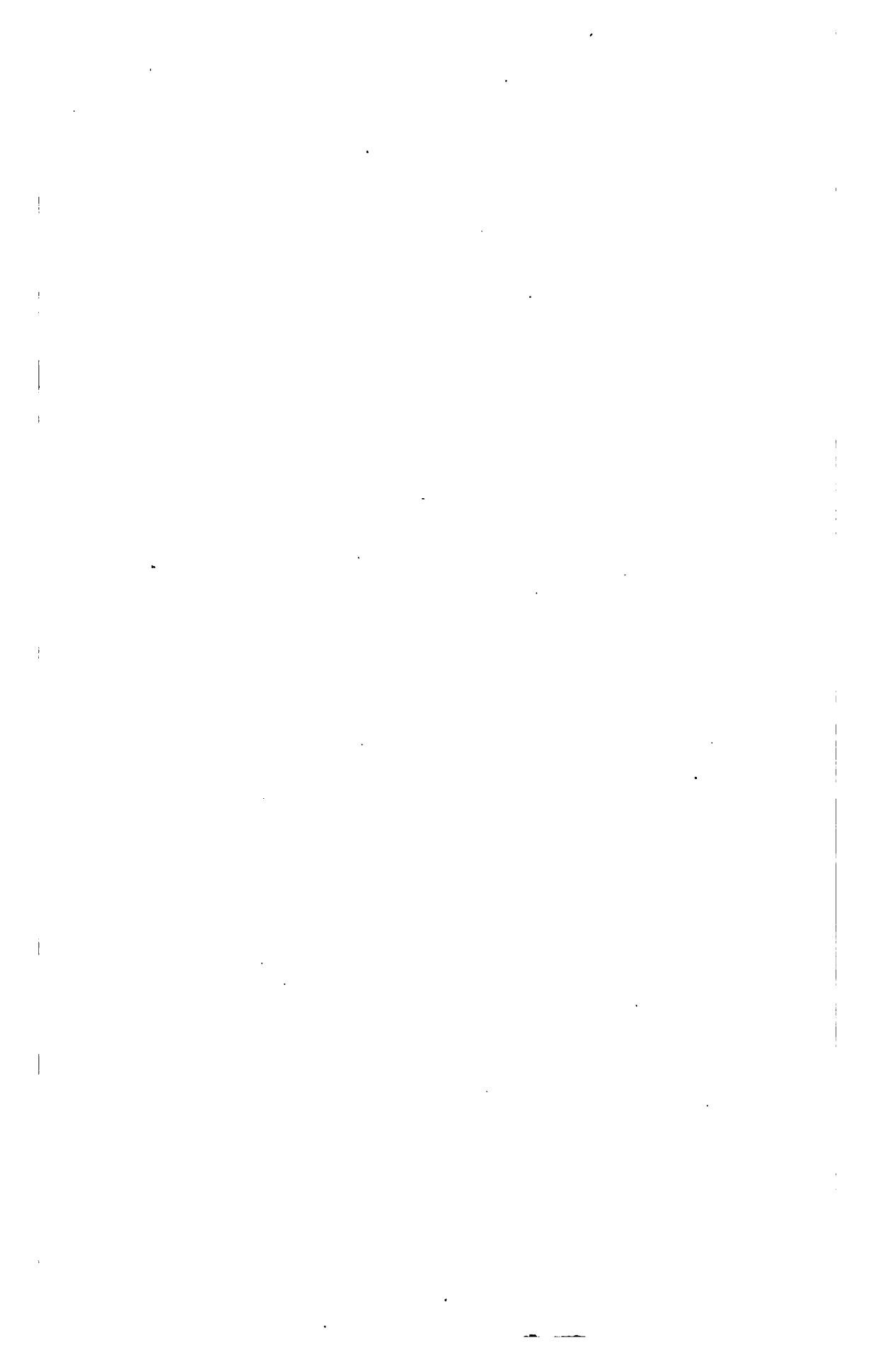
But however great the light which these documents throw upon the foundations and gradual growth of our law, their value is no less, as bearing upon the mere details of early English history. That which they are to the codes of the kings in a legal sense, they are also to the annalists in a historical sense. They furnish in short the best means of correcting or testing the assertions of individual writers. They are to ancient history what letters, state papers, and pamphlets are to modern history, without these, the most deceptive of fabrics.

Though not immediately connected with the objects for which this collection has been formed, I may be allowed to call attention to one very important service rendered us by a portion of these documents. I mean the Wills, which are almost exclusively drawn up in Anglosaxon; and which, from their great antiquity, and peculiarities of dialect, are of immeasurable value to those who attempt to trace the language of our various tribes, in its relation to the dialects of the continental Germans, and its gradual progress towards the refined but weakened form, made current through the influence of the West Saxon court.

But in order that proper use may be made of these documents, it is above all things necessary that we

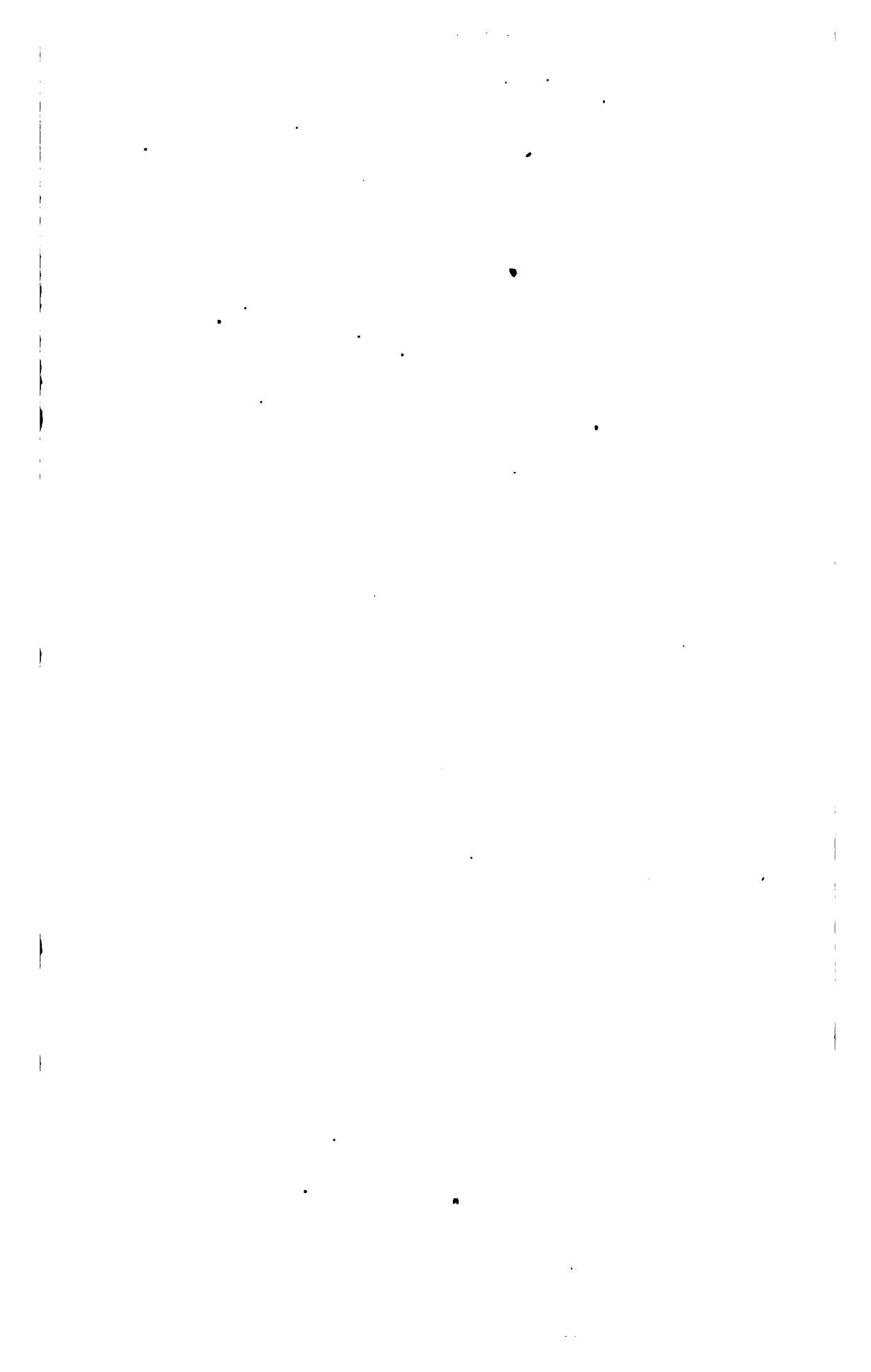
should be assured of their authenticity ; doubts, not unreasonably, entertained upon this point, have deprived many modern historians of the surest as well as the most important basis for their labours. Whether this can be remedied entirely, and such strict rules given as to be of universal application, I know not ; but I think some general observations may be made which will serve as an approximation to a system of criticism.

Too much ignorance prevails in England respecting the habits of our Saxon ancestors ; too many of our most polished scholars have condescended to make themselves the echoes of degenerate Greeks and enervated Romans, and to forget the amphibology that lurks in the word *barbarous* ; while want of power to comprehend the peculiarities of the Saxon mind—without which no one will comprehend the peculiarities of the Saxon institutions,—has led others to describe the ancestors of the English nation as savages half reclaimed, without law, morals or religion. To this assertion it is enough to oppose the fact, that nearly all European civilization went forth from our shores, when the degraded remnants of Roman cultivation survived only to bear witness in their ruins to the crimes of the respective nations, and the punishment which the crimes of nations never yet have failed to bring down upon them. How evidently the finger of God showed itself in the irruption of the barbarians, may best be learnt from the records of Procopius, Salvianus and other contemporary writers. In reading the accounts given by these hostile witnesses, we cannot escape from the conviction that the appointed work of the Teutons was to reinfuse life and vigour and the sanctity of a lofty morality into institutions perishing through their own corruption. And the Anglo-

† ƿīgum mænus bæcch hœccendi.
 † ƿīgum mænus bymœan
 † ƿīgum mænus œœcandenhet
 † ƿīgum mænus œethliceendi.

in ceþe eadmod misse biddas eða ƿæ moten þion oiidem saman -
 eþe eæn goðes eþopa siondan þeða men þi eða æþ hlafordas -
 þeþon þeþa monna eþe hrofa lond to eþeþe cþucan saldon .-
 Ond eða e mon unce TIDE Sinto luelþmonad mon se unceþeþe -
 on goðcundum goðum þe on ælþmessan sue mon hrona dooþ.

N° LXXX 736.

✠ ego uxor episcopas consensi et subscripsi.

✠ ego sigibed consensi et subscripsi

✠ ego bercol consensi et subscripsi

N° CXVI. 767.

In nomine sancte dei

Regnante presentissimi dno nostro. Gory
Cgo offu dnu subscripente gureu plembr.

N° CXVI. 788-802.

Har pistor captealay do natqom̄ nel commutationi
p̄nominatorū p̄gū aethelbalæ moehate atque offam

Roman law still survived in the seventh century. Aldhelm⁶ remarks upon the time and pains it cost to master it, and declares it to have been a pursuit of his own. Wilfrid of York was celebrated for his proficiency in it, to which, in part at least, he probably owed his unpopularity in England and the undeviating support he received from the Papal Court. The peculiar habits and disposition of each individual people, and manifold accidental circumstances, had undoubtedly tended to introduce great variations into the received system; but in the main the formularies were those of the empire and the Church. For amongst the Lombards, Franks, East and West Goths, and other nations that successively prevailed to dismember the enfeebled colossus of the empire,—in spite of all the changes which time, conquest, or opinion introduced,—the Church, as a body, continued to live under the *Lex romana*, or Roman system of rights, privileges, immunities and duties; and in direct proportion to the influence of the clergy was the predominance of Roman and ecclesiastical forms⁷. The Roman law was necessarily in many respects more favourable to the clergy than the national law of the conquering tribes, which could contain but few provisions suited to the circumstances of their condition: it was moreover the code of the orthodox, while the German invaders were for the most part tainted with semi-Arian if not Arian heresy. Add to this that the clerical profession was one of power and dignity, and to which a gentleman might devote himself without impeachment of his gentility; and that all nationality was generally found to merge in the new feelings appertaining to

⁶ Epistol. vid. Whart. Ang. | ⁷ Vid. Savigny. Gesch. d. R.
Sac. ii. 6. | R. i. 116.

the class: as Savigny well observes, "Whatever nation they might belong to by birth, their priestly character made them belong to a *new nation*—the clergy^a:" hence, both for themselves and those whom they could influence, they retained as much as possible of *their* national forms, viz. the Roman. The collection of Marculfus professed to embody these for the Merovingian Franks; other collections have retained the precedents of the Carolingian princes; the still older formularies of Cassiodorus did the same for the Ostrogoths in Italy. The *Liber Diurnus* of the Church supplied similar patterns for ecclesiastical instruments, unmixed with national peculiarities.

A similar work might perhaps be compiled from the Anglosaxon charters, so regular and strict are they in form: and as their authenticity seems capable of being tested in some degree by such internal evidence, it will be advisable to subject these forms to a detailed examination. A Saxon charter properly so called and distinguished from a will or the record of a synodal decree, consists of all or some of the following portions:

I. The Invocation. II. The Proem. III. The Grant. IV. The Sanction. V. The Date. VI. The Teste.

And first of the Invocation. By this name I call the short ejaculation which usually forms the first member of the document. These are very numerous and various, and among them I find the following,

^a Landulfus et Petrus clericus germani qui professi sumus ex natione nostra legem uiuere Langobardorum, sed ego Petrus clericus per clericalem honorem lege uideor uiuere Romana. Lupi. p. 223, cited by Savigny, i. 120.

In nomine domini! or **In nomine domini nostri Ihesu Christi, Saluatoris!** or **Regnante domino nostro!** **In nomine Trino divino!** **In nomine sanctae et indiuiduae Trinitatis!** **In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti!** etc. etc. These short sentences in general do not offer any tangible points on which to found an argument as to the authenticity of a charter, but if omitted altogether they are presumptive evidence either that the document is a forgery, or that it has come down to us in a mutilated form.

II. The Proem. The second member of an Anglo-saxon charter is a general observation, somewhat similar in effect to the movent clause of a Norman one. It usually states the virtue of charity, especially to the Church; or it expatiates on the nothingness of earthly possessions, and the advantage of purchasing with them, heavenly treasures. Or it sets forth the transitory nature of things temporal, and the uncertainty of all human conditions, and impresses the necessity of having formal recognitions of grants and contracts. In many cases these proems contain indirect references to canons of the church; some of them are directly founded on texts of scripture, which are sometimes quoted at length. As a general rule it may be observed that before the tenth century the proem is comparatively simple; that about that time, the influence of the Byzantine court began to be felt, and that from the latter half of that century, pedantry and absurdity struggle for the mastery. The forms which survive are for the most part reducible under three great heads.

1st. That earthly goods are transitory, but things eternal are abiding: hence that things transitory ought to be freely given to purchase things eternal.

Or ; we brought nothing with us into the world, and can take nothing with us from the world : hence, etc.

2d. That all grants ought to be recorded ; otherwise the transitory nature of all things human might lead to their violation ; whereby men might innocently fall under the penalty of damnation.

3d. The duty of charity, as enforced by the command, *Date et dabitur vobis, etc.* : especially to the clergy.

A large miscellaneous head, however, remains, especially comprising the charters of the tenth and eleventh centuries ; and which, depending merely upon the pedantic fancies of the various scribes, can hardly be subdivided to any useful purpose. I shall not place here any very large collection of these proems, having pointed out their general character and form : but a very few will serve to show clearly what is meant by the division I have adopted.

1. *Apostolus Paulus de extremo iudicio manifestissime loquens, ita dixit ; omnes enim stabimus ante tribunal Christi, ut recipiat unusquisque prout gessit, siue bonum siue malum. Etiam ipse dominus in euangelio suo manifestat, dicens ; Ibunt impii in supplicium aeternum ; iusti autem in uitam aeternam. Hoc sane tremendum et terribile dei omnipotentis iudicium omnibus est nobis perhorrescendum. Quapropter, etc.* *Aeðilraed of Mercia, 691-692.*

2. *Quotiens sanctis ac uenerabilibus locis uestris aliquid offerre uidemur, uestra uobis reddimus, non nostra largimur. Quapropter, etc.*

Oeðilraed of Essex, 692—693.

information respecting the law of real property; the descent and liabilities of lands; the nature of tenure and service; the authority of the king, the nobility and the church; even the power of the popular councils. From the *Anglosaxon Wills* alone we derive a reasonable account of the household arrangements, and disposition of real and personal estate. From the records of the synods or councils, and of the county courts, we gain our only insight into the nature and forms of process.

But however great the light which these documents throw upon the foundations and gradual growth of our law, their value is no less, as bearing upon the mere details of early English history. That which they are to the codes of the kings in a legal sense, they are also to the annalists in a historical sense. They furnish in short the best means of correcting or testing the assertions of individual writers. They are to ancient history what letters, state papers, and pamphlets are to modern history, without these, the most deceptive of fabrics.

Though not immediately connected with the objects for which this collection has been formed, I may be allowed to call attention to one very important service rendered us by a portion of these documents. I mean the *Wills*, which are almost exclusively drawn up in *Anglosaxon*; and which, from their great antiquity, and peculiarities of dialect, are of immeasurable value to those who attempt to trace the language of our various tribes, in its relation to the dialects of the continental Germans, and its gradual progress towards the refined but weakened form, made current through the influence of the *West Saxon court*.

But in order that proper use may be made of these documents, it is above all things necessary that we

should be assured of their authenticity ; doubts, not unreasonably, entertained upon this point, have deprived many modern historians of the surest as well as the most important basis for their labours. Whether this can be remedied entirely, and such strict rules given as to be of universal application, I know not ; but I think some general observations may be made which will serve as an approximation to a system of criticism.

Too much ignorance prevails in England respecting the habits of our Saxon ancestors ; too many of our most polished scholars have condescended to make themselves the echoes of degenerate Greeks and enervated Romans, and to forget the amphibology that lurks in the word *barbarous* ; while want of power to comprehend the peculiarities of the Saxon mind—without which no one will comprehend the peculiarities of the Saxon institutions,—has led others to describe the ancestors of the English nation as savages half reclaimed, without law, morals or religion. To this assertion it is enough to oppose the fact, that nearly all European civilization went forth from our shores, when the degraded remnants of Roman cultivation survived only to bear witness in their ruins to the crimes of the respective nations, and the punishment which the crimes of nations never yet have failed to bring down upon them. How evidently the finger of God showed itself in the irruption of the barbarians, may best be learnt from the records of Procopius, Salvianus and other contemporary writers. In reading the accounts given by these hostile witnesses, we cannot escape from the conviction that the appointed work of the Teutons was to reinfuse life and vigour and the sanctity of a lofty morality into institutions perishing through their own corruption. And the Anglo-

gere praesumat, quae uenerabilium uiro-
rum fuerint uerbis confirmata. Heaðored, 789.

16. Iuste a nobis pietatis opera persoluenda sunt.
Idciro, etc. Ofra of Mercia, —.

17. Ea quae secundum ecclesiasticam disciplinam
ac synodalia decreta salubriter definiuntur, quamuis
solus sermo sufficeret, tamen, pro euitanda futuri
temporis ambiguitate, fidelissimis scripturis et docu-
mentis sunt commendata. Quapropter, etc.

Deneberht, 803.

18. Licet sermo sapientium consiliumque pruden-
tium stabilis permaneat, tamen ob incertitudinem
temporalium rerum diuinis numinibus muniendo
praescrutando, pro ignotis et incertis euentis stabili-
enda roborandaque in deo unico et uero sunt. Qua-
propter, etc. Cœnwulf of Mercia, 814.

19. Cum cuncta cotidie fugitiuae uitae tempora
prosperis et aduersis causis consistere cernimus,
rapidissimo cursu annorum spatia regnorumque ubi-
que gaudia finita esse, manifestissimis signis decla-
ratum est. Quapropter, etc. Ecgberht, 833.

20. Regnum dei quaerendum est super uniuersa
lucra terrena, Paulo testante apostolo; quae enim
uidentur temporalia sunt, sed quae non uidentur
aeterna sunt. Quid prodest homini totum mundum
lucrare, si anima eius detrimentum patietur? Qua-
propter, etc. Wigláf of Mercia, 836.

21. Omnia regna huius labentis uitae, regnorumque
dispensatores ab initio istius saeculi cum uelocitate
deficientes ceciderunt; ideo fugitiuis et mortalibus
rebus aeterna gaudia promerenda sunt. Quapropter,
etc. Aedelberht of Wessex, 862.

22. Saeculi namque labentis tempora sicut umbrae
fugientes sic uelociter tranant; uariaeque euentuum
status in cogitationes hominum conscendunt. Ideo
omnes firmas statutiones nostras litterarum serie

confirmamus, ne posteris cadant ex memoria praecedentium decreta patrum. Graecorum talibus exemplis statuta sunt, qui quod scire uolunt, litteris tradunt, ne ex memoria labetur. Estque nobis necesse praemeditandum in fugabundis temporibus saeculi, quomodo ad aeternam felicitatem peruenire ualeamus; quia cuncta quae uidentur fugitiua sunt et caduca, quae autem non uidentur perenniter sunt manentia, etc. **Aeðelred of Mercia, 883.**

23. Quamuis uerba regum et procerum decreta uelut fundamenta montium ad modicum fixa uideantur, tamen plerumque tempestates et turbines saecularium rerum regnorum statuta pulsantes quatiant. **Quapropter, etc. Eádweard of Wessex, 904.**

24. Omnibus namque sapientibus notum ac manifestum constat, quod dicta hominum uel facta pro multiplici aerumnarum perturbatione et cogitationum uagatione frequenter ex memoria recedunt, nisi litterarum apicibus et custodiae cautela scripturarum reseruentur, et ad memoriam reuocentur. **Quomobrem, etc. Werfríð, 904.**

25. Flebilia fortiter detestanda totillantis saeculi piacula, diris obscenae horrendaeque mortalitatis circumsepta latratibus, non nos patria inchoeptae pacis securos, sed quasi foetidae corruptelae in uoraginem casuros, prouocando ammonent, ut cum toto mentis conamine cum casibus suis non solum despiciendo sed etiam, uelut fastidiosam melancholiae nausiam abhominando fugiamus, tendentes ad illud euangelicum, **Date et dabitur uobis. Qua de re, etc.**

Aeðelstân of Wessex, 931.

26. In sanctae et indiuiduae Trinitatis uocamine! **Ego Eádwtg, egregius Angulsaxonum basileus, caeterarumque plebium hinc inde habitantium, crebro quidem coepi rimari quod ea quae uidentur tempo-**

ralia ac caduca sunt, et quæ non uidentur aeternaliter mansura. Idcirco, etc. Eâdwig, 956.

It is now necessary, in order to show that these forms were not confined to England, to produce a few similar examples from documents belonging to other German tribes.

A. In nomine sanctæ Trinitatis! Prosperum, salubre et satis iocundum censuimus, ut homo de caduca quapiam re saeculi, ad peccata sua redimendum ualeat offerre; aut quid promptiore consilio, ut homo de mundanis rebus saeculi comparet paradysum, et de terrena substantia se transferat in coelestia? Itaque, etc. Formul. Marculf. ii. 2.

B. Nihil, ut ait Apostolus, in hoc mundo intulimus, nec quicquam ex eo auferre nobiscum poterimus, nisi quod, ob animæ salutem, locis sanctorum, deuote domino offerentes, impertire uidemur. Ergo, etc.

Formul. Marculf. i. 14.

C. Prosperum quidem et salubre consilium, imoque satis iocundum esse dinoscitur, ut de caduca quispian saeculi facultate deo conferat, quo peccata redimere sua ualeat et abluere, Et quod prudentius consilium, quam ut homo de mundanis rebus comparet paradysum, et de terrena substantia transferat aliquid in caelestia? Igitur, etc.

Grammo, 697. (Brequigny, i. 349.)

D. In nomine deitatis sanctæ Trinitatis! Ego Bertrada seu Berta, seu et filius meus Charibertus, recogitans molimina peccaminum nostrorum, ut parua pro magnis, terrena pro coelestibus, caduca pro futuris, in ara summi dei omnipotentis offerre mereamur, ut ab ipsis subleuare adipiscamur iugi miserationum domicilii dei. Igitur, etc.

Berta, 721. (Brequigny, i. 431).

From these examples it appears that the distinctive mark of the proem is its being followed by the words *Ergo, Idcirco, Ideo, Quamobrem, Quapropter, Pro qua re, etc.*

I do not perceive that any Anglosaxon king peculiarly affected one form of proem, as is acknowledged to have been the case among the Franks. It is impossible to mistake the charter of a Meroving or Carloving, from the strictness of style adopted by them in their chancery. But in this respect, each English prince appears to have done what seemed good in his own eyes; or, to speak more strictly, the form depended solely on the caprice of the person who happened to draw up any particular instrument. The Franks and Italians, having a class of officials, to whom this duty was committed, more rarely varied the words and form of their instruments.

It has been said that the proem of an Anglosaxon charter answers in spirit to the movent clause of a Norman one; that is, it expresses in general terms the reason for granting the charter. It does not however exclude the possibility of such a clause being itself found in a subsequent member of the charter, whether in general or special terms. As I do not look upon these clauses as substantive and necessary parts of a charter, a few instances only need be given of them.

1. *pro remedium animae meae.*

Hloðhari of Kent, 679.

2. *pro absolutione criminum meorum, et pro amore dei uiuentis.*

Aeðilraed of Mercia, 691—692.

3. *pro remedio animae meae.*

Oshari of the Hwiccas, 692.

4. *pro remedio animarum nostrarum.*

Suaebraed of Essex, 704.

5. pro redemptione animae meae et pro expiatione facinorum meorum.

Aeðilbald of Mercia, 755—757.

6. pro expiatione piaculorum meorum.

Cyniuulf of Wessex, 778.

7. pro amore coelestis patriae, pro remedio animae meae.

Offa of Mercia, 779.

8. pro salute animae meae priorumque meorum.

Offa, 780.

9. pro amore domini nostri Ihesu Christi, et pro absolutione meorum criminum.

Abp. Aeðilheard, 805.

10. pro remedio animae meae et pro absolutione peccaminum meorum.

Cðenuulf of Mercia, 806.

11. pro remedio et salute animae meae, speque et amore futurae aeternique remunerationis in coelis.

Abp. Wulfred, *abt.* 825.

12. pro aeterna redemptione animae meae et criminum meorum absolutione.

Aeðilberht of Wessex, 862.

13. pro dei omnipotentis amore, et beatæ dei genitricis Mariæ ueneratione, sanctorumque omnium auctoritate, necnon pro uenerabilis episcopi Eadulfi placabilis pecuniæ datione.

Aeðelstân, 933.

14. ob coelestis remunerationis præmium.

Eâdgâr, 971.

15. meo fideli ob eius fidele obsequium.

Abp. Lyfing, 1042.

A. pro remedium animae meae.

Papyrus. First half of the vth century.

Maffei. S. D. p. 143.

B. pro animae nostrae remedio, uel pro meis peccatis minuendis.

Marculf. App. No. XIII.

C. ob amorem coelestis patriae.

Marculf. ii. 2.

D. pro remedio animae nostrae.

Pipin, 691 (Brequigny, i. 318.)

Sometimes both proem and movent clause appear to coalesce; in other words the movent clause takes place of the proem itself. In this case there is no *Quamobrem*, *Quapropter*, or *Igitur*, but the name of the granter follows immediately upon the invocation. Thus,

1. In nomine domini dei nostri Ihesu Christi!
Ego Uihfredus rex Cantuariorum, prouidens mihi in futuro, decreui dare aliquid omnia mihi donanti.

Wihfred of Kent, 697.

2. In nomine altithroni regis aeterni! Ego Uulfred, gratia dei archiepiscopus, de meis multifariis necessitatibus frequenti meditatione mentis meae cogitans, Quapropter, etc.

Wulfred, abt. 825.

3. Regnante in perpetuum domino nostro Ihesu Christo! Ego Eðelwulf rex occidentalium saxonum, necnon et cantuariorum, cum consensu et licentia meorum optimatum, seu pro expiatione piaculorum meorum, et obolutione criminum meorum, dabo et concedo, etc.

Aeðelwulf, 853.

Many charters of Offa, Wigláf, Berhtwulf and Æðelwulf are drawn up in this form. It is hardly necessary to observe that such clauses are entirely independent of any one reciting a consideration for the grant, such as we occasionally find introduced, apparently in the hope of giving greater validity and permanence to the transaction: although there is no evidence of the existence, in these times, of any law which made grants without consideration void. Finally, it may be observed that most Anglosaxon charters have both invocation and proem; that some have an invocation and no proem; others on the contrary a proem and no invocation. A few genuine charters have neither the one nor the other; but the

cases are rare, and in a majority of them, the documents must either be looked upon as mutilated, or rejected as positive forgeries.

From the Anglosaxon proems a few general rules may be deduced.

1. That the early charters have generally a simple form.
2. That in the cases which are exceptions to this rule, it depends more upon the nature of the contents, than upon their amount or complication, whether the document is, or is not, to be received as genuine.
3. That allusions to the approaching end of the world, are not to be taken as evidences of forgery ; such being found in Gregory's letters, and in Marculf's and other formularies.
4. That complicated proems, filled with greek words, such as *cosmi*, *protoplastos*, *soter* and the like, are confined to the period subsequent to the commencement of the tenth century. If found in documents professing an earlier date, they are strong evidences of forgery.
5. That narrative proems are suspicious, whatever be the supposed date of the instruments in which they are found.

III. The Grant. This is in effect the important part of every charter, and it involves several considerations, as The Grantor and Grantee, the estate conveyed, the reservations and limitations in the grant, etc. All these several points appear to be provided for by distinct forms. And first of the Grantor and Grantee. The usual form in which

these instruments run, is either in the first and second persons, **Ego M dono tibi N**; thus,

Ego Hlotharius....dono terram in Tenid....tibi Bercuuald, tuoque monasterio, etc.

Ego Offa....tibi Osberhto, tuaeque uxori, et si contigerit ut uobis filius aut filia nati fuerint, trado terram, etc.

Or in the first and third persons, as **ego M dono cuidam comiti, or Abbati or Episcopo, nomine N.** Thus,

ego Aethilbald....uenerabili seruo dei Eanberhtae abbati agrum....libenter concedens largior.

ego Offa....Stidberhtae, uenerabili uiro atque abbatibus cura praedito, terram....libentissime concedens donabo.

ego Offa dabo et concedo Iaenberhto archiepiscopo aliquam partem terrae.

ego Offa....aliquam ruris partem....fidei meo ministro Duddono libentissime concedens donabo.

ego Aedelberhtus....concedo Hrofensis ecclesiae antistiti Deoran aliquantulum terrae.

ego Ceolwulf....dabo et concedo Uulfredo uenerabili archiepiscopo aliquam partem terrae.

ego Eadredus....cuidam mihi fidelissimo ministro Oswic nomine....dignatus sum impertire bis denas mansas.

Sometimes, but rarely and always suspiciously, the whole instrument is thrown into the form of a narrative, where both grantor and grantee appear in the third person. But this case must be carefully distinguished from one which bears much resemblance to it; viz. where, in a chartulary, the sub-

stance of a grant is recorded in a compressed and narrative form; though at the same time, for the greater authority, or to point out the particular document alluded to, the names of the witnesses may be appended in the first person, and even a portion of the charter quoted verbatim.

As far as these points go, the only possible test is anachronism; that is when in a forged charter parties are named who were, in fact, not contemporaries; for example, where a king of a short reign is introduced making a grant to a bishop, who was not a bishop during that reign, but before or afterwards, etc.

A circumstance, not entirely without importance, is the style or addition to the name of the grantor, where this, at least, happens to be a king or other distinguished historical personage. At the same time it is a part of the subject on which I do not propose to lay much stress; partly because I am satisfied that no very great strictness of form prevailed among the Anglosaxons themselves in this respect; and partly because we do not possess sufficient data for raising and establishing a rule. It would indeed be unreasonable to expect us to decide with certainty upon a point involved so deeply in obscurity, as the relations of the manifold Saxon tribes during the continuance of the several kingdoms; when, as an Annalist not inaptly expresses it, "*plures procures certatim regiones occupabant, unde innumerabilia bella fiebant: procures uero, quia multi erant, nomine carent.*" (Hen. Hunt. ii.) History knows little of the various reguli who within their petty territories exercised the regal power; and nearly as little of the extent and nature of the authority claimed or vindicated by the sons and brothers of ruling sovereigns. Oswine, rex Cantua-

riorum, if ever there were such a person, is known to us from these charters alone; and so little known to us from them, that the compiler of the chartulary in which they are found, confounds him with St. Oswine of Northumberland, and notes discrepancies in the dates upon that supposition. Suaebhard, rex Cantuariorum, is mentioned as an intruder by various chroniclers; he himself in his charters asserts his paternal right to the throne. Sigired calls himself rex dimidiae partis Cantiae, at a time respecting whose events the annalists are silent. During the same period we find Eardwulf, and Heardberht, reges Cantuariorum: if mentioned in the chronicles at all, these persons must be taken to be intended by the *reges exteri* who rather plundered than ruled Kent. Aedelberht the second son of Wihfred, not only calls himself king of Kent, but grants lands by that title during the lifetime of his father, and Eadberht his elder brother. In one original charter he dates his reign from Wihfred's death in 725; twenty years before, according to the Chroniclers, he came to the throne. It is perhaps not impossible that in the very early periods of Anglosaxon history, the name of king (*cyning* from *cyn*, *generosus a genere*) may have been assumed by the sons of sovereigns, whether or not accompanied with an appanage, rights and jurisdiction: just as at present in Germany all the children of a noble parent bear the title of the father. In rather later times, however, I should be inclined to confine it to such princes as were crowned in the lifetime of their father, and associated with him in the government.

Various Kings appear to have used various titles in proportion as they extended their power and influence. Aethilbald styles himself sometimes King of the Mercians, sometimes of the Angles, sometimes

of the Southangles: and this he might justly do, since the Mercians, whose king he was, were the most important of the English Angle tribes; and the Southangles, if ever separated in their government, were an appanage of the reigning Mercian family: Peada, Penda's son, was during his father's lifetime king of the Middle and Southangles. Others add indefinitely *caeterarumque gentium in circuitu persistentium*, even though the first title were one (as *rex Angulsaxonum*) which comprised all the populations really subject to their rule: but this, which is undoubtedly of later growth, smacks of the bombast of Byzantium. The Kings of Mercia after Coenuulf's second year (*viz.* 798) take also the style of Kings of Kent, which was an appanage to Mercia in the hands of Cúðred, Coenuulf's brother, till 805, became again an independent kingdom under Baldred, and finally sank into an appanage for the sons and brothers of the Westsaxon kings. These latter called themselves originally Kings of the Gewissas, their family tribe; somewhat later, Kings of the Westsaxons; later still Kings of the Westsaxons and men of Kent. After the union of nearly all England in the person of Aeðelstân, this style was in general abandoned for that of *Rex totius Albionis*, *Rex et primicerius totius Brittanniae*, or words of similar import.

As we have scarcely any Northumbrian charters, a fact as strange as it is much to be lamented, we can give no account whatever of the style adopted by the Kings of that country: it is probable however that they carefully maintained the distinction between Deira and Bernicia, which has been unaccountably overlooked by many historians of Saxon England. The Kings of Essex called themselves *Reges Eastsexorum* or *Eastsaxonum* as long as

their kingdom lasted. Those of Eastanglia, probably Reges Eastanglorum, Orientalium anglorum, or merely Anglorum. The relations however of these kings is throughout obscure; and history has little recorded of them, from the murder of Aëðilberht, till the defeat and death of Eádmund; after whose fall Eastanglia never recovered its independence, being held as a kind of province by the Danish invaders, or finally incorporated in the dominions of Wessex.

From all that has preceded it naturally follows that we cannot look upon the presence or absence of any particular title, as a safe criterion of the authenticity of a document; one of the many circumstances in which the charters of the Anglosaxon differ from those of the Norman kings, and which is referable to the same cause, viz. the absence of a Chancery and distinct body of professional clerks or notaries.

Unquestionably, grave errors of fact, as where a king of Kent should be made to call himself king of Essex, and the like, are matter of suspicion: but even here some discretion is necessary, and errors of this grave nature, when occurring in charters not professing to be originals, must be treated with lenity: they are very often merely the interpolations of late and ill informed transcribers. For example, in a grant to Worcester made before 709, Offa is called rex Merciorum, and this error pervades all the copies we possess of the document. But it appears to me that it is not of itself sufficient to invalidate the charter. The signatures of the witnesses prove distinctly that the grantor was Offa of Essex, not of Mercia, who did not come to the throne till fifty years later. The interpolation of the word Merciorum, is therefore due to Hemming or some other copyist anterior to him, and probably resulted from some ignorant or knavish monk's

having glossed the word *rex* with a marginal note; Offa of Essex had been long forgotten, and was never powerful enough to be much worth remembering: it was otherwise with Offa of Mercia. But to my eyes the very error into which these copyists have fallen is evidence pro tanto of the authenticity of that which they copied.

Another charter of the same prince has been called in question because he is styled in it *Rex orientarium Anglorum*, while it should have been *orientarium Saxonum*. The charter is no doubt a forgery; but still the misnomer does not seem to me to be alone evidence that it is so: this, taken alone, proves to my mind nothing more than that the copy we possess was interpolated at a period when the separate existence of Essex as a kingdom had ceased to be remembered, but when that of Eastanglia had not.

The Chartularies of Abingdon furnish us with an interesting example of this kind of error, and at the same time with a warning not to decide rashly. One of these MS. Cott. Claud. c. ix. gives a charter of Aethelbald of Mercia and Aethelheard of Wessex. The second chartulary MS. Cott. Claud. B. vi. gives the same charter, with the same witnesses, excepting Aethelheard, and attributes it to Aethelbald of Wessex, Aethelwulf's successor, a prince who reigned more than a century later. This discrepancy serves to show that the compilers of both chartularies had read, though only one had understood, the same original.

It seems then that in this case, our only tests are the usual ones of history, but that allowance must be made for the ignorance of copyists and compilers. In charters professing to be originals, this is of course excluded: but even here some allowances are

to be made, the explanation of which I reserve till I come to treat of the dates.

The words *dei dono*, *dei gratia*, or their equivalents, are of common though not universal occurrence in the charters of the Saxon Kings and Bishops; the presence or absence of these serve therefore to form no test of authenticity: and the more so, because throughout Europe during the viith, viiith, viiiith, ixth, and xth centuries, persons placed in lofty stations seem to have affected this style in their charters. I subjoin a few instances:

1. Ego Aethelred, Christo donante rex Mercensium 691-692.
2. Ego Aethilbald, ex diuina dispensatione Mercensium rex 716-717.
3. Ego Aethilbald, diuina dispensante gratia Mercensium rex 718.
4. Ego Offa, diuina gubernante gratia rex Mer. 767.
5. Ego Uhtredus, deo donante regulus Huicciorum 767.
6. Eiusdem gratia concedente, Ego Offa rex Anglorum 774.
7. Ego Offa, dei dono rex Marc. 777.
8. Ego Offa, deo cuncta disponente rex Merciorum 779.
9. Ego Offa, coelica fulciete clementia rex Merciorum 780.
10. Ego Beonna abbas gratia dei 786-796.
11. Ego Offa, ipso piisimo praeordinante deo rex Merciorum —
12. Ego Uulfred, domini inspirante gratia Christi aecclesiae antistes 811.
13. Ego Coenuulf, gratia dei rex Merciorum 814.

14. Dei gratia concedente Ego Ceoluulf rex
Merciorum	822.
15. Ego Uulfred, gratia dei Archiepiscopus, <i>abt.</i>	825.
16. Se Osuulf aldormonn mid godes gaefe, <i>abt.</i>	825.
17. Ego Werhardus, dei gratia presbyter, <i>abt.</i>	833.
18. Ego Uuiglaf, gratia dei rex Merciorum .	831.
19. Ic Lufa, mid godes gifa ancilla dei	832.
20. Ego Ecgberhtus, gratia dei occidenta-
lium Saxonum rex.....	833.
21. Ego Ceólnôð, gratia dei archiepiscopus	838.
22. Ego Aeðeluulfus rex occidentalium Sax-
onum, Centuriorum nec non cuncti
australi populi dnī adridenti grati,
regimini praelatus	839.

These examples will suffice to show that from the earliest times, this style was in use among the Anglosaxons.

The granting words are numerous and manifold, and though part of the formulary, do not appear to be introduced according to any settled and invariable rule. It may be observed of them in general, that they are much simpler than the corresponding forms of the continent, and especially, that they show no such strict and formal combinations as those met with in the Roman documents. *Do, dono, concedo, trado* are the most in use, sometimes singly, sometimes combined; and one noticeable peculiarity is that, in place of the present tense *do*, we usually have the future *dabo*. It is worth while to contrast a few of these formularies :

A. *transcribo, cedo, trado et mancipio.*

Maff. p. 143.

B. *constat eos distraxisse, et distraxerunt, tradidisse, et tradiderunt, etc.*

539, Maff. 151.

C. Noveritis me distraexisse et distraexi.

540, Maff. 157.

D. Constat eum distraxisse et distraxit, tradidisse et tradedit.

570, Maff. 163.

E. Constat eos distraxisse et distraxerunt (t)radidisse et tradederunt.

591, Maff. 165.

F. propterea cedimus et donamus nos uobis aliquid de res proprius iuris nostri... hoc est ecclesia Darnas cum decimis et parochia, etc.

Girard. 587 (Breq. i. 83.)

1. *Dono et pertrado et pertransfundo.* 752.

2. *Dono lego atque trado.* 795.

3. *Dono trado atque transfundo.*

802, (Grim. D. R. A. p. 24.)

4. *Trado.* Aethilberht, 604.

5. *Dono.* Hloðari, 679.

6. *Tradidi.*

Aethilred, 691-692. Beonna, 786-796.

7. *Trado et de meo iure in tuo transcribo.*

Oethilred.

8. *Dabo.* Oshari, 693.

9. *Decreui dare—uisum est conferre.*

Uuihtraed, 697.

10. *Donare decreuimus.* Suaebraed, 704.

11. *Dabimus.* Aethilheard, 704-709.

12. *Concedens donabo.* Aethilbald, 716-717.

13. *Tradidi.* Aethilbald, 718.

14. *Libenter concedens largior.*

Aethilbald, 755-757.

15. *Libentissime concedens donabo.*

Offa, 767 and 779.

16. *Libentissime pro deo omnipotenti donabo.*

Uhtred, 767.

17. *Dabo et concedo.* Offa, 774.

18. *Libenter donans attribuo.* Offa, 777.

19. <i>Donau enim.</i>	Cyniulf, 778.
20. <i>Largior.</i>	Offa, 780.
21. <i>Trado.</i>	Offa, 788.
22. <i>Dabo et concedo.</i>	Cœnuulf, 798.

These examples appear sufficient to give a notion of the forms adopted in this country, and to point out wherein they differ from those of other nations. Nor is there any good reason for multiplying them, as they vary but little down to the latest period of the Anglosaxon monarchy.

The Estate conveyed is a matter of serious importance, and its complete illustration would require a far profounder knowledge of Anglosaxon law than we at present can pretend to possess. In general it may be described to be free, entire and hereditary fruition, equivalent in short to an unrestricted *fee*. This, however, depends solely upon the form in which the book or charter is drawn up; it being an established principle of Anglosaxon law, that no land could be disposed of contrary to the expressed will of the person by whom the first grant was made (Ll. Aelfr. 37. Tit. de bôclande); for want of conformity to which principle, more than one grant is recorded to have been avoided. At the same time I am compelled to disclaim for the Saxon law that strictness of construction which in Norman times rendered almost every word in an instrument a snare for the unwary. Evidence of the devisor's will, whether documentary or parole, was always accepted by the court, if offered, and the simple minded people knew but little of the advantages or disadvantages of a technical vocabulary. We shall have to note hereafter various restricted estates, answering in some respects to our *tail*; grants for a

life or lives, with remainder and reversion, and the like; but for the present our business is with the formularies by which full, free and complete power of disposal is given to the grantee.

1. ita ut quamdiu uixerit potestatem habeat tenendi ac possidendi, cuicumque uoluerit uel se uiuo uel certe post obitum suum relinquendi.

Aeðilbald, 736.

2. quam is semper possideat, et post se cui uoluerit haeredum relinquat.

Uhtraed, 767.

3. et jure haereditario firmiter fixa permaneat.

Cûðraed, 805.

4. ut habeat libertatem commutandi uel donandi in uita sua, et post eius obitum teneat facultatem relinquendi cuicumque uolueris.

Cûðraed, 805.

5. potestas quoque ipsi datur ut in libertate terram habeat quamdiu uiuat et postea cuicumque hominum uoluerit, in æternam libertatem derelinquat.

Cûðraed, 805.

6. donare ac conscribere in propriam atque in perennem hæreditatem, habendum fruendumque et ad tractandum.

Cðennulf, 811.

7. liberam per omnia habeat potestatem ad habendum, possidendum, profruendumque, seu uendendum aut commutandum, uel cuicumque ei heredi placuerit derelinquendum perpetualiter habeat potestatem.

Wigláf, 831.

It is hardly necessary to add that the word *haeres* was by no means necessary to constitute an estate of inheritance. It may also be observed here that the important *habendum* is rarely omitted; while as there is no *tenendum*, at least in the Norman sense, this word is usually, though not universally, replaced

by the equivalent *possidendum*, *perfruendum*, or some word of similar import⁹.

Although the great mass of the grants contained in this collection are of the full and unrestricted possession, still a portion of them contain limitations whose effect, in consequence of the principle of law above referred to, must have been binding to an indefinite period. The following are examples of the mode in which the descent was sometimes defined and restricted.

1. Ego Offa rex Merciorum, tibi Osberhto, ministro meo, atque uxori tuae, et si contigerit ut uobis filius aut filia nati fuerint, trado terram, etc. Offa, 788.

2. ut se uiuente habeat et possideat, et post se suae propinquitatis homini, cui ipse uoluerit, possidendum, libera utens potestate, derelinquat.

Offa, 779.

It would perhaps be too much to argue that *homo* in this passage is to be confined strictly to the male line; but still I think we cannot admit the possibility of lands thus limited, being conveyed to any person not of the family, *mægburh* or *propinquitatis*, of the grantee. It is the very case provided against in that law of Aelfred which I have cited; and it is not unimportant that the law in question is probably one adopted by Aelfred from the now lost code of

⁹ Coke's remark (Co. Lit. 151.) "Tener, to hold the same of some superior lord" can rest upon nothing but a refinement of the Norman Feudists. For though the word *tenendum* is not common in Saxon instruments, it is not unknown to them and other nations, among whom such tenure as Littleton contemplated had no existence. Vid. Form. Vet. Bignon. p. 132. 147. 218. Marculf. i. 13, 14. 30; ii. 4. 11. Form. Andeg. 34, 35. Neugart. 10. 51. 85.

the Mercian king, the grantor in both the instances adduced.

But whatever doubt might be raised upon the two preceding cases, there can be none in the one that follows :

3. in ius possessionemque sempiternam sibimet ad habendum quamdiu uiuat, suoque relinquendum fratre germano diutius superstes si fuerit....et sic semper in illa sanguinitate paternae generationis, sexuque uirili, perpetualiter consistat adscripta.

Burgred, 869.

The next is also remarkable for the limitation to the male line :

4. Rus etiam hoc modo donatum est, ut suum (? semen) masculum possideat et non femininum : et post obitum prosapiae illius, data sit tam uilla quam uniuersa terra, quae in sua potestate est, ad religiosam aecclesiam, quae nuncupatur Eofeshâm.

Offa, 784.

The same limitation is found in the following passage :

5. Ic Ælfric cyðe mīnan leofan hlāforde ðæt ic an Æðelsige mīnan suna ðæs landes ðe ic tō ðe gearnode æfter mīnan dæge, tō habbanne his dæg, 7 æfter his dæge tō syllanne dæm ðe him leofost seð, 7 ðæt sið on ða spere-hand.

a. 963.

By no means an uncommon form is grant for life, remainder and reversion, being however most frequently found in leases of church-lands. An early Anglosaxon council had indeed prohibited such

grants for a longer term than the life of the grantee; but this, which probably had never been well observed, had fallen into utter desuetude in the tenth century. Towards its close, Bishop Oswald of Worcester made a point of granting for three lives, sometimes named in the instrument or indorsed upon it. I subjoin one or two examples from his charters which are drawn up in a form rather less varying in different cases, than those of other Anglo-saxons; so much so, indeed, as to make it probable that this prelate kept blank forms by him, to be filled up as occasion might require.

1. ut ipse, uita comite feliciter perfruatur, et post uitæ suæ terminum, duobus, quibus uoluerit, cleronomis derelinquat; quibus etiam defunctis, rus prædictum cum omnibus utensilibus, ad usum primatis aecclesiæ dei in Wiogornaccastre restitatur immunis. a. 962.

2. Ealhferð, quanto tempore uixerit; et post se duobus hæredibus; quibus defunctis, aecclesiæ Weogornensi restitatur. a. 962.

3. sibi, atque binis post se hæredibus, possidentam, etc. a. 965.

4. freolfe his dæge forgeaf, and æfter his dæg twām yrfewardum. about 966.

5. freolfe his dæg forgeaf, and æfter his dæge twām yrfewardum, ðæm ðe he sylf wille. about 966.

A similar clause in a charter of Oswald's of 968, has this note appended:

Ælfward wæs se forma man, and nū hit stent his dohtor on handa, and heð is se ððer man, i. e. Ælfward was the first life, and the land is now in the hand of his daughter. She is the second life.

From this it should seem that these grants were made to three lives in succession, each of the first two being at liberty to leave it as an inheritance to one person; and we can therefore readily understand the accusation under which Oswald laboured of having dilapidated the revenues of his church. It was probably the dissatisfaction caused by his proceedings that induced him to send a laboured justification of himself to King Eádgár; from this document, invaluable for what it teaches us, I extract a few lines:

Quare quomodo fidos mihi subditos telluribus quae meae traditae sunt potestati, per spatium temporis trium hominum, id est duorum post se haerendum, condonarem, placuit tam mihi, quam ipsis fautoribus et consiliariis meis, etc.... Hoc pacto eis terras sanctae aecclesiae sub me tenere concessi; hoc est, ut omnis equitandi lex ab eis impleatur, quae ad equites pertinet; et ut pleniter persoluant omnia quae ad ius ipsius ecclesiae iuste competunt; scilicet ea quae Anglice dicuntur Ciricsceatt, 7 toll 7 tace, i. e. swinsceade et caetera iura ecclesiae, nisi episcopus quid alicui eorum perdonare uoluerit, seseque, quamdiu ipsas terras tenent, in mandatis pontificis humiliter cum omni subiectione perseuerare, etiam iureiurando affirmant. Super haec etiam ad omnis industriae episcopi indigentiam semetipsos presto impendant, equos praestent, ipsi equitent, et ad totum piramiticum opus ecclesiae calcis, atque ad pontis aedificium ultro inueniantur parati. Sed et uenationis sepem domini episcopi ultronei ad aedificandum repperiantur; suaque quandocunque domino episcopo libuerit, uenabula destinent uenatum; insuper ad multas indigentiae causas, quibus opus est domino antistiti saepe frunisci, siue ad

suum seruitium siue ad regale explendum, semper illius archiductoris dominatui et uoluntati, qui episcopatu praesidet, propter beneficium quod illis praestitum est, cum omni humilitate et subiectione, subditi fiant, secundum ipsius uoluntatem, et terrarum quas quisque possidet quantitatem.

I have observed that very great strictness of language was not insisted upon; the arbitrators, or the county court who might be called upon to decide between conflicting claims, acting partly as courts of equity, and no class of professed lawyers existing. In many of these grants therefore we find words introduced totally at variance with the nature of the grant itself, as for example, words of perpetual inheritance in a grant for lives with reversion: thus,

1. duobus quibus magis uolueris, perpetuo habendam derelinque, sicque dum ipsi pertransierint saeculum, in potestate sanctae Mariae sedis restituantur.

2. cuidam regis ministro Ælfuold perpetualiter concedo, ut ipse eam quamdiu uixerit habeat, et post obitum eius mater, si superstes fuerit, eandem recipiat: sin alias, post obitum ipsius ad usum pontificis in Wigornaceastre redeat immunis.

Still stronger expressions may easily be found among the charters that follow, the intentions, rather than the words of the grantor being looked to by the judges.

Usually, as has been observed, the free and entire fruition of the land with all its advantages, its woods, its waters, its birds and beasts and fishes, is made over to the grantee. But this is not done without solemn words, and those solemn words are

formularies common in all essential respects to the rest of Europe. I shall pursue the plan I have hitherto followed of placing examples of these formularies in juxtaposition.

A. finibus, terminis, campis, pratis, pascuis, siluis, salectis, sationalibus, uineis, arbustis, arboribus, pomiferis, fructiferis et infructiferis, diuersisque generibus, riuis, fontibus, aquis perennis, liminibus, limitibusque suis omnibus, omnique iure proprietateque eius, etc.

Papyrus, 1st half of the vth cent. Maffei, p. 143.

B. finibus, terminis, ingressis, spatiis....pratis, pascuis, silbis, salectis, sationibus, arboribus....pomeferis, diuersisque generibus, etc.

589. Maffei, p. 151.

C. finibus, terminis, siluis, campis, pratis, pascuis, salectis, sationalibus, uineis, arboribus pomiferis, fructiferis....diuersisque itineribus, ribis, fontibus, aquis perennibus, limitibus, etc.

572. Maffei, p. 163.

D. finibus, spatiis, terminis, campis, pratis, pascuis, uineis, arbustis, arboribus pomiferis, fructiferis et infructiferis, diuersisque generibus, siluis, salectis, sationalibus, ribis, fontibus, aquis perennis, cum earum iure et omni proprietate, atque omnibus ad easdem sex uncias suprascripti fundi Geneciani generaliter longe lateque pertinentibus, uel uniuersi adiacentibus, etc.

591. Maffei, p. 165.

E. cum mansis, hedificiis, acolabus, seruis et ancillas, campis, pratis, siluis, pascuis, cultis et incultis, aquis, aquarumue discursibus, peculium utriusque sexus, omnia et ex omnibus ad integrum....cum mansis hedificiis, seruos et ancillas, uineis, campis,

pratis, pascuis, cultis et incultis, siluis, aquis, omnia et ex omnibus ad integrum.

Vigilius, 670. (Brequig. i. 261.)

F. hoc est tam in terris, domibus, ædificiis, accollabus, mancipiis, vineis, siluis, campis, pratis, pascuis, aquis, aquarumue decursibus.

Marculf, i. xiii.

1. cum omnibus ad se pertinentibus, cum campis, siluis, pratis et marisco. Oeðilred, 676-678.

2. cum omnibus ad se pertinentibus, campis, pascuis, meriscis, siluis, fonnis, piscaris, omnibus ut dictum est, ad eandem terram pertinentia, sicuti nunc usque possessa est. Hlôðhari, 679.

3. cum campis, sationalibus, pascualibus, pratis, palludibus, piscuariis, fluminibus, clusuris, omnibusque ad eam pertinentibus. Suaebraed, 704.

4. cum omnibus necessariis ad eam pertinentibus, cum campis silisque, cum piscariis pratisque.

Aeðilbald, 736.

5. cum silua quae eidem telluri adiacet, ut cum pratis, pascuis, aquarum riulis... in usum episcopi Wigornensis ecclesiae maneat. Offa, 780.

6. cum campis, pascuis, pratibus, siluis, saltibus, piscuosis, maritimis fretibus, paludibus, uallibusque, dulcis salsuginesque, salisque stationibus, coctionesque, et cum cunctis fructibus interius exteriusque, uel aliunde usquam ad eas rite uel unquam pertinentia. Cöenuulf, 811.

7. cum campis, siluis, quae on Blean ad illam terram recte pertinent, pascuis, pratis, piscationibus, uenationibus, paludibus, aucupibus, aquis, mariscis, salsibus, fretibus, quae umquam in minimis uel maximis ad istam praenominatam terram competebat, aut nunc difinienda, augendoque iure perpetua donata constant. Cöenuulf, 814.

8. cum omnibus usis ad eam rite pertinentibus, cum campis, silvis, pratis, pascuis, aquis, molinis, piscationibus, aucupationibus, uenationibus, et quicquid in se abentibus. **Ceðluulf, 822.**

9. cum campis, silvis, pratis, pascuis, uenationibus, aucupationibus, omnibus usis ad eam rite et recte pertinentibus. **Wigláf, 831.**

10. cum silua ad eam pertinentem, et cum campis et pratis, et cum omnibus utensilibus, et cum puteis salis, et fornacibus plumbis, et uillis, et omnia illuc pertinentia. **Wigláf, 836.**

11. cum pratis et pascuis, cum campis et silvis, cum aquis currentium et incurantium.

Aeðeluulf, 844.

12. and we him ðis sellað mid felda and mid wuda and mid fenne, suá ðer tó gelimpeð.

Ceðired, 852.

13. cum campis, silvis, pratis, pascuis, aquis, uenationibus, et cum omnibus utilitatibus rite et recte ad eandem terram pertinentibus.

Aeðeluulf, 853.

14. id est pratis, pascuis, silvis, fluminibus, fontibusque.

Aeðelberht, 862.

15. cum campis, silvis, pratis, pascuis, aquis, uenationibus, pascuis porcorum, simulque mariscis, et cum omnibus utilitatibus rite ac recte ad eandem terram pertinentibus.

Aeðelberht, 863.

16. cum campis, silvis, pratis, pascuis, piscationibus, omnibusque ad eam rite ac recte pertinentibus.

Earduulf, 875.

17. cum omnibus ad se rite pertinentibus, campis, pascuis, pratis, silvis.

Aeðelstán, 889.

18. cum omnibus ad se rite pertinentibus, campis, pascuis, pratis, silvis, siluarumque nemoribus.

Eádmund, 940.

19. cum omnibus quæ ad ipsum locum pertinere dinoscantur, tam in notis causis et ignotis, in modicis et in magnis, campis, pascuis, pratis, siluis, siluarumque densitatibus. Eâdmund, 940.

20. cum omnibus utensilibus quæ deus cœlorum in ipso telluris gramine creauit, tam in notis causis et ignotis, in modicis et in magnis, campis, pascuis, pratis, siluis, siluarumque densitatibus. Eâdred, 947.

21. cum omnibus ad se pertinentibus. Eâdwtg, 956.

22. cum uniuersis quæ deus cœlorum in ipso telluris gramine, ad usus hominum procreauit, pascuis, pratis atque siluis, riulorumque cursibus. Aeðelred, 979.

23. cum omnibus utensilibus, pratis uidelicet, pascuis, siluis. Aeðelred, 1004.

24. cum omnibus utensilibus suis, pascuis, pratis, siluis. Cnut, *abt.* 1024.

25. cum omnibus ad se rite pertinentibus, campis, pascuis, pratis, siluis. Eâdward, 1044.

Among the beneficial rights conveyed by these charters are common of pasture, estovers, and various advantages and easements derived from the position of the land; for instance, pasture for so many horses or swine in communi saltu; or a right of felling and carrying so many cartloads of wood in the same, the Norman *libertas fellandi et carriandi*; circumstances which, if for nothing else, would still deserve mention here, as evidence at how early a period the Kings (the inheritors of the heathen priesthood in their power over the sacred woods and streams) made their authority valid over the march and common lands adjacent to the Gau. The privi-

leges which thus become matter of grant are however far too important to be dismissed with such cursory notice, and fully deserve to be collected into a body.

1. Ili hanc prænominatam terram tradere curabo, ut communem silbam, secundum antiquam consuetudinem, cum caeteris hominibus abeat.

Cūðred, 805.

2. adiectis denberis⁹ in commune saltu, Otanhyrst, &c.

Cðenuulf, 811.

3. Hæc sunt nomina pastuum porcorum, Helfreð-ingdenn, etc.

Cðenuulf, 814.

4. cum campis, cum siluis, cum pascuis, cum pratis, xv carra de feno capientia, cum uno molina, et waldbera Wiolhtringdenn, etc. 7 ðet firhde bituihu Longanleag 7 ðem Suðtåne, 7 ða snådas illuc pertinentia, cum antiquis terminibus.

Cðenuulf, 814.

5. Item in Ondrede pastum et pascua porcorum et armentum seu caprorum, suis locis in Hyrst, Scofingden, etc.

Ceðluulf, 822.

6. et unam molinam in torrente qui dicitur Holanbeorges burna, et in monte regis quinquaginta carrabas lignorum, adiectis quattuor denberis, Hwetonstede, Heahden, Hese, Helmanhyrst.

Ecgberht, 838.

7. and of Rotaby intô Niwanhåm twå hund swina mæsten, 7 wuduræden, loca, hwæs man beþurfe.

Cnut.

8. duobusque carris dabo licentiam silfam ad illas, secundum antiquam consuetudinem et constitu idem

⁹ Denbaero, Lat. Denberum | rum, pawnage, mast or oak and
or Denberium is pasture for hogs. | beech-pasture.
So also Waldbæro, Lat. Waldbe-

in aestate perferendam in commune silfa, quod nos Saxonice In geménisse dicimus. Aethelulf, 839.

9. tertia in medio urbanorum pratorum. Insuper etiam animalibus illius cum armentis regis pascuum donabo. Aethelulf, 845.

10. Haec sunt etenim marisci quae ad eandem terram rite ac recte pertinent, quae Hega ante abuerat; id est an Wiwarawíc, quae ante subiecta erat Towii 7 tó Leánahâm, 7 Sobreshâm i. sealtern, 7 ii wêna gang mid cyninges wênum tó Blean ðém wiada, 7 iii oxnum gers mid cyninges oxnum, an Wiwarawíc. xxx statera kasei et item x statera in alia Wiwarawíc; 7 xx lamba 7 xx fehta Duoque molina ad illam eandem terram pertinentia, una an Wassingwellan, alia an Hwítecelandan. Haec sunt pascua porcorum, quot nostra lingua denbera nominamus, hoc est Lamburnanden, Orrices den, Teligden, Stanehtandenn, et illa silua Sandhyrst nominata, quae pertinet tó Wassingwellan.

Aethelberht, 858.

11. unamque salis coquinariam, hoc est .i. sealternsteall 7 ðer cota tó, in illa loco ubi nominatur Herewíc, et .iiii. carris transductionem in silba regis sex ebdomades a die pentecosten hubi alteri homines silbam cedunt, hoc est in regis communione. Hec sunt pascua porcorum, que nostra lingua Saxhonica denbera nominamus, hoc est Husneah, Efreðingdenn, Herbedingdenn, Wafingdenn, Widefingdenn, Bleccingdenn, nec non xx statera casei of Mersce ad Mersaham reddatur, et xl agnos et xl uellera ouium, et duorum dierum refectio, uel xxx argenteis, hoc est semicum libra redimatur. Aethelberht, 863.

12. and an cinges bôcholte fif wêna gang fram Lacum oð Sumermessan. Eardulf, 875.

13. Et hæc sunt pascua porcorum, quatuor mansiones in loco qui dicitur Boganora, at Hidhirst in

silua, et in communi silua pascuale, quod dicitur
Palinga schittas. Eâdred, 958.

The next thing to privileges conferred, are immunities from burthens lying upon the land in general; and these I shall take in order immediately; but before I proceed to give examples of such immunities, it is necessary to advert to other forms which in the later period of the Anglosaxon power were constantly introduced into the instruments of the Kings, as conferring privileges of a most important character. These comprise the words so generally found in the charters of the first Norman Kings, but, so far as I know, not occurring in any authentic Saxon document previous to the time of Eâdward the Confessor. I allude especially to the well known formulary *sac 7 soc, on strande 7 on streme, on wude 7 an feld, grithbrice, burhbrice, hundred setena, adhas 7 ordelas, calle hordas bovenerthin et binnethacre, infangethef, utfangethef, flemeneferthe, hamsocne, toll 7 team, etc. etc.*

It is not to be denied that at a comparatively early period of the Norman occupation these words were not entirely intelligible to the conquerors¹⁰: witness the many attempts at explanation given in

¹⁰ The Normans could not even spell the words; hence they write *griderbryce, friderbryce* for *grithbryce, fritbryce*, their own contraction for *der* bearing a distant resemblance to the Saxon *ð*. Malmesbury speaks of *calle hordas bufam corderam* and *ben corde-ram*, meaning *calle hordas bufan corðan 7 binnan corðan*. By a similar error of the eye Montequieu was led to call the Saxon

eorlas coplas; and we have transformed the Saxon *potpeallepar* (i.e. pot boilers, householders, men who keep up a fire in their house) into *Potscallopers*. There are many small glossaries of these words in various MSS. of the xiith century; and some Norman charters which, while they confirm the privileges, frankly state that they do not know the meaning of the words they are confirming.

the MSS. of the twelfth and following century, the errors continually committed in transcribing them, and the confusion made in them by the Norman chroniclers. Still it is a very singular fact, if the conclusion which naturally follows from this be admitted, viz. that the Normans found these rights in force here, that there should be so little evidence of their existence furnished by the charters themselves. They were quite as much matters of grant before the conquest as after; some of them were valuable enough to be anxiously recorded; yet there is no record of them earlier than the time of the Confessor, save in a charter of Eádgâr which I cannot look upon as genuine.

The words used to express them belong to the Anglosaxons, and are unknown to the Norman law, as such: when latinized, they plainly presuppose Saxon and not Norman originals. From the Saxons then they came; and the only question is, were they in use before the conquest, or were they introduced after the conquest, to express new relations caused by the conquest itself; and if so, why were English terms selected to denote them?

It seems to me that there is reason to believe that such rights did exist previous to the conquest. Some of them we can prove to have existed; and this fact makes it probable that the rest did so. I account for the rare mention of them in the one case, by the supposition that they were so inherent in the possession of land, as not to require particularization; but that under the Normans when every right and privilege must be struggled for, and the consequences of the Norman love of litigation were bitterly felt, it became matter of necessity to have them not only tacitly recognized, but solemnly recorded.

Sac is the abbreviation of Sacu, *litis*, and naturally was taken to denote the jurisdiction in litigious suits. Why its possession was of importance need certainly not be explained. But Sôc, which properly denotes the district comprehended under such privileged jurisdiction, as Sôcmen, Sokmanni, denotes the persons subject to it, does not seem to be the second word in this alliterative sentence. In the earliest examples we far more frequently find Sôcn and Sôcne than Sôc, and this I believe to be the right phrase. Sôcn is *inquisitio*, the preliminary and initiative in Sacu, in other words the right of investigating, necessary to and a part of power of holding plea¹¹. On strand and stream, in wood and field, speak for themselves. Grithbrice, A. S. Grifsbryce, is properly the breach of covenant or agreement; Frithbrice, A. S. Frifsbryce, the breach of the peace; Burhbrice, A. S. Borhbryce, the failure to perform or undertake the duties of a surety; Hâm-sokne, A. S. Hâmsôcn, violation of the house, an aggravated breach of the peace, always in the Anglosaxon law punished with peculiar severity. Infangenethef and utfangenethef, A. S. Infangenne þeóf and útfangenne þeóf, are the right to judge one's own thief when taken within the jurisdiction, or when taken without the jurisdiction, and the privilege, perhaps considered still more precious, consequent upon that jurisdiction, viz. the receiving of the mulct, or money-payment for his crime. Flemenafethe, or as it is better written Flemenafermthe and frimthe, A. S. Flymena feormð, is the right to seize the chattels, etc. of fugitives and outlaws, belonging to the jurisdiction: Ealle hordas, etc. A. S. Ealle hordas bufan

¹¹ In sokna, id est in questione sua. Ll. Hen. 1°. § 20.

19. cum omnibus quæ ad ipsum locum pertinere dinoscantur, tam in notis causis et ignotis, in modicis et in magnis, campis, pascuis, pratis, siluis, siluarumque densitatibus. Eâdmund, 940.

20. cum omnibus utensilibus quæ deus cœlorum in ipso telluris gramine creauit, tam in notis causis et ignotis, in modicis et in magnis, campis, pascuis, pratis, siluis, siluarumque densitatibus. Eâdred, 947.

21. cum omnibus ad se pertinentibus.

Eâdwtg, 956.

22. cum uniuersis quæ deus cœlorum in ipso telluris gramine, ad usus hominum procreauit, pascuis, pratis atque siluis, riulorumque cursibus.

Aeðelred, 979.

23. cum omnibus utensilibus, pratis uidelicet, pascuis, siluis.

Aeðelred, 1004.

24. cum omnibus utensilibus suis, pascuis, pratis, siluis.

Cnut, *abt.* 1024.

25. cum omnibus ad se rite pertinentibus, campis, pascuis, pratis, siluis.

Eâdward, 1044.

Among the beneficial rights conveyed by these charters are common of pasture, estovers, and various advantages and easements derived from the position of the land; for instance, pasture for so many horses or swine in communi saltu; or a right of felling and carrying so many cartloads of wood in the same, the Norman *libertas fellandi et carriandi*; circumstances which, if for nothing else, would still deserve mention here, as evidence at how early a period the Kings (the inheritors of the heathen priesthood in their power over the sacred woods and streams) made their authority valid over the march and common lands adjacent to the Gau. The privi-

leges which thus become matter of grant are however far too important to be dismissed with such cursory notice, and fully deserve to be collected into a body.

1. Illi hanc prænominatam terram tradere curabo, ut communem silbam, secundum antiquam consuetudinem, cum caeteris hominibus abeat.

Ct̃ðred, 805.

2. adiectis denberis⁹ in commune saltu, Otanhyrst, &c.

Cōenuulf, 811.

3. Hæc sunt nomina pastuum porcorum, Helfreð-ingdenn, etc.

Cōenuulf, 814.

4. cum campis, cum siluis, cum pascuis, cum pratis, xv carra de feno capientia, cum uno molina, et waldbera Wiolhtringdenn, etc. . . . 7 ðet firhde bituihu Longanleag 7 ðem Suðtūne, 7 ða snādas illuc pertinentia, cum antiquis terminibus.

Cōenuulf, 814.

5. Item in Ondrede pastum et pascua porcorum et armentum seu caprorum, suis locis in Hyrst, Scofingden, etc.

Ceðluulf, 822.

6. et unam molinam in torrente qui dicitur Holanbeorges burna, et in monte regis quinquaginta carrabas lignorum, adiectis quattuor denberis, Hwetonstede, Heahden, Hese, Helmanhyrst.

Ecgberht, 838.

7. and of Rotaby intō Niwanhâm twâ hund swīna mæsten, 7 wuduræden, loca, hwæðs man beþurfe.

Cnut.

8. duobusque carris dabo licentiam silfam ad illas, secundum antiquam consuetudinem et constitu idem

⁹ Denbaero, Lat. Denberum | rum, pawnage, mast or oak and
or Denberium is pasture for hogs. | beech-pasture.
So also Waldbæro, Lat. Waldbe-

of which I find any mention) were included among the regalia of the Empire, of the Italian and Frankish kingdoms, and why not therefore of the Anglosaxons also? And being dues of the King, it is clear that the King might, whenever he chose, relinquish the right of perception. This is the case with all the earlier instances; at the same time I feel bound to say that I doubt the authenticity of many of the charters in which these exemptions are found; though the unquestionable fact of such exemptions having been made at the same period by the Frankish princes, makes it probable that such existed here, and indeed the first example adduced below is of unquestionable authenticity.

The second case seems equally clear. All private rights possessed by the King may be delegated, and this among them; even as the exemption from tithing by the prince in the case of church lands, laid the foundation of a claim to tithe on the part of the church itself. The examples are not numerous, but still I think decisive on the point, inasmuch as I look upon them as genuine. I subjoin all the examples I have observed, again requesting attention to the doubtful authenticity of some of the documents from which the first class are taken:

1. *Quamobrem ego Ethilbaldus rex Merciorum praesentibus litteris indico me dedisse pro anima mea Aldulfo episcopo ecclesiaeque beati Andreae apostoli quam gubernat unius navis siue illa proprie ipsius siue cuiuslibet alterius hominis sit incensum id est uectigal michi et antecessoribus meis iure regio in portu Lundoniae usque hactenus competentem quemadmodum mansuetudinem nostram rogauit.*

Aeðelbald, 734.

2. *et tibi Mildrithae abbatissae singulariter et*

aecclēsiae tuae, nauis onustae transuectionis census qui a theloneariis nostris tributaria exactione impetitur, perdonans attribuo ; ut ubique in regno nostro libera de omni regali fiscu et tributo maneat.

Aeðelbald, 738.

3. þá forgeofende ic him ályfde alle nêdbade twegra sceopa ða ðe ðær âbædde beoð fram ðæm nêdbaderum in Lundentûnes hýðe. Aeðelbald, 743-745.

4. totam exactionem nauis earum, mihi et antecessoribus meis iure publico in Londoniensi portu prius competentem, quemadmodum mansuetudinem nostram rogarent.

Aeðelbald, 747.

5. unius nauis, quod a Leubrico nuper emisti, dimidium uectigal atque tributum, etc.

Aeðelbald, 748.

6. de nauis onustae transuectionis censu, qui a theloneariis exigebatur, conferre uoluit.

Offa, 759-764.

7. duarum nauium transuectionis census, qui etiam iuris nostri erat, in loco cuius uocabulum est ad Serrae, etc.....alterius uero quod nuper aedificatum est in monasterio eiusdem religiosae dei famulae, omne tributum atque uectigal concedimus.

Eáðberht, 761.

The following are evidences of the power of levying toll, conveyed by grant.

1. Ita habeant, sicut Siuerthus habuit in uita, in longitudine et in latitudine, in magnis et in modicis rebus, campis, pascuis, pratis, siluis, theloneum aquarum, piscationem in paludibus.

Eáðmund Irensða.

2. et concedo eidem aecclēsiae ad uictum monachorum portum de Sanduufc, et omnes exitus

eiusdem aquae...ita ut natante naue in flumine cum plenum fuerit, quam longius de navi potest securis paruula, quam Angli uocant taper-eax, super terram proici, ministri aecclesiae Christi rectitudines accipiant;...eorum autem est nauicula et transfretatio portus et theloneum omnium nauium, cuiuscumque sit et undecumque ueniat, quae ad praedictum portum et ad Sanduufc uenerint. Si quid autem in magno mari extra portum, quantum mare plus se retraxerit, et adhuc statura unius hominis tenentis lignum quod Angli nominant spreot et tendentis ante se quantum potest, monachorum est. Quicquid etiam ex hac parte medietatis maris inuentum et delatum ad Sanduufc fuerit, siue sit uestimentum, siue rete, arma, ferrum, aurum, argentum, medietas monachorum erit, alia pars remanebit inuentoribus¹².

Cnut, 1023.

3. and begeat mid his smeh-wrencan 7 mid his golde 7 seolfre ealle dyrnunga æt Stæorran, ðe ðá wæs ðæs kinges rádesmann, ðæt him gewearð se þridda penig of þære tolne on Sanduufc, etc.

Harold Harafót, 1038.

Among the grants I do not find any authentic evidence of Wreck, the Ramsey charter being a clumsy forgery; unless the concluding clause of the passage cited from Cnut can be twisted into such. Nor do the charters take any notice of Treasure trove. The perception of the Wite or mulct, for offences committed within the jurisdiction, is so

¹² The copy of Cnut's grant which we possess, is probably not authentic. The facts however are certain, being confirmed by contemporary history. The instance of *Hammerwulf*, which still subsists in some manors, is peculiarly interesting.

accurately defined in the Codes, as to require no illustration here; it was matter of right.

The immunities must next occupy our attention; and the terms in which they are defined are very valuable, because they show what regalia the kings assumed or possessed the right to claim, and to remit. On this account, perhaps the readiest way will be to consider the burthens to which the land was liable.

The one common and unavoidable duty, called the *communis labor*, *generale incommodum*, *trinoda necessitas*, etc. was the repairing of bridges, fortifications or other public buildings, and military service. From these no one was excused; and they were so essentially a part of the ancient and customary law of the land, that the attempt to escape from them casts well deserved suspicion upon any document in which it is found. This one clause is so well known that I will not give any examples of it; a few remarks however may still not be thrown away. It does not appear from the text of the law books, or from the charters themselves, whether these burthens, like the *corvée* of the French Feudists, were a personal service, or capable of being compounded for at a fixed sum; a sort of county rate. Which ever were the case, and perhaps both forms may have existed together, the want of any stipulation in the documents as to the amount, serves to show, either that there was a fixed and invariable proportion, or that the assessment was made *pro hac vice*, by all the landowners in county court assembled, and was not dependent upon the will of the grantor. It was *onus commune*, the advantage of the community superseding all privileges, even those of the

clergy¹³. But military service is not susceptible of such commutation in the early ages of a country, when the population is thinly scattered over a wide extent of ill cultivated land. And several enactments in the A. S. law as well as various passages in contemporary history show that even here the clerical character was no protection, despite of sundry canons of the church; the *posse comitatus*, militia, or by what name soever we choose to call it, being bound to assemble for the defence of the district, upon emergency made known, under the sheriff of the district, and not unfrequently the bishop. From several passages however it appears that the amount of men to form the contingent of the several amounts of land was fixed: one or two of the more important may be cited:

1. *Trium tamen causarum publicarum ratio redatur, hoc est instructio pontuum et arcis; uerum etiam in expeditionis necessitatem uiri quinque tantum mittantur.* Cöennulf, 799-802.

2. *Expeditionem cum duodecim uasallis et cum tantis scutis exercent.* Cöennulf, 821.

Yet it is just as improper to call this tenure by knight-service—since it was no tenure at all—as it is

¹³ After what has been said in the early pages of this Introduction on the subject of the clergy generally, it is right to state that the Anglosaxon clergymen appear to have been more thoroughly national than any similar body of men in any part of Europe. Hence those among them who were most imbued with the doctrines and

feelings of the Tramontanes, always indulge in a great deal of gratuitous declamation on the state of slavery in which the English church was held; meaning only that by becoming clergymen the Anglosaxons had not lost their nationality or their position under the national law.

to speak of knights fees and the like at a time when there was really no infeudation; at a time in short when the possession was absolute, and when, if one could use such terms at all, every such landowner was seized in fee, and not in his demesne as of fee. The service was incident to the possession of land; the land was not held upon condition of doing the service; for not doing it he no doubt was liable to punishment, but not necessarily to forfeiture: and the consequences of fealty, as far at least as the land is concerned, are wanting.

Another burthen which fell upon the land is the *pastus regis*, a right to send a certain number of head of cattle to pasture in the common lands of a particular district; and it is one of the most important, because one of the first, in the long series of usurpations by which the free landowners of the *gau* were ousted of their essential privileges. As far as the commons were concerned it appears from the examples already given that this right of common was transferable, and matter of grant. But by the same term we also understand a contribution due from certain lands to the king on various occasions, as on journeys, etc. and in this sense it seems equivalent to the *procuratio* of the ecclesiastical law. Although monasteries and other corporations were principally subject to this burthen, yet there is no reason for doubting that it pressed upon lay lands also; and from the analogy of the German customs we may presume that only freemen were subject to it and similar exactions. The bond, who could not be supposed to have any interest or estate in the lands on which they were located, probably escaped it altogether¹⁴.

¹⁴ Grimm. D. R. A. p. 258, etc. 297, etc.

Another exaction of the same description was the right exercised by the Kings, and perhaps other great men, of quartering their messengers upon private individuals or corporations, for a certain space of time; or that of sending his huntsmen, horses, dogs and hawks to be kept at the expense of his subjects. The following are examples:

1. ut sit omni tributo regalium operationum, refectio-
numque in perpetuum libera. Offa, 781.

2. and ic gean ðæs landes æt Brycandûne intó
Sce Petre to Westmenstre, bûton ic wylle ðæt man
mæste mînum wîue twâ hund swîna ðæenne ðær
mæsten sý, ðider hire leðust sý. Ælfhelm.

3. nec rex suum pastum requirat, uel habentes
homines quos nos dicimus festigmen, nec eos qui
accipitres portant, uel falcones, uel caballos ducunt,
siue canes. Cœnuulf, 821.

4. insuper hanc supradictam terram liberabo ab
omni seruitute saecularium rerum, a pastu regii,
episcopis, principum, seu praefectum, exactorum,
ducorum, canorum (? canum) uel aequorum, seu
accipitrum; ab refectioe et habitu illorum omnium
qui dicuntur Fæstingmen; ab omnibus laboribus,
operibus et oneribus, siue difficultatibus, quit plus
minusue mimorabo uel dico; ab omni grauitatibus
magioribus, minoris, notis, ignotis, undique liberata
permaneant in aefum, nisi, etc. Cœluulf, 822.

5. ut omnes agros sint libera ab omni regali ser-
uitio, a pastu regum et principum, ducum et prae-
fectum, exactorumque; ab equorum et falconum,
accipitrumque et canum acceptione, et illorum homi-
num refectioe, quod nos festingmen nominamus, a
parafrithis et ab omnibus difficultatibus regalis uel
saecularis seruitutis, notis et ignotis.

Ecgeberht, 823.

6. hanc eandemque donationem nostram histius suprascripti terrae ego Uuigláf rex cum sapientibus meis . . . a pastu regum uel principum seu praefectum, ab omni saeculari seruitute, notis et ignotis, intus et foras liberabo, nisi his tantum causis, etc.

Uuigláf, 831.

7. et illam terram trium manentium in Beonotlege, in occidentale plaga Sabrinae, etiam liberabo a pas-
cua porcorum regis quod nominamus fearnleswe.

Burgred, 855.

8. liberabo illud (monasterium) a pastu et ab refectione omnium anciptrum et falconum in terra Marcensium, et omnium nenatorum regis uel principis, nisi ipsorum tantum qui in prouincia Huicciorum sunt, etiam similiter et a pastu et refectione illorum hominum quos Saxonice nominamus walhfæreld and heorafesting 7 ealra Angelcynnes monna 7 ælpeódigra ráde fæstinge, tam nobilium quam ignobilium.

Burgred, 855.

That the Anglosaxon kings should have claimed these rights, descended from the empire, will not surprise us, when we consider that the Franks of the seventh century admitted them. Marculf goes so far as to give a formulary for the writ by which they were demanded :

Ille Rex omnibus agentibus. Dum et nos in Dei nomine Apostolicum uirum illum, necnon et illustrem uirum illum partibus illis legationis causa direximus, ideo iubemus ut locis conuenientibus eisdem a nobis euectio simul et humanitas ministretur, hoc est ueredos, seu paraueredos tantos, panis nitidi modios tantos, uini modios tantos, ceruisae modios tantos, lardi libras tantas, carnis libras tantas, porcos tantos, etc. etc. etc. . . . itemque uictum

ad caballos eorum, foeni carra tanta, suffusi modios tantos. Haec omnia diebus singulis tam ad ambulandum, quam ad nos in Dei nomine reuertendum, unusquisque uestrum per loca consuetudinaria eisdem ministrare et adimplere procuretis; qualiter nec moram habeant, nec injuriam perferant, si gratiam nostram optatis habere. **Marc. Form. i. 11.**

The service of palfreys or horses is yet maintained in Hungary, where by producing an order from the authorities, the traveller may obtain posterns from any peasant at a very reasonable rate; this is called *Vorspann*. The custom of feeding the lord's hounds yet subsists in various manors in England.

A species of *corvée* seems also to have been admitted, inasmuch as some of our charters contain exemptions from aid (compulsory or at least precarious) towards the king's buildings, *opus regium*, *opera* and *ædificatio regia*. To the analogy of this royal exaction I refer the claim set up in the time of Cnut by the clergy, to every one's aid in repairing the church; which, like most other clerical claims, was in imitation of rights possessed by the secular lords.

In various charters it appears that the king engaged to preserve, or warrant the land, against the taxations and exactions of dukes, counts and bishops; a difficult thing to understand, if these exactions were legal; a painful thing to record, if they merely prove the prevalence of might over right. Much might be alleged in favour of either of these explanations; and if we accept the former, which on the whole is the more probable, we must look upon it as evidence of the increasing relative power of the king,—and with the king, of his *comites* or court aristocracy,—which, among the Anglosaxons pro-

gressed until it reached a point requiring the corrective of armed resistance. Before I leave the consideration of these somewhat indefinite *onera*, I wish to call attention to one passage, whose meaning is at present very obscure.

et per pecuniam, piissimo iam tum domino meo rege Merciorum, libertatem terrarum illarum consecutus sum, id est cc. solidis, et ut postea in diebus meis uel successorum meorum omni anno xxx. ut ab omnium fiscalium redituum, operum, onerumque, seu etiam popularium consiliorum uindictis, nisi tantum praetium pro praetio, liberae sint in perpetuum. Trium tamen causarum puplicarum ratio reddatur; hoc est instructio pontuum, et arcis, uerum etiam in expeditionis necessitatem uires v. tantum mittantur. Cœnuulf, 799-802.

It is not to be denied that this passage is very intricate and obscure, when we merely attempt to construe it. Do all the words from *omnium* to *consiliorum* depend alike upon *uindictis*, or only *popularium consiliorum*? Is *uindicta* merely a fine, or more generally is it any proclaimed pecuniary rate or tax? Finally, what *populare concilium* is this whose *uindicta* the King assumed a right to dispense with, in consideration of a composition paid to himself?

The most natural explanation seems to me, at present, to be this; that the force of the whole passage must be taken to depend upon the excepting clause, *nisi tantum praetium pro praetio*. It would then amount to an immunity from all poenal impositions, and in the following manner. All crimes were by the Anglosaxons considered in a twofold light; first as a damage or mischief done to the

individual; next as an offence against the peace of the whole state; the punishment therefore was apportioned in a twofold ratio. The injured person or his relatives or guildbrothers, received compensation for the injury done to him or them, in the shape of damages. The state, or those to whom as an especial privilege the state had delegated this power, received the fine for the breach of the peace. Now this latter fine it seems to me is what is intended to be remitted: these privileged lands paid the *were*, which was a satisfaction made to the individual for the private wrong, over which the state had no control, but not the *wite*, which was satisfaction made to the state for a public wrong. Cœnuulf then in this case, in consideration of a fixed sum of money, freed these lands (and of course the holder of them) from payment of the fine, even when imposed by the county court, or *populare concilium*, upon proof of guilt made. Other examples of this can be given, sufficiently numerous to justify my interpretation of the above passage, though none are quite so detailed.

1. omnimodoque in dei omnipotentis nomine interdicimus, ut si aliquis in hac prænominatum terram aliquid foras furaue[rit], alicui solvere aliquid, nisi specialiter praetium pro praetio, ad terminum, ad poenam nihil foras. Uhtred, 767.

2. de partibus uero et de causis singula res solvere praetium, et nihil aliud de hac terra.

Cœnuulf, 799.

3. et singulare praetium foras, et nihil ad poenam soluat.

Cœnuulf, 814.

4. si pro aliquo delicto accusatur homo dei, ecclesiae illae custos solus cum suo iuramento, si audeat, illum castiget. Sin autem, ut recipiat aliam insti-

tiam, huius vicissitudinis conditionem, praefatum delictum cum simplo praetio componat.

Cöenuulf, 821.

5. et singulare praetium foras reddat secundum ritum gentes illius.

Ceöluulf, 822.

One of the most important immunities recorded in these charters is exemption from forfeiture. It is well known that various crimes of a deeper die were followed by escheat of the lands to the king, the church, or the lord, as the case might be. I shall not refer to those clauses of the Anglosaxon codes which relate to this subject, but rather cite one or two passages, showing in what manner and under what circumstances the law was applied. The first of these is not dated, but falls somewhere about the time of Edward the elder, that is in the first quarter of the tenth century. A man had been guilty of theft, and was convicted; his chattels escheated to his lord the king; his lænland reverted to the grantor.

1. 7 mon gerehte ƿæt yrfe cinge, forðon he wæs cinges mon, 7 Ordlaf feng tō his londe, forðon hit wæs his læn ƿæt he on sæt; he ne meahte nā his forwyrčan: 7 ƿū hine hēte ƿā flȳman.

The next passage dates from about the middle of the same century (963-975), and is equally interesting and important. A woman and her son had been convicted of aiming at the life of a nobleman, by means of witchcraft and the sticking pins into a waxen image. The woman was condemned to death and executed by drowning at London Bridge; the son escaped and became an outlaw; the land

escheated to the king, who granted it to the person whose life had been aimed at.

2. 7 ƿæt land æt Ægeleswyrðe hæfde ân wyduwe 7 hire sunu ær forwyrht; forðan ðe hi drifon [f]serne stacan on Ælsie, Wulfstânes fæder; 7 ƿæt wearð æreafe, 7 man tēh ƿæt morð forð of hire inclifan. Ðâ nam man ƿæt wif 7 âdrencte hi æt Lundene bricge, 7 hire sune ætberst 7 werð útláh, 7 ƿæt land eode ƿâm kyng e tó handa; 7 se kyng hit forgeaf ƿâ Ælsie.

3. Istarum autem v mansarum quantitas iusto ualde iudicio totius populi et seniorum et primatum ablata fuit ab eis qui eorum possessores fuerunt, quia aperto crimine furti usque ad mortem obnoxii inuenti sunt. Æðelstân, 938.

In lands which are granted out to others for a time, or in such wise that the tenant has only a qualified interest in them, and where there is a reversion, it is consonant to reason and justice that the rights of the real owner or reversioner should not be injured by the conduct of the tenant; a stipulation to that effect, amounting to the immunity in question, is therefore introduced into several of these charters.

1. on ƿâ gerâd, weorce ƿæt he weorce, ƿæt ƿæt land seð unforworht intó ƿære hâlgan stôwe.

Oswald, 963, 966, 967, 968.

2. concedit, me uidelicet annuente, atque hac firmissima stabilitate corroborante, quatinus pro nullius altioris uel inferioris gradus hominis reatu, rus praefatum a domini, qui nunquam reatum commisit, possessione priuetur. Si uero crimen quod

ueniae non sit dignum, suadente diabolo, quod absit, loci procurator commiserit, agatur rationabiliter de eo, quod de regis agitur praeposito; ut uidelicet reo rite decuriato ac iusto ordine depulso, illi qui dignus sit Christi designetur, uti regis praepositura a nullo decurium uiolata.

Eádgár, 971, and in nearly the same words 973.

In these cases the principle is an intelligible one, and clearly expressed in the terms of the last extract. But the next seems more questionable, and must be taken to be a renunciation on the king's part of his right, made in favour of an individual; or at least as an engagement to be satisfied with a fine, and not to claim a forfeiture.

3. Et hoc decer[no ut in] sua generationi hoc donatium meum pro deo concessa sal[ua] permaneat. Et si quis ex haeredum eius, quod absit, maculo maiore peccati forte implicatus fuerit, digne scilicet praeti se emundet a delicto commisso, manente tamen hac munificentiae meae dono nihilominus in sua stabilitate firmiter, absque ulla commutatione.

Offa, 779.

The question of rentpaying, gafolcund or gavel-kind lands, as far as they are mentioned at all in the charters, is a simple one. Rent is occasionally reserved, either in money or in kind; but the usual plan appears to have been to purchase the fee simple of the land. I do not perceive that the payment of rent produces any difference in the condition of the holder: as a matter of course it is stipulated, that if alienated by the purchaser, the property shall continue subject to the same liabilities. I am nevertheless inclined to think that the great mass of rent

paying land did not pass by charter at all, and that the tenure was in general of an inferior character; so that the reservation of rent in Booklands is rather to be looked on as a stipulation for payment of the purchase money by yearly instalments; the full possession of the property being entirely alienated by the vendor: while much of the land let out, as *Læn-land* (loan-land) was never out of the possession of the lessor, whether for lives or a less period. One or two examples will be enough to show the existence of these stipulations.

1. Hanc autem terram ille Cuðberht a me digno comparavit praetio, id est mille solidis, et singulis annis mihi meisque successoribus unius noctis pastum aut triginta dauit siclos Et haeredes praedecessoris praefatam conditionem conseruent in pastu uel pecunia. Beonna, 786-796.

2. Ɔæt wære him tó Ɔám geråde Ɔæt land tólæten, Ɔe mon ælce gere gesylle fiftyne scyllingas clæncs feos tó Tettanbyrg Ɔám bisceope, etc.

Werfrið, about 900.

In lands leased by the Church, and exclusively in such, there is frequently a stipulation for the payment of cyric-sceat or first fruits, and sáwl-sceat or mortuary fees: in those of Bishop Oswald, this clause is so constantly repeated, and in the same words, as to appear almost part of the formulary.

So much for the nature of the estate conveyed: in reference to which a very few words may be said of the boundaries. I have not stated this as a distinct and substantive part of a Saxon charter, because it seems incidental to the grant, a definition in short of the place named. But very rarely is a Saxon charter without a description of them; in the

earlier documents this is usually incorporated with, in the later appended to, the grant. It would seem as if for the most part it were added after the instrument was formally completed, as in almost every case they are described in Anglosaxon, although the charter itself is drawn up in Latin. When the solemn cession had been made, it was probably left to the local officers, in conjunction with the grantee, to see that its limits were accurately defined.

IV. The next important member of an Anglosaxon charter is the *sanction*, by which I denote the punishment attached to the violation of the premises. This, from its form, might technically be called the *Si quis* clause, for with these words it almost universally commences. It threatens excommunication and eternal punishments to those who presume to disturb the provisions of the grantor, except they make due amends for their sin. The forms of this are so various and complicated that they furnish no sure test of authenticity, and I will not multiply examples of them. Their history however is not without its value, and to that I proceed.

This clause had its foundation in the Roman law, and was in use as early as the time of Augustus, but with a different penalty. Although (as all persons who have studied their law are well aware) many of the legal forms of the Romans were accompanied by *symbolical* and religious ceremonies, in this case the *fiscus* stepped in as the sanctioning and upholding power; and even here the important clause was marked by the distinctive *si quis*. Marculf may supply us with a common formulary (one of many) of this nature:

A. Si uero, quod futurum esse non credimus, aliqui

de heredibus nostris vel quicumque contra hanc interdonationem, unde inter nos chartas uno tenore conscriptas firmauimus, uenire aut infringere uoluerit, nullatenus ualeat uindicare; sed inferat partibus uestris, cum cogente fisco, auri libras tantas, argenti tantas; præsens uero epistola in nullo possit conuelli, sed firma et inlibata permaneat. Marc. ii. 7.

B. Si quis uero, quod futurum esse non credo, aliquis de heredibus, vel proheredibus meis, seu quælibet persona, contra hanc cessionem meam quoquo tempore uenire, aut eam infringere uoluerit, inferat tibi, cum cogente fisco, auri *tantum*; et quod repetit uindicare non ualeat, sed præsens epistola firma permaneat. Marc. ii. 11.

As early however as the fourth century, the church had adopted the formulary; but as the state relied upon fiscal punishments, so the church appealed to its own peculiar terrors. The ecclesiastical *Si quis* clause therefore always ends with an anathema, or threat of excommunication and eternal punishments. The will of Gregory of Nazianzum furnishes an instance in point:

Ταύτην μου την διαθήκην κυρίαν και βεβαίαν είναι βουλομαι ἐπὶ παντός δικαστηρίου και πάσης ἐξουσίας ὁδε ἐπιχειρῶν αὐτην ανατρέπειν, δώσει λόγον ἐν ἡμέρα κρίσεως, και ἔξει τὸν λόγον.

Again,—*Si quis autem ex nobis, quod deus auertat, calliditate commotus, aut cupiditate praeuentus, ea quae sunt superius comprehensa, temerario spiritu uiolare praesumpserit, a diuina ultione prostratus, reatu anathematis sub iaceat, et tribus annis a comunione omnium fratrum se nouerit alienum: et nihilominus hoc priuilegium perpetim maneat incorruptum.* Marc. i. 1.

As early as the time of Gregory the Great, the savage spirit of the papal sanctions was such as to call forth an earnest remonstrance even from the clergy: but the effects of this seem not to have been lasting, especially in England. Before I proceed to give specimens of these clauses, I will only remark, that the exclusively clerical nature of the sanction in Anglosaxon charters, (even when these are grants to private individuals) is evidence of our being indebted for the forms of these instruments to Roman clergymen¹⁵.

1. Si quis uero augere uoluerit hanc ipsam donationem augeat illi dominus dies bonos, Et si prae-sumpserit minuere aut contradicere, in conspectu dei sit damnatus et sanctorum eius, hic et in aeterna saecula, nisi emendauerit ante eius transitum quod inique gessit contra Christianitatem nostram.

604.

2. a nullo contradicitur, quod absit, neque a me neque a parentibus meis, neque ab aliis. Si aliquis aliter fecerit, a deo se damnatum sciat, et in die iudicii rationem reddet deo in anima sua.

679.

3. Si quis contra hanc donationis meae cartulam uenire temptauerit, sciat se rationem redditurum in die iudicii, et condemnatum esse cum ipsis qui ad sinistram ituri sunt.

681.

4. Si quis uero hanc donationem uiolare temptauerit, sciat se in tremendo examine totius mundi deo, uniuersorum iudici, terribiliter rationem redditurum.

755-757.

¹⁵ The difference between the ecclesiastical and the lay sanction is striking when we examine a large collection of continental documents. For the papal sanc-

tion, the reader is referred to the charters in Marini and Brequigny; for the imperial sanction, to those collected by Fantuzzi, and the Formularies of Marculf, etc.

5. Augentem hoc meum praeceptum omnipotens deus sua augere bona in aeternum non cessat; minuentem, quod non optamus, sciat se ante tribunal Christi rationem redditurum, nisi ante ea deo et hominibus satis emendauerit. 767.

6. Si quis uero, quod absit, hanc nostram commutationem infringere [praesumat, sciat] se coram Christo et angelis eius rationem redditurum. 767.

7. Nullus regum aut episcoporum uel principum praesentium uel futurorum ista sit contemnere ausus; sin autem reddat rationem coram deo et coram angelis eius in die reuelationis domini nostri Ihesu Christi. Amen. 805.

8. Si quis hanc largitionem illi augeat, augeatur illi a deo uita. Si quis deminuerit, quod absid, deminuetur sibi gloria in Christo, nisi satisfactione emendauerit. 805.

9. Si quis uero, quod non optamus, maliuolo mente hanc meam donationem infringere tentauerit, sciat se rationem esse reddituram, ante tribunal domini nostri Ihesu Christi nisi ante ea pleniterem endauerit. 808.

10. Si quis autem regum aut principum uel qualibet magna paruaque persona hanc nostram donationem corrumpere tentauerit, sciat ille se esse damnatum et a deo separatam hic et in futuro, nisi digni satisfactione emendauerit iniquitatis suae audacium; tamen manente ac cartula in suo nihilominus firmitate roborata. 823.

11. Si igitur, quod absit, alicuius potestatis homo, diabolica temeritate instigatus, surrexerit, qui hanc meam munificentiam confringere, uel minuere, aut in aliu conuertere quam a nobis constitutum est, temptauerit, sciat se ante tribunal aeterni iudicis rationem esse redditurum, nisi ante digna satisfac-

tione, deo et hominibus emendare uoluerit; manente hanc cartula nihilominus in sua firmitate roborata.

845.

12. Si quis autem post hoc, subdola caullatione deceptus, nostrum non perhorrescat machinari decretum, sciat se nouissima ac magna examinationis die, classica archangeli clangente salpice, bustis sponte patentibus, somata iam rediuiua propellentibus, cum Iuda proditore infaustoque pecuniarum compilatore, suis que impiissimis fautoribus, sub æternæ maledictionis anathemate, edacibus innumerebilibus tormentorum flammis, sine defectu periturum.

933.

13. Hoc donum amodo seruaturus glorificetur a Christo: destruens uero, conatum illum non impleat, sed præcipitatus corruat in barathri profundo.

956.

14. Siquis uero huic donationi contrauenire nitatur, poenas sentiat Auerni; ibi erit fletus et stridor dentium.

956.

These examples appear sufficient to show the nature of this clause. From the variety of forms in which it is drawn up, it is impossible to derive from it any decisive and universally applicable test. This perhaps is the utmost that can be said: that sanctions, filled with allusions to heathen mythology, abounding in Greek words, and otherwise complicated and *Byzantine*, belong to the tenth century; and if found in documents professing an earlier date, they are prima facie evidence of forgery.

Coupled with the *Siquis* clause, which admits the possibility of an attempt to violate the grant, we sometimes find a provision introduced to the effect that such attempt shall be of no avail, notwithstanding the penalties incurred by it. This provision

usually takes the form, *manente hac cartula in sua nihilominus firmitate*. Like most other members of Saxon charters it is of Roman origin, and wide dispersion, as will appear from these examples.

A. *et nihilominus hoc priuilegium perpetim maneat incorruptum.* Marc. i. 1.

B. *et nihilominus praesens epistola.....firma, incorrupta, intemerata, inuiolataque permaneat.*

Marc. ii. 1.

V. Next of the Date. That our pagan forefathers, previously to the arrival of the Roman missionaries, had some kind of date, some definite era from which they reckoned, is sufficiently obvious: but it is far from clear what description of date or era it was. Its inaccuracy and uncertainty are rendered evident to us by that which proves that something of the kind existed, viz. the scattered records of kings who reigned before the introduction of Christianity, and some leading events of their respective periods; but we are not allowed to judge in what these early fasti consisted, from what point they started, or what periods of time they embraced. But, whether they were merely the alliterative poems, which even in the time of Tacitus formed the sole history of the Teutonic tribes; or the more advanced records of a sacerdotal class, carved with Runic letters on blocks of wood and stone; or the annals of individual kings, dating from the great festivals of the heathen year; they could present but little worthy of attention to the Christian and Roman monks whose habits had been formed in other climes and under other creeds. In all that these, the earliest historians of England, have left us, we have evidence of what unsatisfactory materials they had to deal with. A

majority of the kings recorded in their pages are mythic heroes common both to England and Germany; while the constant recurrence of particular numbers in the dates of their reigns are equally convincing proofs of mythic tradition. History has nothing to do with them; they fall into the circle of mythology. Even of those who approach somewhat nearer to historical periods, little more than the names has survived; and it is often doubtful whether even those are or are not names of men: it may be fairly questioned whether we know the name and rank of Æthelberht's grandfather.

Although it is far from probable that Augustine was the first to plant Christianity among the Anglo-saxons, yet the results of any previous labours must have been very unimportant; nor is it to be imagined that letters fit for the composition of continuous annals, or a regular system of dates, were among the number. When therefore the missionaries of Gregory had so far prevailed as to obtain permission to build a church and preach the gospel abroad, it seems that one of their first cares would be to habituate the people to the Roman character, the Roman calendar, and the Roman era; perhaps also to the decimal system of notation. They cannot have expected to be continually recruited from Rome; and the early appearance of Anglosaxons, even of high rank, among the bishops and archbishops of the Anglican church, shows that if the teachers brought zeal to their task, they were not repulsed by backwardness on the part of those whom they taught. The great advance in civilization made, especially in Northumberland, before the close of the seventh century, proves that even the rough denizens of that inhospitable portion of our land were apt and earnest scholars. There was therefore

every reason to introduce among the Anglosaxons such branches of learning as were looked upon as essential; and among these the art of writing in Roman letters (vulgarly called Anglosaxon), and the Roman method of dating, might justly be considered the first.

To this would be added another consideration of no mean importance. Whatever fasti existed, could only record the deeds of Pagans; the songs were not unfrequently *carmina diabolica*, for in the language of those times, the gods of our forefathers were demons. Moreover, the Runes or letters of the Anglosaxons had been used for little else than divinations and auguries, which from the first were an especial object of horror with the missionaries: ill adapted as they were to continuous writing, there is little probability of their having ever been put to that use; and it was less difficult for Augustine and his companions to introduce the characters with the language of Rome, than to learn the rude forms of the Saxon letters, which were as little known to the mass of the people as the new ones which replaced them.

It seems therefore certain that the *History* of England commences with Augustine; that is to say, the orderly and digested series of events, arranged according to certain definite and systematic dates, and committed to writing accordingly. Not that I imagine the earliest missionaries to have busied themselves in collecting the fragmentary traditions of those who to them can only have been benighted and barbarous Pagans: on the contrary, they were far more likely to destroy any that they could lay their hands on. But that the first who composed annals of their own times, which served as a basis for future chroniclers, were the Romans. In later times tradi-

tion meagerly filled up the void they had left; and a few echos only have come down to us from the centuries which may have elapsed between the first settlement of the Saxons on our shores, and the successful and most glorious work of Gregory; dull and fragmentary voices telling of generations which have past away from us for ever!

But if we owe an era to Augustine, what is that likely to have been? Surely no other than that which had been in use in the place from which he came. I see no reason to doubt that this was the era of the *Incarnation of our Lord*; perhaps also the Cycle of the Indictions. What other could in fact be used? Certainly not the years of Roman emperors or popes, unknown to the new converts even by name: hardly the regnal years of petty sovereigns, numerous, far apart, some still addicted to Pagan superstitions, many still unknown even by name to the missionaries, all still uncertain in what year their reigns began. But if other reasons had been wanting, there was one which seems likely to have been decisive. The great Christian festival of the nativity fell, by a wonderful chance, upon that mystical night which the *mothers* celebrated among all the nations of the north, with solemn religious observances and ceremonies. In the spirit which then, and since, animated the missionaries of the faith, this day, holy among the heathen, was especially adopted by their teachers, and became for the new converts the commencement of the year. From the night of Christ's birth the years were henceforth reckoned, and what so natural, so apparently unavoidable, as the affixing of Christ's date to the year so commenced? Another and strong ground may be assigned for the belief here expressed. The Romans found Christianity in Eng-

land ; but that in which the orthodoxy of those days mainly consisted they did not find ; I mean the Roman time of celebrating Easter. Now the disputes on this subject between the Western and Eastern churches had already led to the composition of elaborate tables, accurately defining the recurring dates upon the calculation of which the paschal period depended¹⁶. Amongst these the most celebrated are those of Dionysius, who about the year 526 put forth his complete series of circles, introducing for the first time the years of the incarnation. It will be difficult to believe that these tables, so important for the solution of the great controversy, were not brought to Britain by Augustine ; and still more difficult to believe that he did not eagerly seize the opportunity to substitute the venerable era they contained for any other that he might find here established.

Those who argue that the era of the incarnation was not introduced into England till the time of Beda, appear to me to have no sound grounds for their belief. One solitary passage that has been pressed into their service has been so merely from a misunderstanding of its contents. It is necessary to examine it somewhat more closely, in order to show how completely it proves the contrary of what is usually supposed. It occurs in the tract *De Natura Rerum*, in a place where Beda is arguing as to the number of years which the Saviour spent upon earth, and where he thus avails himself of the authority of the Roman church :

Sancta siquidem Romana et Apostolica ecclesia

¹⁶ An account of these various tables is given in the Art de | *verifier les Datés*, Edn. 1818, vol. i. p. 57, *note*.

hanc se fidem tenere et ipsis testatur indiculis, quæ suis in cereis annuatim scribere solet, vbi tempus dominicæ *passionis* in memoriam populi reuocans, numerum annorum triginta semper et tribus annis minorem quàm ab eius *incarnatione* Dionysius ponat, adnotat. Denique anno ab eius incarnatione iuxta Dionysium septingentesimo primo, Indictione quartadecima, fratres nostri qui tunc fuere Romæ, hoc modo se in natali Domini, in cereis sanctæ Mariæ scriptum vidisse et inde descripsisse referebant: A *passione* Domini nostri Iesu Christi anni sunt DCLXVIII.

De Nat. Rer. cap. xlvi. (Edn. 1587, fol. 67, c.)

Now this passage, if it proves any thing at all, shows not that the English monks were surprised at seeing the years of the incarnation noted, but the years of the passion. And moreover that though the era of the passion was new to them in 701, the era of the incarnation was not.

Another evidence that has been relied upon is the decree of an Anglosaxon council, holden in 816, in which the following words occur :

Nono sanximus in illa præfata Synodo, ut unusquisque Episcoporum debeat describere iudicium illud quod in qualicunque Synodo constitutum est, uel ad illius parochiam pertineat. Seu etiam constituimus, ut cum ratione et ordine describat qualis annus Domini computatur, aut a quali Archiepiscopo, et aliis adsedentibus Episcopis inuestigatum et confirmatum sit illud iudicium ; ne forte aliquis homo in sua parochia, cui rectum sit iudicium constitutum, per falsam machinationem et malam uersutiam a recto iudicio declinet. Sed semper maneat firma

atque immobilis in conscientia illius Archiepiscopi, et istius Episcopi cuius sit diocesium ; et ille habeat aliam chartam ad suam sedem Episcopalem, aliam ille ad quem iudicium illud pertineat, ne imposterum aliquod scrupulum iniquitatis adplicetur.

Cap. 9. Ut describenda sunt iudicia synodorum.

Now it seems impossible out of this passage to draw any conclusion against the earlier use of the era of the incarnation. All that the synod desired was obviously to make the records of trials more complete, for the avoidance of future litigation ; and the means it took were simply to enact that every such record should contain not only the date but the names of the presiding judges before whom the cause was tried, and that a copy should be enrolled in the ecclesiastical archives, as well as a copy delivered to the plaintiff or defendant.

All that remains is the analogy of the Frankish custom, and the examples of the earliest extant charters. With regard to the first of these arguments, I beg to observe that a distinction is to be made between public and private documents ; that in the latter, though not in the former, this date is to be found ; a fact accounted for by the peculiar circumstances of their reigning family ; that the Franks borrowed a large portion of their forms from the practice of the imperial court, one of whose officers the founder of the Merovingian dynasty was : that this family retained to the last the distinctive imperial and Roman title of *Vir inluster* ; and in like manner adopted the Roman mode of dating by the regnal year and the indiction. Whereas the Anglosaxons derived their forms from ecclesiastical and not imperial Rome, used the Pontifical and not

the Cæsarean indiction, and can hardly be supposed to have dated by the regnal years of their own sovereigns.

Secondly, that from various circumstances the Anglosaxons stood in much nearer connexion with Rome than with France, and in short in much nearer connexion with Rome than France itself did in the time of Æthelbert the first. Consequently it is the customs of the Papal court that the Anglo-saxon customs would probably resemble, much rather than those of some one or all of the Frankish districts.

It appears therefore that the nonintroduction of the era of the incarnation into public documents in France at this period is no sound argument against its prevalence in England.

The absence of this date in the original charters of the seventh century which we possess has been considered a good ground for denying its prevalence in England at that period. To this conclusion, however, I must demur. Surely it is too much to go about to prove a negative, and with such slender means. There do not exist at most above two original charters of the seventh century, and it is a strange abuse of logic to argue that because these two charters do not contain the date of the incarnation, that date was unknown when they were written. See what would be the consequence of pushing this argument to its conclusion. A large majority of Ælfred's and Eadweard the Confessor's charters are undated; supposing these to be the earliest we possessed, we must upon the same grounds admit that till 900 or 1066 the English had no dates at all, a conclusion which the facts themselves prove to be eminently false.

Having shown then a priori how probable it is

that Augustine would introduce the Christian era, and a posteriori that there is no evidence of his not having done so, I feel justified in assuming that he really did. And I will add one or two considerations which confirm me in my view. The great attention paid by Beda to the calculation of times and seasons, eras and dates, renders him a most important authority on all matters of this description. Now Beda never insinuates that there was a time since the introduction of Christianity in which the era of the incarnation was unknown in England; nor does he mention, as I think he would with honour, the name of the person to whom we should have owed so great a change, and one so praiseworthy. In all his own works he uses it as a date perfectly familiar to his readers; and these works, be it remembered, were written from the very commencement till the thirtieth year of the eighth century, during which it is pretended this date was first introduced. Again, the era of the incarnation is found in those copies of Gregory's letters which Nöðhelm obtained for Beda from the papal regesta. Now either this existed in the originals (which, from the loose way in which the *Registrum Gregorianum* was drawn up, on the authority of which the contrary is argued, it would be too much to deny,) or Beda himself supplied it. If we admit the former supposition, the question is settled. If the latter, we attribute to Beda the useless labour of attempting to illustrate notum per ignotius, a date that was, by a date that was not, familiar.

I therefore repudiate in toto the preliminary objection to many an authentic charter, viz. that it contains the date of our Lord's incarnation. But even supposing that this constituted a valid objection to an original charter, it can be none whatever to an

apograph; for in this case it might be no more than a harmless addition of the copyist; and the charter would be, on that account alone, no less trustworthy than the letters of Gregory, which Beda had in a similar manner interpolated.

This consideration is not altogether unimportant; for it does sometimes happen that charters have been so interpolated as to appear full of the most absurd anachronisms; whereas by placing them fifteen, thirty, or even forty-five years earlier or later than the professed date, they become perfectly consistent, and the anachronism vanishes. All that we can say in such case is, that the copyist, finding only the date of the indiction in the charter, had miscalculated by fifteen, thirty, or forty-five years, in attempting to add the year of the incarnation.

The date of the indiction here referred to, which is so frequently found in use in Anglosaxon and other instruments, was earlier adopted throughout Europe than the era of the incarnation. The indictions are cycles of fifteen years, continually recommencing after the fifteenth; so that the indiction for 1842 being xv, that for 1843 will be i, for 1844 ii, and so on in succession till 1857, when the indiction will again be xv. These cycles are usually understood to have come into vogue about the year 237, but they became the basis of a calculation which comprised a far earlier period, and according to which Dionysius assigned the birth of our Lord to the fourth indiction. The reason for the establishment of these dates is thus given by Beda:

Secundus ordo circuli decennoualis complectitur Indictiones xv annorum circuitu in sua semper vestigia reduces, quas antiqua Romanorum industria comperimus ad cauendum errorem, qui de tempori-

bus forte oboriri poterat institutas : Dum enim, verbi gratia, quilibet Imperator medio anni tempore vita vel regno decederet, poterat euenire vt eundem annum vnus historicus eiusdem regis adscriberet temporibus, eo quod eius partem regnaret : alter vero historicus eundem successori illius potius attitulandum putaret, eo quod et hic partem æque eius haberet in regno. Verum ne per huiuscemodi dissonantiam error temporibus inoleret, statuerunt Indictiones, quibus vterque scriptor, imo etiam vulgus omne, temporum cursum facillime seruaret, quas pro facilitate quoque calculandi quindecim esse vulerunt, ut planissimo numero, et ad multiplicandum promptissimo, compendiosius transacti temporis status in memoriam possit reduci. Quidam autem putant, quia quondam in republica post censum quinto anno peractum, Vrbs Roma lustrabatur, ad indicium ternæ lustrationis et census Indictiones esse conditas. Incipiunt autem Indictiones ab VIII. Calendas Octobris, ibidemque terminantur.

De Natura Rerum, cap. xlviii.

And close upon these words follows the rule for finding the indiction, which he gives in the plainest terms, and without any limitation, thus :

Hoc autem argumento quota sit anno quocunque computare volueris Indictio reperies : sume annos ab incarnatione Domini quotquot fuerint in præsentī, verbi gratia DCCXXV, adde semper tria, quia quarta Indictione secundum Dionysium natus est Dominus, fiunt DCCXXVIII. hæc partire per xv. quindecies quadrageni, sexcenti, quindecies octoni, centies, remanent octo : octaua est Indictio. Si vero nihil remanserit, decimaquinta est. Cap. xlix.

Again, in the little treatise De Ratione Temporum, cap. xiv, he says plainly : Si vis scire quota sit

Indictio, sume annos Domini, et adjice tria, partire per xv. et quod remanserit ipsa est Indictio anni præsentis.

Now it is obvious that the source of an important error lies in these words; for if the indiction commences on the 24th of September, and the birth of our Lord fell on the 25th of December in the fourth indiction, it is clear that nine months only of the first year of our Lord fell in the fourth, and three in the fifth indiction, and so on to all eternity: in other words, that each year of our Lord falls partly in two indictions, and each indiction in two years. For instance, in 1839, the twelfth indiction commences September 24th, and ends September 23rd, 1840: or again, from December 25th, 1839, to September 24th, 1839, falls in the eleventh indiction, while from September 24th, 1839, to December 24th, 1839, falls in the twelfth¹⁷. But this distinction appears from the very earliest times to have been neglected, and the simple rule adopted of adding three to the year of Christ, and dividing by fifteen to find the indiction for the whole year; thus neglecting the fraction, and taking for granted that the indiction and the year commenced and terminated on the same day. This was known by the name of the Pontifical, to distinguish it from the Cæsarean or Imperial indiction, which commenced on the 24th of September. I believe it is now admitted that in the course of the eighth century the Pontifical had superseded the Imperial indictions in England: and Pagi, the learned commentator on Baronius, asserts this distinctly. I

¹⁷ It is to be borne in mind that the 25th of December is the first, and the 24th of December the last day of the Anglosaxon year. Hence every year of Christ, according to the Anglosaxon reckoning falls in two years according to ours, and vice versa.

am satisfied that this view is the correct one, with perhaps the exception of the word *superseded*; for I know of no evidence that we ever had the imperial indictions. I can give an example from the close of the eighth century crucial enough to put the question beyond any doubt. A charter of Offa in this collection bears date A. D. 781. Ind. IV. Natale S̄ci. Stephani Martyris, i. e. December 26th. Now as December 26th is the second day of the year 781, and as the Cæsarean indiction commences long after the 26th of December, 781, viz. September 24th, 781, it is clear that the 26th of December, 781, falls in the third, not the fourth Cæsarean indiction; or that the 26th of December in the fourth indiction falls in the year 782. If, on the other hand, both year and indiction commenced on the 25th of December, the dates are perfectly reconciled. With the result thus ascertained, ninety-nine in every hundred of these documents are found to coincide.

But I am inclined to carry the use of the Pontifical indictions to a much earlier period; in short, to prove that Beda himself knew of no others, in spite of the statement made by himself that the indictions commenced the 24th of September. The Council of Hæthfield is allowed to have been holden on the xv. kal. October, 680: Beda however says *sub die quintadecima Kalendas Octobres, indictione octava*. Now if Beda meant the Cæsarean indiction, the eighth of which commenced the 24th of September, 680, it is clear that the 17th of September in the eighth indiction could only fall in 681: but as the year of the incarnation in which this council was holden is fixed beyond possibility of doubt, it is clear that Beda intends the Pontifical indiction, ascertained according to his own rule by adding three to the number of the year and dividing by fifteen, the year and indic-

tion being thus taken to commence upon the same day. The same result is obtained by examining the dates of Pope Gregory's letters, recorded by Beda; all of which are consistent and accurate if the indications be taken to commence with the year, but all of which must be dated one year later if the indications were reckoned from the 24th of September, in which case they would all fall a year later than the historical truth demands, and Beda himself understood the case.

The Concurrents, Lunars, Epacts, Decennovales and other similar dates are sometimes introduced into Saxon charters, especially those of later date. The importance of these as tests is well known; and as I have nothing to say respecting them but what is familiar to all persons conversant with diplomacy, and no discrepancy to note in the Anglosaxon use of them, I will pass on at once to a somewhat intricate branch of my subject, the Regnal years of the Kings.

Though these are far from uncommon in the chronicles and charters, the mode of calculating them is by no means clear. Without presuming to decide positively upon a subject of so much difficulty, I will throw out a suggestion which perhaps may lead hereafter to a satisfactory conclusion. It seems to me that at various periods these dates were reckoned in two distinct ways: at the earlier period there existed a multitude of Dionysian tables, in the margins of which events were recorded opposite to the year in which they occurred: for example,

DCXCI.

DCXCII. Otforus Wig. eps. obiit.

DCXCIII.

DCXCIII.

DCXCV.

DCXCVI.

DCXCVII. Osðrǫð occiditur.

DCXCVIII.

Now according to such a computation the year of a king's accession would be considered his first year, even though there might remain only a few weeks or days till the 25th of December, when a new year of Christ would begin. This however would be called his second year, and so on. Now it is clear that the regnal years and years of Christ can only coincide in the case where the king should happen to come to the throne on the 25th of December: in every other conceivable case, each strict regnal year must fall in two years of Christ, and each year of Christ must extend over parts of two regnal years. For the earliest times however this distinction does not appear to have been observed.

Many striking instances of the practice described above might be given: and by way of illustration we may take the dates of Simeon of Durham's *Historia Dunelmensis Ecclesiæ*. Simeon in giving these dates always includes the year from which he starts; whence arises the general rule that *one less* than the number of years stated is to be added to the year from which he starts, in order to get the year in which he places any particular event. For instance, the year 875 is thus noted by him, in describing Bishop Eardwulf's flight with St. Cuðberht's reliques.

A. D. 875:—from the first foundation by Aidan
241:—from the death of Cuðberht 189:—of
Eardwulf's præsulate 22:—from the first devastation by the Danes 83.

Now Simeon's own dates for these events are,

Foundation by Aidan . . . 635,	which	+ 240 = 875.
Death of Cuŕberht . . . 687,		+ 188 = 875.
Eardwulf's consecration 854,		+ 21 = 875.
First devastation . . . 793,		+ 82 = 875.

By keeping this rule in view, we obtain in nearly every case the same results as are gathered from Simeon's other chronicle, the Chronicle of Mailros, and the Annals of Hoveden. To apply this by way of farther illustration to what has been said of the Dionysian tables: according to Simeon, Higbald Bishop of Lindisfarn died in the ninth year from the sack of Lindisfarn by the Danes. Suppose now that Simeon had seen such a table as the following:

DCCXCIII. Dani Lindisfarn insulam uastant.
vii. id. Iun.

DCCXCIII.

DCCXCV.

DCCXCVI.

DCCXCVII.

DCCXCVIII.

DCCXCIX.

DCCC.

DCCCI. Higbaldus episcopus moritur. VIII. kal.
Iun.

Now it is clear that we can only have *annus nonus* by counting both 793 and 801 as full years. For the Danes sacked Lindisfarn on the 7th of June, 793, and Higbald died the 25th of May, 801: but from the 7th of June, 793, to the 7th of June, 801, are only eight full years; so that the 25th of May, 801, would in fact have fallen in the eighth, not ninth year.

There seems, on the other hand, reason to think that in process of time the regnal years were more

strictly construed; viz. from the day of the king's accession in one year of Christ to the same day in the next year, and then a close calculation is necessary in order to test the accuracy of the document. Unfortunately we are not often sufficiently furnished with the means of doing this, the exact time of the year at which a king came to the throne being in a large majority of cases unknown: so that our reasoning would be a circle, the time of the accession being only to be ascertained by a comparison of the charters, and the authenticity of the charters depending pro tanto upon an accurate knowledge of the time of the accession. This difficulty is felt more particularly when we attempt to assign the year of the incarnation to a charter which has only the date of the regnal year. For instance, suppose we had a charter dated in the third year of Offa of Mercia: in what year of our Lord should we place this? Offa we know came to the throne late in the year 757. Is his third year to be reckoned above generally as 759: or is it to be taken to extend from late in 759 to late in 760? In short, to comprehend two or three months of one, and nine or ten months of the other; and in which portion is it to be placed? It is clear that we might easily err here by a whole year of Christ. Our only corrective is an accidental one, arising from the dates of the bishops who may have signed the charter, and it is very far from being complete.

I trust that such of my readers as may have occasion to pursue historical researches for the furtherance of which these charters may be useful, will feel that to enter completely upon this one point would require almost as much space as can be devoted to this whole preface, if not to the whole collection; and that they will therefore content them-

selves with the hints here thrown out by way of caution. I have myself been compelled to investigate every regnal year given in all these instruments; and I therefore know how impossible it is, within any reasonable limits, to do justice to the subject. For this is not a question which can be dealt with in generalities, but each single date must be sifted, investigated, and settled upon its own peculiar grounds. My conclusions are embodied in the *fasti* which are appended to this work.

A very important question arises at this point. As the object in view is to test the charters, it is clear that we must have some starting point, some *πυ στη* without and independent of the charters themselves: for though these documents often give both the year of Christ, the Indiction, and the Regnal year, we require fresh evidence to render their own premises trustworthy.

Now this evidence we gain only from the chronicles. But here, putting aside all other considerations arising from our uncertainty as to the trustworthiness of the chronicles themselves, we are met by an unexpected difficulty. During long periods of years, the Northern chroniclers differ from those of the South and West by two whole years in every date, and this discrepancy cannot be explained by assuming that the one set commenced the year at one time, the other at another time. Which are we to follow; Simeon of Durham, Hoveden, the continuation of Beda's Epitome, and the chronicles of Mailros and Holyrood? or the Saxon chronicle, Florence of Worcester, and other copyists of these two?

I can only answer, that in nearly every case the charters support the dates of Simeon and his class, and reject those of Florence. Is it now possible that documents drawn up in all parts of England,

except Northumberland, should have been forged upon a false basis laid by Northumbrian monks, when they must be in positive contradiction to the chroniclers followed by the very persons who must have forged them? Is it conceivable that clergymen in Canterbury, Winchester, or Worcester, if they sat down to forge a charter, should have inserted in it a date which they themselves believed to be a false one, because one differing from the records kept in their own monasteries, one too whose startling and obvious inaccuracy must instantly have attracted notice to the forgery? I cannot bring myself to believe this; and but one conclusion therefore is left me, namely, that the Northumbrians and the charters are both in the right, but the Saxon chronicle, Florence, and the rest, in the wrong. As this opinion differs very widely from that which is commonly entertained, I shall be excused for illustrating it somewhat more in detail.

According to the usual calculation, Ecgberht of Wessex came to the throne in 800. Hoveden, however, notices the fact of there being a difference of opinion on the subject, and adds that some authors placed his accession in 802. These are the Northern chroniclers generally; while Henry of Huntingdon, the Saxon chronicle, Florence of Worcester, etc. etc. all agree upon 800. By common consent his reign lasted thirty-six years; so that one set place his death in 838, the other in 836. Now our charters fully bear out the former and reject the latter date. No. 241 is a copy of the council of Kingston presided over in 838 by this very Ecgberht. No. 240 is a charter granted to Bishop Beornmod by the same king in the same year. No. 237 is a grant made in 835 by the same Ecgberht, and confirmed by him in the thirty-fourth year of his reign; that is according

to Florence, etc. confirmed in 834, the year before it was granted; but according to Simeon confirmed in 836, the year after, which is more reasonable.

On the usual computation Archbishop Æthelheard died in 803; and Wulfred succeeded him either in that year or the year following. No. 189 shows that in the Archives of Canterbury there was a grant made by him in 804: while No. 190 is an original grant made by him in 805, in which year, according to the Chronicle of Mailros, etc. he died, and Wulfred became archbishop. Nos. 196, 197, 200 and 201 are grants to which Wulfred was a party: in all of these he dates his præsulate from 805.

Again, Florence and some MSS. of the Saxon Chronicle place the death of Offa of Mercia in 794, and consequently condemn the charter No. 168, which was signed by him in 796. But Simeon, one MS. of the Chronicle, Hoveden, the Chronicle of Mailros, Henry of Huntingdon, and the Welsh Annalists place his death rightly in 796, thus confirming and receiving confirmation from the charter; while at least in a dozen of his grants, Cœnwulf, the successor of Ecgfrið (Offa's son, who reigned only a few weeks), dates from 796. So with Offa's accession, and Æthelbald's death; which the northerns justly place in 757, the southernns in 755, and which the charters invariably decide in favour of the former date.

If we follow Florence and the Saxon Chronicle, we must declare a charter of Sigiraed, No. 114, to be a forgery; for it bears date 764, and yet is signed by Archbishop Bregowine, who according to those authorities died in 762; while Iænberht, who in the charter signs as abbas, became archbishop in the same year. But Simeon places this prelate's death and Iænberht's accession in 765.

If we trust the Saxon chronicle we must expunge a charter of Bishop Milred dated 774, No. 124, for according to the Chronicle he died in 772. Florence, however, who is very good authority as far as the bishops of Worcester are concerned, places Milred's death in 775.

It appears unnecessary to pursue this mode of illustration further: it only tends to show that implicit faith is not to be placed in those authorities which have generally been selected as the basis of our Anglosaxon chronology. I do not therefore mean to say that some of their dates are not more accurate than Simeon's, especially after 890; but each must be examined for itself and on its own grounds. This investigation it is improper for me to pursue here; and I must refer to the fasti appended to this work, for the results which I admit as true, and which have been come to in the manner described.

Anachronism¹⁶ in dates is undoubtedly the surest test by which we detect forgery in a charter; but what has been said may serve to show that anachronism is not to be charged too lightly: the error may lie after all with ourselves. Especially allowance is to be made in apographs found in chartularies: here, setting aside the case already alluded to, where the year of our Lord had been miscalculated from the indiction, a want of coincidence between the year and the indiction is not of uncommon occurrence. This however generally arises from the latter

¹⁶ I take it for granted that the common principles of diplomacy are known to the reader, and therefore say nothing of the tests furnished by the days of the week and month, notices of eclipses, etc. etc. For these I must content myself with a general reference to *L'Art de verifier les Dates*; or a very useful little book, Sir H. Nicolas's *Chronology of History*.

date having been partially abraded by age, and so misread: the want of a light line at the bottom readily transforms a v (in the old charters U) into a II; an abrasion may convert an X into a V: hence we not uncommonly find in these copies indiction IIII for VII or XV; VII for XII; XII for XV, and the like. Nor is another error at all uncommon, where a letter or contraction has been taken to be part of the date: for instance, indictione u° (uero) II^a, has often been read as if it were indictione VII^a. Again, indictione x^{ma} has become transformed into indictione XIII^a, the strokes of the written m having been taken to represent three units. This cause of error is so frequent as to render multiplied examples unnecessary.

But even the carelessness of a scribe may have given rise to blunders of omission: an undoubtedly genuine charter of Offa in this collection, No. 138, bears date DCCXXX, twenty-seven years before that prince came to the throne: fortunately several ancient copies exist with the right date, DCCLXXX, showing that an L had been left out by accident. Many of these documents have no dates at all; the means by which we then approximate to their real date will be considered under our next head—the Teste.

But before I leave the question of dates, I wish to add a few words upon what may be called corroborative circumstances. By these words I understand allusions to passing events, such as the wintering of the Danes in Thanet, etc. etc. All such introductions seem to me suspicious, and to be prima facie evidence of a fraudulent intention; and this, because as the truth always feels itself to be strong, but a lie always feels itself to be weak, the great pains taken to make us believe something, lead us natu-

rally to suspect a consciousness that that something was in reality not worthy of belief.

Besides this, there is an unfortunate fatality about these corroborations; they are with hardly an exception taken from the chronicles, and generally from such remarkable events as would be in every man's recollection who had read them. However much our simpleminded forefathers may have considered them strong evidences of truth, to us they can hardly appear in any light but directly the contrary.

VI. The last formal part of a charter which it is necessary for me to note are the Subscriptions or Teste. The Roman law appears not to have required signatures; the presence of the witnesses being held to be sufficient to authenticate a document. How far this principle prevailed in the church I will not take upon myself to say: but in almost all ecclesiastical instruments we find the witnesses subscribing with their own hands. Although in the early ages of the church we find many prelates who could not write their own names, it is probable that the clergy as a body were generally placed in a better position, as far as this point goes, than the laity: and various canons require the signature (subscriptions) of bishops to such solemn documents. The researches of diplomatists have established the fact that many of the most powerful princes of the Teutonic tribes could not write at all, but stamped their names upon their grants. Wiht-ræd's admission that he signed with his mark *pro ignorantia litterarum* has been made somewhat more of than it deserved: his expression is almost a formulary, and the fact was not so uncommon as to make his acknowledgment worth repeating so

often as the forgers of charters in his name seem to have thought. It will be seen below that the form was a common one, and the constant repetition of it in unauthentic charters attributed to him, merely serves to place the date of the forgery in a century when an illiterate king would have been looked upon as uncommon.

In one respect the charters of the Saxons differ from those of the Romans, Ostrogoths, Franks, and other nations the details of whose civilization appear to be directly derived from Rome. I find no trace of a distinct class of notaries or scribes to whom the task of drawing them up was committed, no distinct body of notarii, or tabelliones, whose business it was to furnish such documents, and authenticate them by their signature¹⁹. Nor is there any probability that such a class existed. When Augustine set out upon his perilous mission to a country the report of whose barbarity was such as to turn him back from his great work, he certainly did not take with him conveyancers to superintend the transfer of land. But when he had so far prevailed as to put an end to the pagan forms by which this transfer had been effected, to whom could he entrust the task of introducing the Roman and Christian forms which were to supersede those that had been in use? Obviously he and his companions not only must have been, but must have rejoiced in being, the sole persons competent to the work. The clergy therefore became the tabelliones, and the drawers up of these instruments; and from the power of custom,

¹⁹ Quoniam tabellionum usus in regno Angliæ non habetur. Matt. Par. Hen. III. The Angemundus referendarius of Æthelberht's charter is nearly as great an absurdity, though in another way, as Graphio comes.

so they remained. Till a very late period we find prelates of the highest distinction acting the part of conveyancers; among these charters are several which we owe to men famous in ecclesiastical history, and who positively state themselves to have dictated such and such instruments; nay, sometimes to have written them, *propriis digitorum articulis*: we may instance Bishop Æðelwald, and Dūnstān, while yet abbat of Glastonbury. And this deserves notice, because, especially during the tenth and eleventh centuries, the private character of the man is frequently to be traced in these his public acts. It serves however also to explain the variation in the treatment of one settled form: the idea remained the same, (we might extend this observation to all Europe) but it was left to each man to deliver it "after what flourish his nature would;" and this has been shown to be of some value as a test, when the flourish of one century is ignorantly substituted for that of another.

The witnesses to Saxon charters vary with the circumstances of the time and country. They probably were very generally merely the court or comites of the king, and with the importance of the king, the importance of the witnesses would vary. The earliest instruments of this nature, granted by the petty sovereigns, or half sovereigns of petty states, are distinguished by the small number of signatures, the presence of one bishop, or at most two, and the simple manner of the subscription. The same remarks apply also to grants made as it were in the private court, at the private dwelling of the king. But far different is it in later times with the records of synodal decrees, or with grants made at the annual councils, or the great festivals of Christmas and Easter, when the king celebrated these. Then we

have an array of lay lords and church lords, sometimes comprehending a majority of the nobles and bishops of the whole land; and then we have a multitude of ministri and milites, and even some names without addition, which we may believe to be those of persons who were not members of the king's court. Far different in still later times, when there was but one king and one court, and when courtiers of all classes crowded to testify their approbation of grants, which might act hereafter as happy precedents in their own case.

It is evident enough from the handwriting of such original charters as survive, that no one ever dreamed of subscribing with his own hand: few could have done so. The signatures accordingly were written by the same person as wrote the body of the charter: all that remained was for the witnesses to add the crosses which precede the formal *Signum manus M*, or *Ego N consensi et subscripsi*: and, if an opinion may be ventured upon so obscure a point, even this formality seems frequently to have been dispensed with; the crosses being drawn by the original writer²⁰, the witnesses perhaps merely touching them, and so declaring them to be their own act and deed.

The sign of the cross is found in the earliest Italian documents, and is universal among the Anglosaxons, from whom we ourselves have derived it. Its reference to the contents of the *sanction* would be obvious even had we not the declaration of a council which decreed the inviolability of whatsoever had been signed by the cross of Christ. Yet it may be doubted whether an older and heathen feeling did not lurk at first under this symbol; whether, in

²⁰ See the last document in this volume, where the crosses remain, | but the spaces left for the names | were never filled up.

short, such marks may not have been held binding among the Saxons even before the introduction of Christianity. For the hammer of Thunor (Thórr) was the true heathen symbol in all contracts, and it is well known that the hammer of Thunor was represented by a cross.

I now proceed to enter more in detail into the nature of these signatures. I have stated that the persons who signed were the comites, companions and councillors of the king; that is both laics and clergymen. That this was the case before Beda's time we learn from his letter to Egberht; and mere inspection of the signatures attached to the following charters will prove it still more clearly. In many of them we are informed of the relation in which the signer stood to the grantor; as *frater et comes prædicti regis*; *filius regis*; *regis parens* (that is relation, *mæg*, one belonging to the parentela or *mægburh*); *regis dapifer*; *regis pedissequus*; *regis præpositus*. Moreover in the later charters the rank of the witnesses is carefully mentioned, as *ego N episcopus* or *abbas*; *princeps*; *dux*; *minister* or *miles*; *presbyter* or *diaconus*. In the earlier charters, however, this is rarely the case, nor does there appear to be so strict an observance of precedence as may be detected in the later instruments²¹. From the time of Offa this becomes the foundation of an

²¹ The order of precedence of the bishops (even when we have no other guide to their sees,) not unfrequently enables us to complete lists of prelates which have been delivered down to us in an imperfect state: the province of Canterbury, seems till about the time when Wessex asserted its supremacy, to be represented in this order. 1. Archbishop of Canterbury. 2. Bishop of Litchfield. 3. Bishop of Leicester. 4. Bishop of Lindissi. 5. Bishop of Worcester. 6. Bishop of Hereford. 7. Bishop of Winchester. 8. Bishop of Elmham. 9. Bishop of Dummoc. 10. Bishop of Sherborne. 11. Bishop of Rochester. 12. Bishop of London. 13. Bishop

interesting inquiry: the man who in one year signed as simply miles or minister, is found a few years later styling himself dux or princeps. Now this appears to me to be explained by the circumstance that a certain amount of land was necessary to certain rank, and that the promotion of these nobles in the scale was merely the consequence of their having in the interim found means to increase their possessions.

In the earliest of these documents the form of subscription is simple: it consists merely of the cross followed by the words *signum manus N* or *M*. A little later we find *Ego N consensi et subscripsi*. But towards the beginning of the tenth century a great change was introduced, corresponding to that which we have observed respecting the proem and sanction. The witnesses now vie with one another in the absurdity of their subscriptions; they seem to have thought it a mark of learning and talent to vary these in such a manner as that no one should sign in the exact words introduced by another. And this is so distinctive a mark of the charters of this period, that it forms one of the strongest evidences of forgery when found in charters professing an earlier date. The charters of Peterborough are proved forgeries by this, even were there no other evidences; and the train of argument which arose from this consideration first led me to look for and find the passage which proves to me that this

of Selsey. Afterwards Winchester and London became more important: new bishopricks were created, and old ones abolished; and this change, whose seed was sown in the confusion and devas-

tation of the Danish invasion, seems to have been nursed into maturity by the personal influence and credit of individual bishops, such as Aelfheah, Oda, and Dúnstán.

manufacture of documents took place in the year 960.

A very few specimens may be given by way of making these remarks clear. The first is from a forged charter pretending to be dated in 605.

+ Ego Æselberhtus, rex Anglorum, hanc donationem meam signo sanctae crucis propria manu confirmani. + Ego Augustinus, dei gratia Archiepiscopus, libenter subscripsi. + Ego Aedbaldus regis filius faui. + Ego Hamgisilus dux laudavi. + Ego Hocca comes consensi. + Ego Angemundus referendarius approbavi. + Ego Graphio comes benedixi. + Ego Tangisilus regis optimas confirmani. + Ego Pinca consensi. + Ego Geddi corroboravi.

In juxtaposition with this, I now proceed to place the signatures of a genuine charter of the tenth century, remarkable in many respects, and perhaps not the least from its being the autograph of Dánstán. It is throughout highly characteristic of the man and of the period; but that which strikes us at once as preeminently absurd, when pretending to be found in charters of the seventh, eighth, and ninth centuries, causes no surprise, nay even seems natural, when found in documents of the tenth and eleventh: the spirit of England was changed.

+ Ego Eadred rex diuina protegente gratia albi-
onis summan presidens, agiæ crucis hanc cartulam
notamine perstrinxi.

+ Ego Odo arc. eps. metropolitano presidens gu-
bernamine hoc donum regia concessum munificentiae
signo crucis fixi.

Ego Wulfstan $\overline{\text{arc. eps.}}$ metropolitici honoris fastigio eboracensi ciuitate suffultus huic largitate crucem asscripsi.

Ego Ælfheah $\overline{\text{eps.}}$ uuintanensis æcclesie hoc donum signo crucis confirmaui.

Ego Ætehelgar cridienensis æcclesiæ presul hanc largitatem corroborauit.

Ego Ælfric $\overline{\text{eps.}}$ huius donationis constipulator signum crucis depinxi.

Ego Wulfsige $\overline{\text{eps.}}$ huius largiflui muneris domum signo salubri adnotauit.

Ego Theodred $\overline{\text{eps.}}$ prodigum hanc impensionem patibuli confirmatu addidi.

Ego Ælfred $\overline{\text{eps.}}$ hoc deo instigante donum crucis $\overline{\text{xpi.}}$ constipulatu muniui.

Ego Birthsige $\overline{\text{eps.}}$ huiuscæ donationis corroboracionem contuli.

+ Ego Coenwald $\overline{\text{eps.}}$ consensu adibui.

+ Ego Cynesige $\overline{\text{eps.}}$ unamitatem prebui.

+ Ego Uulfhelm $\overline{\text{eps.}}$ permissionem profudi.

+ Ego Eadhelm abbas deuotus in hoc prestiti.

+ Ego Osulf dux consensi et humiliter asstiti.

+ Ego Eadmund dux libens consilio aderam.

+ Ego Æðelstan dux prumpto animo consensi.

+ Ego Eadgifu regis genetrix prefati animo hanc

prefatam letabundo in $\overline{\text{xpo.}}$ largitionem ob optabilem remunerationem concessam signi corroboracione sal-tiferi humillime consignauit.

+ Ego Dunstan indignus abbas rege Eadredo imperante hanc domino meo hereditariam kartulam dictitando composui et propriis digitorum articulis perscripsi.

When we consider what has been said of the method of subscribing, and how improbable it is that any of the witnesses either did or could write his own name, it seems very remarkable that any notice should ever have been taken of the circumstance, as in No. 43. My own explanation of this anomaly is, that the *imperitia scribendi* was already a *casus provisosus*²², and that there was a formulary applicable to it; though it was never generally used in England, because the case was universal, and required no special treatment. We have it on record that one at least of the Roman emperors could not sign his name (*Mabillon de Re dipl. ii. 22*), Charlemagne notoriously could not; and as this ignorance must have been far more widely dispersed, it stands to reason that some general provision must have been made for the occurrence. As under the Roman law the presence of certain officers was usual, the affixing of a cross before them was a sufficient substitute for the signature: and this, which may have first led to the use of the sign, was adopted by the church. *Mabillon* has collected some instances of bishops having made their mark, from ignorance, or from old age, from sickness, or from want of sight. A larger and still more interesting collection of instances is found in the notes to *Marini Pap. Dipl. p. 271*. To these examples I will add one or two others of laymen.

²² Justinian foderte zur Form der Urkunden zwey Stücke, die auch hier in Betracht kamen: die Eröffnung jeder Urkunde mit dem Regierungsjahr des Kaisers, dem Consulat, der Indiction mit Monat und Tag, dann die Gegen- wart eines Notars mit fünf Zeugen, wenn der Aussteller der Urkunde des Schreibens nicht kundig war. *Savigny Ges. d. R. R. i. 89*, where he refers to *Nov. 47, c. 1. Nov. 73, c. 8. Conradi Parerg. p. 451. 460.*

1. in quâ subter propria manu pro ignorantia litterarum, signum uenerabilem sanctæ crucis feci.

Papyrus, sec. v^o inuente. Maffei, p. 144.

2. signum Domnici u. h. ss. (uiri honorabilis supra-scripti) uenditoris, litteras nescientis.

Papyrus, 540. Maffei, p. 156.

3. ipso presente, istante, mihique dictante, et consentiente, et subter manu sua propria pro ignorantia litterarum, signum faciente.

Papyrus, 572. Maffei, p. 163.

4. signum Heribaldi Comitis sancti Palatii, qui ibi fui, et propter ignorantiam litterarum, signum sanctæ crucis feci.

Mabill. ii. 22.

5. Signum ma+nus Diuito rog. cumque scribere nesis, Magister Militum.

A. 1067. Fantuzzi, i. 296.

6. mano propria *propter* ignorantia litterarum signum scae crucis feci et testibus a me rogitis optuli subscribendam.

Marin. Pap. Dip. 139.

Now if in the fifth and sixth centuries in Italy, this ignorance was to be provided for, much more was it to be expected in England in the sixth, seventh, and even eighth. I look then upon the notice taken of it in Wihtræd's case as a mere accident, the result perhaps of some scrupulous monk's having consulted his book of precedents before he drew up the charter.

What has been observed of the style of grantors and grantees applies to the form of their subscriptions. However it is to be noted that in the earlier charters the bishops rarely add the names of their sees, which some of them do in the later. Some very solemn synodal decrees are an exception to this rule. In the earliest period also any bishop seems to have called himself *servus servorum* or

famulus plebis dei²³, a term which is recorded to have had its origin in the humility of Gregory the Great, but is well known to have remained as the peculiar addition of the bishops of Rome, the haughtiest hierarchs of whom history hath to tell. During the tenth and eleventh centuries the rage for fantastic subscriptions worked even upon the titles of the bishops, and we have every variety of phrase by which their dignity could be described, as *episcopus*, *sacerdos*, *antistes*, *prælatus*, *catascopus*, *speculator plebis dei*, etc. etc. Prelates, between the time of their election and consecration do not appear to have adopted the continental style of *vocatus*, but *electus*, which we yet retain: and instead of the qualification *etsi peccator*, which, though common in foreign diplomata, is almost unknown in our own, we have *licet indignus*.

Some considerations of importance seem to arise from the words made use of to describe the cross itself. The more usual form is *signum crucis adposui* or *signo crucis confirmaui*. But other words replace *signum*, especially in the later charters. These words are *Agalma*, *Character*, *Gabulum*, *Indicium*, *Indiculum*, *Munimen*, *Patibulum*, *Sigillum*, *Signaculum*, *Singrapha*, *Tauma*, *Testudo*, *Titulum*, *Tripudium*, *Triumphum*, *Tropheum*, *Uexillum*, *Uirtus*: and it is possible that there may be yet others. Some of these words apparently refer to the abstract power or holiness of the sign, as *Munimen*, *Tauma* (*Θαυμα*), *Triumphum*, *Uirtus*. Others to the form, as *Gabulum*, *Patibulum*, *Tripudium* (? *τριπους*); others again to the legend of Constantine and his banner, with its *εν τουτω νικη*; to which last head seem to belong *Sigillum*, *Tropheum*, *Uexillum*.

²³ Vid. Fantuz. Mon. Rav. i. 104. 105. 114. 117. 131, etc.

The only one of these words which requires any comment is *Sigillum*. The Norman charters are for the most part granted under seal; those of the Saxons never. Now as *sigillum* means a seal, and *datum sub sigillo* is a Norman form, many persons have imagined that the occurrence of the words *sigillum* and *sigillare* in a Saxon charter is evidence of forgery. From what has been said it will be seen that I do not hold this opinion to be accurate. The word itself has various meanings; that of a seal, in the Norman sense, is not even the most common of them. It signifies, properly speaking, any sign or mark which one impresses, and was applied among other things to the sign of the cross made in baptism, in which sense it is borne out by Chrysostom's use of the word $\sigma\phi\epsilon\gamma\iota\varsigma$. But a meaning by no means unusual in the middle ages was that of a flag or banner; and in this sense I believe it to be used in these charters, an equivalent for *labarum* and *vexillum*, whenever it is not used as a mere diminutive of *signum*. That there was no notion whatever of a seal, will I think appear from the actual application of the word in the following examples:

1. *cum sigillo sanctæ crucis.* Edw. Conf. 1045.

2. *hunc subscriptionis nostræ sigillum.*

Æselred, 1001.

No doubt instances may be cited where it occurs in the Norman sense, and from charters which are not genuine. All I contend for is, that the word of itself is not conclusive evidence of forgery. *Sub sigillo* is rather more suspicious; but even here it may be a fair question, whether a transcriber of the twelfth, thirteenth, or fourteenth centuries did not substitute this well known phrase for the *cum sigillo*

which he would necessarily look upon as an inaccurate mode of expression.

Dependant princes and the rulers of small principalities usually state in their grants that what they have done is by the consent and license of their superior and paramount sovereign: and in general the latter either himself signs the grant, or makes a solemn confirmation of it at a later period. Most princes declare their grants to have been made by the advice and with the consent of their prelates, princes, and other counsellors. Whether this be an idle form, or whether it describe a real relation between the king and his court, I find it very difficult to determine.

The importance of his comites to a warlike leader embarking upon a distant and dangerous enterprise, renders it easy to understand the necessity of consulting them on all matters of moment; this points out the origin of their power, without compelling us to resort to the hypothesis of a parliament or *witena gemôt*, of whose constitution and influence we know but little. We have evidence that in such grave affairs as the adoption of a new creed, or the promulgation of a new law, the councillors or *witan* were consulted: but this seems to differ essentially from the case of a mere grant of lands, and also to be limited in the time during which it could prevail. It must be strongest in the earliest, weakest in the latest ages of the monarchy. Still, as the King has no force of his own (for the people collect under their *Count*, *Ealdorman*, or *Sheriff*, when occasion requires it, and not under the King or the King's officers) except such as these his comites can supply, he is virtually in their hands, and his power is dependent upon theirs.

And these considerations become the more cogent,

inasmuch as it is very doubtful whether the king could call upon the free landowners to arm and join his force, except for defensive purposes, and within the limits of their own county, as well as for certain limited periods. His own disposable force could only constitutionally consist of those persons whom personal attachment or the promptings of self interest gathered around him, and who formed, to use the German phrase, a *Gefolgschaft* around the *Gefolgs-herr*. These are literally the *gesfðas*, comites, or comrades; and from their position relatively to his own, the *þegnas*, ministri, or servants of the king; that they shared originally in the plunder won in war is certain; and that they continued to be gifted with horses, arms, jewels, and lands is proved by the concurrent testimony of the historians, poets, and documents. In this Tacitus and *Béowulf* are equally decisive witnesses. That they thus laid the foundation of a court aristocracy, a *Dienst-adel* or nobility of service, also seems clear, and they increased in power as the king increased in power, and always at the expense of the free landowners, whose condition gradually approximates to that of the unfree. Hence the Sheriff or Graff of the county gradually ceases to be elected by the people, and is nominated by the king; but he does not become the king's officer for all that, and the *levée en masse* is not a whit more available than before, for the king's own purposes.

It does not seem very clear why, when the king was about to make a grant of land out of his own private possessions, it should be necessary for him to consult his *proceres* or counsellors; any more than her majesty should find it necessary to come down to parliament for permission to grant a pension out of the civil list. Had the lands granted been national

property, a sort of consolidated fund, there would have been more excuse for the interference of the nation. As it is, the only way in which I can conceive it to have been a matter of any interest to the nobles what grants the king did or did not make, is that by every alienation he diminished the quantity of what he had to give; and that the possession of a certain amount of land being indispensable to the enjoyment of particular rank, the king, by enriching one noble might have raised him over the head of the rest. Perhaps this may have made the consent of the whole body necessary. On the whole I confess I am not disposed to lay much stress upon these words, especially if they be taken to imply some definite power or authority lodged in the council of the Anglosaxon kings; for they are to be found in the charters of the Franks and other Germanic nations also. It is however possible that some jealousy may have been felt at the inordinate quantity of land held in mortmain.

Could we suppose, indeed, that in every case where the grant is said to be made *cum consensu et licentia procerum*, it was a mere conversion of folc-land into bôcland, the clause would no doubt be perfectly intelligible. For as the folcland is the general property of the nation, the *terra fiscalis*,—beneficiary, or which might be granted out in fief in contradistinction to allodial possessions²⁴,—the king

²⁴ The natural origin of folc-land is the superabundance of good land over what was at once appropriated by the tribes, families, or gentes (*mægburg, gelondan*) who first settled in a waste or conquered land; but its existence enters into and modifies the system of law, and on it depends the

definition of the *mark* and the *gæw*, with their boundaries. Over the folcland, at first the king alone had no controul; it must have been apportioned by the nation in its solemn meeting; earlier, by the shire or other collection of free men. In *Beowulf*, the king determines to build a

with the consent of his proceres might grant it out as *alod*, but hardly without their consent. At the same time the question would arise, how did these proceres thus become the national representatives, for this or any other purpose? and the answer, if we admit their representative capacity at all, must be, Through similar usurpations to those which created a nobility among free men. But it seems to me that this mode of explaining the clause is not satisfactory; for very many of these charters do undoubt-

palace and distribute in it to his comites, such gold, silver, arms, and other valuables as God had given him, save the *folcscære* and the lives of men—*bûtan folcscære* and *feorum gumena*—which he had no authority to dispose of. This relative position of *folcland* to *bôcland* is not confined to the Anglosaxon institutions. The Frisians, a race from whom we took more than has generally been recognised, had the same distinction. At the same time I differ from Grimm, who seems to consider *folcland* as the pure *alod*, *bôcland* as the *feif*. “*Folcland im gegensatz zu Bôcland. Leges Edv. 2; das ist, reine alod, im gegensatz zu beneficium, lehen. Vgl. das friesische câplond und bôcland. As. p. 15.*” *D. R. A. p. 498.* I think the reverse is the case; and indeed we have one instance where a king exchanged a certain portion of *folcland*, for an equal portion of *bôcland*, with one of his comites. He then gave the exchanged *folcland* all the privileges of *bôcland*, and proceeded to make the *bôcland*, he had received in exchange, *folcland*. The case is so important, that I make no excuse for print-

ing some portion of this original charter here, though out of its place.

Ego *Eðelbearht* rex cum consensu ac licentia meorum secularium optimatum diuinorumque personarum liuenti animo dabo et concedo meo fideli ministro *wullafe* aliquam partem terræ iuris mei hoc est .v. aratra in illo loco ubi *wasngwelle* nominatur in biccisitudinem alterius terræ, hoc est et *mersaham* hanc terram supranominatam et *wassingwellan* ego *eðelbearht* ab omni seruitute regali operis eternaliter liberabo sicut ante fuerat illa prenominata terra et *mersaham*

ðis siondan ðes landes *bôec* et *wassingwellan* ðet *Eðelbearht* cýning *wullafe* *scalde* his ðegne *wit* ððrum *sue* miclum *lande* et *mersaham*, se cýning *scalde* and *gebôcade* *wullafe* *fif* *sulung* *landes* et *wassingwellan* *wit* ðem *fif* *sulungum* et *mersaham* and se cýning *dyde* ðet *land* et *mersaham* him *tô* *folclande* ða *hie* ðem *landum* *ie* *hwerfed* *hefdan*, *bûtan* ðem *merscum* and *bûtan* ðem *scaltern* et *sefresham* and *bûtan* ðem *wioda* ðe ðer *tô* ðem *scaltern* *limpeð*.

Eðelbert of Kent, 868.

edly contain the clause, although the matter of grant be actually provable not to have been folcland, but the paternal inheritance, or private and purchased estate of the grantor, and though the assertion is made that the lands granted were part and parcel *terrae juris mei*. Alienations by clergymen are of course *cum consensu, consilio et licentia fratrum*, but the difference in the cases is, that the clerical grants are rarely made without some prospect of advantage thereby to the grantor. One hypothesis may be ventured; viz. that the clause originated at a time when this process of carving private estates out of the *folcsceare* largely prevailed, because there was abundance of folcland to distribute; and that the king, together with his *comites*, assumed to be the expression of the national will in its distribution. Next that habit, or even the growing up of a fiction, retained the formulary, even where there was no longer a fact to which it applied; legal instruments being every where, and at all times, little liable to changes of form. Whether this, or the actual dependence of the king on his *proceres*, be the easier way of accounting for the clause, I will not venture to decide. Both may have acted together.

The second class of documents contained in this collection, comprise the records of trials determined either in the county court before the sheriff, or in the great synods or councils, held twice a year. These meetings, which present the nearest approach to our parliaments that is to be met with in the Anglosaxon institutions, correspond in some degree to the old heathen assemblies, and the later March and May-fields of the Franks. Modified as they were, and to all outward appearance little resembling those celebrated conventions of the continent, many of their

attributions were the same; and their principle, and as it were theory, differs in nothing from those of the other Germans. It is however only in their judicial capacity that we have to consider them.

It was determined in the year 673, at a synod presided over by Hloðhari the sovereign of Kent, and probably attended by all the English bishops, that these synods or councils should be held twice in every year, and that one of these meetings should always take place on the first of August at Clofesho; the place and time of the other being probably left to be determined by circumstances. Accordingly we find a majority of these instruments dated from Clofesho; the most numerous of the rest being passed at Cealchýð. That these councils were legislative bodies we may see by the collections of laws passed in them, not only for the church, but the laity; and a passage already cited (p. lxxiii) proves that they were also courts of justice. By a council holden in 816, it was ordered that the judgments given by such courts should be enrolled; and to this we owe the valuable records which we still possess.

Generally speaking, these documents do not differ in form from the charters or grants of individuals, except in a very natural preponderance of that proem which points out the necessity of committing solemn decisions to writing. But sometimes the whole progress of a suit is detailed in a narrative form, and the pleadings on both sides, if we may call them so, as well as the judgement, are placed upon the record. The importance of these it is unnecessary to dilate upon, and this is not the place to enter upon the details which they have preserved to us. The same observations apply to the records of suits in the county court.

Perhaps however the most valuable and interesting of all the documents contained in this collection are the Wills. Of their importance as philological monuments I have spoken already, and shall make but one remark on this; viz. that the great antiquity and peculiarities of the language in which they are for the most part written, is *of itself* a decisive guarantee of their authenticity. This is in itself a proof, unshakeable, irrefragable, far beyond any evidence we can offer for any other class of documents; and fortunately supplied in the very case where almost all other evidence fails us: for these documents being for the most part directions, to have effect upon a contingency, and the directions of private individuals of no great note or name, without dates or such formalities of signature as accompany the Latin charters, supply few tests of authenticity.

These documents, from their very nature, furnish a great deal of valuable information which would otherwise have been altogether lost to us; and on this account I trust I shall be excused for occupying some little space in their investigation, reserving the full examination of their bearing for a work formally devoted to the "Law of the Anglosaxons." The earliest genuine will in this collection is of the ninth century; but it by no means follows that there were not such instruments at periods far more remote. Every thing renders it probable that the custom of making devises of lands as well as chattels was introduced from Rome by Augustine. Still, from the evidence of the wills before us, we should be inclined to argue that they were not looked upon in so solemn a light as the charters: there is a want of formality about them which is very easily understood, but which still seems to lead to the conclusion

that they were not considered in the same ceremonious point of view as the Roman *testamenta*. One important fact we have in evidence, namely, that nuncupative wills, permitted by the Romans only under peculiar circumstances of difficulty, were easily allowed of by the Anglosaxons. A son having laid claim to some lands in his mother's possession, and impleaded her before the county court, a deputation was despatched to receive her answer; in a feeling of pardonable irritation she formally disinherited him, and constituted a kinswoman then present her sole legatee, in the following remarkable words:

“ Her sit Leóflæd mīn mæge, Ʒe ic ge-ann ægðer ge mīnes landes, ge mīnes goldes, ge hrægles ge reāfes, ge ealles Ʒe ic āh, æfter mīnon dæge; here sitteth Leóflæd my kinswoman, unto whom I grant both my land and my gold, both gown and dress, and all that I possess, after my own day.” And they, having testified to the county that these words had been spoken, judgement to that effect was given in favour of Leóflæd's husband, and a record of the judgement ordered to be made. Here there was no instrument; no intervention of notaries; no intervention of the church, for that especial purpose; and the publication or probate was enrolled at once as a judgement of the county court. What if the lady had subsequently become reconciled to her son, and wished to change the disposition of her property!

But this very remarkable record leads us to another consideration of much importance; I mean the property which women could have in lands, and their power of devising them. In this case, the deviser was a widow, and under no protection, but her own;

as appears clearly enough from Leóflæd's husband having stated himself to be the person who ought to make answer for her, if he only knew her plea. But we have other cases where lands are devised, even during the husband's life.

These it appears were such lands as the husband had formally settled upon his wife, either as the price for which he bought her of her friends, or as the *morgengifu*, in other words the *morning-gift*, which it was usual to present to her on the morning after consummation. How it may have been with the former, is not very clear; but the latter endowment appears to have been strictly in the wife's power: in several wills, the husband carefully points out the lands to which his wife has this claim; and in several cases, women appeal to it as their title to lands which they are desirous of alienating. Again, in case of incontinence, the widow might be punished by forfeiture of this provision (Ll. Cnut. tit. 71); so that it appears to have been fully her own, to dispose of at her own pleasure, in addition to the settlement which was made upon her, in the event of her surviving her husband (Ll. Eadmund. tit. 3.), and which naturally ceased on the occasion of a second marriage. In many respects the *morgengifu* differs from dower; in others it resembles it closely; but this is a question which it would be too long to enter upon now, and the reader is referred for information upon the point to Grimm's *Deutsche Rechts alterthümer*, p. 441, etc. Wills then, by which women devised lands and chattels, may be received as genuine, if there be nothing in their provisions to the contrary; it is however more usual for these documents to be drawn up during the coverture, both husband and wife uniting in the disposal of the

property, with conditions as to survivorship; the instrument becoming thus partly a settlement, partly a testament, and being corroborated by the witness of archbishops and bishops, who are made to a certain extent executors, a portion of the property being usually devoted to pious purposes; in which case even the Roman law allowed of the intervention of the clergy, which the Council of Carthage had prohibited.

Some of these testaments made by men who were under a superior lord, specify the amount of heriot payable; and this corresponds to what was fixed by the law of Cnut. These same documents contain also a clause of great interest; namely, an earnest prayer to the lord that he will permit the will to stand according to the dispositions of the testator, coupled not unfrequently with a legacy to him on condition of his so doing, or to some person of influence about him, for intercession on the testator's behalf. So that the advantages of lofty station and court nobility seem to have been counterbalanced by a serious drawback in the amount of freedom enjoyed by the thanes: and this their dependant condition seems much more in accordance with the original theory of their position as *comites*, and a just retribution for the authority which they helped the king to establish over the free men and the free Count or Graff of the *gau*. For as no man supplicates and even pays for that which he is of his own right entitled to enjoy, it appears as if these great vassals of the crown had not the power of disposing of their lands and chattels but as the king might permit; and in the strict construction of the bond between the king and them, all that they gained in his service must be taken to lapse into his hands after their death; the relation of *comes* being a per-

sonal one, and not necessarily transferable from father to son at first, though in the darkening evening of the Anglosaxon monarchy, four great hereditary ducal houses seemed already about to establish themselves and overshadow the throne; and this principle, which shows itself in the theory of the feudal *relief*, is equally recognised in the theory of the old Teutonic *Heriot*, and in the allusions made in *Beowulf*, the *Hildebrant's Lied*, and other ancient poems of the Germanic races.

Wills are usually signed by the clergy who assisted in the drawing them up, and often by the executors named in them. Whether any formal probate was required after the death of the parties may be questioned; it being usual to lodge attested copies with the brethren of a monastery, the bishop of the diocese, etc. in case of dispute arising; and none of the wills which survive being, I think, made in immediate expectation of death.

One or two documents of much interest are the marriage contracts, made between the bridegroom or suitor and the guardians of the lady wooed; these tally in every respect with the directions of the codes, and present a lively picture of the mode of proceeding on such occasions. Their authenticity, hardly to be tested by any other means, is best proved by the philological investigation of the language in which they are written. These, as well as a few other documents, which, though neither charters nor wills, seemed capable of throwing light upon the legal institutions of the Anglosaxons, have been included in this collection.

The first volume of documents now presented to the Society comprehends nearly all of those which fall within the period comprised between the con-

version of Aethelberht of Kent, in 598, and the death of Egberht of Wessex, in 838. Of these a portion have been already printed in such works as Reyner's *Apostolatus Benedictinorum in Anglia*, the *Monasticon Anglicanum*, Steven's *History of Monasteries*, Hearne's *Textus Roffensis*, Hearne's *Hemming*, Somner's *Antiquities of Canterbury*, Widmore's *History of Westminster Abbey*, the published copies of *Malmsbury and Ingulf*, and other voluminous and rare compilations. The difficulty of meeting with some of these works, and still more the inconvenience of turning to them for the scattered charters they contain, would have justified us for reprinting these documents, even had experience not forced upon us the acknowledgment, that the advantages to be derived from their use are only to be obtained from them when collected into one body and chronologically arranged. This arrangement alone furnishes us with a complete induction, and complete mastery over the charters themselves as means to historical and legal ends. Very many, however, have never hitherto appeared in print, and among them are the most important of the whole collection. With the exception of about half a dozen, to whose originals we could not obtain access, or of which the originals have perished, every charter has been carefully collated with the manuscript or manuscripts in which it is preserved. There are, however, still a few charters which belong to this period, and of which, from unavoidable circumstances, I have as yet not been able to obtain copies. Such are the Sherborne charters, in the possession of Sir T. Philipps, one or two in the possession of the Earl of Ilchester, and about half a dozen in the collection of the Duke of Buckingham, which last I have for the present lost through the lamented death of his grace,

sonal one, and not necessarily transferable from father to son at first, though in the darkening evening of the Anglosaxon monarchy, four great hereditary ducal houses seemed already about to establish themselves and overshadow the throne; and this principle, which shows itself in the theory of the feudal *relief*, is equally recognised in the theory of the old Teutonic *Heriot*, and in the allusions made in *Beowulf*, the *Hildebrant's Lied*, and other ancient poems of the Germanic races.

Wills are usually signed by the clergy who assisted in the drawing them up, and often by the executors named in them. Whether any formal probate was required after the death of the parties may be questioned; it being usual to lodge attested copies with the brethren of a monastery, the bishop of the diocese, etc. in case of dispute arising; and none of the wills which survive being, I think, made in immediate expectation of death.

One or two documents of much interest are the marriage contracts, made between the bridegroom or suitor and the guardians of the lady wooed; these tally in every respect with the directions of the codes, and present a lively picture of the mode of proceeding on such occasions. Their authenticity, hardly to be tested by any other means, is best proved by the philological investigation of the language in which they are written. These, as well as a few other documents, which, though neither charters nor wills, seemed capable of throwing light upon the legal institutions of the Anglosaxons, have been included in this collection.

The first volume of documents now presented to the Society comprehends nearly all of those which fall within the period comprised between the con-

no resemblance to that of the periods to which the documents belong: next, where two or more copies were used for the settlement of a text, we must have admitted inconsistent modes of spelling into one and the same document. It appeared therefore better to proceed as one would in the case of a classical author; to settle by careful examination the orthography prevalent at any given period, and to reduce the various documents to this one consistent form.

The charters which are either ascertained forgeries, or which from any cause appear to me liable to suspicion, are marked with an asterisk. For the authenticity of the rest, I am willing to pledge myself.

The list appended to this introduction contains the authority for each document. Where two or more MSS. are mentioned, they have been placed in the order of their value, the first being the one which has been principally followed, the others having been used for collation, and interpolation where any thing happened to be wanting. Errors in the dates have been provided for in the titles prefixed to the charters; whatever may be found in the body of the document, that only is recognized as accurate which stands in the title; and I need hardly say, that the utmost care has been taken to settle these, not only by the usual means, such as comparison of MSS., collation of the Indictions, Regulars, Concurrents, Epacts, Days of the week, Saints' days, and other such tests, but also by investigation of the historical facts, and the dates of the several witnesses. The titles also contain the names of the grantors as they wrote, or would have written, them themselves; respect being had throughout to the peculiarities of dialect, and the laws of grammatical

construction. Thus I write Ini of Wessex, not Ina ; at a later period than his own it would have been written Ine, the final *e* being equivalent to *i*, as in Osuini, Centuuini, Hloðhari, later Oswine, Centwine, Hloðhere ; but no Saxon could ever have made it Ina, any more than on the other hand, he could have called Beda, *Bede*. The following contractions may perhaps be worth noting :

đm. đī. đō.	. . .	deum, dei, deo.
dñs. dño. etc.	. . .	dominus, domino, etc.
ā. ū.	. . .	am. um.
př. přs. pbr.	. . .	presbyter. princeps.
diač.	. . .	diaconus.
sč diač	. . .	subdiaconus.
arč diač	. . .	archidiaconus.
eřs. eři. episč.	. . .	episcopus.
arč episč.	. . .	archiepiscopus.
oz	. . .	orum.
b:	. . .	bus.
†	. . .	uel.
7	. . .	and, et.
k	. . .	autem.
u°.	. . .	uero.
ř.	. . .	per, prae, pro.
p.	. . .	per.
p.	. . .	pro.
ř.	. . .	ter.
∩	. . .	con.
∩s 7 sub	. . .	consensi et subscripsi.
∩senš 7 sub	. . .	consensi et subscripsi.
.i.	. . .	id est.
÷	. . .	est.
q. q.	. . .	qui, quæ, quod.

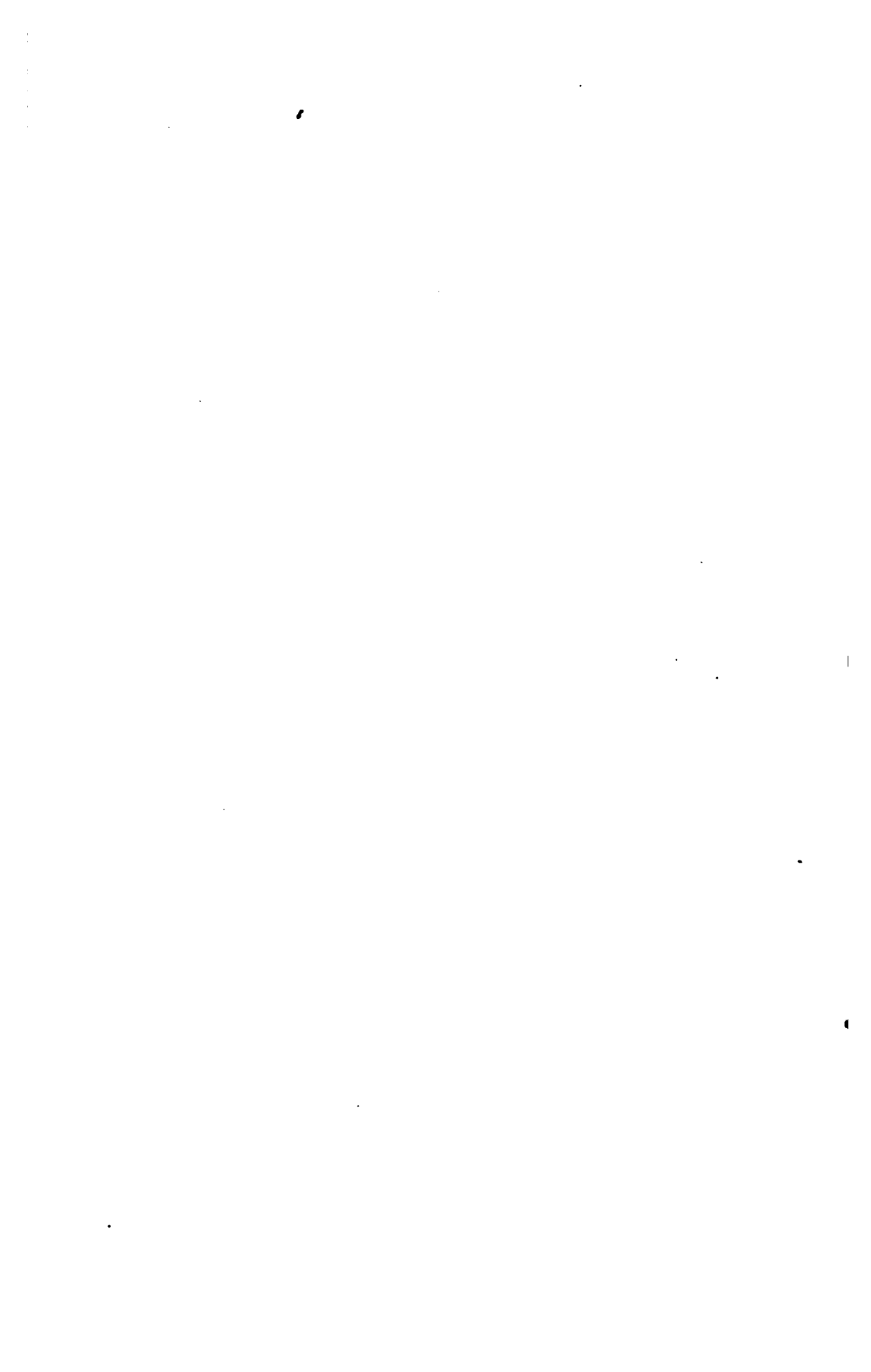
The earlier Kentish charters use both the usual

Saxon *dh*, ȝ, and another, similar to that employed by the Old Saxons, and which may be seen in the Cotton MS. of the Heljand. Cal. A. VII. This is accurately depicted in one or two of the facsimiles. For want of a proper type I have been compelled to use the common *d*.

I have now only to express the confident hope that the materials here supplied for a history of the Saxon Kingdoms and the Saxon Law, down to what is commonly, but erroneously, called the termination of the Heptarchy, will be found to justify the pains and time which have been bestowed upon their collection and illustration.

LIST OF THE DOCUMENTS
CONTAINED IN THIS VOLUME.

No.	Name.	Date.	Authorities.
1.	Aethilberht of Kent	April 28th,	604 <i>Textus Roffensis</i> , fol. 119.
2.	Aethilberht	605 <i>MS. Aul. Trin. Cantab.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 26.</i> <i>MS. Cot. Cleop. F. i. f. 247, b.</i> <i>MS. Harl. 358. fol. 47, b.</i>
3.	Aethilberht	Jan. 9th,	605 <i>MS. Aul. Trin.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 27, b.</i> <i>MS. Harl. 358. fol. 47, b.</i> <i>MS. Cott. Claud. D. x. fol. 8.</i>
4.	Aethilberht	Jan. 9th,	605 <i>MS. Aul. Trin.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 29, b.</i> <i>MS. Cott. Claud. D. x. f. 9, b.</i>
5.	Augustinus	No date.	<i>MS. Aul. Trin.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 32, b.</i> <i>MS. Cott. Claud. D. x. f. 8.</i>
6.	Eadbald of Kent	618 <i>MS. Aul. Trin. fol. 15, b.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 53, b.</i>
7.	Coenuealha of Wessex	670 <i>MS. Bodl. Wood. i. fol. 150.</i>
8.	Osuuini of Kent	Jan. 27th,	675 <i>MS. Aul. Trin. fol. 34.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 115, b.</i>
9.	Hloðhari of Kent	April 1st,	675 <i>MS. Aul. Trin. fol. 38.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 30, b.</i>
10.	Osuuini of Kent	No date.	<i>MS. Aul. Trin. fol. 34.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 116.</i>
11.	Bishop Linthari	Aug. 26th,	675 <i>MS. Lansd. 417. fol. 1.</i> <i>Wharton, Ang. Sac. ii. 9.</i>
12.	Osríc of the Hwiccas	Nov. 6th,	676 <i>MS. C.C. Cantab. cxi. f. 59.</i>
13.	Uuighard	October,	672 <i>MS. C.C. Cantab. cxi. f. 59.</i>
14.	Susebbard of Kent	March 1st,	676 <i>MS. Aul. Trin. fol. 34, b.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 117, b.</i>
15.	Susebbard	No date.	<i>MS. Aul. Trin. fol. 35.</i> <i>MS. Harl. 686. fol. 119, b.</i>
16.	Hloðhari of Kent	May,	679 <i>MS. Cott. Aug. ii. 2.</i> <i>MS. Lambeth. 1212. fol. 304.</i>
17.	Oshari of the Hwiccas	680 <i>MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 20, b.</i>

No.	Name.	Date.	Authorities.
18.	Caeduaelha of Wessex	680 MS. Cott. Aug. ii. 86. MS. Lamb. 1212. fol. 304.
19.	Bishop Headdi	July 6th,	680 MS. Bodl. Wood. i. f. 149, b.
20.	Baldred of Mercia	681 MS. Bodl. Wood. i. fol. 183.
21.	Aethilmod	Oct.	681 MS. C.C. Cantab. cxr. f. 60.
22.	Aethilred of Mercia	681 MS. Lansd. 417. fol. 2. Ang. Sac. ii. p. 10.
23.	Aethilred	681 MS. Lansd. 417, fol. 2.
24.	Caeduaelha of Wessex	Aug.	682 MS. Lansd. 417. fol. 2, b.
25.	Ecgrith of Northumberland	685 MS. Dodsw. ix. fol. 8.
26.	Berhtuuald	July 30th,	685 MS. Lansd. 417. fol. 1. Ang. Sac. ii. p. 10.
27.	Eadric of Kent	June,	686 MS. Aul. Trin. fol. 38, b. MS. Harl. 686. fol. 132, b.
28.	Baldred	Aug.	688 MS. Lansd. 417. fol. 3. Ang. Sac. ii. p. 11.
29.	Caeduaelha of Wessex	Aug. 19th,	688 MS. Lansd. 417. fol. 3. Ang. Sac. ii. p. 11.
30.	Osuuini of Kent	689 MS. Aul. Trin. fol. 34. . MS. Harl. 686. fol. 113, b.
31.	Ini of Wessex	688—690 MS. Cott. Claud. C. ix. 102, b.
32.	Aethilred of Mercia	691 or 692 MS. Harl. 4660, fol. 1. ex au- togr. in archivis Wigorn.
33.	Aethilred	691 or 692 Smith's Beda. App. p. 764.
	Endorsement of the same by Bishop Ecgruini.		The same. MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 9.
34.	Aethilred	692 MS. Cot. Tib. A. xiii. f. 170, b.
35.	Oethilred of Essex	March, 692 or 693	MS. Cott. Aug. ii. 29. MS. Cott. Vesp. A. ix. f. 141.
36.	Oshari of the Hwiccas	693 MS. Harl. 4660. fol. 2.
37.	Uuihtraed of Kent	July 17th,	694 MS. Aul. Trin. fol. 47. MS. Harl. 686. fol. 163.
38.	Bishop Erconuuald	695 MS. Cott. Vesp. A. ix. 142.
39.	Uuihtraed of Kent	696 MS. Aul. Trin. fol. 47, b. MS. Harl. 686. fol. 163.
40.	Caeduaelha and others	Various years.	MS. Soc. Ant. lx. fol. 36.
41.	Uuihtraed of Kent	March,	696 MS. Aul. Trin. fol. 47, b. MS. Harl. 686. fol. 163, b.

No.	Name.	Date.	Authorities.
42.	Uuihtraed . . .	April 2nd,	697 MS. Aul. Trin. fol. 48. MS. Harl. 686. fol. 164.
43.	Uuihtraed . . .	July,	697 Facsimile in Antiquarian Re- pertory, vol. ii. p. 133. MS. Lamb. 1212. fol. 305.
44.	Uuihtraed . . .	April 6th,	699 MS. Aul. Trin. fol. 48, b. MS. Harl. 686. fol. 167.
45.	Ini of Wessex . . .	July 5th,	699 MS. Cott. Claud. C. ix. fol. 102, b. MS. Cott. Claud. B. vi. fol. 6.
46.	Ini	699 MS. Cott. Claud. B. vi. fol. 6.
47.	Uuihtraed of Kent . . .	July, 700 or 715	MS. Cott. Aug. ii. 88.
48.	Ini of Wessex	701 MS. Lansd. 417. fol. 2, b.
49.	Ini	702 MS. Bodl. Wood. i. f. 178, b. MS. Bodl. Wood. i. fol. 171.
50.	Ini	May 26th,	704 MS. Lansd. 417. fol. 2, b. Ang. Sac. ii. p. 22.
51.	Ini	704 MS. Ashmole, 790. fol. 60, b. MS. Bodl. Wood. i. fol. 67. MS. Cott. Vesp. D. xxii. f. 63.
52.	Suaebraed of Essex . . .	June 18th,	704 MS. Cott. Aug. ii. 82.
53.	Aethilheard of the Hwiccas . . .	704—709	MS. Harl. 4660, fol. 2.
54.	Bishop Aldhelm	705 Ang. Sac. ii. p. 21.
55.	Offa of Essex	704—709	MS. Cott. Nero. E. i. f. 392. MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 107, b. MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 107.
56.	Aethiluecard of the Hwiccas	706 MS. Harl. 3763. fol. 65. MS. Cott. Vesp. B. xxiv. f. 23.
57.	Aethilric of the Hwiccas	706 MS. Harl. 3763. fol. 64, b.
58.	Bishop Uualdhari	706 MS. Harl. 3763. fol. 65, b.
59.	Coenraed of Mercia	708 MS. Cott. Vesp. B. xxiv. f. 32.
60.	Coenraed	709 MS. Cott. Vesp. B. xxiv. fol. 24, b.
61.	Coenraed	709 MS. Cott. Vesp. B. xxiv. f. 64.
62.	Ciolraed of Mercia	710 MS. Harl. 3763, fol. 60.
63.	Bishop Forðhari	712 MS. Bodl. Wood. i. fol. 150.
64.	Bishop Eguuini	714 MS. Harl. 358. fol. 51, b.
65.	Aethilbald of Mercia	716 MS. Harl. 3763. fol. 60, b.

No.	Name.	Date.	Authorities.
66.	Aethilbald	716	MS. Arundel. 178. fol. 25.
67.	Aethilbald	716—717	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 193, b.
68.	Aethilbald	716—717	MS. Cott. Vesp. B. XXIV. fol. 24, b.
69.	Aethilbald	718	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 21, b.
70.	Aethilbald	719	MS. Arund. 178. fol. 30, b. MS. Reg. 13. D. 2. fol. 18.
71.	Ini of Wessex	723	MS. Bodl. Wood. i. fol. 201.
72.	Aethilberht of Kent	July 11th, 724	MS. Aul. Trin. fol. 49. MS. Harl. 686. fol. 169.
73.	Ini of Wessex	725	MS. Ashmole, 790. fol. 68. MS. Bodl. Wood. i. f. 66, b. MS. Reg. 13. D. 2. fol. 7, b. MS. Cott. Vesp. D. XXII. f. 69.
74.	Ini	725	MS. Bodl. Wood. i. fol. 191.
75.	Aethilbald of Mercia	727	MS. Cott. Vesp. B. XXIV. fol. 35, b.
76.	Aethilheard of Wessex	729	MS. Bodl. Wood. i. fol. 152.
77.	Aethilberht of Kent	Feb. 20th, 729	MS. Cott. Aug. II. 91.
78.	Aethilbald of Mercia	724	Chart. Cotton. XVII. 1. Textus Roffens. fol. 120.
	Confirmation of the same by Berhtulf of Mercia, about 840		The same.
79.	Aethilbald	Nov. 24th, 728, 728, or 734	MS. Cott. Nero. E. i. f. 388, b. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 7, b.
80.	Aethilbald	726	MS. Cott. Aug. II. 3.
81.	Aethilbald and Aethilheard	725—727	MS. Cott. Claud. C. ix. f. 103. MS. Cott. Claud. B. vi. f. 13.
82.	Archbishop Nothhelm	724—727	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 25.
83.	Aethilbald	723—727	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 103.
84.	Aethilbald	728	MS. Aul. Trin. fol. 51, b. MS. Harl. 686. fol. 177, b.
85.	Eadberht of Kent	April, 728	Textus Roffensis, fol. 119.
86.	Aethilberht of Kent	740	MS. Cott. Aug. II. 101.
87.	Aethilbald of Mercia	742	Chart. Antiq. Cantu. M. 363. MS. Cot. Claud. D. II. f. 30, b. MS. Lambeth. 1212. fol. 308.
88.	Aethilbald	716—743	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 167. MS. Cott. Nero. E. i. f. 391, b. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 15, b.

No.	Name.	Date.	Authorities.
89.	Aethilbald	716—743	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 166, b. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 55. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 42, b.
90.	Aethilbald	716—743	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 26, b.
91.	Bishop Unilfrith	721—743	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 39.
92.	Hilla	744	MS. Bodl. Wood. i. 169, b.
93.	Cuthraed of Wessex	744	MS. Bodl. Wood. i. 67, b. MS. Reg. 13. D. 2. fol. 8, b.
94.	Cuthraed	745	MS. Lansd. 417, fol. 5. Ang. Sac. ii. p. 25.
95.	Aethilbald of Mercia	743—745	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 20.
96.	Earduulf of Kent	747	Textus Roffensis, fol. 123.
97.	Aethilbald of Mercia	Sept. 29th, 747	MS. Aul. Trin. fol. 50, b. MS. Harl. 686. fol. 174, b.
98.	Aethilbald	May, 748	MS. Aul. Trin. fol. 52, b. MS. Harl. 686. fol. 180, b.
99.	Aethilbald	749	Spelman, Concil. i. p. 256. MS. Reg. 13. D. 2. fol. 18.
100.	Aethilbald	755—757	Chart. Cotton. VIII. 3.
101.	Aethilbald	No date.	MS. Cott. Aug. II. 32.
102.	Eanberht of the Hwiccas	757	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 16. MS. Cott. Nero. E. i. f. 391, b.
103.	Cyneuulf of Wessex	758	MS. Lansd. 417. fol. 5, b. Ang. Sac. ii. p. 25.
104.	Cyneuulf of Wessex	759	MS. Harl. 61. fol. 19, b.
105.	Eanberht of the Hwiccas	Feb. 759	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 24, b.
106.	Eadberht of Kent	761	MS. Aul. Trin. fol. 54, b. MS. Harl. 686. fol. 187, b.
107.	Eadberht	July 25th, 761	MS. Aul. Trin. fol. 53, b. MS. Harl. 686. fol. 185, b.
108.	Aethilberht of Kent	762	MS. Aul. Trin. fol. 55. MS. Harl. 686. fol. 190.
109.	Dunneald	762	MS. Aul. Trin. fol. 55, b. MS. Harl. 686. fol. 191.
110.	Sigiraed of Kent	762	Text. Roff. fol. 123.
111.	Offa of Mercia	764	Text. Roff. fol. 123.
112.	Offa	759—764	MS. Aul. Trin. fol. 54. MS. Harl. 686. fol. 187. ¹

¹ This charter should be placed before No. 106.

No.	Name.	Date.	Authorities.
113.	Ecgerht of Kent	765	Text. Roff. fol. 126.
114.	Sigraed of Kent	759—765	Text. Roff. fol. 125. ¹
115.	Cyneulf of Wessex	766	N. Monast. vol. ii. p. 285.
116.	Offa of Mercia	767	MS. Cott. Aug. ii. 26.
	Endorsement of the same by Pilheard	799—803	MS. Cott. Aug. ii. 27.
117.	Uhtred of the Hwiccas	767	MS. Harl. 4660. fol. 3.
118.	Uhtred	770	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 144.
119.	Offa of Mercia	772	MS. Aul. Trin. fol. 56, b. MS. Harl. 686. fol. 194, b.
120.	Offa	772	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 15, b. MS. Cott. Nero. E. i. f. 391, b. MS. Cott. Vitel. C. ix. f. 126.
121.	Offa	774	MS. Cott. Aug. ii. 99.
122.	Offa	774	Reg. C.C. Cantuar. C. v. f. 7. Reg. C.C. Cant. A. i. fol. 189. MS. Lamb. 1212. fol. 310.
123.	Offa Feb.	774	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 194.
124.	Bishop Milred	774	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 25, b.
125.	Aldred of the Hwiccas	757—775	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 51, b.
126.	Offa of Mercia	757—775	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 34, b.
127.	Abbat Ceolfrith	757—775	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 52, b.
128.	Uhtred of the Hwiccas	764—775	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 145.
129.	Offa of Mercia	765—775	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 174. MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 28.
130.	Offa	777	MS. Harl. 3763. fol. 61. Reg. C.C. Cant. A. i. f. 198. Reg. C.C. Cantuar. C. v. f. 7.
131.	Offa and Aldred	777	MS. Harl. 4660. fol. 9. MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 177.
132.	Ecgerht of Kent	778	Text. Roffens. fol. 129.
133.	Cynewulf of Wessex	778	Chart. Cotton. viii. 4.
134.	Offa of Mercia	775—778	MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 42. MS. Cott. Tib. A. xiii. f. 169, b.

¹ This donation probably preceded No. 111.

IN THIS VOLUME.

CXXV

No.	Name.	Date.	Authorities.
135.	Ecgarht of Kent	778 Text. Roff. fol. 130.
136.	Offa of Mercia	779 MS. Cott. Vesp. B. xxiv. fol. 70, b.
137.	Offa	779 MS. Cott. Aug. II. 4.
138.	Offa	780 MS. Cott. Aug. II. 30. Smith. Beda. App. p. 767.
139.	Offa	Sept. 22d,	780 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 44, b. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 143.
140.	Offa	Sept. 22d,	780 MS. Cott. Tib. A. XIII. fol. 11.
141.	Offa	Dec. 26th,	781 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 173. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 103, b.
142.	Offa	Dec. 26th,	781 MS. Cott. Tib. A. XIII. fol. 181, b. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 195.
143.	Bishop Heathored	781 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 106.
144.	Aethilberht of Wessex } and Kent }	781 Chart. Cotton. vi. 4. Text. Roff. fol. 130.
145.	Offa of Mercia	778—781 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 64, b. Smith. Beda. App. p. 766.
146.	Aldred of the Hwiccas	778—781 Smith. Beda. App. p. 765.
147.	Offa of Mercia	784 MS. Dodsworth. LV. 19. f. 47.
148.	Uhtred of the Hwiccas	778—785 Smith. Beda. App. p. 767.
149.	Offa of Mercia	785 Widmore. Enquiry, etc. App. No. 111.
150.	Offa	769—785 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 23.
151.	Offa	787 MS. Cott. Vitel. A. XIII. f. 31.
152.	Offa	788 Text. Roff. fol. 131.
153.	Offa	788 Chart. Ant. Cantuar. M. 340.
154.	Offa	789 MS. Cott. Tib. A. XIII. fol. 146, b.
	Saxon duplicate of the same	MS. Cott. Tib. A. XIII. fol. 146, b.
155.	Offa	789 Text. Roff. fol. 133.
156.	Bishop Heathored	789 MS. Harl. 4660. fol. 7. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 7, b. MS. Cott. Nero. E. 1. f. 288, b.
157.	Offa of Mercia	789 Text. Roff. fol. 132.
158.	Beorhtric of Wessex	—790 MS. Cott. Claud. B. vi. f. 10, b.

No.	Name.	Date.	Authorities.
159.	Offa of Mercia	790	Reg. Cantuar. A. i. fol. 189. Reg. Cantuar. C. i. fol. 69. MS. Lamb. 1212. fol. 311.
160.	Ecgbert of Kent.	765—791 ¹	Text. Roff. fol. 127.
161.	Offa of Mercia	May, 792	MS. Cott. Nero. D. i. fol. 148.
162.	Offa	793	MS. Cott. Nero. D. i. fol. 148.
163.	Offa	793	MS. Arund. 178. fol. 30, b.
164.	Offa	794	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 54.
165.	Abbat Beonna	786—796	MS. Soc. Ant. LX. fol. 41.
166.	Offa of Mercia	791—796	MS. Tib. A. XIII. fol. 48. MS. Cott. Nero. E. i. f. 387, b.
167.	Offa	791—796	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 52.
168.	Offa	796	MS. Soc. Ant. LX. fol. 37, b.
169.	Abbat Headda	781—798	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 26.
170.	Ecgrith of Mercia	796	MS. Cott. Nero. E. i. f. 387, b.
171.	Ecgrith	796	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 52.
172.	Ecgrith	796	MS. Cott. Nero. D. i. f. 148, b.
173.	Ecgrith	796	MS. Cott. Nero. D. i. f. 148, b.
174.	Ecgrith	796	MS. Lansd. 417. fol. 5, b. Ang. Sac. ii. p. 25.
175.	Coenuulf of Mercia	798	MS. Cott. Aug. II. 97.
176.	Coenuulf	799	MS. Tib. A. XIII. fol. 2.
177.	Coenuulf	799	MS. Cott. Aug. II. 96. Reg. C. C. Cant. A. i. f. 189, b.
178.	Eadburh of Wessex	801	MS. Bodl. Wood. i. fol. 169.
179.	Coenuulf of Mercia	801	Text. Roff. fol. 135.
180.	Boorhtic of Wessex	801	MS. Cott. Claud. B. vi. f. 7, b.
181.	Bishop Deneberht	About 802	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 41.
182.	Bishop Deneberht	About 802	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 147, b.
183.	Bishop Deneberht	Oct. 6th, 803	MS. Harl. 4660. fol. 7. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 8, b. MS. Cott. Nero. E. i. f. 388, b.

¹ Probably before 788.

No.	Name.	Date.	Authorities.
184.	Bishops Deneberht and Wulfheard . . . }	Oct. 6th,	803 MS.Cott. Tib. A. XIII. f. 22, b.
185.	Archbishop Aethelheard	Oct. 6th,	803 MS. Cott. Aug. II. 61.
186.	Aethelric	804 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 49. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 195.
187.	Coenuulf of Mercia	804 MS. Aul. Trin. fol. 59. MS. Harl. 686. fol. 202, b.
188.	Coenuulf	804 Somner's Ant. Cant. by Battely. App. 68.
189.	Archbishop Aethelheard	805 MS. Cott. Aug. II. 55. MS. Lamb. 1212. fol. 314.
190.	Cuthred of Kent	Aug. 6th,	805 MS. Cott. Aug. II. 87.
191.	Cuthred	805 MS. Cott. Aug. II. 100.
	Indorsed by Aethelnoth	805—831 Bibl. MS. Stowens. vol. II. p. 123.
192.	Coenuulf of Mercia	806 MS. Arund. 178. fol. 31.
193.	Coenuulf ¹	806 MS. C.C. Cantab. cxi. f. 77.
194.	Coenuulf	April 10th,	806 MS. Cott. Aug. II. 96.
195.	Archbishop Wulfred	April 21st,	811 MS. Cott. Aug. II. 47.
196.	Coenuulf of Mercia	Aug. 1st,	811 MS. Cott. Aug. II. 10.
197.	Coenuulf	Nov. 9th,	811 MS.Cott.Tib. E. IV. fol. 13, b.
198.	Coenuulf	811 Chart. Cotton. viii. 31. Textus Roff. fol. 136.
199.	Coenuulf	812 Chart. Ant.Cantuar. C. 1278.
200.	Archbishop Wulfred	813 Somner's Ant. Battely. App. p. 35.
201.	Coenuulf of Mercia	Nov. 25th,	814 MS. Cott. Aug. II. 74. ²
202.	Coenuulf	Dec. 26th,	814 MS. Cott. Tib. A. XIII. fol. 182, b.
203.	Coenuulf	Dec. 26th,	814 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 10.
204.	Coenuulf	814 MS. Cott. Aug. II. 77.
205.	Coenuulf	814 Somner's Ant. Battely. App. p. 12.
206.	Coenuulf	814 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 168.

¹ Probably an interpolated charter of Cyneulf of Wessex.

² This should be placed after Nos. 202 and 203.

No.	Name.	Date.	Authorities.
207.	Coenuulf	814 Chart. Harl. 83. A. 1.
208.	Coenuulf	815 MS. Cott. Claud. C. ix. fol. 103, b.
209.	Coenuulf	816 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 151.
210.	Coenuulf	816 MS. Harl. 4660. fol. 5. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 1. MS. Cott. Tib. A. XIII. fol. 171, b.
211.	Coenuulf	817 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 170.
212.	Coenuulf	817 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 196, b.
213.	Fregial	July 25th,	819 N. Monast. ii. 109.
214.	Coenuulf of Mercia	821 MS. Cott. Claud. C. ix. f. 104. MS. Cott. Claud. B. vi. f. 9.
215.	Coenuulf	No date.	MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 11.
216.	Coenuulf of Mercia	Sept. 20th,	822 MS. Cott. Aug. ii. 93.
217.	Coenuulf	May 26th,	823 MS. Cott. Aug. ii. 75.
218.	Beornuulf of Mercia	Sept. 30th,	824 MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 47. MS. Cott. Nero. E. i. f. 887.
219.	Beornuulf	825 Smith. Beda. App. p. 768.
220.	Archbishop Uulfred	825 MS. Cott. Aug. ii. 78. MS. Lambeth. 1212. fol. 316. MS. Cott. Claud. D. ii. f. 27.
221.	Aelfgar	825 N. Monast. ii. 109.
222.	Aetheluulf of Kent	827 MS. Cott. Vitel. A. XIII. fol. 31, b.
223.	Ecgeberht of Wessex	828 Text. Roff. fol. 137.
224.	Archbishop Uulfred	805—831 MS. Cott. Aug. ii. 72.
225.	Uulfred, Osuulf, and } Beornbryð }	.	805—831 MS. Cott. Aug. ii. 79.
226.	Ecgeberht of Wessex	830 Chart. Ant. Cantuar. C. 1279.
227.	Werhard	832 MS. Lambeth. 1212. f. 319. MS. Lambeth. 582. fol. 128.
228.	Eadwald	831 MS. Cott. Aug. ii. 19.
229.	Uuiglaf of Mercia	831 MS. Cott. Aug. ii. 94.
230.	Ealburh	831 MS. Cott. Aug. ii. 52.
231.	Lufa	832 MS. Cott. Aug. ii. 92.

IN THIS VOLUME.

CXXIX

No.	Name.	Date.	Authorities.
232.	Ecgeberht of Wessex .	Dec. 26th,	833 MS. Harl. 61. fol. 17, b.
233.	Uniglaf of Mercia .	May 26th,	833 MS. Arund. 178. fol. 31, b. N. Mon. ii. p. 109.
234.	Ecgeberht of Wessex	833 MS. Cott. Aug. ii. 102.
235.	Abba	835 MS. Cott. Aug. ii. 64.
236.	Ecgeberht of Wessex	835 MS. Cott. Claud. C. ix. fol. 104, b.
237.	Uniglaf of Mercia	836 MS. Cott. Aug. ii. 9. MS. Cott. Tib. A. XIII. f. 2P. MS. C.C. Cantab. cxi. f. 128.
238.	Badanoſ	837 MS. Cott. Aug. ii. 42.
239.	Ecgeberht of Wessex	838 Chart. Cott. viii. 30. Text. Roff. fol. 138.
240.	Ecgeberht	838 MS. Cott. Aug. ii. 20. MS. Cott. Aug. ii. 21. MS. Cott. Aug. ii. 27.

CHARTAE · ANGLOSAXONICAE.

I.

AETHILBERHT OF KENT, April 23th, 604.¹

✠ REGNANTE in perpetuum domino nostro Iesu Christo saluatore! Mense Aprilio, sub die IIII kl. Maias, indictione VII, Ego Aethilberhtus rex filio meo Eadbaldo admonitionem catholicae fidei optabilem. Nobis est aptum semper inquirere qualiter per loca sanctorum, pro animae remedio uel stabilitate salutis nostrae, aliquid de portione terrae nostrae in subsidiis seruorum dei, deuotissima uoluntate, debemus offerre. Ideoque tibi sancte Andrea, tuaeque ecclesiae quae est constituta in ciuitate Hrofibreui, ubi praeesse uidetur Iustus episcopus, trado aliquantum telluris mei. Hic est terminus mei doni: fram sūðgeate west, andlanges wealles, oð norðlanan tō stræte; 7 swā eást fram stræte oð doddinghyrnan, ongean bráðgeat. Siquis uero angere uoluerit hanc ipsam donacionem, augeat illi dominus dies bonos. Et si praesumpserit minuere aut contradicere, in conspectu dei sit damnatus et sanctorum eius, hic et in aeterna saecula, nisi emendauerit ante eius transitum quod inique gessit contra christianitatem nostram. Hoc, cum consilio Laurentii episcopi et omnium principum meorum, signo sanctae crucis confirmaui, eosque iussi ut mecum idem facerent. Amen.

¹ This charter is omitted in the Lists of Donations. I nevertheless see no reason to doubt its authenticity.

II.

* AETHILBERHT OF KENT, 605.

✠ IN nomine domini nostri Iesu Christi! Omnem hominem, qui secundum deum uiuit et remunerari a deo sperat et optat, oportet ut piis precibus consensum hilariter ex animo praebeat: quoniam certum est, tanto facilius ea quae ipse a deo poposcerit consequi posse, quanto et ipse libentius deo aliquid concesserit: quocirca ego Aethilberhtus rex Canciae, cum consensu uenerabilis archiepiscopi Augustini ac principum meorum, dabo et concedo in honore sancti Petri aliquam partem terrae iuris mei, quae iacet in oriente ciuitatis Doroberniae; ita duntaxat ut monasterium ibi construatur, et res quam supra memorauimus in potestate abbatis sit qui ibi fuerit ordinatus. Igitur adiuro et praecipio in nomine domini dei omnipotentis, qui est omnium rerum iudex iustus, ut praefata terra subscripta donacione sempiternaliter sit confirmata; ita ut nec mihi, nec alicui successorum meorum regum, aut principum, siue cuiuslibet conditionis dignitatibus et ecclesiasticis gradibus, de ea aliquid fraudare liceat. Siquis uero de hac donacione nostra aliquid minuere aut irritum facere temptauerit, sit in praesenti separatus a sancta communione corporis et sanguinis Christi, et in die iudicii, ob meritum malitiae suae, a consorcio sanctorum omnium segregatus. Circumcincta est haec terra his terminibus: in oriente ecclesia sancti Martini, in meridie uia of Burhgate, in occidente et in aquilone Drutingstræt. Acta in ciuitate Doroberni, anno ab incarnatione Christi dcv. indictione viii.

✠ Ego Aethilberhtus, rex Canciae, sana mente integroque consilio, donacionem meam signo sanctae crucis propria manu roborauimus confirmauimusque.

III.

* AETHILBERHT OF KENT, Jan. 9th, 605.

✠ IN nomine domini nostri Iesu Christi! Notum sit omnibus, tam praesentibus quam posteris, quod ego Aethilberhtus, dei gratia rex Anglorum, per euangelicum genitorem meum Augustinum de ydolatra factus christicola, tradidi deo per ipsum antistitem aliquam partem terrae iuris mei sub orientali muro ciuitatis Dorouerniae, ubi scilicet per eundem in Christo institutorem monasterium in honore principum apostolorum Petri et Pauli condidi, et cum ipsa terra et cum omnibus quae ad ipsum monasterium pertinent perpetua libertate donau; adeo ut nec mihi, nec alicui successorum meorum regum, nec ulli unquam potestati, siue ecclesiasticae siue seculari, quidquam inde liceat usurpare, sed in ipsius abbatis sint omnia libera ditione. Siquis uero de hac donacione nostra aliquid minuere aut irritum facere temptauerit, auctoritate dei et beati papae Gregorii, nostrique apostoli Augustini, simul et nostra imprecatione, sit hic segregatus ab omni sanctae ecclesiae communione, et in die iudicii ab omni electorum societate. Circumcingitur haec terra his terminibus: in oriente ecclesia sancti Martini, et inde ad orientem be Siwendune, et sic ad aquilonem be Wycingesmarce, iterumque ad orientem et ad austrum be Burhwaremarce, et sic ad austrum et orientem be Cyningesmarce, item ad aquilonem et orientem be Cyningesmarce, sicque ad occidentem to Ribersceape, et ita ad aquilonem tō Drutingstræte. Actum est hoc in ciuitate Dorouerni anno ab incarnatione Christi DCV. indictione VIII.

✠ Ego Aethilberhtus rex Anglorum, hanc donacionem meam signo sanctae crucis propria manu confirmau. ✠ Ego Augustinus gratia dei archiepiscopus, libenter subscripsi. ✠ Ego Aedbaldus regis

filius, faui. ✠ Ego Hamigisilus dux laudaui. ✠ Ego Hocca comes consensi. ✠ Ego Angemundus referendarius approbaui. ✠ Ego Graphio comes benedixi. ✠ Ego Tangisilus regis optimas confirmaui. ✠ Ego Pinca consensi. ✠ Ego Geddi corroboraui.

 IV.

* AETHILBERHT OF KENT, Jan. 9th, 605.

✠ IN nomine sanctae et indiuiduae Trinitatis! Rex Anglorum Aethilberhtus, misericordia omnipotentis dei catholicus, omnibus suae gentis fidelibus et aduentum gloriae magni dei et saluatoris nostri Iesu Christi beata spe expectantibus, salutem uitaeque aeternae beatitudinem. Largiente summi regis clementia, ego Aethilberhtus solio paterno confirmatus, paceque diuinitus concesso eo jam per decem quinquennia sceptigera potestate potitus, et per uenerabiles sacrae fidei doctores, spiritus sancti gratia, irradiatus, ab errore falsorum deorum ad unius ueri dei cultum toto corde conuersus; ne ingratus beneficiorum appaream illi a cuius sancta sede nobis in regione umbrae mortis sedentibus lux ueritatis emicuit, inter alias quas fabricaui ecclesias monitu et hortatu beatissimi papae Gregorii et sancti patris nostri Augustini, ipsi beatissimo apostolorum principi Petro, et doctori gentium Paulo, ecclesiam a fundamentis construxi, illamque terris uariisque possessionum donariis decorare studui, inibique monachos deum timentes aggregari feci, et cum consilio eiusdem reuerentissimi archipraesulis Augustini, ex suo sancto sanctorum collegio uenerabilem uirum secum ab apostolica sede directum, Petrum monachum elegi, eisque ut ecclesiasticus ordo exposcit abbatem praeposui. Hanc igitur ecclesiam ad prouectum debiti culminis promouere desiderans, suarumque possessionum terminis dilatare gestiens, sana mente

integroque consilio, cum Eadbaldi filii mei aliorumque nobilium obtinatum meorum consensu, ob redemptionem animae meae et spem retribucionis aeternae, optuli ei etiam uillam nomine Sturigao, alio nomine dictam Cistelet, cum omnibus redditibus ei iure competentibus, cum mancipiis, siluis, cultis uel incultis, pratis, pascuis, paludibus, fluminibus, et contiguis ei maritimis terminis, eam ex una parte cingentibus, omnia mobilia uel immobilia in usus fratrum sub regulari tramite et monastica religione inibi deo seruiencium : missurium etiam argenteum, scapton aureum, iterum sellam cum fraeno, auro et gemmis ornatam, speculum argenteum, armilcaisia oloserica, camisiam ornatam, quod mihi xenium de domno papa Gregorio sedis apostolicae directum fuerat, quae omnia supradictae ecclesiae gratanter optuli. Quam etiam ecclesiam ipse seruus dei Augustinus sanctorum apostolorum ac martyrum reliquiis uariisque ecclesiasticis ornamentis ab apostolica sede sibi transmissis copiose ditauit, seseque in ea et cunctos successores suos ex auctoritate apostolica sepeliri praecepit, scriptura dicente “ non esse ciuitatem mortuorum sed uiuorum.” Ibi etiam mihi et successoribus meis sepulturam prouidi, sperans me quandoque ab ipso apostolici ordinis principe, cui dominus potestatem ligandi atque soluendi dedit et clauis regni coelorum tradidit, a peccatorum nexibus solui, et aeternae beatitudinis ianuam introduci.

Quod monasterium aut ecclesiam nullus episcoporum, nullus successorum meorum regum in aliquo laedere aut inquietare praesumat, nullam omnino subiectionem in ea sibi usurpare audeat, sed abbas ipse qui ibi fuerit ordinatus, intus et foris cum consilio fratrum, secundum timorem dei, libere eam regat et ordinet, ita ut in die domini dulcem illam piissimi redemptoris nostri uocem mereatur audire, dicentis “ Euge serue bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam : intra in gaudium domini tui.”

Hanc donacionem meam in nomine patris, et filii, et spiritus sancti, largitate diuina ut mihi tribuatur peccatorum remissio, per omnia cum consilio reuerentissimi patris Augustini condidi atque ad transcribendum Angemundum presbyterum ordinaui. De his ergo omnibus quae hic scripta sunt, si quis aliquid inde minuere praesumpserit, sciat se aequissimo iudici deo et beatis apostolis Petro et Paulo rationem esse redditurum. Confirmata est haec donacio praesentibus testibus reuerentissimo patre Augustino Dorouernensis ecclesiae archiepiscopo primo, Mellito quoque et Iusto, Londoniae et Rofensis ecclesiae praesulibus, et religioso famulo Christi Laurencio presbytero, Eadbaldo filio meo, Hamigisilo duce, Angemundo referendario, Hocca et Graphione comitibus, Tangisilo et Pinca et Geddi et Aldhuno regis optimatibus, aliisque plurimis diuersarum dignitatum personis. Actum sane quadragesimo quinto anno regni nostri, sub die v. idus Januarii.

V.

* AUGUSTINUS.

✠ AUGUSTINUS episcopus Doroberniae sedis, famulus, quem, superna inspirante clementia, beatissimus papa Gregorius Anglicae genti deo acquirendae legatarium misit ac ministrum, omnibus successoribus suis episcopis, cunctisque Angliae regibus, cum suis posteris atque omnibus dei fidelibus, et in fide et gratia pacem et salutem. Patet omnibus quod deo amabilis rex Aethilberhtus, primus Anglorum regum Christi regno sacratus, nostra instantia et sua prodiga beniuolentia, inter caeteras ecclesias quas fecit et episcopia, monasterium extra metropolim suam Doroberniam in honorem principum apostolorum Petri et Pauli regaliter condidit, et regalibus opibus, amplisque possessionibus

ditauit, dilitauit, magnificauit, perpetuaque libertate et omni iure regio, cum omnibus rebus et iudiciis intus et foris illi pertinentibus, muniuit; suoque regio priuilegio et superni iudicii imprecatione atque apostolica sancti papae Gregorii interminatione excommunicatoria contra omnem iniuriam confirmauit. Ego quoque, eiusdem libertatis adiutor et patrocinator, omnes successores meos archiepiscopos, omnesque ecclesiasticas uel saeculares potestates per dominum Iesum Christum et apostolorum eius reuerentiam obtestor, atque apostolica patris nostri papae Gregorii interminatione interdico, ne quisquam unquam ullam potestatem aut dominatum aut imperium in hoc dominicum uel apostolicum monasterium, uel terras uel ecclesias ad illud pertinentes, usurpare praesumat, nec ulla prorsus subiugationis aut seruitutis aut tributi conditione, uel in magno uel in minimo, dei ministros inquietet aut opprimat. Abbatem a suis fratribus electum in eodem monasterio, non ad suum famulatum sed ad dominicum ministerium, ordinet, nec sibi hunc obaudire sed deo suadeat: nec uero sibi subiectum sed fratrem, sed consortem, sed collegam et comministram in opus dominicum eum reputet. Non ibi missas, quasi ad suae ditionis altare, nec ordinationes uel benedictiones usurpatine sine abbatis uel fratrum petitione exercent. Nullum sibi ius consuetudinarium, uel in uilissima re exigat, quatenus pacis concordia unum sint in domino utrinque. Nec quisquam, quod absit, dominandi dissidio, in iudicium incidat diaboli, qui superbiae tyrannide corrui de coelo. Reges gentium, inquit dominus, dominantur eorum; uos autem non sic. Cumque ab alienis, non a filiis, accipiantur tributa, sic ipse dominus concludit; Ergo liberi sunt filii. Qua ergo irreuerentia patres ecclesiarum in filios regni dei sibi uendicant dominationem, maxime autem in hanc ecclesiam sanctorum thesaurariam, in cuius materno utero tot pontificum Doroberniae, regum ac principum, corpora

speramus alma reponenda sepulturae requie, ex auctoritate scilicet apostolica et hinc ad aeternam gloriam resuscitanda. Tales supremi iudicis amicos si quis offendere non metuens huius priuilegii statuta uiolauerit, uel uiolatorem imitando uim suam tenuerit, sciat se apostolico beati Petri gladio per suum uicarium Gregorium puniendum, nisi emendauerit. Haec ergo omnia, uti hic sunt scripta, apostolica ipsius institutoris nostri Gregorii comprobatione et auctoritate seruanda sancimus, suoque ore confirmamus, praesente glorioso rege Aethilberhto, cum filio suo Aedbald, et collaudante cum ipso et omnibus optimatibus regiis, atque ultro uolentibus reuerentissimis fratribus nostris, a sancta Romana ecclesia huc mecum uel ad me in euangelium domini destinatis, scilicet Laurencio, quem nobis deo fauente successorem constituimus, et Mellito Lundoniae episcopo, et Iusto Rofensi episcopo, et Petro uenerabili eiusdem monasterii principum apostolorum abbate primo, cum caeteris in domino adiutoribus meis, obnixè postulantibus, simulque in eos qui haec fideliter seruauerint benedictionem; aut in impoenitentes, quod nolumus, transgressores, dampnationem exercentibus.

 VI.

* EÁDBALD OF KENT, 618.

✠ IN nomine patris et filii et spiritus sancti! Ego Aedbaldus rex, gloriosi regis Aethilberhti filius, quem prothodoctor et apostolus Anglorum Augustinus cum suo regno ab aeternis inferorum cruciatibus eripuit, et dealbatum fonte baptismatis sanctorum collegio copulauit, per uenerabilem Laurencium, beati Augustini discipulum, quem ipse pater nouellae adhuc Anglorum ecclesiae sibi successorem in archiepiscopatum ordinauerat, tandem sermonibus assiduis et signis ac plagis

in seipso pro me passis ac ostensis, a uolutabro scelerum lotus, et ad agnitionem creatoris omnium creaturarum promotus, dominum deum meum recognosco et adoro. Prouide ego Aedbaldus in solio paterno confirmatus, patris uestigia imitans, et ecclesias dei quas uiriliter instantia patris Augustini fundauit, et terris multisque honoribus ditauit, augens et confirmans, monasterio apostolorum Petri et Pauli in suburbio Dorouerniae ciuitatis fundato, et praerogatio ecclesiasticae libertatis priuilegio munito, terris ac uariis honoribus ditato, ad honorem dei et sanctorum apostolorum sanctique Augustini, pro remedio animae mei patris meaeque parentumque meorum, gratanter concedo et amicablem do quamdam partem terrae regni mei, xxx. aratorum nomine Nortburne, in usum monachorum ibidem deo famulancium, ubi ipse pater Augustinus et pater meus requiescunt, ubi etiam archiepiscopos et reges sibi succedentes requiescere decreuerunt, ubi et corpus meum sepeliri praecipio. Hanc autem praefatam terram in omnibus ad se pertinentibus pascuis, paludibus, pratis, siluis ac finibus maritimis ita liberam et quietam dono ac dico, sicut pater meus aut ego unquam liberius habuimus. Huius donacionis confirmationem tropheo agiae crucis ✠ et carta mea regia consignauit, assidentibus et collaudantibus archiepiscopo, baptista scilicet meo, Laurencio, et subscribente cum regina mea Aemma filiisque meis Egfrido ac Ercumberhto, cum duobus episcopis Mellito Londoniae et Iusto Rofensis ecclesiae, caeterisque multis comitibus et obtimatibus meis confaudentibus et subscribentibus in huius donacionis fautores et auctores uitam aeternam optantibus, in inuidentes seu minuentes dei omnipotentis et sanctorum apostolorum et patris nostri Augustini terribilem interminacionem.

✠ Ego Laurencius, gratia dei archiepiscopus, signo sanctae crucis, sicut regem uidi facere, hoc donum confirmo. ✠ Ego Aemma Francorum regis filia, regis

Æadbaldi copula, uexillo adorandae crucis armaui.
 ✠ Ego Mellitus Lundoniae episcopus, signo sanctae
 crucis quae uidi astipulor. ✠ Ego Iustus Rofensis
 episcopus, laudo et subscribo. ✠ Ego Egberhtus signo
 crucis libenter corroboro. ✠ Ego Ercumberhtus, attes-
 tante uenerandae ✠ [signo], gratanter concedo, con-
 testor et subscribo. ✠ Ego Suebhardus consensi. ✠
 Ego Guthardus subscribo.

Actum est autem anno ab incarnatione saluatoris
 nostri Iesu Christi sexcentesimo octauodecimo, in-
 dictione sexta.

 VII.

* COENUUEALHA OF WESSEX, 670.

✠ REGNANTE ac gubernante nos domino nostro
 Iesu Christo! Nichil intulimus in hunc mundum,
 uerum nec auferre quid possumus; ideo terrenis coe-
 lestia et caducis aeterna mercanda sunt; quapropter
 ego Cedualla¹ terram quae dicitur Ferramere, unum
 cassatum, Beorhtuualdo abbati libenter largior, necnon
 duas paruas insulas, hoc est cum captura piscium in
 utraque parte stagni, cum paludibus, siluis, pascuis
 apium, et omnibus ad se pertinentibus, dabo ei, ut
 habeat diebus uitae suae, et post obitum suum cui-
 cumque uoluerit derelinquat. Corroborauimus nunc,
 crucisque signo confirmato hoc donatium stabili iure
 gratum et ratum decerno durare quamdiu uixerō, poli
 terras atque aequora circa aethera siderum iusso mo-
 deramine uoluet. Si quis autem nisus fuerit huius
 meae donacionis testamentum confringere aut adimere
 conatur, ipse acrius multatus sit infernalis ergastuli
 poena demersus, quam eo daemon uel diis dampna-
 torum parauit.

¹ The copyist has mistaken Coenuualha for the more famous but later
 Caeduualha.

✠ Ego Cōenualla basilleos Westsaxonum propriae manus subscripcione sanctae crucis designaui effigiem, ut nemo qui se regeneratum in Christo nouerit huius largicionis donum mutare praesumat. ✠ Signum manus Theodori archiepiscopi. ✠ Signum manus Leuteri episcopi. ✠ Signum manus Hedde abbatis. ✠ Signum manus Aldhelmi abbatis.

Scripta est haec cartula priuilegii anno incarnacionis Christi DCLXX.

VIII.

* ÔSUUINI OF KENT, Jan. 27th, 675.

✠ IN nomine domini Iesu Christi saluatoris ! Ego Osuinus rex Cantuariorum, aliquod munusculum pro deo destino dare, ut sit refrigerium animae meae in perpetuum et uigilet mea memoria cum sanctis in sublime ; anno secundo regni mei, indictione autem tertia, sub die VI. kalend. Februarii, pro remedio animae meae et absolutione peccatorum meorum, ecclesiastico iure concedo quandam terram quae dicitur Sturrie, id est decem manentes ex ea, cum siluis et campis ac paludibus, cum fluminibus ac fontibus, cum pratis ac pomeriis, et cum omnibus utensilibus, in ipsa quantitate sicut principes a regibus antiquitus pardonatum possederunt, almae Aebbae abbatissae atque carnali propinquitate proximae, in deoque matri, monasteriali iuri dono perpetuo ; quatinus habeat possideatque proprio arbitrio, et cuicumque uoluerit uiuens uel moriens habeat integram facultatem condonare, tantum in domino. Istud autem territorium a me modo commemoratum ac pro deo pardonatum, in praesentia principum meorum qui ad praesens haberi possunt, hoc est Cantuariorum quos iure ac propria nostra potestate adipiscimur, pro testimonio confirmationis ad subscribendum ac ad consensendum mihi huic donationi conduximus in hunc locum qui dicitur

Dorouernis, confirmamus stabiliter in aeuum ; ut quisquis hanc donacionem meam mente maliuola dirumpere temptauerit, sciat se coram deo et sanctis angelis eius aeterno anathemate reum : quisquis uero bene addendo custodierit sit benedictus in saecula.

✠ Theodorus gratia dei archiepiscopus, rogatus a rege, subscripsi. ✠ Ego Osuynus rex propria manu subscripsi et consensi. ✠ Ego Suebardus consensi et subscripsi. ✠ Ego Adrianus abbas indignus subscripsi. ✠ Signum manus Ecce. ✠ Signum Osfridi.

 IX.

* HLÓÐHARI OF KENT, April 1st, 675.

✠ IN nomine domini dei et saluatoris Iesu Christi ! Ego Lotharius rex Cantuariorum, anno regni nostri primo, indictione tertia, sub die kalendarum Aprilis, cum consilio uenerabilis archiepiscopi Theodori atque consensu primorum meorum, terram trium aratorum in marisco qui appellatur Stodmerch iuxta Fordeuicum, cum pratis, campis, siluis, fontanis, paludibus, fluminibus et omnibus ad eandem pertinentibus rebus, in ipsa quantitate sicut antiquitus praedecessores mei reges praedicti libere tenuerunt, abbati et monasterio beati Petri, apostolorum principis, quod situm est iuxta ciuitatem Dorouernis in suburbio, in sempiterno possidenda concedimus et confirmamus ; ita ut nec nobis nec aliquibus successorum nostrorum, regum siue principum aut etiam ecclesiasticarum dignitatum gradibus, nefario temeritatis ausu aliquando infringere uel diminuere aliquid de donatione nostra liceat ; sed pro remedio animae meae, et absolutione peccatorum meorum, ita ut praedixi, fanulis dei absque aliqua laesione omnia praedicta in aeuum stabilia permaneant. Quisquis autem haeredum successorumque meorum regum Canciae, uel si quilibet saecularium dignitatum

aut ecclesiasticarum, de supradicta donatione, quam pro aeterna remuneratione animae meae omnipotenti deo ad utilitatem famulancium ei in ius monasteriale constat esse largitum, aliquid disrumpere aut immutare uel irritum facere temptauerit, sciat se sine dubio omnipotenti deo fraudem facere, et proinde coram eo et sanctis angelis eius aeterno anathemate reum. Quicumque uero haec quæ largita praediximus sub pia protectione custodierit, uel dei intuitu misericorditer auxerit, sit benedictus in saecula, audiatque in die nouissimo tremendi examinis ab ipso iudice omnium Christo domino, aeternae benedictionis uocem, Uenite benedicti patris mei, percipite regnum quod uobis paratum est ab origine mundi: manente igitur hac cartula in sua semper firmitate, cum religiosis testibus, signo dominicae crucis, in hoc loco qui dicitur Dorouernis, stabiliter in aeuum confirmamus.

✠ Ego Lotharius rex Canciae suprascripta signo sanctae crucis per propriam manum roborauit. ✠ Ego Theodorus gratia dei archiepiscopus, rogatus a rege, subscripsi. ✠ Ego Adrianus abbas indignus subscripsi. ✠ Signum manus Ecce. ✠ Signum Osfridi.

X.

* ÓSUUINI OF KENT.

✠ IN nomine domini nostri Iesu Christi! Ego Osuunus rex Cantuariorum gratias refero miseranti deo omnipotenti qui confirmauit me in regno patrum meorum et dedit mihi domum cognacionis meae. Quamobrem placuit mihi, ne ingratus beneficiis domini uiderer, et terram quae sita est in insula Thanet xviii. manentes continentem, quam aliquando Yrminredus possidebat et aliqua pars ipsius archiepiscopi erat, ipso tamen consenciente et aliam a nobis accipiente, monasteriali seruituti subieci. Nuncque in

praesentia, adiuuante domino, perpetravi sub manus chisticolarum, gubernatrici Aebbae perpetuali donatione redege, ut teneat possideat ac ipsa semper successoresque eius incommutabili decreto defendant; atque ad confirmationem istius cartulae cespitem terrae supradictae sacro altari superposui, ut omnis quicumque ausus fuerit aliquid ex ea temerare aut minuere uel etiam transmutare, sine uoluntate possidendium, sciat se alienum a participatione regni coelestis¹ effici, et a coetu fidelium segregatum nisi regulariter emendauerit. ✠ Signum sanctae crucis propria manu expressi.

✠ Signum manus Osuini regis. ✠ Ego Suebhardus consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Acce.

XI.

* LIUTHARI, Aug. 26th, 675.

✠ SOLET enim plerumque contingere ut autumpnali corrodio facessante caumate, brumalia semencium uentorum flabra reciprocis alternatim cursibus succedant, quibus procellosa pelagi caerula innormesque oceani gurgites hinc atque illinc quatiuntur, quatinus nauigero tramite nullus absque discrimine nauigans, furibundo flamine carbasa rumpente, transfretat. Ita nimirum prostrata mundi pompulenta gloria, iamque appropinquante eiusdem termino, fluctuantes saeculi turbines incumbere euidenti experimento uidentur; ut reuera et ullo absque ancipiti scrupulo, illa domini praesagia nostris tandem temporibus comprobantur impleri; quibus ita coelesti oraculo effatus est dictus²: Uidete ficulneam et omnes arbores, et caetera. Porro inter has turbulentas saeculi tempestates scrip-

¹ 'Ecclesiis' in text, corrected by a later hand in the margin.

² Dicens.

turarum flectenda sunt gubernacula tocusque nauigii armatura atque instrumenta paranda; quatinus garulo syrenarum carmine spreto, ratis recto cursu ad portum patriae prospere perducatur. Quamobrem ego Leutherius gratia dei episcopus, pontificatus Saxoniae gubernacula regens, rogatus ab abbatibus qui sub iure parochiae nostrae coenobiali monachorum agmini pastorali sollicitudine praeesse noscuntur, uti terram illam cui uocabulum est Mealdumesburg Aldhelmo presbitero ad degendam regulariter uitam conferre largirique dignarer: in quo uidelicet loco a primo aeuo infanciae atque ab ipso tyrocinio rudimentorum liberarum liberalibus litterarum studiis eruditus et in gremio sanctae matris ecclesiae nutritus uitam duxit, et ob hoc potissimum hanc petitionem superna caritas suggerere uidetur: Quapropter praedictorum abbatum precibus annuens, ipsum locum de quo supra mencionem fecimus tam sibi, quam suis successoribus normam sanctae regulae sollerti denotione sequentibus, superna petitione coactus, ultroneus impendo; quatinus in futuram posteritatem, remota omni disceptationum conflictu ingruencium, quiete continua et pace perpetua deo famulari sine inpedimento ualeant. Sed ne forte contencionis occasio deinceps emergat, hac rationis condicione interposita roborans confirmo, ut nullus succedencium demum episcoporum seu regum hanc nostrae donacionis cartulam tyrannica fretus potestate uiolenter inuadat; asserens pertinaciter quod de iure potestatis episcopatus ablatum sequestratumque fuisse uideretur. Et iccirco sciendum est et contra aemulos promulgandum, multomagis me commodum augmentumque pontificalis ecclesiae addidisse, quam per uim abstraxisse. Postremo ut firmior praefatae donacionis largicio iugiter mansura sit, praedictos abbates propriis manibus subscribere iussimus. Quod si quis haec scripta et decreta nostrae diffinicionis irrita facere nitetur, sciat se ante tribunal Christi

rationem redditurum. Actum publice iuxta flumen Bladon VII°. kalendarum Septembris. Anno incarnationis Christi DC.LXXV°.

✠ Ego Leutherius ac si indignus episcopus, rogatus a fratribus, hanc donacionis cartam subscripsi. ✠ Ego Cunuberhtus abbas subscripsi. ✠ Ego Haeddi abbas subscripsi. ✠ Ego Wymberhtus presbiter subscripsi. ✠ Ego Hiddi presbiter subscripsi. ✠ Ego Hedda subscripsi.

XII.

ÔSRÎC OF THE HWICCAS, Nov. 6th, 676.

✠ REGNANTE ac gubernante regimonia regni Osrici regis, anno recapitulationis Dionysii, id est ab incarnatione domini nostri Iesu Christi, sexcentesimo septuagesimo sexto, indictione quarta, mense Nouembris, VIII°. idus Nouembris. Cum nobis euangelica et apostolica dogmata post baptismi sacramentum, deo suffragante, fuissent delata, et omnia simulacrorum figmenta ridiculosa funditus diruta, tum primitus ad augmentum catholicae et orthodoxae fidei pontificalem dumtaxat cathedram erigentes, iuxta synodalia decreta construere censuimus. At uero nunc cum gratia superna longe lateque profusius enitesceret, coenobialia etiam loca sparsim uirorum, sparsimque uirginum deo famulancium, erigenda statuimus, ut ubi truculentus et nefandus prius draco errorum deceptionibus seruiebat, nunc uersa uice ecclesiasticus ordo in clero conuersantium domino patrocinate gaudens tripudiet: Quamobrem ego supradictus Osricus rex, pro remedio animae meae et indulgentia piaculorum meorum, hoc priuilegium impendere ad laudem nominis domini nostri decreueram: id est Bertanae abbatissae, quae pro christiana deuotione et pro spe aeternae beatitudinis dei famulam se profitetur, centum manentes, qui adiacent ciuitati quae uocatur Hât Bathu,

tribuens ad construendum monasterium sanctarum uirginum. Igitur subnixis precibus imploro, ut nullus, post obitum meum, de ea cespitis conditione tollere uel auferre quippiam, contra canonicae auctoritatis interdictum, pertinaciter praesumat. Si quis uero, quod absit, succedentium episcoporum seu regum contra hanc nostrae diffinitionis cartulam, propria temeritate, praesumere temptauerit, sit sequestratus a communionem corporis domini nostri Iesu Christi, et a consortio omnium sanctorum in aeuum priuatus.

Signum manus Osrici regis, qui hanc cartam donationis fieri rogauit. ✠ Ego Aethelredus rex consensi et subscripsi. ✠ Ego Theodorus, gratia dei archiepiscopus, testis subscripsi. ✠ Ego Lenthalerius, acsi indignus, episcopus subscripsi. ✠ Ego Uuilfridus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Hedda episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Frignualdus¹ episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Saxuulfus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Signum Baldredi. ✠ Signum Osuualdi. ✠ Signum Gadfridi. ✠ Signum Aethelmodi. ✠

XIII.

* UUIGHARD, October, 672.

IN nomine dei patris! Regnante Uulfhero rege anno XIII° regni sui, ego Uighardus, per consensum Uulfheri regis, dono tibi Bernguidi uenerabili abbatis, et per te monasterio tuo, manentes XL^{ta} quae sunt in loco qui appellatur Slæpi; ut habeas, teneas, iure, dominio tam tuo quam monasterii tui uindices ac defendas. Si quis contra hanc donationis meae cartulam uenire temptauerit, sciat se rationem redditurum in die iudicii, et condemnatum esse cum ipsis qui ad

¹ Probably Ercenualdus.

sinistram ituri sunt. Actum in mense Octobrio, Indictione IX^a.

Ego Theodorus, gratia dei archiepiscopus, subscripsi. ✠ Ego Putta, gratia dei episcopus, subscripsi. ✠ Ego Bosel, gratia dei episcopus, subscripsi. ✠ Ego Aethelredus, rex gratia dei, subscripsi. ✠

XIV.

* SUAEBHARD OF KENT, March 1st, 676.

IN nomine domini nostri Iesu Christi saluatoris! Ego Suabhardus rex Cantuariorum, anno secundo regni nostri, indictione IIII. sub die kalendarum Martis, cum consilio uenerabilis archiepiscopi Theodori atque consensu primorum meorum, sed et cum consilio quoque ac consensu patris mei Sebbe regis, terram quae dicitur In Sudaneie intra insulam Thanet, quae et continet antiquo iure XLIII. manentes, quibus modo addidimus curtem XII. manentes habentem, ultra insulam in loco qui dicitur Sturgeh, cum siluis et paludibus, cum fluminibus et fontibus, cum pratis et pomariis, cum domibus cunctisque utensilibus, et omnibus ad eandem pertinentibus rebus, in ipsa quantitate sicut antiquitus principes a regibus sibi perdonatam haberant, Aebbae abbatissae iure aecclesiastico ac monasteriali, et quibuscunque successoribus ipsa uoluerit derelinquere, tantum in domino, in sempiternum possidendam perdonamus; ita ut nec nobis nec aliquibus successorum nostrorum regum siue principum, aut etiam ecclesiasticarum dignitatum gradibus, nefario temeritatis ausu, aliquando infringere uel diminuere aliquid de ea liceat: sed pro remedio animae meae, et absolutione peccatorum meorum, ita ut praedixi, famulis Dei perdonata absque aliqua laesione in aeuum permaneat. Igitur hanc terrarum praescriptarum lar-

gitionem, non solum pro pecunia quadam seu¹ propinquitate, sed mercede quoque ab omnipotente deo, Aebbae abbatissae aeternaliter possidendam contradimus, et confirmamus. Hanc autem donationem meam cum consensu et uoluntate praecellentissimi regis Aedilredi fecimus. Quisquis autem haeredum successorum meorum regum Canciae, uel si quilibet saecularium dignitatum aut ecclesiasticarum, de supra dicta donatione, quam pro aeterna remuneratione animae meae omnipotenti deo, ad utilitatem famulantium ei, in ius monasteriale constat esse largitam, aliquid disrumpere aut inmutare uel irritum facere temptauerit, sciat se sine dubio omnipotenti deo fraudem facere, et proinde coram eo et sanctis angelis eius aeterno anathemate reum. Quicumque uero haec quae largita praediximus sub pia protectione custodierit, uel pro dei intuitu misericorditer auxerit, sit benedictus in saecula, audiatque in die nouissimo tremendi examinis ab ipso iudice omnium Christo domino, aeternae benedictionis uocem, Uenite benedicti patris mei, percipite regnum quod uobis paratum est ab origine mundi. Manentem igitur hanc cartulam in sua semper firmitate, cum religiosis testibus signo dominicae crucis, in hoc loco qui dicitur Dorouernis, stabilter in aeuum confirmamus.

✠ Ego Sueaberdus rex Canciae suprascripta signo sanctae crucis per propriam manum roborauī. ✠ Signum manus Gumbercti. ✠ Signum Gebredi. ✠ Signum Osfridi. ✠ Signum Urbaldi. ✠ Signum Hagona. ✠ Signum Egisan. ✠ Signum Bernhardi. ✠ Signum Sebbe regis. ✠ Signum Ecce. ✠ Signum Raban. ✠ Signum Albercti. ✠ Signum Gudhardi. ✠ Theodorus, gratia dei archiepiscopus, subscripsi. ✠ Ego Adrianus abbas subscripsi. ✠ Ego Osuini propria manu subscripsi. ✠ Signum manus Aedilredis regis Merciorum, dum ille infirmauerat terram nostram

¹ MS. sui.

in hoc loco erat qui dicitur Mirafeld atque Stapulford. Anno ab incarnatione Christi DCLXXVI^o, Indictione IIII^a, VIII. die mensis Ianuarii, prima feria.¹

XV.

* SUAEBHARD OF KENT.

IN nomine saluatoris! Ego Suabertus rex Cantuariorum miserationum domini memor quas erga me exercuit; ideo ergo rectum iudicavi, ut pro aeterna salute animae meae atque meorum aliquid munusculum domino impenderem, id est, terram quae sita est in Sturige duorum aratrorum, atque trium aratrorum in loco qui dicitur Botdesham, monasteriali potestati atque regulariter uiuentibus subicerem. Quod hodierna die, domino auxiliante, compleui, dedique uenerabili abbatisae Aebbae, ut ibi seruiencium deo preces protelentur atque pro uita mea sine defectu in conspectu dei effundantur. Et ad confirmationem donationis istius signum sanctae crucis expressi, necnon et principes meos ut similiter facerent rogavi, sicque fecerunt; ut si aliquis ausu nefariae temeritatis aliquid ex ea auferre uel minuere uoluerit, nouerit se alienatum a deo in resurrectione iustorum.

✠ Signum Suaberti regis. ✠ Signum Gumbercti.
✠ Signum Æccii.

XVI.

HLÔÐHARI OF KENT, May, 679.

✠ IN ñ ð nostri saluatoris ihu xpi. ego hlotharius rex cantuariorum pro remedium animae meae dono

¹ This charter, if not absolutely a forgery, has been interpolated. As it stands, it appears that Ælred confirmed it before it was granted; but it is probable that in the original it was VIII. die mensis Junii, which day fell on a Sunday. It is not to be passed over that Ælred was making war in Kent in this year.

terram . in tenid . que appellatur . uestan ae tibi bercuald . tuoque monasterio cum omnib: ad se pertinentibus campis pascuis meriscis siluis modicis fonnis piscaris omnibus ut dictum est ad eandem terram pertinentia . sicuti nunc usq: possessa est . iuxta notissimos terminos a me demonstratus et procuratoribus meis . eodem modo tibi tuoque monasterio conferimus . teneas possideas tu . posterique tui in perpetuum defendant a nullo contradicatur . cum consensu archiepiscopi theodori et edrico . filium fratris mei nec non et omnium principum . sicuti tibi donata est ita tene et posteri tui :- quisquis contra hanc donationē uenire temptauerit sit ab omni xpianitata separatus et a corpore et sanguini dñi nostri ihu xpi suspensus . manentem hanc donationis chartulam in sua nihilominus firmitate et pro confirmatione eius manu propria signum scē crucis expraessi et testes ut subscriberent rogauit . actum in ciuitate recuulf in mense maio ind septima :- In ipsa antememorato die adiunxi aliam terram in sturia iuxta notissimos terminos a me demonstratus et procuratoribus meis cum campis et siluis et pratis sicuti ante memorabimus supradictam terram . ita ista sit a me donata eodem modo cum omnibus ad se pertinentia in potestate abb' sit . in perpetuum . a me donata . a nullo contradicatur quod absit . neque a me neque a parentibus meis neque ab aliis . si aliquis aliter fecerit a dō se damnatum sciat . et in die iudicii rationem reddet dō in anima sua :-

- ✠ signum manus hlothari regis donatoris.
- ✠ signum manus gumbercti.
- ✠ signum manus gebredi.
- ✠ signum manus osfridi.
- ✠ signum manus irminredi.
- ✠ signum manus aedilmaeri.
- ✠ signum manus hagani.
- ✠ signum manus aeldredi.
- ✠ signum manus aldhodi.

- ✠ signum manus gudhardi.
- ✠ signum manus bernhardi.
- ✠ signum manus uelhisci :.

 XVII.

* ÔSHERE OF THE HWICCAS, 680.

✠ REGNANTE in perpetuum ac gubernante domino nostro saluatore saecula uniuersa! Anno recapitulationis Dionisii, id est, ab incarnatione Christi sexcentesimo octuagessimo, Indictione sexta reuoluta. Nihil ergo intulimus, secundum apostolum, in hunc mundum, uerum nec auferre quid possumus. Qua propter, ego Oshere rex, catholicam regulam maiorum meorum humili qua ualeo imitatione subsecutus, praeditus etiam ad maiorem confirmationem licentia praestantissimi regis Britanniae, domini scilicet mei, nomine indito Aethilred, pro absolutione scelerum meorum, terram xxx. manentium in loco qui dicitur Rippell, confirmantibus episcopis ac principibus et abbatibus, Frithoualdo, monacho Uuinfridi episcopi, tradidi; quatinus ibidem ecclesiasticae conuersionis normam, Christo fauente, exerceat. Et eam liberam conscribo ab omnibus tributis et uectigalibus, cum omnibus utilitatibus ad illam aeclesiam rite pertinentibus, siluaticis, pascuis, campis, pratis, fluminalibus piscationibus, et ab omni opere regale, a pastu regis et principis et subditorum eorum; quid plura? ab omni ui tribulationis parui et magni, nisi quatuor causis, expeditionem, arcem et pontem facere, et singulare praetium soluere aduersus alium, et ad poenam nihil: de caeteris omnibus in sua libertate haec terra secunda permaneat in sempiternum, in almo dei nomine precimus. Si quis uero contra hanc donationem uenire tyrannica presumptione conauerit, supernae indigna-

tionis offendiculum horrescens, et in tremendo examine ultimae discussionis districtam animaduersionem pertimescat.

XVIII.

* CAEDUUEALHA OF WESSEX, 680.

✠ IN nomine saluatoris nři ihu xpi. Nihil intulimus in hunc mundum uerum nec auferre quid poterimus. Idcirco terrenis et caducis aeterna et coelestia supernae patriae premia mercanda sunt. Quapropter ego Caedualla disponente dño rex rogatus a uenerando uuilfrido episcopo ut sibi aliquantulam terram ad suffragium uitae suae firmque suorum qui secum conuersarentur et in diuino seruitio huius peregrinationis quã uir uenerandus diutius peregit pro relaxatione criminũ et perpetui premii receptaculo largiri dignarer. cuius precibus annuens terrenam sibi possessiunculam de qua sugerere uidebatur pro remedio animae meae libenter inpendi. et hanc libertatẽ sub estimatione. LXX. tributariorum taxauimus in illo loco qui dicitur pecganham aliisque locis circumquaque adiacentibus hoc est scrippaneg. ceorlatun. bucganora. beorganstede. northbeorganstede. crymesham se northra mundanham. other mundanham. et hæc omnia uenerabili uiro uuilfrido cum consensu et deuota confirmatione ecgualdi subreguli in potestatem propriæ dominationis pro suae nimiae sc̃itatis conuersatione. et nřorum peccatorum relaxatione redigimus. insuper addidimus fr̃ibus suis dō seruientibus ad æcclesiam sc̃i andreae super ripam positum orientale portus qui dicitur uedringmutha. ðram quæ dicitur tangmere. x. tributariorum. ut eis quamdiu fides catholica regnet hinc necessaria corporalis usus specialiter prebeantur. Si quis uero quod absit contra hæc decreta firmiter statuta contraire et ea soluere conatus fuerit nouerit

se ante tribunal examinis xpi rationem redditurum et habere partem cum iuda traditore dni nri ihu xpi. in inferno inferiore.¹

Anno dominicæ incarnationis. DCLXXX. ego cædualla rex a prefato rogatus æpo hanc donationis meæ cartulam scribere iussi. et absque trimoda necessitate totius xpiani populi id est arcis munitione. pontis emendatione. exercitii congestionem liberam perstrinxi. ego ecguuald subregulus mente deuota consensi et subscripsi. ✠ ego æthelredus domino prestante rex pro remedio animæ meæ hanc donationē corroborari. ✠ ego hæddi ep̄s consensi et subscri. ✠ ego ercenualdus ep̄s cons. et subscri. ✠ ego aldhelmus scolasticus archiep̄i theodori hanc cartulam dictitans prout regis maiorumque inperia statuerunt scribere iussi. illisque sancientibus constitutum est. ut beato uiro uuilfrido liberum remaneret arbitrium in uita sua de hac ruris possessiuncula. et post obitum cuiusque uoluerit in æternam possessionem iure hereditario derelinqueret.

Pax cunctis legentibus. consensūq; prebentibus. sitque laus utentibus. luxque perpes credentibus. uirtus uita fauentibus. rite constet senatibus angolorum atque cetibus qui dona firment nutibus.

Indorsed.—✠uuilfridus episcop. cartulam hanc multimodasque et humillimas theodoro archiepiscopo in xpo salutes:.

XIX.

HEADDI, July 6th, 680.²

REGNANTE ac gubernante nos domino nostro Iesu Christo ! mense Iulio, pridie nonas, Indictione quinta,

¹ Here follow the boundaries, inserted in Latin, and in the same hand.

² There is nothing in this charter to throw doubt upon its authenti-

city, except the disagreement between the year and the indiction, which should be VIII. But this error is very intelligible in a modern copy.

Anno incarnationis eiusdem DCLXXX. Nihil intulimus in hunc mundum, uerum nec auferre possumus; ideo terrenis coelestia et caducis aeterna comparanda sunt. Qua propter ego Eddi episcopus terram quae dicitur Lantocal, tres cassatos, Hemgislo abbati libenter largior: necnon terram in alio loco, duas manentes, hoc est in insula quae giro cingitur hinc atque illinc pallude, cuius uocabulum est Ferramere. Denique solerter peto, ut nullus post obitum nostrum hoc donatium in irritum facere presumat. Siquis uero id temptauerit, sciat se Christo rationem redditurum.

✠ Ego Eddi episcopus subscripsi.

XX.

* BALDRED, 681.

OMNIA quaecumque secundum ecclesiasticam normam iusto moderamine decernuntur, quanquam proprium robur iuris optineant, ac tamen quia incertus humanae uitae status euidenter agnoscitur, paginis saltim uilibus pro ampliori firmitate roborentur: denique ego Baldredus rex, ob amorem coelestis patriae et indulgentiam criminum meorum, aliquam terrae portiunculam Hamgislo abbati libenter, ad supplementum honorabilis ecclesiae beatae Mariae et sancti Patrici, confero, cum consensu pontificis nostri Heddi, qui etiam eundem uenerabilem Hemgislum, Kentuino rege consentiente, ibidem abbatem pro sua fidei conuersatione constituit, et caeterorum cognatorum gubernacula regni regentium: praelargita uero terra est super uerticem montis cuius uocabulum est Penuard, et est sub estimatione sex manentium, et hiis intro ad aecclesiam beatae Mariae circumcincta dinoscitur confiniis, etc.

Sit obsecro augmentibus pars in regno dei. Si quis autem, quod absit, tyrannica fretus potestate, hoc decretum uiolenter irritum facere temptauerit, sciat se

iram et indignationem aeterni iudicis incursum per tempora saeculorum. Haec uero cartula scripta est anno ab incarnatione Christi DCLXXXI. Feliciter augeat Christus uitam aeternam augentibus hanc donationem. ✠ Ego Hedde episcopus hanc cartulam scripsi. ✠ Signum manus Baldredi regis. ✠ Ego Aldelm abbas subscripsi.

XXI.

* AETHILMÔD, October, 681.

IN nomine domini dei saluatoris nostri Iesu Christi! Ego Aethelmod, per consensum regis Aethelredi, pro remedio animae meae, dono tibi Bernguidi uenerabili abbatissae et Folcburgi, et per uos monasterio uestro, manentes xx^{ti}. iuxta flumen quod appellatur Ceruelle, ut habeatis iure dominioque uestro, quam monasterio uestro uindicetis. Si quis uero contra hanc donationis meae cartulam uenire temptauerit, sciat se rationem redditurum in die iudicii. Et ut haec donatio mea in sua firmitate persistat, subter propria manu signum sanctae crucis feci, et Theodorum sanctissimum archiepiscopum ut subscriberet rogari, simul et Aethelredum regem ut subscriberet rogari. Actum in mense Octobri, Indictione nona.

Signum sanctae crucis Aethelmodi. ✠ Aethelredus, rex gratia dei, ascriptio. ✠ Theodorus, gratia dei archiepiscopus, subscripsi. ✠ Putta, gratia dei episcopus, subscripsi. ✠ Bosel, gratia dei episcopus, subscripsi. ✠

XXII.

* AETHILRED OF MERCIA, 681.

✠ IN nomine domini dei nostri Iesu Christi saluatoris! Nihil intulimus, ut apostolicum testatur oraculum, in hunc mundum, uerum nec auferre quid pos-

sumus; iccirco terrenis ac caducis aeterna et mansura mercanda sunt. Quapropter ego Aethelredus rex Merciorum, rogatus a patricio meo et propinquo Coenfritho, pro remedio animae meae ac pro oratione fratrum in Meldunesburg deo seruientium, xxx. cassatos ab occidentali parte stratae publicae, et non longe in alio loco quindecim, prope Tectan monasterium, Aldelmo abbati et successoribus eius in libertatem terrenarum seruitutum perpetualem, libenter largitus sum. Et hanc donationem meam sacrae crucis signaculo propria manu confirmaui, et fauorabilium uiro- rum claro consensu corroborauit, ut nulla post obitum nostrum regalis audacitas nec saecularis dignitas contra decretum nostrum confringere temptauerit. Siquis uero hanc donationem augere et amplificare uoluerit, augeat deus partem eius in libro uitae: quod si quis, tyrannica potestate fretus, demere uel auferre satagerit, sciat se coram Christo nouemque angelorum ordinibus rationem redditurum. Scripta est autem haec cyrographi cartula anno ab incarnatione Christi DCLXXXI. Indictione IX.

✠ Signum manus Aethelredi regis Merciorum. ✠ Signum manus Coenfrithi comitis. ✠ Ego Theodorus, gratia dei archiepiscopus, confirmaui. ✠ Ego Saxulfus episcopus subscripsi. ✠ Ego Bosellus episcopus subscripsi.

XXIII.

* AETHILRED OF MERCIA, 681.

✠ IN nomine domini dei nostri Iesu Christi saluatoris! Nihil intulimus, ut apostolicum testatur oraculum, in hunc mundum, uerum nec auferre quid possumus; iccirco terrenis ac caducis aeterna et mansura mercanda sunt. Quapropter ego Aethelredus rex Merciorum, rogatus a patricio meo et propinquo meo

Coenfritho meo, pro remedio animae meae ac pro oratione fratrum in Meldunesburg deo seruientium, xv cassatos prope Tectan monasterium Aldelmo abbati libenter largitus sum. Siquis uero hanc donationem augere et amplificare uoluerit, augeat deus partem eius in libro uitae : quod si quis, tyrannica potestate fretus, demere uel auferre satagerit, sciat se coram Christo nouemque angelorum ordinibus in tremendo examine rationem redditurum. Scripta est autem haec cyrographi cartula anno ab incarnatione domini DCLXXX. Indictione ix.

✠ Ego Theodorus, gratia dei archiepiscopus, confirmari. ✠ Ego Saxulfus episcopus subscripsi. ✠ Ego Bosel episcopus subscripsi. ✠ Signum manus Aethelredi regis Merciorum. ✠ Signum Cenfrithi comitis.

XXIV.

* CAEDUUEALHA OF WESSEX, Aug. 682.

✠ OMNIA quae uidentur temporalia sunt, et quae non uidentur aeterna sunt; iccirco uisibilibus inuisibilia et caducis coelestia praeferenda sunt. Quamobrem ego Caeduualla, regnante domino rex, aliquod emolumentum ecclesiae impendere decreui; id est terram ex utraque parte siluae quae appellatur Kemele, scilicet xxxii. cassatos. Et ita fixa et immobilis haec donatio perseueret ut nullus hoc decretum frangere aut irritum facere praesumat. Siquis uero, superba inflatus tyrannide, hanc donationem uiolare aut praeuaricare temptauerit, nouerit se in tremendo cunctorum examine, coram iudice uiuorum et mortuorum rationem redditurum. Scripta est uero haec cartula Indictione i, mense Augusto, Anno ab incarnatione domini DCLXXXII.

✠ Ego Haeddi episcopus consensi. ✠ Signum manus Caeduuallani regis. ✠ Signum manus Cisi. ✠ Ego Uuynberchtus subscripsi.

XXV.

* ECGFRITH OF NORTHUMBERLAND, 685.

IN nomine patris et filii et spiritus sancti Amen !
 Anno Dominicae Incarnationis DCLXXXV. congregato
 sinodo circum fluuium Alne in loco qui dicitur Aet
 tuiford, cui Theodorus archiepiscopus Douuernensis
 praesidebat, cum Cuthbertus legatariis ac literis ad se
 praemissis nequaquam sua insula posset erui ; tandem
 ego Egfridus rex Northumhymbrorum cum antistite
 Trumuini¹ et aliis religiosis uiris insulam nauigauit, et
 inuitum ad synodum pertraxi, ubi omnium iussione
 episcopatus officium suscipere compellitur. Cui et om-
 nibus successoribus eius, consilio Theodori archiepis-
 copi Trumuini² et totius consilii, pro salute animae meae
 et successorum meorum, donauit uillam quae uocatur
 Crec et tria miliaria in circuitu ipsius uillae : donauit
 etiam ciuitatem quae uocatur Lugubalia, et in circuitu
 eius quindecim miliaria ; ut haec tam ipse quam succes-
 sores eius ad Dei seruitium imperpetuum habeant, ita
 sicut ego habui, libera et quieta, et secundum suam
 uoluntatem disponenda.

Ego Theodorus archiepiscopus Doruernensis sub-
 scripsi. ✠ Ego Cedd Orientalium Saxonum episcopus
 subscripsi. ✠ Ego Bosa episcopus subscripsi. ✠ Ego
 Saxuulf³ Merciorum episcopus subscripsi. ✠ Ego Eata
 Hagustaldensis episcopus subscripsi. ✠ Ego Trum-
 uini⁴ Pictorum episcopus subscripsi. ✠ Ego Ceadda
 Lichfeldensis episcopus subscripsi. ✠ Ego Eadhaed⁵
 Lindissi episcopus subscripsi. Haec donatio⁶ scripta
 est tempore Agathonis papae, anno aetatis regis Eg-
 fridi quadragesimo, regni uero eius decimo quarto.

¹ MS. Trumum.² MS. Trummi.³ MS. Seguli.⁴ MS. Trumus.⁵ MS. Eadhert.⁶ MS. donationem.

XXVI.

* BERHTUUALD, July 30th, 685.¹

✠ EA quae secundum timorem et amorem domini religiosa largitionis deuotione diffiniuntur, quamuis solus sermo sufficeret, tamen, pro incerta futurorum temporum conditione, scriptis publicis et documentorum gestis sunt confirmanda. Quapropter ego Berthualdus, regnante domino rex, pro remedio animae meae et indulgentia commissorum criminum, aliquam terram conferre largiriue Aldelmo abbati decreueram; id est illam de orientali plaga fluminis, cuius uocabulum est Temis, iuxta uadum qui appellatur Sumerford, XL^a cassatos: ea scilicet definitione ut omni seruitute saecularium potestatum portio terrae illius perpetualiter sit libera, ad seruiendum necessitatibus monachorum deo seruientium, in monasterio quod nominatur Maelduburg. Et ut firmiter ac tenacius haec deuotio in perpetuum roboretur, etiam praecellentissimum monarchum Athelredum regem ad testimonium asciumus; cuius consensu et confirmatione haec munificentia acta est. Si quis contra hanc donationem uenire temptauerit, aut tyrannica fretus potestate uiolenter inuaserit, sciat se in tremendo cunctorum examine coram Christo rationem redditurum. Actum publice in synodo iuxta uadum Berghford; mense Iulio, tricesima die mensis eiusdem, Indictione XIII^a, Anno ab incarnatione domini sexcentesimo XXXV°.

XXVII.

EÁDRÍC OF KENT, June, 686.

IN nomine saluatoris, cuius pietate regimen assequuti sumus, quo etiam gubernante regnamus, et om-

¹ The date 685 is undoubtedly false. Supposing an L to have been omitted in the transcription, we can reconcile the indiction with the year, and account for the mention of Æthelred of Mercia.

nia quae habere cognoscimur ipso largiente habita possidemus ! Pro qua re ego Eadricus, rex Cantuariorum, a praesenti die et tempore, terram iuris mei, quamvis praetium competens acceperim, hoc est argenti libras decem, in monasterio beati Petri apostolorum principis quod situm est iuxta ciuitatem Dorouernis, una cum consensu meorum patriciorum, in perpetuum donauit et dono: quae supradicta terra coniuncta est terrae quam sanctae memoriae Lotharius, quondam rex, beato Petro, pro remedio animae suae, donasse cognoscitur; quae terra determinatur, ex una parte habet uadum quod appellatur Fordstreta publica indirectum, et a parte alia flumen quod nominatur Stur; omnes terras sationales, cum pratis, campis, siluis, fontanis uel mariscum quod appellatur Stodmersche, cum omnibus ad supradictam terram aratrorum trium pertinentia, beato Petro, eiusque familiae in qua nunc praesse Adrianus abbas dinoscitur, tradidi possidendam, et quicquid exinde facere uoluerint, utpote domini, liberam habeant potestatem. Sicut donatum est manere decerno; nunquam me haeredesque meos uel successores contra hanc donationis meae cartulam, ullo tempore, esse uenturos: quod si aliquis praesumpserit, sit separatus a participatione corporis et sanguinis domini nostri Iesu Christi, manente hac cartula nihilominus in sua firmitate. De quibus omnibus supradictis ac a me definitis, ut ne aliquis in posterum sit aduersitas, propria manu signum sanctae crucis expressi, et sanctissimum atque reuerentissimum Theodorum archiepiscopum nostrum ut subscriberet rogauit, et alios testes similiter. Actum in mense Iunio, Indictione XIII^a.

Ego Aedricus rex in hanc donationis meae cartulam signum sanctae crucis expressi. ✠ Ego Theodorus, archiepiscopus gratia Dei, subscripsi. ✠

XXVIII.

* BALDRED, Aug. 688.¹

✠ IN nomine domini dei nostri et saluatoris nostri Iesu Christi! Nihil intulimus in hunc mundum, uerum nec auferre quid possumus; iccirco terrenis ac caducis aeterna coelestis patriae praemia mercanda sunt. Quapropter ego Baldred aliquam terram Aldelmo abbati impendere decreui, id est iuxta flumen Abon et circa siluam quae uocatur Stelcanleag et Crebanburg c. manentes; et ab eo c. cassatos pro uice suscepi, id est ex plaga orientali siluae cuius uocabulum est Bradon: et hoc cum consilio et confirmatione Kentuini regis et omnium principum ac senatorum eius roboratum est. Si quis contra haec scripta uenire temptauerit, sciat se ante tribunal aeterni iudicis et coram sanctis angelis rationem redditurum. Scripta est haec donatio, immo uicaria commutatio, mense Augusto, Ind. 1^a, Anno ab incarnatione Christi DC. octuagesimo octauo.

✠ Ego Headdi episcopus confirmaui. ✠ Signum manus Ceduallani regis. ✠ Signum manus Baldredi. ✠ Signum manus Cisi. ✠ Ego Uuudda subscripsi. ✠ Ego Uuinberchtus subscripsi.

XXIX.

* CAEDUUEALHA OF WESSEX, Aug. 19th, 688.

✠ IN nomine domini nostri Iesu Christi saluatoris! Omnia quae uidentur temporalia sunt, et quae non uidentur aeterna sunt: et iterum lubrica saeculi fragilitas ostenditur, cum per eundem apostolum dicitur, Nihil intulimus in hunc mundum, uerum nec auferre

¹ The mention of Centuini here is suspicious: he was no longer king of Wessex in 688. The most remarkable circumstance, however, is, that he does not appear among the witnesses, while his successor, Caeduuealha, does. Now, the dates suit Caeduuealha perfectly.

quid possumus: iccirco terrenis ac caducis aeterna et mansura coelestis infulae corona comparanda est. Quamobrem ego Ceduualla, regnante domino rex, aliquam terram, pro animae meae remedio et indulgentia piaculorum meorum, conferre et donare Aldelmo abbati deuota mente decreueram; id est ex utraque parte siluae cuius uocabulum est Kemele, de orientali plaga termini stratarum, usque famosum amnem qui dicitur Temis, c. et xl. manentes; et in alio loco xxx. de orientali parte siluae Bradon, et v. manentes ubi coniunguntur duo flumina Abon et Uuilig: et hoc maxime ad piscationem fratrum. Ita firmiter et immobiliter haec largitio in futuram posterorum progeniem permaneat, ut nullus frangere huius donationis priuilegium praesumat. Siquis uero contra hanc munificentiam, tyrannica potestate inflatus, uenire temptauerit, sciat se obstaculum irae dei incurrere, et in ultimo examine coram Christo et angelis eius rationem reddere. Scripta est autem haec munificentia indictione xiiii, Anno ab incarnatione Christi dclxxxviii, mense Augusto xiiii. kl. Septembrium die feliciter.

✠ Ego Haeddi episcopus subscripsi. ✠ Signum manus Centuini. ✠ Signum manus Ceduuallan.

XXX.

* OSUINI OF KENT, July, 689.

IN nomine domini nostri Iesu Christi! Ego Osuynus rex Cantiae, pro absolutione meorum peccatorum, de terra iuris mei, quae mihi ex propinquitate parentum meorum uenit, atque ex confirmatione clementissimi Aethelredi regis collata est, unum aratrum, in quo mina ferri haberi cognoscitur, quod pertinebat ad cortem quae appellatur Liminge, quod etiam coniunctum est terrae uenerabilis presbiteri Brytuualdi ab-

batis a parte meridiana, a praesenti die et tempore, monasterio beati Petri apostoli, in quo praeesse Adrianus dinoscitur, qui a Romana urbe directus est, in perpetuum contuli possidendum; tam ei dum aduixerit, quam eius congregationi quae post eum habitura est; ut praefatam terram unius aratri sibi uendicent ac defendant, cum omnibus ad se pertinentibus. Quicumque uero, tam ego quam posteri mei qui in loco meo successerint, contra hanc largitatis meae cartulam quolibet tempore uenire praesumpserint, sint separati a corpore et sanguine domini nostri Iesu Christi; manente hac cartula perpetualiter nihilominus donationis meae in sua firmitate; ad cuius etiam confirmationem, pro ignorantia litterarum, signum sanctae crucis expressi et testes ut subscriberent rogavi. Actum in mense Iulio, Indictione secunda.

✠ Ego Osuuynus rex Canciae donator, ad omnia supradicta consensi et subscripsi. ✠ Signum sanctae crucis feci. ✠ Signum manus Ecce. ✠ Ego Sabertus signum feci. ✠ Signum manus Osfridi. ✠ Signum manus Uaeba. ✠ Signum manus Suedredi. ✠ Signum manus Aedilmari. ✠ Signum manus Burgredi. ✠ Signum manus Frod. ✠ Signum manus Eana.

 XXXI.

* INI OF WESSEX, 688—690.

✠ Ego Ini rex Westsaxonum, pro animae meae remedio, reddidi terram XLV cassatorum Hean patricio et Ceolswithe, ad monasterium construendum. Quae terra appellatur in Bradanfelda et Bestleforda, et alia quae nominatur Stretlea, cum omnibus ad se pertinentibus. Cui donationi testes affuerant Aebba, Aethilbald et Eadfrith, filius Iddi, et cum iussione episcoporum Cedde, Germani, Uuinfridi. Quam terram primus de-

derat Eadfrith filius Iddi super altare in aecclesia quae ibi constructa est pro anima eius.

✠ Ego Theodorus, seruus dei archiepiscopus, consensi et subscripsi.

XXXII.

AETHILRED OF MERCIA, 691 or 692.

✠ APOSTOLUS Paulus de extremo iudicio manifestissime loquens ita dixit omnes enim stabimus ante tribunal xp̄i ut recipiat unusquisque prout gessit siue bonū siue malū. etiam ipse dñs in euanḡ suo manifestat dicens Ibunt impii in suppliciū aeternum iusti autem in uitā aeternam hoc sane tremendū et terribile dī omnipotentis iudiciū omnibus est nobis perhorrendū. Quapropter ego aethelred xp̄o donante rex Mercensū pro absolutione criminū meorū et pro amore dī uiuentis terram qui uetusto uocabulo nuncupatur heanburg et in alio loco æt austin hoc est circiter in illis duob' locis xxx. cassatorum oftforo meo uenerabili episc. in propriam possessionem tradidi ad illā eccliā beati Petri principis apost. quae sita est in ueogorna ciuitate cū antiquis confiniis et captura pisciū et cum omnib' utilitatib' campo † in silua † in flumine ad se rite pertinentib' illi pfruantur in aeuū; similiter etiam ab secularibus omnibus seruitutib' leuis sint in ppetuum liberati nisi tantū et expeditione contra hostes ñ s̄ seruantibus minuentibus uero † con sempiterna. amen.

✠ Ego aethilred rex ppriā donationē corroborans, titulo sc̄ae crucis subscripsi.

✠ Ego headda ep̄s 9sen. 7 sub̄s.

✠ Ego oftfor ep̄isc donationē quam a rege [accepi] propria manu 9notauī.

- ✠ Ego torhtuuald 9sen 7 sub̄.
- ✠ Ego eaduuald 9sen 7 sub̄.
- ✠ Ego cille consen 7 sub̄.
- ✠ Ego osfrith consen. 7 sub̄.
- ✠ Ego ecgfrith consen. 7 sub̄.
- ✠ Ego tuddul consen 7 sub̄.
- ✠ Ego guthlac consen 7 sub̄.
- ✠ Ego sigiuuald consen 7 sub̄.
- ✠ [Ego folchere] conseñ. 7 sub̄.
- ✠ [Ego berhtred] conseñ. 7 sub̄.

XXXIII.

* AETHILRED OF MERCIA, 691 or 692.¹

✠ APOSTOLUS Paulus de extremo iudicio domini manifestissime loquens ita refert, Omnes enim stabimus ante tribunal Christi, ut recipiat unusquisque prout gessit siue bonum siue malum; quid autem sit quod apostolus pro meritis suis quosque percepturos adfirmat, ipse dominus in euangelio suo manifestat dicens, Ibunt impii in supplicium aeternum, iusti autem in uitam aeternam: hoc sane tremendum ac terribile omnipotentis domini iudicium ego Aethilred, Christo largiente rex, tota cordis formidine sine cessatione perhorresco; quapropter ut ibidem sub praesentia almi iudicis ueniam merear adipisci, pro absolutione criminum uel meorum uel coniugis quondam meae Osthrythae, terram quae dicitur Fledanburg XLIIII. cassatorum capacem, Oftforo episcopo in possessionem tradidi; ut quemadmodum primitus tradita fuerat, rursus per illius diligentiam monachorum in ea sub abbate degentium honestissima conuersatio recuperetur.

¹ Oftfor was elected bishop of Worcester in 691, and, dying in 692, was succeeded by Ecgwine. But Osthryð, who is here called by

Æthelred quondam coniux mea, was	alive till 697. This anachronism is
fatal to the charter and the endorse-	ment alike.

Siquis autem pertinacium contra hanc donationem fractoris animo uenire temptauerit, eamque infringere conatus sit, sciat se sub tremendo examine poenas debitas luturum.

✠ Ego Aethilred propriam donationem corroborans, titulo sanctae crucis subscripsi. ✠ Ego Haecadda episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Torhctuald, comes regis, consensi et subscripsi. ✠ Ego Eaduald consensi et subscripsi. ✠ Ego Cille consensi et subscripsi. ✠ Ego Osfrith consensi et subscripsi. ✠ Ego Ecfrith consensi et subscripsi. ✠ Ego Tuddul consensi et subscripsi. ✠ Ego Guthlac consensi et subscripsi. ✠ Ego Sigiuald consensi et subscripsi. ✠ Ego Folchere consensi et subscripsi. ✠ Ego Berhtred consensi et subscripsi. ✠ Ego Oftfor episcopus, donationem quam a rege accipi, propria manu confirmans subnotaui.

* ENDORSEMENT OF THE ABOVE CHARTER BY
BISHOP ECGUINI.

REUERENTISSIMAE semper memoriae pontificis Oftfori ego Ecgwine, deo dispensante, successor in episcopatum existo. Monasterium autem cui nomen est Fledanburg, quod in hac eadem cartula ex altera eius parte eidem praedicto praedecessori meo subscriptione regali traditum asseratur, huic uenerabili nostro secundum saeculum Aethilhaeardae,¹ quantum id a me fieri potest, in possessionem concedo; ea tamen conditione, ut semper mihi inibi coenobialis uitae statuta seruentur. Pro reconpensatione uero huius nostrae donationis, in loco cuius nomen est aet Stretfordae XX. cassatorum terram ab eo in ius aecclesiasticum accipi. Sciendum tamen me rationabili quadam causa conpulsum id uoluisse facere, ut ei XLIII. manentium terram pro uiginti manentium darem; id est ea con-

¹ Æthelheard, Æthelric, Æthelweard, and Æthelberht, were the sons of Osere, king of the Hwiccas.

ditione ut post diem eius terra ista sine contradictione alicuius ad Uuegernensem ecclesiam in ius episcopalis sedis sit donata, mihi et illi Ostorfoque meo antecessori, in elemosinam sempiternam. Pax confirmantibus atque seruantibus; minuentibus uero uel contradicentibus dispersio perueniat sempiterna.

Aethelric. Aethelueard. Aethelberht. Omolincg abbas. hii sunt confirmatores et testes.

XXXIV.

* AETHILRED OF MERCIA, 692.

✠ **TEMPORE** certo cadunt cuncta, quae in hoc saeculo possidentur, et perpetua possessione manebunt, quae propter Christum fideliter diuiduntur. Quapropter ego Aethelred, rex Merciorum, rogante me Oslauo, qui aliquando fuit minister meus, et nunc manet in dei seruitio in ciuitate, quae nostratim dicitur Uuegerna cester, ut aliquam partem terrae, id est, x. manentium illi perdonarem. Et ego libenter petitioni eius adquiescens, particulam terrae illius, quam ille postulauit, cum campis silisque, et cum omnibus necessariis ad eam pertinentibus, deuota mente, propter Christum, et pro retributione ministerii eius, et laboribus, quos mecum diu patienterque tolerauit, iure Uueogornensis aeccliesiae possidendum, et tamen, se uiuente uel etiam post obitum eius, cui uoluerit, dimittendum libenter concedendo trado: hac etiam conditione, ut cathedrae episcopalis potestati nunquam auferatur, in dei omnipotentis nomine praecipio. Est autem praefati agelli particula iuxta fluuium, quem dicunt Saluuerpe, in uico, quem nobili uocitant nomine Uuicbold. Et ut elemosina mea, quam pro omnipotente domino fideli amico meo nec non et faustae¹ congregationi do-

¹ MS. fauta.

nabo, eo amplius et altius coram deo ad crescat, terram illam in libertatem totius reipublicae, hoc est, in uectigalibus, in expeditionibus, in operibus, et in omnibus rebus concedens libenter donabo. Augentibus hanc donationem pro domino factam, augeat deus bona illius; diminuentes autem damnet et minuet regnum et potentiam eius et hic et in futuro saeculo. Amen. Hec autem acta est anno ab incarnatione domini nostri Iesu Christi. DCXCII. coram his testibus infra scriptis.

✠ Ego Aethelred rex hanc donationem mea propria manu corroborans subscripsi. ✠ Ego Berhtuuald, gratia dei archiepiscopus, consensi et subscripsi. ✠ Ego Eguine episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Aethilheard consensi et subscripsi. ✠ Ego Aethilueard consensi et subscripsi. ✠ Haelric abbas. ✠ Ego Aethelberht consensi et subscripsi. ✠ Pehtat abbas. ✠ Ego Aethelric consensi et subscripsi. ✠ Taebba abbas. ✠ Ego Osuuidus consensi et subscripsi. ✠ Eaduald princeps. ✠ Ego Scefthere consensi et subscripsi. ✠ Uualdhere presbiter. ✠ Ego Eadberht consensi et subscripsi. ✠ Pineuald exorcista.

 XXXV.

OETHILRED, March, 692 or 693.

✠ IN nomine dñi. ñ. Ihu. xpi. saluatoris Quotiens sc̄is ac uenerabilib: locis uestris Aliquid offerre uide-
 demur Uestra uobis reddimus non nostra Largim . . .
 Quapropter ego Hodilredus parens sebbi prouincia Eastsexanorum . Cum ipsius consensu propria uoluntate Sana mente integroq: consilio Tibi hedilburge abbatissae Ad augmentum monasterii tui quae dicitur Beddanhaam . perpetualiter trado et de meo iure in tuo transscribo terram Quae appellatur ricinga-

haam budinhaam deccanhaam angenlabeshaam Et campo in silua quae dicitur uuidmundesfelt Quae simul sunt coniuncta . XL. manentium usq: ad terminos quae ad eum pertinent Cum omnib: ad se pertinentib: Cum campis siluis pratis et marisco Ut tam tu quam posteri tui teneatis possideatis Et quaecumq: uolueris de eadem facere terra liberam habeatis potestatem Actum mense martio et testes competenti numero ut subscriberent rogauit Si quis contra hanc donationis kartulam uenire temptauerit aut corrumpere Ante omnipotentem dñm et ihm xpm filium eius spm scm Id est inseparabilem trinitatem Sciat se condemnatum et separatum ab omni societate xpiana [Manentem] hanc kartulam donationis in sua nihilominus firmitate . et ut firma et inconcussum sit donum termini sunt autem isti huius taeer cum quib: accingi[?] ab oriente writolaburna ab aquilone centinces triow and hanchemstede ab australe flumen tamisa Siquis autem hanc donationem augere uoluerit augeat ds bona sua in regione uiuorum cum scis suis sine fine amen.

✠ Ego sebbi rex eastsaix pro confirmatione subscripsi. Ego oedilraedus donator subscripsi. ✠ Ego ercnuualdus episcopus consensi et subscripsi. Ego uuilfridus epis consens et subsps. ✠ Ego haedde epis consens et sb. Ego guda pr et abbas consentiens subs. ✠ Ego egcbaldus pr et ab conseñ et subsps.

✠ Ego hagona pr et abb cons et subsps.

✠ Ego hooc pr et abb cons et subsps.

Sig ✠ num manus sebbi regis.

Sig ✠ num manus sigiheardi regis.

Sig ✠ num manus suebredi regis.

XXXVI.

OSHERE OF THE HWICCAS, ? 693.

✠ In nomine dñi nři ihu xp̄i Omnia enim ut ait aþ quae uidentur temporalia sunt quae autē non uidentur aeterna sunt. pro qua re ego oshere rex huicciorū pro remedio animae meae cum aedilheardo filio meo, dabo terram quae dr peniñanham quindecim tributariorū cum dyllauuidu cassatas consentiente comite meo Cutberhto ad construendum monasterium Cutsuidae abbāe cum campis syluisque cum piscariis pratisque et cum omnibus aris quae ad eam sunt pertinentia hanc cum omnibus his iure possidendam in ppetuum pdonabo.

✠ Ego oshere supradictus rex consentiens et subscripsi signū salutare.

✠ Ego aedilhard consentiens et subscripsi.

✠ Ego ediluard consentiens et subscripsi.

✠ Ego aedilberht consentiens et subscripsi.

✠ Ego edilric¹ consentiens subscripsi.

✠ Ego osuuido consentiens et subscripsi.

✠ Ego Oftoforis episcopus consentiens propria manu siġ conscripsi.

✠ Ego edilredus consentiens.

✠ Ego berehtuualdus archiepiscopus consentiens subscripsi.

✠ Ego uuilfridus epis consentiens subscripsi.

✠ Ego headda epis consentiens subscripsi.

✠ Ego tyrtel epis consentiens subscripsi.

✠ Ego de episc consentiens subscripsi.

✠ Ego beduuin epis consentiens subscripsi.

✠ Ego gebmund² epis consentiens subscripsi.

✠ Ego Alricus epis consensi et subscripsi.

✠ Ego Cuiniricus consensi et subscripsi.

✠ Ego Pehthaetius consensi et subscripsi.

¹ MS. Ediline.

² MS. Gelmund.

Si quis hanc donationem minuetur sciat se redditurū rationē in die iudicii, et partem eius esse cū peccatoribus et cum Iuda traditore, cruciatus sine fine in inferno cum diabulo.

XXXVII.

* WIHTRED OF KENT, July 17th, 694.

✠ IN nomine domini dei saluatoris! Ego Uuythredus rex Cantiae, una cum coniuge mea Kynigytha regina, referens gratias largitori bonorum domino, qui dilatavit terminos nostros iuxta paternam antiquitatem, in commune pertractauimus aliquam partem terrae nobis collatae ad uicem rependere, ne ingrati beneficiis uideremur largitoris nostri. Qua de re, a praesenti die et tempore, tibi religiosae Aebbae abbatissae deoque dicatae feminae, terram iuris nostri quae sita est in insula Thaeneti, quae quondam appellata est Human-tūn, aratorum quatuor, contulimus in perpetuum possidendam; ut cum omnibus ad eandem pertinentibus pratis, campis, fontanis, fontaneis syluis, piscariis, fluminibus, marisco, et quicquid ad supradictam terram pertinet, a quatuor partibus, orientis, occidentis, aquilonis et meridiei, tuo usui ditionique subicias, teneas possideas, dones, commutes, uenundes uel quicquid exinde facere uolueris liberam habeas potestatem; successoresque tui defendant in perpetuum; nunquam me haeredesque meos contra hanc cartulam descriptionis nostrae aliquando esse uenturos. Ad cuius cumulum etiam affirmationis, cespitem huius supradictae terrae super sanctum altare posui, et propria manu, pro ignorantia litterarum, signum sanctae crucis in hac cartula expressi; sed et Kynigytha idipsum fecit, principesque meos ut pari modo propriis manibus facerent rogauimus, quorum nomina subtus annexa sunt. Si quis, quod absit, contra hanc cartulam a me fac-

tam, uel haeredes mei contraire praesumpserint, no-
uerint se a participatione corporis et sanguinis do-
mini nostri Iesu Christi esse alienos, et a coetu fidelium
segregandos hic et in aeternum. Quam saepedictam
cartulam scribendam dictaui et tibi Eabbe abbatissae
tradidi conseruandam. Actum XVI. kal. Aug., Ind.
VII, Anno regni nostri tertio.

✠ Signum manus Unihtredi regis. ✠ Signum
manus Kinigithe reginae. ✠ Signum manus Bern-
hardi. ✠ Signum manus Alhuuardi.

XXXVIII.

* ERCONUUALD, 695.

✠ IN nomine domini dei nostri et saluatoris Iesu
Christi! Ego Ercnuualdus episcopus prouinciae East-
saexanorum, seruorum dei seruus, dilectissimis in
Christo sororibus in monasterio quod appellatur Bere-
cingas, habitantibus, quod deo auxiliante construxi,
concedo ut tam uos quam posteri uestri in perpetuum
ut constructum est ita possideatis. Et ne quis praesul
cuiuslibet sit ordinis, uel qui in locum meum suc-
cesserit, ullam in eodem monasterio exerceat potes-
tatem, nec sui iuris ditione contra canonum decreta in-
quietudines aliquas facere praesumat; ea uero tantum
faciat in praedicto monasterio, quae ad utilitatem ani-
marum pertinent, ordinationes sacerdotum, uel con-
secrationes ancillarum dei. Ipsa uero sancta con-
gregatio, quae propter dei amorem ibidem deo laudes
exhibet, moriente abbatissa, ex seipsa sibi aliam eligat
cum dei timore. Omnes terras quae mihi ex dona-
tionibus regum sunt concessae ad nomen eiusdem
monasterii, quemadmodum donatae sunt, ex integro
et quieto iure possideant, sicut chartulae donationum
continent, quas in praesenti uobis tradidi. Et ne
quis forte improbus negator huius donationis erum-

pat, ideo singillatim has terras in hac chartula enumerandas et nominandas optimum duxi. Quarum prima fuit quae mihi a Suidfrido rege data fuerat XL. cassatarum, et appellatur Berecingas et Beddanhaam. Secunda quae ab Oedilredo tradita fuerat LXXV. manentium, et appellatur Ricingahaam, Bydinhaam, Daecanhaam, Angenlabeshaam, cum campo qui dicitur Uuidmundes felt. Terra tertia quae ab eodem Oedilredo data fuerat X. manentium appellatur Celta. Quarta quae ab Aedilredo rege data fuerat LIII. manentium, et uocatur Gislheresuuyrth. Quinta iuxta Hydaburn[an], donata a Caeduualla¹ rege LXX. manentium appellatur [Ba]doricesheah. Sexta iuxta Lundoniam unius manentis, data a Uulfhario rege. Septima supra uicum Lun[do]niae data a Quoenguyda uxore aldi X. manentium. Octaua quae appellatur Suanescamp et Earhyth, donata ab Aedilredo rege, XL. cassatarum. Si quis autem episcoporum, cuiuslibet dignitatis fuerit, uel omnium saecularium potestatum, contra hanc chartulam, canonicè ac regulariter a me constitutam, contendere praesumpserit, uel aliquid exinde subtrahere, sit separatus a consortio sanctorum in hoc saeculo omnium, et in futuro coelestis regni portas clausas contra se undique inueniat a sancto Petro clauicolario coelestis regni; a quo mihi licentia huius priuilegii data et permissa fuerat per os beatissimi Agathonis, apostolicae sedis praesulis, cum Romam adii ante annos XVIII. anno ab incarnatione domini DCLXXVII. indictione I^a. Chartula autem haec a me dictata confirmata in sua stabilitate nihilominus maneat.

✠ Ego Ercnuualdus episcopus donator pro confirmatione subscripsi. ✠ Ego Uuilfridus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Haedde episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Guda presbiter et abbas consensi et subscripsi. ✠ Ego Eggaldus

¹ MS. ab Aeduualla.

presbiter et abbas consensi et subscripsi. ✠ Ego Hagona presbiter et abbas consensi et subscripsi. ✠ Ego Hooc presbiter et abbas consensi et subscripsi. Sig✠num manus Sebbi regis Eastsaexanorum. Sig✠num manus Sigiheardi regis. Sig✠num manus Suebredi regis.

XXXIX.

* WIHTRED OF KENT, Feb. 696.

IN nomine domini nostri saluatoris ! Ego Uuythredus rex Cantuariorum, anno quinto regni nostri, cum consilio Brithuualdi archiepiscopi, Adriani abbatis, et omnium ecclesiasticorum graduum, una cum Gebmundo Rouesciestre episcopo, dabo et concedo propinquae meae Mildrythae abbatissae, et suis successoribus futuris in regimine monasterii sui in Thaneto, ut defensio eius in hominibus, et in omnibus rebus sit, sicut regum antecessorum nostrorum fuerunt. Si quis autem hanc donationem meam minuerit, sciat se separatum esse a societate sanctorum omnium. Actum est hoc in loco qui dicitur Berkamystede. Indictione nona, Anno regni nostri v. in mense Februarii.

✠ Signum manus Uuythredi regis donatoris. ✠ Signum manus Brithuualdi archiepiscopi. ✠ Signum Adriodi. ✠ Ego Adrianus abbas indignus subscripsi. ✠ Ego Gebmundus expressi.

XL.

* CAEDUUEALHA, AND OTHERS.

IN nomine Christi totius creaturae recuperatoris ! Cum igitur dominus saecularia regimina rite creator regere ita decreuerit, ut nobis non solum quae temporalia creauerat ad uictum largiendo cotidie distri-

buit, immo etiam eisdem ipsis momentaneis aeterna posse mercari promiserit: quamobrem ego Caeduuala, regiae quantacumque potestatis, Christo gubernante, functus officio, ut meorum criminum incendia elemosinarum latiae, iuxta Salomonis sententia, ualuissem extinguere, bona quoque prophetata psalmigraphi oraculis, Christo duce largiendo, capescere promerear, Credo, inquit uates, uidere bona domini in terrarum uiuentium; cum, dispensanti domino, Cantuariorum regimina nostro obtemperarent imperio, XL. terrae illius manentes ubi Hogh nuncupatur, ad Hebureahg insulam pertingentes, uiro uenerabili Egbalto abbati, eique Christi familiae subdito, in propriam pro domino possessionem obtuli; ut tenere et regere et largire etiam cuicumque utile iudicauerit perpetua libertatis conditione fruatur. Quam quidem donationem certissimis auctorum subscriptionibus ita ut infra cernuntur, firmaui; ut si quis, quod absit, sua aut suorum dirae cupiditatis facibus atrociter inflammatus, hoc deo munus oblatum fraudare certauerit, non iam mea, sed domini nostri saluatoris et sancti Petri substantia, sibimet ipsi perniciter populare persentiet.

Cumque postmodum euoluto annorum circulo praefata regna Cantiae dominio imperioque Sigheri Saxonorum regis succumberet, prioris ipse praemonitus exemplo, ut omnia quae uidentur aeternaliter possideri nequierunt, promptissima uoluntate donationi antiquae consensit.

At uero Suebeardus, regii utique status lectissimus flos, et futurae maturitatis, si aura uitalis uenerit,¹ certissima spes, dum sibimet dominus mundi monarchia mirabiliter disponens, regna praedicta Cantiae concessit, haec eadem non solum firmare sed et addere curauerit; Mihi enim, inquit, non ea tantum quae a prioribus regni possessoribus deo tradita sunt firmare et subscribere sufficit, quia unicuique dominus

¹ MS. aura uitale ueneranter.

iuxta actiones proprias reddere decreuerit, ideoque honorabili abbati Egbaltheo, una et coetu coenobialiter secum degente, cum consensu omnium et patronum meorum consilio, terrae illius adiacentem terminis quam ante ea in Hoge possederat, xx. terram manentium addere, pro Christo, curauerim. In alio quoque loco sex cassatos uti siluarum necessitas haberetur, ubi Fercanhâmstede nuncupatur, perpetualiter possidendam tribuam. Uuigtredus quoque, quem et idem dominus ad culmen deuexit regiminis, fidei et religiosa subscriptione firmavit.

Succedente uero aliquantulo temporis spatio, contigit ut coram Aethelredo regi christianissimo Merciorum, immo ut ita dixerim totius insulis Britanniae, huius donationis cartula legeretur, et res gestae per ordinem omnia explicantur in monasterio Medeshâmstede. Rogatus autem rex a suprascripto abbate Egbaltheo, ut sua auctoritate ac propriae manus subscriptione roborare et confirmare dona priorum dignaretur, ille uero non distulit, sed absque ulla excusationis apolloquio, adhibita secum ipsius consensum episcopi Saxulfi, propriaque manu et omnium comitum suorum ibi praesentium subscriptionibus, quorum hic infra nectuntur nomina, perpetuali in domino sanctione firmavit. Hi sunt testes donationis Ceaduualae regis Saxonum.

✠ Ego Ceaduuala manu propria signum crucis expressi. ✠ Ego Theodorus archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Erconuualdus episcopus consensi. ✠ Ego Berhtuualdus abbas consensi. ✠ Ego Hagona abbas consentiens subscripsi.

Donatione uero Sigheri infra cernuntur.

✠ Signum crucis Sigheri regis. ✠ Signum crucis Aedberhti. ✠ Signum crucis Gebredi. ✠ Signum crucis Egeran. ✠ Signum Snoccan. ✠ Signum Teodan. ✠ Signum Cuffan.

Donatione uero Suebeardi infra cernuntur.

✠ Ego Suebeardus signum crucis manu propria depinxi. ✠ Signum Sebbi regis.¹ ✠ Ego Adrianus abbas consensi et subscripsi. ✠ Signum crucis Huduc. ✠ Signum Ealhuardi. ✠ Signum Sigheri. ✠ Signum Haecci.

Donatione uero Uuihtredi regis infra cernuntur.

✠ Signum Uuihtredi regis. ✠ Ego Gebmundus episcopus consentiens subscripsi. ✠ Ego Berhtuualdus abbas subscripsi et consensi. ✠ Signum Beornheardi. ✠ Signum Haecci. ✠ Signum Iseardi. ✠ Signum Ealhuardi.

Donatione et firmatione Aethelredi regis.

✠ Signum Aethelredi regis. ✠ Ego Saxulfus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Signum Aeduualdi principis. ✠ Signum Haldhere principis. ✠ Signum Aelrici. ✠ Signum Cilli principis. ✠ Signum Teoda principis. ✠ Signum Etencan. ✠ Ego Haddan abbas indignus testis consentiens subscripsi. ✠ Ego Helmulfus consensi et subscripsi.

XLI.

* WIHTRED OF KENT, March, 696.

BENEFICIIS dei et domini nostri Iesu Christi nobis collatis non immemores, ego Uuihtredus rex Canciae, et coniux mea Aethelburga, pro remedio animarum nostrarum, beati Petri apostolorum principis monasterio, quod situm est in suburbano huius Dorouernis ciuitatis, in quo praesse dinoscitur Adrianus abbas huc missus ab apostolica sede, eiusque familiae quae nunc atque futura est, terram iuris nostri quinque aratrorum, quae appellatur Littelburne, cum omnibus ad se pertinentibus, a praesenti die et tempore, a nostra iurisdictione transferentes inperpetuo tradimus possidendam, et quicquid exinde facere uolueritis uestri erit arbitrii, con-

¹ MS. episcopi.

ditione interposita, ut nostri memoriam habeatis, tam in missarum solempniis quam in orationibus uestris, incessanter nobis misericordiam a domino postulantes. Quisquis uero contra hanc largitatis nostrae donationem quolibet tempore contraire praesumpserit, noverit se, quisquis ille sit, a participatione corporis et sanguinis domini nostri Ihesu Christi alienum, et a consortio fidelium segregandum, manente hac cartula nostrae donationis in sua nihilominus firmitate. Ad cuius confirmationem, pro ignorantia litterarum, signum sanctae crucis expressimus, et testes ut scriberent rogauimus. Actum in mense Martio, Indictione nona.

- ✠ Signum manus Uuihtredi regis et donatoris.
- ✠ Signum manus Aethelburgae reginae et donatricis.
- ✠ Hoc ego Ge[b]mundus episcopus expressi.

XLII.

* UUIHTRAED, April 2d, 697.

✠ Ego Uuihtredus rex Cantuariorum, consentiente regina Aethilburga, atque [Berctualdo] gratia dei archiepiscopo, non solum consentiente sed etiam persuadente, una cum omnibus prouincialibus principibus, anno regni mei sexto, secunda feria Aprilis, terram nominatam Haeg, quadraginta manentium, pro anima mea atque meorum, absolutam ab omnium saecularium dominorum, in dei tributum, abbatissae Aebbae in propriam possessionem atque monachilem regulam perhenniter perdonauit, ut deo seruientium preces sine mutatione pro uita mea protelentur. Qui autem ausus fuerit aliquid aut auferre aut transmutare sine licentia possidentium, quod absit, reddet rationem Christi genitrici Mariae in die iudicii, in cuius suffragio perdonauit. Quam perdonationem cum signo crucis ornatam omnium praesentium manus adfirmant, ut qui sine uoluntate dei refrugerit audax, crux Christi super eum in uindictam ueniat, nisi regulariter emendauerit.

✠ Archiepiscopi Berctualdi. ✠ Agesmundi. ✠ Uuihtredi regis. ✠ Germani. ✠ Uuihtgari. ✠ Gefredi. ✠ Cynyathi. ✠ Guthardi.

 XLIII.

UUIHTRAED, July, 697.

✠ IN nomine dñi dī nostri ihu xpī Ego uih-tredus rex cantuariorum prouidens mihi in futuro decreui dare aliquid omnia mihi donanti et consilio accepto bonum uisum est conferre bassilicae beatae mariae genitricis dī quae sita est in loco qui dicitur limingae terram . IIII. aratorum quae dicitur Uui-gelmes . tun . cum omnibus ad eandem terram pertinentibus iuxta notissimos terminos id est bereueg et meguines paed et stretleg . quam donationem meā uolo firmam esse in perpetuum ut nec ego seu heredes mei aliquid minuere praesumant. Quod si aliter temptatum fuerit a qualibet persona sub anathematis interdictione sciat se praeuaricari ad cuius confirmationem pro ignorantia litterarum ✠ signū scāe crucis expressi et testes idoneos ut subscriberent rogauī id est berichtualdum archiepiscopū uirū uenerabilē.

✠ Ego berichtualdus epīsc̄ rogatus consensi et subscripsi. ✠

✠ Signum manus uih-tredi regis ✠ Signum manus aedilburgae reginae.

✠ Signum manus enfridi. ✠ Signum manus aedilfridi. ✠ Signum manus hagana

✠ Signum manus botta. ✠ Signum manus bernhaerdi. ✠ Signum manus theabul.

✠ Signum manus frodi. ✠ Signum manus aehcha. ✠ Signum manus aessica.

✠ Signum manus adda. ✠ Signum manus egisberichti.

actum in mense iulio indictione . x ma

Indorsed :

ðæs landes boc aet Berdelhames wicum boc, nunc Wigelmignetun.

XLIV.

* UUIHTRAED, April 6th, 699.

✠ IN nomine domini dei saluatoris nostri, Ihesu Christi! Ego Uuihtredus rex Cantiae, consulens animae meae in posterum, hanc providentiam pro diuersis calamitatibus imminentibus, aecclesiis dei atque monasteriis, quae in hac Cantia consistunt, una cum consensu principum meorum quorum nomina subterscribenda sunt, facere curauī; ut ab omni exactione publica tributi atque dispendio uel laesione, a praesenti die et tempore, liberae sint; mihiq̄ue et posteris meis talem honorem uel obedientiam exhibeant, qualem exhibuerunt antecessoribus meis regibus, sub quibus eis iustitia et libertas seruabatur; et ut tam ego quam posterī mei in hac pia definitione permaneant decerno; nec per quamlibet transgressionem quae a nobis et praedecessoribus nostris recte indulta sunt concutiantur, sed ita ut iamque dictum est, in perpetuum abhinc et deinceps, domino gubernante, custodiantur. Ad cuius cumulum firmitatis, manu propria signum sanctae crucis expressi, et tam reuerentissimum Brihtuualdum archiepiscopum, atque Gef[b]mundum sanctissimum episcopum, quam etiam uenerabiles presbyteros et religiosos abbates praesentes, etiam clarissimas abbatissas, hoc est, Hermenhildam, Irminbergam et Aebbam reuerendam, ut subscriberent rogauī.

Actum die sexto Aprilis, anno regni nostri octauo, indictione duodecima, in loco qui appellatur Cilling.

✠ Ego Uuihtredus rex Cantiae ad omnia supra-scripta et confirmaui, atque a me dictata, propria manu signum sanctae crucis pro ignorantia literarum expressi. ✠

✠ Ego Brihtuualdus archiepiscopus, ad omnia suprascripta rogatus a Uuihtredo rege testis subscripsi. ✠

✠ Ego Ge[b]mundus episcopus rogatus testis subscripsi ✠ cum aliis pluribus in codicello annotatis.

XLV.

* INI OF WESSEX, July 5th, 690.

✠ Ego Ini rex Uestsaxonum, ob indulgentiam criminum meorum, aliquam terram ad aecclesiae munificentiam libenter impendo : dispensante enim domino, Hean abbati in potestate concessa fuerat, in IIII^{or} partibus terrae ; id est in Bradanafeld xv cassatum, et xv cassatum apud Bestlesforda, et manentium xxv cuius uocabulum est Stretleae, et LXXX cassatos apud Aeaoromundesleae. Quae scilicet donationes ut firmiter ac tenacius reliquum durarent in aeuum, etiam coram summis pontificibus, id est Brihtuualdo archiepiscopo et Daniele episcopo, peractae sunt ; nec non et cespites horum locorum pro ampliore firmitate libro supposui, quem ipsi duo praefati episcopi in manibus suis tenuerunt. Porro ut firmior praefatae donationis largitio inextricabili tenacitate iugiter seruaretur, etiam testes adiunximus, quorum nomina subter tenentur inserta. Siquis uero contra haec nostrae diffinitionis decreta, propriae temeritatis pertinacia fretus, uiolenter uenire nisus fuerit, nouerit se in tremendo ultimae discussionis examine coram iudice Christo, aequa discretionis lance singulorum facta librante, rationem redditurum.

✠ Signum manus Ini regis Uestsaxonum. ✠ Signum manus Aethelredi regis Merciorum. ✠ Signum manus Aethelfrith. ✠ Ego Daniel, seruus seruorum dei, hanc donationem confirmaui. Haec carta scripta est III nonas mensis Iulii, Indict. XII, Anno ab incarnatione Christi DCLXXXVII. ✠ Ego Uuinberctus hanc cartam scripsi et subscripsi.

XLVI.

* INI, 699.

✠ IN nomine domini dei nostri Ihesu Christi saluatoris! Ea quae secundum decreta canonum salubriter decernuntur, quamvis sermo tantum ad testimonium sufficeret, tamen pro incerta futuri temporis ambiguitate firmissima litterarum astipulatione roborentur. Quapropter ego Ini rex Saxonum, terram iuxta Abbendune, c.LXX.III. cassatorum, Hean abbati libenter reddidi; quam Cissa rex sibi ac Cillan sorori suae atque abbatisae aliquando dederat; sed Ini rex eandem terram postea dum regno potiretur diripiens ac rei publicae restituit, nondum constructo monasterio in ea, nec ullo admodum oratorio erecto; rursus autem ad aedificandum monasterium eidem Heano patricio tunc temporis suo eandem terram redonavit dicens: Ego Ini monarchus Saxoniae regnante domino, regalia gubernans scepra, terram quam praedecessores mei Cissa et caeteri Heano patricio suaeque germanae Cillan dedisse noscuntur, iterum cum consilio plurimorum reddo et relinquo. Deinde praedictus patricius Hean se cum omni facultate sua et praefata terra omnipotentis dei seruitio subdidit, meque ad construendum monasterium illud in loco supra nominato, id est iuxta Abbendune, regulariterque regendum illud abbatem elegit; sponteque sua seipsum meo regimini commisit uotoque monachico astringens. At nunc nondum euoluto ad integrum quinquennio ex quo haec uota uouit soluenda, immutare decreta cupiens Inique regem in suffragium sibi repente haereditatis assumpsit; quibus ego libenter cessi praefatamque terram et monasteria quae construximus ut dixi in toto retribuam. Insuper et de orientali parte fluminis Tamisae xx. cassatos quos mihi Cuthredus regulus et Merciorum rex Ethelredus nec non et Ini rex Saxonum tradiderunt adiiciam . x. quoque cassatos, secus uadum

Bestlesford et c. in Bradenfeld ubi monasterium erexi, quos Ini et Conred simul dederunt pariter tribui, qui fiunt simul CCLXXIII. cassatos : uotum autem monachi quod mihi spondit relaxans clementer indulsi, praesente uenerando antistite Hedde necnon Aldhelmo abbate et Uu intra et omni familia nostra in ecclesia. Si quis uero contra hoc decretum abbatatus uenire temptauerit uel has donationes regum religiosorum tiranica fretus potestate uiolenter demere uel auferre satagerit, sciat se coram Christo rationem in ultimo uiuorum et mortuorum examine redditurum. Scripta est uero haec cautionis singrapha anno ab incarnatione Christi DCXCIX. Indictione XII^a.

✠ Ego Ine rex consensi. ✠ Ego Athelbald rex subscripsi. ✠ Ego Daniel episcopus subscripsi. ✠ Ego Befpha subscripsi. ✠ Ego Egfrid subscripsi. ✠ Ego Herrid subscripsi. ✠ Ego Aldbriht subscripsi. ✠ Ego Sranglic subscripsi. ✠ Ego Halda subscripsi. ✠ Ego Oba subscripsi. ✠ Ego Selred subscripsi. ✠ Ego Egbrith subscripsi.

XLVII.

UUIHTRAED OF KENT, July 700, or 715.

✠ IN nomine dñi dī nostri ihu xpi. Ego uuihtredus rex cantuariorum prouidens mihi in futuro decreui dare aliquid omnia mihi donanti et consilio accepto bonum uisum est conferre basilicae beatae mariae genetricis dī quae sita est in loco qui dicitur limingae terram IIII aratrorum quae dicitur pleghelmestun . cum omnib: ad eandem terram pertinentib: iuxta notissimos terminos id est bereueg . et meguines paed et stretleg . terrulae quoq: partem eiusdem dī genetrici beatae mariae similiter in perpetuum possidendam per dono . cuius uocabulum est ruminingseta . ad pastum uidelicet ouium trecentorum . ad australe quippe fluminis quae appellatur liminaea . terminos

uero huius terrulae ideo non ponimus quoniam ab accolis undiq: certi sunt. Quam donationem meam uolo firmam esse [in] perpetuum ut nec ego seu heredes mei aliquid inminuere praesumant. Quod si aliter temptatum fuerit a qualibet persona sub anathematis interdictione sciat se praeuaricari ad cuius confirmationem pro ignorantia litterarum ✠ signum sc̄ae crucis expressi et testes idoneos ut subscriberent rogauī id est berhtuualdum archiep̄isc. uirum uenerabilē.

✠ Ego berhtuualdus ep̄isc rogat[us] consensi et subscripsi.

✠ Signum manus uuihtredi regis ✠ Signum manus aethilburgae reginae

✠ Signum manus enfridi. ✠ Signum manus aedilfridi. ✠ Signum manus hagana

✠ Signum manus botta. ✠ Signum manus bernhaerdi ✠ Signum manus theabul

✠ Signum manus frodi ✠ Signum manus aehcha ✠ Signum manus aesica.

✠ Signum manus adda ✠ Signum manus egisberhti. Actum in mense iulio indictione XIII ma.

Indorsed in a modern hand :

Wictred⁹ rex cañ c̄tulit ecc̄le sc̄e marie de lim̄ige IIII. arañ plegelmestun 7 rumingsete ad pastū ouīū CCC.

A second indorsement in an Anglosaxon hand runs thus :
rumening seta inn to liming mynster.

XLVIII.

INI OF WESSEX, 701.

✠ IN nomine domini Ihesu Christi saluatoris nostri! ego Ini regnante domino rex Saxonum cogitans vitae aeternae praemium, verens poenas inferni per-

petuas, pro remedio animae meae et relaxatione criminum meorum aliquam terrae particulam donare decreui venerabili Aldhelmo abbati, ad augmentum monasterii sui quod Meldunensburg uocatur; id est XLV. cassatos in locis ab accolis infra nominatis. Id est v. manentes in loco qui dicitur Gersdune; et ubi riuulus qui uocatur Corsaburna oritur xx; et in alio loco iuxta eundem riuulum x; et iuxta laticem qui uocatur Reodburna x. Et hoc actum est anno ab incarnatione Christi dccj. Indixione xliii^a.

✠ Signum manus Ini regis. ✠ Signum manus Oshelmi. ✠ Ego Haddi episcopus huic donacioni consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuynberchtus hanc donacionem dictans subscripsi.

XLIX.

* INI, June, 702.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi saluatoris! Ea quae secundum decreta canonum tractata fuerint, licet sermo tantum ad testimonium sufficeret, tamen pro incerta futuri [conditione], chirographorum cedulis sunt roboranda. Quapropter ego Ini, regnante domino rex Saxonum, uiginti cassatos pro remedio animae meae Beorhtuualdo abbati, ad sanctum monasterium Glastingaburge, uideor contulisse: et haec pars modica telluris ex utraque parte fluminis, cuius uocabulum est Dulting, hiis marginibus uidetur designata, etc.

Si quis uero hanc cartulam amplificare uoluerit, amplifcet deus partem eius in libro uitae; si quis frangere temptauerit, sciat se coram domino et angelis eius rationem redditurum. Scripta est haec singrapha anno ab incarnatione domini dcc. secunda, indictione quarta¹ mense Iunio. ✠ Ego Ini signaui salutifero signo. ✠ Ego Beorhtuuald archiepiscopus signaui. ✠ Ego Hedda episcopus subscripsi sub testimonio multorum.

¹ Ind. xv.

L.

* INI, May 26th, 704.

✠ IN nomine domini dei nostri saluatoris ! Ego Ini regnante domino rex, cum consilio et decreto praesulis nostri Aldhelmi, simulque cunctorum dei sacerdotum suggestionem, et monachorum petitione qui in parochia Uuest-Saxonum conuersantur, hanc libertatem aecclesiis impendo et hanc priuilegii dignitatem monasteriis confero ; ut sine impedimento saecularium rerum et absque tributo fiscalium negociorum, liberis mentibus, deo soli seruiant ; et monasticam coenobii disciplinam, Christo suffragium largiente, regulariter exerceant ; ac pro statu et prosperitate regni nostri et indulgentia commissorum [criminum], ante conspectum diuinae maiestatis preces fundere dignentur : et orationum officia frequentantes in aecclesiis, pro nostra fragilitate interpellare nitantur. Si quis uero contra huius decreti singrapham uenire temptauerit, sciat se coram Christo, nouemque angelorum ordinibus, in tremendo examine rationem redditurum. Hoc uero decretum a nobis libenter concessum, taliter confirmari et seruari decernimus, ut tam nobis uita comite propitia diuinitate regni gubernacula regentibus, quam futuris successoribus haereditatis iure regnandi monarchiam tenentibus, inextricabili lege firmiter roboretur. Nam pro ampliori firmitatis testamento, principes et senatores, iudices et patricos subscribere fecimus, quorum nomina infra tenentur ascripta. Actum publice et confirmatum in loco qui appellatur Eburleah. Septimo kalendarum Iuniarum die. Indictione II^a. Anno ab incarnatione Christi DCCIII. feliciter.

✠ Signum manus Ini regis qui haec omnia manu propria confirmauit. ✠ Ego Aldhelmus, seruus seruorum dei, hoc decretum manu propria roborauit. ✠ Ego Hagona abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego

Adbertus abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Haeha abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Uuintra abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Uuedr abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Beornuuald abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Uuilgar abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Bealuulf abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Froda abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Uuitta abbas consentiens subscripsi. ✠ Signum manus Beoban. ✠ Signum manus Eanberht. ✠ Signum manus Coenberht. ✠ Signum manus Coen. ✠ Signum manus Aethilfridi. ✠ Signum manus Eascuualdi. ✠ Signum manus Duduc. ✠ Signum manus Ticcean. ✠ Signum manus Bealdhun.

 LI.

* INI, 704.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Ego Ini rex, decreto et consilio praesulis nostri Aldhelmi, simulque cunctorum dei sacerdotum suggestionem, et monachorum petitione qui in parochia Uuest-Saxonum conuersantur, hanc libertatem monachis, qui in aecclesia beatae dei genetricis Mariae, et beati Patricii, omnipotenti deo, sub abbate Hemgislo, famulantur, in pristina urbe quae dicitur Glastingaea, impendo, et hanc privilegii dignitatem super altare pono; ut sine impedimento saecularium rerum, et absque tributo fiscalium negociorum, liberis mentibus, soli deo seruiant; et monasticam disciplinam, Christo suffragium largiente, regulariter exerceant; et pro statu et prosperitate regni nostri, et indulgentia commissorum criminum, ante conspectum diuinae maiestatis preces fundere dignentur: et orationum officia frequentantes in aecclesiis, pro nostra fragilitate interpellare nitantur. Si quis uero contra huius decreti singrapham uenire temptauerit, sciat se coram Christo, nouemque angelorum ordinibus, in tre-

mendo examine rationem redditurum. Pro ampliori firmitatis testamento, principes et senatores, iudices et patricos subscribere fecimus; actum publice, et confirmatum in lignea basilica, anno ab incarnatione domini septingentesimo quarto.

✠ Ego Aldhelmus subscripsi.

LII.

SUAEBRAED OF ESSEX, June 13th, 704.

✠ IN nomine dñi nři iħu xpi saluatoris Quamuis solus sermo sufficeret Ad testimonium attamen ꝑ cautella futurorum temporum ne quis forte posterum fraudulentam ignorantiae piaculum perperam incurrat idcirco scedulis saltim uilib: ꝑ ampliore firmitatis supplimento necessarium reor adnectere Quapropter ego sueabræd rex eastsaxonorū et ego pæogthath cum licentia Ædelredi regis comis aliquantulum agri partem pro remedio Animarum nřarum uualdhario ep̄sc in dominio donare decreuimus id + . xxx. cassatorum in loco qui dicitur tuicanhom in quincia quæ nuncupatur middelseaxan Hæc autem terra his locorum limitib: designatur Ab oriente et austro flumine tamisæ terminata a septemtrione plaga torrente Cuius uocabulum + fisesburna Possessionem autem huius terræ taliter ut supradiximus Cum campis sationalib: pascualib: pratis palludib: piscuariis fluminib: Clusuris omnib: quæ ad eam pertinentibus in dominio supra dicti Ep̄sc possidendam ꝑpetuale iure tradidimus et liberā habeat potestatem agendi quodcumq: noluerit porro ut firmior huius donationis largitio iugiter seruaretur etiam testes adiunximus quorum nomina subter tenentur inserta Si quis nero successorum nřorum hanc donationis nřæ munificentia augere et amplificare maluerit auget dñs partem eius in libro uitæ Si quis e diuerso quod absit tyrannica

potestate fretus infringere temptauerit sciat se ante tribunal xpi tremibundum rationem redditurum Maneatq: nihilominus in sua firmitate hæc kartula scripta Anno ab incarnatione dñi nri DCC.III. idiç. II. tertia decima die mensis iunii quod + id iunii.

✠ Ego coenredus rex merç hanc terram waldhario ep̄sc pro remedio anime meæ in dominio donare decreui in loco qui dicitur tuiccanham et libenti animo ppria manu crucē infixi.

✠ ego ciolred merç hanc donationem quam ante donauit ppinquus meus coenrædus rex 7 ego qfirmavi in loco arcencale et siḡ sçe crucis expressi.

✠ ego headda ep̄s consensi et subscripsi

✠ ego cotta aþ 9 et sūb

✠ ego suebrædus rex eastsaxonū propria m̄.

✠ ego peohthat siḡ mā inposui

✠ ego friodored siḡ m̄ ✠ eadred siḡ ✠ ælric siḡ m̄ ✠ sceftwine siḡ

✠ coenhard siḡ m̄ ✠ cymmi siḡ ✠ lulla siḡ m̄

✠ wulfhat siḡ

✠ cudraed siḡ m̄ ✠ pagara siḡ ✠ cynric siḡ m̄

✠ tudima siḡ

✠ uilloc siḡ m̄ ✠ eadberht siḡ

LIII.

AETHILHEARD AND AETHILUUEARD OF THE HWICCAS, 704—709.

✠ IN nomine di sūmi. Tempora temporibus subeunt, abiit et uenit aetas sola s̄corum gloria durat in xpo. Ideoq: ego aedilheardus et aediluueardus dabimus tibi cudsuidæ terram quæ dicitur ingin v. manentiū quam tu a nobis proprio praetio redemisti id est dc solidis ut in tua potestate sit habendi et donandi cuicumq: uolueris. Si quis in hanc donationē augere uoluerit ampliet ds partem eius in regione uiuentiū. Si quis

e contrario minuere temptauerit, euellet eum *ds dñs* e regno suo et partem eius ponet cum peccatoribus . nomina uero testium subter scripta sunt.

✠ Signum manus coenredi. ✠ Signum manus ecuuini.

✠ Signum manus *ædilheardi*.

✠ Signum manus *aedilueardi*.

✠ Signum manus *cuthberti*.

LIV.

* ALDHELM, 705.

✠ NIHIL in hoc saeculo prolixa foelicitate perfruitur, nihil diuturna dominatione potitur, nihil quod non ad fatalem uitae terminum ueloci cursu tendere uideatur ! Et ideo sic nobis mundanarum rerum patrimonia sunt perfruenda, ut tamen aeternae patriae emolumentis nunquam fraudemur. Hinc est quod ego Aldhelmus, postquam me immeritum, nullisque praedignis moribus comprobatum, in pontificatus officii sedem diuina gratia subthronizasset, proposui arcano mentis meae affectu, ut monasteriis meis, quibus iamdudum in abbatatus gradu constitutus, suffragante domino, regulariter praefui, religiosum abbatem, quem sibi spontanea familiarum mearum optio consona uoce elegisset, canonica creatione atque regulari sanctione constituerem.

His uoluntariis propositionibus meis pia monachorum meorum restitit pertinacitas. Et cum hoc sedulo saepiusque in conuentu fratrum meorum fiducianter narrassem, nullus his uotis meis placidissimum praebebat assensum: dicentes quod quamdiu uitali uegetaris spiritu nobiscumque praesentis uitae deputaris stadio, tuae semper dominationis iugo humillime colla subdere non dedignamur. Sed hoc supplici prece communique rogatu deprecamur; quod sub sacra scripturarum testificatione et fauorabilium uirorum claro consensu cor-

robores: ut nullus post obitum tuum, nec regalis audacitas, nec pontificalis auctoritas, uel aliquis aecclesiasticae seu saecularis dignitatis uir, sine nostro uoluntatis arbitrio in nobis sibi uendicet principatum. Huic debitae monachorum meorum maximeque famulorum dei petitioni libentissime consensi; et in monasterio quod iuxta fluuium, qui dicitur Uuinburna, situm est, cui uenerandi regis nostri germana Cuthburh praesidet, cum optabili famosissimi regis Ini consensu et reuerendissimi fratris et coepiscopi mei Danielis nutu, praesentatae professionis deuotionem decentissimam et uernarum domini postulationem sacrae crucis signaculo confirmaui: itidem idem uenerandus rex et praenominatus pontifex pari deuotionis manu subscripserunt. Nec multo post, in sacrosancto concilio, quod iuxta fluuium qui dicitur Woder congregatum esse dinoscitur, in idem omnium Saxonicae gentis archimandritarum cum regalis potentatus assensu et pontificalis prioratus nutu consensit auctoritas. Si quis uero contra haec tam illustrium personarum decreta moliri machinetur, et sacra praesentis scedulae scita praeuaricari praesumpserit, sciat se ante terribilem diuinae maiestatis thronum cum praeuaricatoribus praeceptorum domini lugubri damnationis iudicio percellendum. Sunt autem haec nomina monasteriorum, Maldubesberg, Froom, Bradanford. Scripta est huius confirmationis cartula anno ab incarnatione domini nostri Ihesu Christi dccv. Indictione III.

✠ Signum manus Danielis episcopi. ✠ Signum Ini regis. ✠ Signum manus patricii Aethelfridi.

LV.

* OFFA OF ESSEX, 704—709.

✠ REGNANTE in perpetuum domino, uniuersitatis creatore! Ego Offa rex Merciorum, aliquam partem

terrarum, id est XXXIII. cassatorum, in ius aecclesiasticae libertatis Uuigornensis largior, aet Scottarið; quem tamen agrum fluuio, quem dicunt Afen, constat interlui; is demum subregulus III. postea cassatos ruris siluatici largiendo addidit, aet Hnuthyrste. Istis terminis praefatum rus cingitur, in primis Balgandun, etc.

Addidit etiam praedictus Offa III. cassatos in alio loco siluatici ruris, usitato nomine Hellerelege, pro remedio suae animae in ciuitate Uuegornensi: his terminis cingitur, etc.

✠ Ego Offa rex.	✠ Ego Ecguuni episcopus.
✠ Ego Aetheluard.	✠ Ego Aethelmund.
✠ Ego Aethelberht.	✠ Ego Aethelric.

The following copy, containing some important variations, is given by Heming.

✠ REGNANTE in perpetuum domino uniuersalis creatore! Ego Offa rex Merciorum, aliquam partem terrae, id est XXXIII. cassatorum, in ius ecclesiasticae libertatis possessionis concedens, libentissime largior: eiusdem uero agelli nomen est Scottarit, quem tamen agrum fluuio, quem dicunt Afen, constat interlui; isdem uero subregulus tres postea cassatos ruris in alio loco siluatici largiendo rogatus addidit, usitato nomine Hellerelege. Hoc largitus sum pro animae meae in ciuitate Uueogernensis aecclesiae dici solet. Istis terminibus, etc.

✠ Ego Offa, rex Merciorum, consensi et subscripsi.
✠ Ego Ecgunini episcopus consensi et subscripsi.
✠ Ego Aetheluard propriam donationem et subscripsi.
✠ Ego Aethelmund consensi et subscripsi.
✠ Ego Aethelberht consensi et subscripsi.
✠ Ego Aethelric consensi et subscripsi.

A third copy in Heming, besides some unimportant variations, gives the name of another witness, Osundu.

LVI.

AETHILUUEARD OF THE HWICCAS, 706.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Ego Aethilueard subregulus, Osheri quondam regis Uuiccorum filius, terram XII. cassatorum in loco quem dicunt Ambreslege, consentiente Coenredo rege Merciorum, cum omnibus ad se pertinentibus rebus necessariis, hoc est, in siluis in campis, in captura etiam piscium quae terrae illi adiacet, ubi sunt scilicet duo quod nostratim dicitur ueres, id est, alter ubi fontanus qui nominatur Ombresuelle diriuatur in fluium qui dicitur Saberna, alter qui est ad uadum qui nuncupatur Leuerford, ad amplificationem ecclesiasticae possessionis, pro redemptione animae meae et pro spe salutis aeternae, uenerando Ecguiuino episcopo ad aecclesiam semper uirginis dei genetricis Mariae quae fundata extat in Cronuchomme, coram idoneis testibus libenter pro domino largitus sum, eo quod ipse etiam praetio approbato a me conquirebat; ea dumtaxat conditione in praefata traditione a me composita in perpetuam libertatis possessionem; statuens de caetero ut ab omni publico uectigali, a uictu, ab expeditione, ab opere regio sit libera, tantum ut aecclesiae praefatae beatae Mariae, hoc est fratribus ibidem seruientibus, cuncta quae in eo loco ad aptum et ad utilitatem pertinere possunt seruentur; excepto eo, ut si quando in insula eidem ruri pertinente prouentus copiosior glandis acciderit, uni solummodo gregi porcorum saginae pastus regi concederetur: et praeter hoc nulli, neque principi neque praefecto neque tyranno alicui, pascua constituentur; ut elemosina mea quam pro remedio animae meae libenter donauit, inuiolata et inconcussa permaneat. Si quis autem donationem Christo a nobis traditam temptauerit infringere, confringat deus regnum et potentiam eius hic et in futuro saeculo, sitque pars eius cum Iuda infideli

traditore. Si quis autem beniuolo animo augere uoluerit, augeat deus partem illius cum fideli latrone qui meruit audire, Hodie mecum eris in paradiso. Haec carta scripta est anno dominicae incarnationis DCCVI. Ind. III.

✠ Ego Aethelueard subregulus hanc donationem meam confirmando signo sanctae crucis muniui. ✠ Ego Coenredus dei dono rex Merciorum, rogante me et obsecrante Ecguino uenerando episcopo, eandem libertatis donationem telluris hoc est in Ambreslege, quam Aethelueard subregulus Uuicciorum me concedente donauit aecclesiae beatae Mariae, pro spe mercedis aeternae concedens donabo, et signo crucis Christi munio. ✠ Ego Berhtuuald archiepiscopus hanc donationem confirmandus subscripsi. ✠ Ego Eadda episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Tobias episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Eadgar episcopus subscripsi. ✠ Ego Nothberht episcopus subscripsi. ✠ Ego Cuthberht comes Uuicciorum consensi et subscripsi. ✠ Ego Eadburt comes subscripsi. ✠ Ego Eoppa comes subscripsi. ✠ Ego Cuthberht comes subscripsi. ✠ Ego Omulung abbas subscripsi. ✠ Ego Uuecta abbas subscripsi. ✠ Ego Truttuc subscripsi. ✠ Ego Uuada subscripsi.

 LVII.

* AETHELRIC OF THE HWICCAS, 706.

✠ EUIDENTIA rerum experimenta declarant cassandam mortalium uitam innumeris cotidie calamitatibus constringi, ita dumtaxat ut ab hiis quibus teneri ac possideri putantur, repente momentaneo interuallo lugubriter euanescunt. Idcirco singulis quibusque sollerter studendum est, dum indulta temporum spatia dei nutu concessa sustinent, ne sine fructu spiritualium uirtutum easdem inducias transeamus. Idcirco in

nomine domini nostri Ihesu Christi regnantis in perpetuum, uniuersa quae subsistunt constant, in cuius etiam nomine haec scriptura confirmata sit; et pro cuius aequae amore Ego Ailricus Oseri regis filius exiguam ruris portiunculam VIII. uidelicet manentium in loco qui dicitur Childesuicuuon, consentiente rege Kenredo domino meo, tradens donabo ad locum qui dicitur Ethom, ob honorem dei genetricis Mariae, pro remedio animae meae; omnibus diebus possidendam, et ab omni saeculari seruitio liberam, exceptis arcis restoratione et pontis, et expeditionis obsequio. Si quis autem hanc meam donationem augere uoluerit, augeat deus partem illius in perpetuum in terra uiuentium.

Haec autem syngrapha caraxata est anno dominicae incarnationis DCC.VI. his testibus consentientibus quorum nomina inferius caraxata uidentur. Ego Ailricus Oseri regis filius hanc donationem meam confirmando signo sanctae crucis ✠ muniui.

✠ Ego Kenredus rex Merciorum consensi et subscripsi. ✠ Ego Brithuualdus archiepiscopus in nomine sanctae et indiuiduae trinitatis corroborauit. ✠ Ego Ecguinus episcopus consensi. ✠ Ego Hinuuald subscripsi. ✠ Ego Brithuuin abbas consensi. ✠ Ego Unaldhere consensi. ✠ Ego Heluuald subscripsi. ✠ Ego Eilmund consensi. ✠ Ego Ethelher subscripsi.

 LVIII.

* UUALDHARI, 706.

✠ UACCILLANTE praesentis cosmi statu quid aliud innuitur, nisi bonis illuc perseueranter actibus insistendo magnopere festinemus, ut perhennis felicitas, aeterna bonitas, summa iocunditas, alma securitas, continua tranquillitas, sine malitia caritas, perpeti gaudeant tripudio. Quapropter in nomine creatoris et

redemptoris Ihesu Christi, ego sacerdos Uualdherus, pro anima mea et pro animabus successorum meorum, de hiis quae dominus largitus est mihi quandam terrae portiunculam in loco qui appellatur Suuelle, cum pratis, pascuis, deriuatisque aquarum cursibus, consentiente rege Cenredo, tradens donabo ad monasterium beatae Mariae uirginis quod constructum est in Cronochomme et uenerabili uiro Ecguino episcopo, ut semper habeat et in perpetuum possideat. Sit autem praedictum rus ab omni terrenae seruitutis iugo liberum, tribus exceptis, arcis restauratione et pontis, et expeditionis obsequio. Facta est autem haec donatio anno dominicae incarnationis DCC.VI. his testibus consentientibus quorum nomina inferius caraxantur.

✠ Ego sacerdos Uualdherus praefatam donationem cum sigillo sanctae crucis corroborauit. ✠ Ego Cenredus dei dono rex Merciorum corroborans confirmaui. ✠ Ego Brictuwaldus archiepiscopus hanc donationem confirmans subscripsi. ✠ Ego Cadda episcopus consentiens subscripsi. ✠ Ego Hacca episcopus consensi. ✠ Ego Ecguinus episcopus subscripsi. ✠ Ego Aldhelmus episcopus consensi. ✠ Ego Homolunch abbas subscripsi. ✠ Ego Ueeta abbas subscripsi. ✠ Ego Uuada subscripsi. ✠

LIX.

* CÔENRAED OF MERCIA, 708.

✠ ANNO dominicae incarnationis DCC^oVIII^o. Ego Cenredus, rex Merciorum, Romam transire disponens, uenerabilem uirum Ecguinum Uuiciorum episcopum qui prius ibi fuerat, itineris mei comitem atque laboris consolatorem elegi, et eligendo amicabili precatu ut id fieret obtinui. Eodem namque anno antequam illud iter inciperemus, inter plurima donaria concessi sibi terram v. cassatorum, quae Mortun appellatur, cum omnibus

ad eam pertinentibus, pratis uidelicet, pascuis, siluis; ut ecclesia sua quae Cronuchomme nuncupatur, quam tunc moderno tempore construxit, perpetuo iure pro redemptione animae meae possideat; ita ut nullus princeps uel potestas post haec illam inde auferat uel aliquid diminuat. Sit autem praedictum rus omni terrenae seruitutis iugo liberum, tribus exceptis; rata uidelicet expeditione, pontis arcisue restauratione. Si quis igitur hanc nostram donationem in aliud quam constituimus transferre uoluerit, priuatus consortio sanctae dei aecclesiae aeternis baratri incendiis lugubris, iugiter cum Iuda Christi proditore eiusque complicitibus puniatur, si non satisfactione emendauerit congrua quod contra nostrum deliquit decretum.

The witnesses' names are wanting.

LX.

* CÔENRAED, 709.

✠ SUBTHRONIZATUS regali solio et sceptrifera ditione per pantocratoris inedicibilem potentiam sullimatus, ego Cenredus rex Merciorum ipsius eximiae munificentiae refero indefessas grates qui alta, media, yma superno nutu gubernat. Potissime id censeo fore ratum diuis mortalibus, quia sontium prothoplastorum piaculum expiauit, et chelindrum ueneniferum inerte laetantem destruxit, data pace supernis et mediis ciuibus, ut media eligant summorum consortium, respuendo ima: quoniam assuescit microcosmus superni regis uultum laetificare dapsilitate terrena. Iccirco astipulatus monarchia Albionis regni, celsoque fastigio culminis roboratus, non solum aecclesias uel arcisteria quassata desideramus renouari, donando quae nobis collata sunt a Sabaoth perpetuo, uerum etiam praestantissimis pontificibus et amicis uolumus munifico corde largire, quatinus fideliores effecti ualeant honestius uitae huius tem-

pora tractare, uiuentes gloriose. Sane quoniam carta caraxata subsistit, quod os fatur transit, propterea insignire perplacet quod uolumus cuidam nostro fideli amico et pontifici Ecguiuino quandam partem terrae concedere, id est bisenos agros quam incolae huiusce regionis sic uocitant Aet Ulenbeorge; quam a me placita obedientia dignoque officio impetrauit atque grato adquisiuit praetio, donando pensum librae auri purissimi quod aequa lance trutinatum ponderatum que praecipuum reddidit talentum. Tribuamus illi ob beneficium suae reuerentiae, ut sit illa terra libera ab expeditione et arcis constructione et pontis renouatione: et post eclipsin huius fallentis uitae derelinquat in coenobio quod construxit in honorem sanctae Mariae aet Homme, pro redemptione animarum nostrarum, ut simul sumere in extremo examine ualeamus perpetuae salutis denarium, crescente corona. Si quis autem hanc nostram donationem a nobis traditam infringere temptauerit, confringat deus regnum et potentiam eius et hic et in futuro saeculo, et ponat partem illius cum Iuda infideli traditore. Si quis autem seruando augere uoluerit, augeat deus partem illius cum fideli latrone qui meruit audire, Hodie mecum eris in paradiso. Acta sunt haec anno dominicae incarnationis DCCVIII. indictione IIII. his testibus consentientibus quorum nomina infra caraxata esse uidentur.

✠ Ego Cenredus rex Merciorum hanc praefatam donationem sub sigillo agiae crucis donauit. ✠ Ego Brithuualdus archiepiscopus in nomine sanctae et indiuiduae Trinitatis corroborauit. ✠ Ego Ceadda episcopus consensit. ✠ Ego Acca episcopus consensit. ✠ Ego Ecguiuinus episcopus consensit. ✠ Ego Aldhelmus episcopus consensit. ✠ Ego Inguualdus episcopus consensit. ✠ Ego Ceolredus rex consensit. ✠ Ego Aethilbaldus rex consensit. ✠ Ego Aethilhardus rex consensit. ✠ Ego Aethiluardus consensit. ✠ Ego Aethilric aebeling.¹ ✠ Ego Osuuudu. ✠ Ego

¹ MS. Eðelcic.

Aethilmund. ✠ Ego Cuthberht comes. ✠ Ego
 Aethelbriht comes. ✠ Ego Eadbriht comes. ✠ Ego
 Eoppa comes. ✠ Ego Turtuc miles. ✠ Ego Uuada
 miles. ✠ Ego Uualdhere miles.

 LXI.

* CÔENRAED, 709.

✠ IN nomine patris et filii et spiritus sancti Amen !
 Quoniam transeuntis quidem mundi uicissitudo cotidie
 per incrementa temporum crescit et crescendo de-
 crescit, et ampliando minuitur, crescentibus repentinis
 uariorum incursum ruinis, finis esse cunctis in prox-
 imo cernitur, ideo uanis ac transilibus rebus mansura
 coelestis patriae praemia mercanda sunt. Quapropter
 ego Cenredus dei dono rex Merciorum, et ego Offa
 diuina permissione Orientalium Anglorum gubernator,
 pro redemptione animarum nostrarum ac praedeces-
 sorum nostrorum, et subsequenti salute, donamus,
 concedimus in loco in quo beata uirgo Maria se uene-
 rabili uiro Ecguiuino manifestauit in Homme, et prae-
 senti libello confirmamus, ad honorem et reuerentiam
 eiusdem dei genitricis, LXVII. mansas ex duabus par-
 tibus fluminis quod uocitatur Auena; tres uidelicet
 quae sunt in Homme; in Lenchuic . i. in Nortona
 VII. in Offeham . i. in Litletona . XIII. in Al-
 dintona . i. in Baddeseia v. et dimidiam; in Bret-
 fertona . XII. in Huniburna II. et dimidiam; in Wil-
 lerseia . VII. in Uuicuona III. in Beniguurthia et
 in Hamtona . IX. Et ex mera liberalitate sicut dignum
 est et regali munificentia, praenominatas mansas ubi
 manifestatio habita fuisse refertur, cum caeteris par-
 tibus praesignatis, regiae libertati donamus, ac
 omnipotenti deo, ac beatis apostolis eius Petro et
 Paulo in perpetuum liberas commendamus: quatinus
 ibidem congregatio monachorum secundum regulam

beati Benedicti possit instaurari et indesinenter Christo famulari. Ad maiorem autem nostrae donationis firmitudinem, in notitiam tam praesentium quam in posterum succedentium uenire uolumus, quibus limitibus sacer locus quem regiae libertati donatum deo contulimus, circumseptus includitur, etc.

Uolumus insuper ac decernimus in nomine domini, terram quinque cassatorum quae Mortona nuncupatur, eadem libertate inperpetuum gaudere: quam quidem terram ego Kenredus rex Merciorum anno dominicae incarnationis DCC°. III°. cum iam una cum uenerabili uiro Ecguino episcopo apostolorum limina uisitare disponerem, inter quaedam alia donaria ad fabricam monasterii construendi in Homme concessi eidem, et sub testimonio plurium potentum meorum scripto confirmaui. Statuimus igitur in nomine domini, et in uirtute dei summi praecipimus tam uiuentibus quam domini praedestinatione nobis in posterum succedentibus, ut huius donationis seu libertatis statuta ad irritum deducere minime quispiam audeat. Si quis autem hoc nostrae munificentiae donum deprauare uel diminuere, seu quolibet modo alienare uersutus attemptauerit, deleatur nomen eius de libro uitae, et aeterna miserimus cum complicibus suis dampnatione puniatur, nisi prius satisfactione digna emendauerit quod contra nostrum decretum obstinatus praesumpsit. Amen. Acta sunt haec anno dominicae incarnationis DCC°. IX°. in aecclesia Saluatoris Laterana, confirmante Constantino Romanae sedis antistite, astantibus et confirmantibus regibus Angliae Kenredo et Offa, rogante uenerabili uiro Ecguino episcopo, cum pluribus archiepiscopis et episcopis, principibus ac nobilibus diuersarum prouintiarum; cunctis clamantibus et dicentibus, Nos hanc uoluntatem et regiam liberalitatem laudamus, donationibus ac libertati consentimus.

Ego Constantinus Romanae sedis episcopus per hoc signum . ✠ . sanctae crucis has donationes et libertatem

hanc confirmaui. ✠ Ego Ecguinus episcopus humilis
 confirmaui. ✠ Ego rex Cenredus corroboraui. ✠
 Ego rex Offa consensi.

 LXII.

* CEÓLRAED OF MERCIA, 710.

✠ BEANTIS uniuersorum uoce monemur praeclara,
 procuremus incessanter sine amaritudine mentis huius
 saeculi ambitione integra libertate apertis ianuis in-
 trare ad eum qui suo cruore scelera nostra deterat
 iniusta; licet primi prothoplasti facinore uiolata, im-
 probis successionibus deterioranda istis degentibus ui-
 lescerent, tamen omnibus namque sapientibus notum
 ac manifestum constat quod dicta futura uel facta pro
 multiplici aerumprarum perturbatione et cogitationum
 uagatione frequenter ex memoria recedunt, nisi lite-
 rarum apicibus et custodiae cautela scripturarum re-
 seruentur et ad memoriam reuocentur. Iccirco, ego
 Ceolredus Aethelredi Pendae filius uiri uenerabilis
 Ecguini beneficium dignum duxi manifestare. Reue-
 rentissimus uero episcopus Ecguinus a Romana curia
 reuersus, pompam mundi paruipendendo, episcopatum
 suum penitus relinquendo, in aecclesia B. Mariae semper
 uirginis quae fundata est in Ethom, anno regni mei
 tertio, me consentiente inibi primus factus est abbas.
 Ideo pro redemptione animae meae et praedecessorum
 meorum, et spe remunerationis aeternae, terram triginta
 quinque cassatorum in plaga Uuareuicensi, uidelicet
 Rageleia, Arue, Eccleshale, Uuiueleshale, Eadriches-
 tone, Dorsintone, Brome, Mulecote, Graftone, Bu-
 nintone, Budiforde, Hildeburhurthe, praenominatae
 aecclesiae in perpetuum tradens donauit. Sit autem
 praedicta terra libera ab omni mundiali obstaculo, cum
 omnibus quae ad se rite pertinere dinoscuntur, tam in

magnis quam in modicis rebus, pascuis, pratis, siluis diriuatisque aquarum cursibus; excepto communi labore, uidelicet, expeditione, pontis arcisue constructione. Si quis autem hanc nostram donationem a nobis traditam infringere temptauerit, confringat deus regnum et potentiam eius et hic et in futuro, et ponat partem illius cum Iuda infideli traditore. Si quis seruando augere uoluerit, augeat deus partem illius cum fideli latrone qui meruit audire, Hodie mecum eris in paradiso. Acta sunt haec anno dominicae incarnationis DCCX., his testibus consentientibus, quorum nomina infra caraxata uidentur.

✠ Ego Ceolredus rex Merciorum hanc praefatam donationem sub sigillo sanctae crucis donauit. ✠ Ego Brihtuualdus archiepiscopus in nomine sanctae et indiuiduae Trinitatis corroborauit. ✠ Ego Cedda episcopus consensi. ✠ Ego Acca episcopus consensi

 LXIII.

FORDHARI, 712.

Ego Forter, famulus famulorum dei, pro redemptione animae meae unum cassatum dedi Aldberhto abbati quae scita est iuxta fluum Aesce, ad portum que dicitur Bledenhithe, ad insulam paruam et ad ecclesiam beati Martini confessoris, in propriam substanciam, habendum donandumque cuicumque uoluerit. Qui hanc cartam infringere temptauerit, sciat seipsum a comunione sanctorum separatum et ab omnipotenti deo.

✠ Ego Forter consensi et subscripsi. Acta est autem hec donatio anno DCCXII. indictione prima.

LXIV.

* ECGUINI, 714.

✠ Ego Ecguinus Uuiciorum humilis episcopus, uolo manifestare omnibus fidelibus Christi, qualiter per sancti spiritus inspirationem, et per labores multarum et magnarum uisionum, ostensum est mihi, quod ego primum unum locum aedificare deberem, ad laudem et gloriam omnipotentis dei, et sanctae Mariae, omniumque electorum Christi; et etiam mihi ad aeternam retributionem. Cum igitur maxime florerem in diebus Aethelredi regis, expetii ab eo locum qui Ethomme nuncupatur, in quo loco sancta et perpetua Uirgo Maria, primum cuidam pastori gregum Eoves nuncupato, dehinc etiam mihi cum duabus uirginibus, librum in manibus tenens, apparuit. Mundauit itaque locum, opusque inceptum, dei opitulante gratia, ad finem perduxi.

Uolo igitur ostendere omni sequenti generationi quas possessiones supradicto loco adquisiui; et ipsas terras ab omni exactione potestatum omnium adquietari, ipsamque adquietationem applicitis autoritatibus et priuilegiis, nec non et regalibus edictis confirmari feci; ut fratres secundum regulam S. Benedicti inibi deo seruietes, sine perturbatione uitam agerent. Nomina etiam uillarum uolo manifestare, quas omnes liberas et iuste adquisitas, deo et sanctae Mariae obtuli. Itaque ab Aethelredo rege quoddam coenobium quod Fledanburch nominatur obtinui, quod postea pro alio coenobio quod Straetforda nominatur mutauit. Post paruum uero tempus, a praedicti regis fratre Osuuardo uiginti mansas in loco qui Tuiforda appellatur adquisiui. Postea uero succedente in regnum Kenredo concessit et ipse mihi octaginta quatuor mansas super utrasque partes illius fluminis quod Auena uocitatur. Quidam autem adolescens Aethelricus no-

mine octo mihi mansas donauit. Sicque deo propitio breui tempore CXX. mansas praedictae Christi aecclesiae adquisiui, sicut scriptum est et confirmatum in chartis aecclesiae, et in libro manifestatur terra et termini eius, quem scripsit Brihtuualdus archiepiscopus, et dictauit praecepto Romani Pontificis, cum consensu principum totius Angliae. Haec uero sunt nomina uillarum quas ut supradictum est adquisiui. Eonesham, Benincguurthe, Hantun, Baddeseia, Uicque, Huniburne, Bretfertun, Uuillerseia, Uitheleia, Samburne, Kineuuartun, Saltforde, maior et minor, Ambresleia, Ulenbeorge, Mortun, Buctun, Madelgaesbyri, Titlesthorp, Suella maior, Mayeldesbeorge Cildesuicoque: Has omnes terras, ut praefatus sum, liberas ab omni calumnia adquisiui, et sanctae dei aecclesiae obtuli. Qui ergo locum, quem apostolica dignitas et regia potestas regiae libertati donauit, et nos autoritate dei et sanctorum apostolorum donamus, deprauare aut minuere uel contaminare praesumpserit, iudicetur ante tribunal Christi, et nunquam in Christi ueniat memoriam, nisi in hac uita poenitens emendet; qui uero seruauerit et adauxerit, benedictionibus repletur. Fiat. Amen. Scripta est haec charta anno dominicae incarnationis DCCXIV.

✠ Ego Ecguuinus per signum sanctae crucis [confirmauit]. ✠ Ego Kenredus rex subscripsi. ✠ Ego Offa per signum crucis confirmauit. Ego ✠ Brihtuualdus archiepiscopus subscripsi. Ego ✠ Osuardus frater regis confirmauit.

LXV.

* AETHELBALD OF MERCIA, 716.

✠ IN nomine dei summi et altissimi! Certis adstipulationibus nos sancti et iusti patres frequentatiuis orationibus admonent, ut deum quem diligimus et credimus

intima mentis affectione, cum bonorum operum diligentia incessanter amemus et timeamus, quia retributionem omnium actuum nostrorum in die examinationis iuxta uniuscuiusque meritum reddet. Ideoque subtilissima mentis certatione illum imitari satagamus, licet mortalis uitae pondere pressi, et labentibus huius saeculi possessionibus simus incaecati, tamen miserationis eius largitate caducis opibus aeterna coelestis uitae praemia mercari queamus. Quapropter ego Aethelaldus, Christi annuente clementia rex Merciorum, pro spe mercedis aeternae et cum consilio uenerabilis archiepiscopi Brituualdi, et ob reuerentiam domini abbatis Ecguini, ad ecclesiam B. Mariae, quae fundata est in Ethom, anno regni mei primo, xxv. mansas perpetua largitus sum hereditate, et in locis sequestratis, uidelicet, Actona, Branesforde, Hamtona iuxta Uuiccium emptorium, Uptona, Uuittona, Lench, Alnod, Uuestona iuxta Auenam, Hudicota, Stoke, ut habeat in perpetuam libertatem et possideat cum omnibus quae deus coelorum in ipso telluris gramine procreauit, campis, pascuis, pratis, siluis, diriuatisque aquarum cursibus. Haec autem praedicta donatio mea et omnium praedecessorum meorum sit libera ab omni mundiali obstaculo, tribus exceptis, expeditione, pontis arcisue constructione. Deus totius mundi creator et rector qui cuncta creauit et fecit et cunctorum corda scrutatur et renes, cunctos qui huic meae donationi adiuuerint ut firma sit, sua benedictione multiplicet et custodiat, et accrescere qui uoluerint cunctis bonis crescant et replentur: et e contrario si qui sunt qui huic meae donationi nocere uolunt, uel aduersari moliuntur, in profundum inferni descendant uiuentes, et perpetuis poenis mancipati iudicium ultionis percipiant cum impiis, nisi ante mortem ad satisfactionem uenerint, et reatum suum agnoscences poenitentiam egerint. Scripta est autem haec donatio mea anno dominicae incarnationis DCCXVI.

his testibus consentientibus, quorum nomina infra caraxantur.

✠ Ego Aethelbaldus dono dei rex Merciorum pro maiori stabilimento signo crucis ✠ Christi muniui.
✠ Ego Brihtuualdus archiepiscopus confirmans subscripsi. ✠

LXVI.

* AETHELBALD, 716.

✠ AETHELBALDUS diuina dispensatione rex Merciorum omnibus catholicae fidei cultoribus salutem perpetuam! Regi regum omnium et uniuersorum creatori magna cum exultatione gratias ago, qui me usque ad praesens cunctis inuolutum sceleribus patienter sustinuit, misericorditer attraxit, et ad sui nominis agnitionem parumper erexit. Unde ei adhaerere mihi bonum est et in ipso ponere spem meam. Sed quid retribuam domino pro omnibus quae retribuit mihi, ut placeam coram eo in lumine uiuentium; cum sine ipso nihil habemus, nihil sumus, nihil ualemus. Magna enim auiditate nostrae salutis auctor, et uniuersorum largitor, acceptat nostra minima, ut causam habeat retribuendi maxima et infinita gaudia. Sectantes eius doctrinam per opera misericordiae sic consolatur, dicens, Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis. Hinc est quod cum dilecti confessoris mei Guthlaci anachoritae deuoti instructus fuissem consilio, precibus pulsatus, gratanter in hunc modum acquieui. Ad perpetuam securitatis memoriam hoc chirographo patenti dono, trado et concedo omnipotenti deo, beatæ Mariae, et sancto Bartholomaeo de dominicis meis ad fundationem monasterii nigrorum monachorum, sub norma beati Benedicti deo famulantium, totam insulam Croylandiae ad sedem abbathiae, separatam et separaliter obtinendam, cum quatuor aquis

interclusam; uidelicet cum aqua quae dicitur Sche-
pische uersus orientem, et cum aqua quae uocatur
Nene uersus occidentem, et cum aqua quae uocatur
Southee uersus austrum, et cum aqua uocata Asendick
uersus aquilonem, ubi communis seuuera est, inter
Spaldeling et dictam insulam. Et continet dicta in-
sula in longitudine quatuor leucas, et tres leucas in
latitudine cum mariscis adiacentibus uersus occidentem,
ex opposito eiusdem insulae ex utraque parte aquae de
Uueeland: cuius una pars uersus boream, uocata Gog-
gislond, continet duas leucas in longitudine a ponte
de Croyland, ubi fit ingressus ad insulam usque ad
Aspath, et unam leucam in latitudine ab aqua de Uuee-
land in australi parte usque ad Apenholt, uersus boream
iuxta ripam, et habet per totam longitudinem aequali-
tatem latitudinis; et altera pars marisci in australi
parte aquae de Uueeland continet in longitudine duas
leucas a ponte de Croyland usque ad Southlake iuxta
ripam ex opposito de Aspath; et habet in latitudine
duas leucas ab aqua de Uueeland usque ad Finset iuxta
aquam de Nene in australi parte eiusdem marisci, cum
separali piscaria in aquis de Uueeland et Nene, usque
ad supradictos utriusque marisci limites; et in aquis
omnibus supradictam insulam ambientibus; unde quen-
dam coenobitam Eueshamensem, probatae religionis
uirum, nomine Kenulphum, ut secum eiusdem ordinis
monachos probatos ibidem congregaret, abbatem con-
stitui; praebens ei de thesauro meo ad aedificationem
monasterii eiusdem, primo anno trecentas libras le-
galis monetae, et per decem annos proxime sequentes
quolibet anno centum libras; concedendo eisdem licen-
tiam ad uillam aedificandam ibidem, siue includendam,
quantum ex iis duobus mariscis uersus occidentem
dictis monachis pro se et suis placuerit. Quare uolo,
quod praedicti monachi habeant ista dona mea cum
omnibus appendiciis libera et soluta ab omni onere
saeculari in perpetuam eleemosynam meam, cum omni

commodo, quod euenire aut extorqueri poterit infra dictos limites, tam subter terram, quam supra; cum communa pasturae pro omni genere animalium omnibus seisonis sibi, et hominibus suis, siue tenentibus suis secum ibidem moram facientibus ex utraque parte aquae de Uuecland; uidelicet, ex una parte usque ad agrum de Medeshamsted, et ex altera parte usque ad aedificia de Spaldelyng; cum omnibus libertatibus et liberis consuetudinibus, quas regia potestas liberius alicui aecclesiae in regno meo contulerit temporibus retroactis. Et districte praecipio quod si quis contra hoc meae authoritatis testamentum aliquod machinari impedimentum praesumpserit, quo minus pacifice possideant aliqua per me data et concessa, centum libras legalis monetae thesanro meo persoluet, necnon dictis monachis pro damnis et expensis digne satisfaciet. Deprecor omnes posteros meos mihi ad regnum succedentes, ut hanc poenam et censuram meam ita obseruent inuiolatam, sicut uoluerint recipere debita iustitiae praemium, et euadere rapacitatis supplicium. Qui uero istam eleemosinam meam prouexerit et defensauerit, in sorte electorum dei remuneretur aeternaliter. Firmatum est hoc chirographum meum in anno ab incarnatione Christi DCCXVI. quod et his probabilibus testibus sanctae crucis indicio subnotatur.

✠ Ego Aethelbaldus rex Merciorum gratuito consensu confirmari. ✠ Ego Brihtuualdus Dorobernensis archiepiscopus ratificaui. ✠ Ego Uuynfridus Merciorum episcopus approbaui. ✠ Inguualdus Londiniensis episcopus mere consensi. ✠ Ego Aduinus Lichfield episcopus adoptaui. ✠ Ego Tobias Roffensis episcopus collandaui. ✠ Ego Aethelredus abbas de Bardeney multum affectaui. ✠ Ego Ecgbaldus abbas de Medeshamsted illud fieri deuote rogauit. ✠ Ego Eggo comes Lincoln consilium dedi. ✠ Ego Leofricus comes Leycestriae assensum praebui. ✠ Ego Saxuulphus filius Saxuulphi comitis corroborauit.

Aethilmund. ✠ Ego Cuthberht comes. ✠ Ego
 Aethelbriht comes. ✠ Ego Eadbriht comes. ✠ Ego
 Eoppa comes. ✠ Ego Turtuc miles. ✠ Ego Uuada
 miles. ✠ Ego Uualdhere miles.

 LXI.

* CŌENRAED, 709.

✠ IN nomine patris et filii et spiritus sancti Amen !
 Quoniam transeuntis quidem mundi uicissitudo cotidie
 per incrementa temporum crescit et crescendo de-
 crescit, et ampliando minuitur, crescentibus repentinis
 uariorum incursum ruinis, finis esse cunctis in prox-
 imo cernitur, ideo uanis ac transilibus rebus mansura
 coelestis patriae praemia mercanda sunt. Quapropter
 ego Cenredus dei dono rex Merciorum, et ego Offa
 diuina permissione Orientalium Anglorum gubernator,
 pro redemptione animarum nostrarum ac praedeces-
 sorum nostrorum, et subsequentium salute, donamus,
 concedimus in loco in quo beata uirgo Maria se uene-
 rabili uiro Ecguino manifestauit in Homme, et prae-
 senti libello confirmamus, ad honorem et reuerentiam
 eiusdem dei genitricis, LXVII. mansas ex duabus par-
 tibus fluminis quod uocitatur Auena; tres uidelicet
 quae sunt in Homme; in Lenchuuic . i. in Nortona
 VII. in Offeham . i. in Litletona . XIII. in Al-
 dintona . i. in Baddeseia v. et dimidiam; in Bret-
 fertona . XII. in Huniburna II. et dimidiam; in Wil-
 lerseia . VII. in Uuicuuona III. in Benignurthia et
 in Hamtona . IX. Et ex mera liberalitate sicut dignum
 est et regali munificentia, praenominatas mansas ubi
 manifestatio habita fuisse refertur, cum caeteris par-
 tibus praeassignatis, regiae libertati donamus, ac
 omnipotenti deo, ac beatis apostolis eius Petro et
 Paulo in perpetuum liberas commendamus: quatinus
 ibidem congregatio monachorum secundum regulam

beati Benedicti possit instaurari et indesinenter Christo famulari. Ad maiorem autem nostrae donationis firmitudinem, in notitiam tam praesentium quam in posterum succedentium uenire uolumus, quibus limitibus sacer locus quem regiae libertati donatum deo contulimus, circumseptus includitur, etc.

Uolumus insuper ac decernimus in nomine domini, terram quinque cassatorum quae Mortona nuncupatur, eadem libertate inperpetuum gaudere: quam quidem terram ego Kenredus rex Merciorum anno dominicae incarnationis DCC°. III°. cum iam una cum uenerabili uiro Ecguino episcopo apostolorum limina uisitare disponerem, inter quaedam alia donaria ad fabricam monasterii construendi in Homme concessi eidem, et sub testimonio plurium potentum meorum scripto confirmari. Statuimus igitur in nomine domini, et in uirtute dei summi praecipimus tam uiuentibus quam domini praedestinatione nobis in posterum succedentibus, ut huius donationis seu libertatis statuta ad irritum deducere minime quispiam audeat. Si quis autem hoc nostrae munificentiae donum deprauare uel diminuere, seu quolibet modo alienare uersutus attemptauerit, deleatur nomen eius de libro uitae, et aeterna miserimus cum complicitibus suis dampnatione puniatur, nisi prius satisfactione digna emendauerit quod contra nostrum decretum obstinatus praesumpsit. Amen. Acta sunt haec anno dominicae incarnationis DCC°. IX°. in aeclesia Saluatoris Laterana, confirmante Constantino Romanae sedis antistite, astantibus et confirmantibus regibus Angliae Kenredo et Offa, rogante uenerabili uiro Ecguino episcopo, cum pluribus archiepiscopis et episcopis, principibus ac nobilibus diuersarum prouintiarum; cunctis clamantibus et dicentibus, Nos hanc uoluntatem et regiam liberalitatem laudamus, donationibus ac libertati consentimus.

Ego Constantinus Romanae sedis episcopus per hoc signum . ✠ . sanctae crucis has donationes et libertatem

LXIX.

AETHILBALD, 718.

✠ Ego Aethelbald, diuina dispensante gratia Mercensium rex, terram sex cassatorum, iuxta fluium, cui nomen est Bladaen, prope uadum, cui uocabulum est Daeglesford, pro redemptione animae meae, seruo dei, quem uocant Begia, in possessionem iuris ecclesiastici libertatisque tradidi; ita ut in ea monasterium construeretur et seruorum dei habitaculum fieret; ea tamen conditione in omnibus rebus donabo illi noti et ignotis, regis siue principis, libera permaneat in sempiternum.¹ Si quis autem hanc donationem meam uiolare temptauerit, sciat se in tremendo extremi iudicii dei examine rationem deo redditurum.

✠ Ego Aethelbaldus rex propriam meam donationem consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuilfrithus episcopus consensi. ✠ Ego Eadberht consensi. ✠ Ego Aethelric consensi. ✠ Ego Cyneric consensi. ✠ Ego Aelfraed consensi. ✠ Ego Sigebed consensi. ✠ Ego Osraed consensi.

Acta est autem hec donatio, anno Incarnationis Christi DCCXVIII. Indictione . x.

LXX.

* AETHILBALD, 719.

✠ Cum plerumque contingere soleat, pro incerta temporum uicissitudine, ut ea, quae multarum et fidelium personarum testimonio consilioque roborata fuerunt, per contumaciam plurimorum, et machinamenta simulationis fraudulentae, et sine ulla consideratione rationis, in animarum suarum periculo dissipentur, nisi

¹ Probably, "ea tamen conditione donabo illi, ut in omnibus rebus, notis," etc.

auctoritate literarum, et testimonio chirographorum in perpetuam memoriam fuerint consignata. Quapropter ego Aethilbaldus rex Merciorum, pro amore coelestis patriae, et pro redemptione animae meae, studendum esse prouidi, ut eam per bona opera liberam efficerem ab omni uinculo delictorum. Dum enim mihi omnipotens, per misericordiam clementiae suae absque ullo antecedente merito, sceptrum regni largitus est, ideo libenter, ex eo, quod dedit, retribuo. Huius rei gratia hanc donationem meam me uiuente concedo, ut omnia monasteria et aeclesiae regni mei a publicis uectigalibus, operibus et oneribus absoluantur, nisi in instructione arcium uel pontium, quae nunquam ulli possunt laxari. Praeterea habeant famuli dei propriam libertatem in proficuo sylvarum, in fructu agrorum, in captura piscium: nec munuscula praebeant regi, uel principibus, nisi uoluntaria; sed liberi seruiant domino in contemplatione pacifica per totum regnum meum, usque in aeuum.

LXXI.

INI OF WESSEX, July 20th, 723.¹

✠ IN nomine dei patris omnipotentis! Anno incarnationis saluatoris humani generis DCLXIII. Indictione sexta XIII. kalendas Augusti. scripta est pagina priuilegii. Ego Ini rex Saxonum, pro remedio animae meae aliquam partem terrae donans impendo, id est decem cassatos, Hemgislo abbati, cum pontificis nostri consilio, consentiente Baldredo qui hanc terram donauit ei per petitionem Sigeheris: per me donatio haec imperpetuum sit confirmata ut nullus infringere

¹ This charter, which is not of the Incarnation has been interpolated, and falsely calculated from marks of authenticity, but the year | the Indiction.

audeat. Terra autem haec sita est in monte et circa montem qui dicitur Brente; habens ab occidente Sabrinam, ab aquilone Axam, ab oriente Termic, ab austro Siger. Siquis uero cupiditate inlectus uoluerit irritam facere hanc donationem, sciat se rationem domino redditurum. ✠ Ego Haeddi episcopus consentiens propriis manibus subscripsi.

Haec enim sunt nomina testium subrogatorum posterioris temporis, pro maioris munimine firmamenti. ✠ Ego Baldredus rex. ✠ Ego Aethelbaldus rex. ✠ Ego Hereuualdus speculator aecclesiae dei, cum multis aliis. Isti praefati, ne sequentium rapacitas praecedentium irrumperet instituta, hiis uerbis inhibitionem indidisse uidentur. Siquis autem uobis deinceps tempore hoc infringere, tot nobilitatis gradibus roboratum, praesumeret ius, sit a consortio bene merentium anathema, rapaciumque collegio adplicitus temeritatis suae commissa luat, sub diris dentibus salamandri, cerberique rictibus reatum exsoluat proprium sine fine semper moerens. Siquis uero beniuola intentione potius praeditus haec exacta decernit, possideat bona sempiterna cum bene merentibus.

LXXII.

* AETHILBERHT OF KENT, July 11th, 724.

✠ IN nomine dei saluatoris nostri Iesu Christi! Quoniam spes Christianorum hominum his mercedem pollicetur aeternam, qui pro intuitu caritatis, seruis et ancillis dei aliquod temporale subsidium misericorditer tribuunt, iccirco ego Aethilberhtus filius gloriosi regis Uuihtredi, cum consensu illius, terram unius aratri circa flumen Limenaeae, quam dudum possiderant qui in Ieccaham pro tempore habitabant, cum omnibus ad se pertinentibus rebus, et tria iugera prati

in loco qui dicitur Hammespot, dedi et do Mildthritae religiosae abbatissae et uenerabili familiae eius, in perpetuum possidendam : a quibus ad praemium potissimum quaero, ut memores mei assidue sint in orationibus suis, posterisque earum praecipiant hoc ipsum sedulo agere. Quisquis igitur successorum haeredumque meorum hoc tantillum et primitium donum meum integrum illibatum esse permiserit, mercedem beniuolentiae suae et ipse a deo, qui largissimus non tantum piorum actuum uerum etiam et uoluntatum bonarum remunerator est, habeat : si quis uero non permiserit, ipse ab eodem domino qui iustissimus impiorum et uoluntatum et operum ultor est, uindictam percipiat, nisi praeuenerit debitum illius iudicium cum correctione dignissima. Actum die XI. Iulii mensis, anno XXXIII°. regni regis Uuihtredi, Indictione VII^a.

✠ Ego Aethilberhtus praesentem donationem meam signum sanctae crucis scribendo firmaui. Testesque quorum nomina subter digesta sunt ut subscriberent petii. ✠ Ego Uuihtredus rex Cantuariorum rogatus a dilectissimo filio meo Aethilberhto praesentem donationem illius consensi et subscripsi. ✠ Ego Berhtuualdus gratia dei archiepiscopus, expetitus ab inclito Aethilberhto hanc donationem illius subscripsi. ✠ Ego Eadberhtus petitionem karissimi germani mei Aethilberhti praesentem donationem ipsius consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Putan testis. Haec sunt pascua porcorum Brentingesleag on Limen.

LXXIII.

* INI OF WESSEX, 725.

✠ ADIUUA nos deus salutaris noster ! Quaecunque secundum decreta canonum, atque aecclesiastica instituta salubri consilio diffiniuntur, tanquam sermo

tantum absque textu sufficeret, tamen quoniam plerumque nostris temporibus tempestates, et turbines saecularium rerum, etiam portas aecclesiae pulsant, iccirco operae praetium censuimus, ob cautelam futurorum, ea quae diffinita sunt paginis scripturarum annectere, ne inposterum obliuioni tradita ignorentur. Qua propter ego Ini, regali fretus dignitate a domino, cum consilio Sexburge reginae et licentia Beorhtuualdi Dorobernensis aecclesiae pontificis, et omnium suffraganeorum suorum, necnon etiam hortatu Baldredi et Aethelhardi subregulorum, aecclesiae uetustae, quae est in loco qui dicitur Glasteie, quam magnus sacerdos et pontifex summus angelorum obsequio sibi ac perpetuae uirgini Mariae, beato Dauid, multis et inauditis miraculis, olim se sanctificasse innotuit, ex hiis, quae paterna haereditate possideo et in dominium peculiare teneo, locis continuis et congruentibus concedo, ad supplementum uitae regularis, et ad usum monachorum: Brente decem hidas, Souuig duodecim hidas, Pultun uiginti hidas, Dulting uiginti hidas, Blendeneie unam hidam, cum hiis omnibus que antecessores mei eidem aecclesiae contulerunt: Keneualchius, qui sancto Theodoro archiepiscopo interueniente, Ferlingamere, Boekereie, Godeneie, Martineseie, Eadredeseie; Kentuinus rex qui Glastingie matrem sanctorum uocare solitus fuerat, et eam ab omni saeculari et aecclesiastico obsequio immunem statuit, et hanc priuilegii dignitatem concessit, ut habeant fratres eiusdem loci potestatem elegendi, et constituendi sibi rectorem iuxta regulam sancti Benedicti: Haedde episcopus qui, Caeduualla annuente et propria manu, licet paganus, confirmante, Lantocal: Baldred qui Penuuard, sex hidas: Aetheluard, qui Poholt, sexaginta hidas, me annuente et confirmante, dederunt. Quorum ego deuotioni et benignae petitioni assentio, et contra malignantium hominum et oblatrantium canum insidias, regalium munimine inuigilo literarum; quatinus aecclesia domini

nostri Ihesu Christi, et perpetuae uirginis Mariae, sicut in regno Britanniae est prima, et fons et origo totius religionis, ita et ipsa supereminentem priuilegii obtineat dignitatem, nec ulli omnino homini ancillare obsequium faciat in terris, quae super choros angelorum dominatur in coelis. Igitur summo pontifice Gregorio annuente, et ut matrem domini sui in sinum et protectionem sanctae Romanae aecclesiae, me licet indignum cum ipsa suscipiente, consentientibus etiam omnibus Britanniae regibus, archiepiscopis, episcopis, ducibus atque abbatibus, statuo ego atque confirmo; quatinus omnes terrae et loca, et possessiones beatae Mariae Glasteie sint quietae, et ab omnibus regiis exactionibus et operibus quae indici solent, uidelicet expeditione, pontis arcisue constructione, et ab omni archiepiscoporum et episcoporum promulgationibus et perturbationibus, sicut in antiquis eiusdem aecclesiae cartis ratum esse inuenitur, et a praedecessoribus meis, Keneualchio, Kentuino, Caeduualla et Baldredo confirmatum esse dinoscitur, inconcussa et illibata permaneant. Et quaecumque immerserint causae, in homicidiis, sacrilegiis, ueneficiis, furtis, rapinis, in dispositione aecclesiarum, et descriptione et ordinatione clericorum, in conuenticulis sinodalibus, et in omnibus iudicialibus examinationibus, absque ullius hominis praediuicio, abbatibus et conuentibus dispositione diffiniantur; sed et omnibus regni mei regibus, archiepiscopis, episcopis, ducibus, et principibus, super honorem suum et amorem meum praecipio, et omnibus, tam meis quam eorum ministris super salutem corporis sui praecipio, ne ullus eorum in insulam domini nostri Ihesu Christi, et perpetuae uirginis Mariae Glasteie, nec eiusdem aecclesiae possessiones, causa placitandi, perscrutandi, rapiendi, percipiendi, interdicendi, uel aliquid faciendi quod ibidem deo famulantibus possit esse in scandalum, audeat intrare. Illud autem omnipotentis dei et perpetuae uirginis Mariae, et beatorum Petri et Pauli et omnium

intercessione sanctorum, interdictione interdico, ne in ipsa Glastoniensi aecclesia, nec in aecclesiis sibi subditis, uidelicet, Souuig, Brente, Merlinge, Scapeuic, Strete, Budcaleth, Piltun, nec in earum capellis, sed nec in insulis aliqua interueniente occasione episcopus cathedram sibi episcopalem statuere, nec missas sollempne celebrare, nec altaria consecrare, nec aecclesias dedicare, nec ordines facere, nec aliquid omnino disponere praesumat, nisi ab abbate, uel a fratribus inuitatus fuerit; quod si ad haec inuitatus fuerit nihil de rebus aecclesiae sed nec de ipsis oblationibus ipse sibi aliquid usurpet. Duobus in locis ex ipsius aecclesiae possessionibus duas ei delegamus mansiones, unam in Poholt, alteram in uilla que Piltuna dicitur, ut habeat ubi adueniens hospitetur, uel inde ueniens, sese recipiat. Neque enim eum ibi, nisi importunitate temporis aut molestia corporis detentus fuerit, aut ab abbate, uel a fratribus rogatus fuerit, nec amplius quam cum tribus aut cum quatuor clericis, pernoctare licet. Hoc etiam prouideat idem episcopus, ut singulis annis cum clericis suis qui Fontanetum sunt, ipsam matrem suam Glastoniensem uidelicet aecclesiam, feria secunda post ascensionem domini, cum Letania recognoscat. Quod si superbia inflatus eam distulerit, et quae superius dicta et confirmata sunt, preuaricauerit, mansiones sibi superius delegatas amittat. Abbas uel monachi a quocumque uoluerint episcopo qui pascha canonicum celebret, aecclesiastica sacramenta in Glastoniensi aecclesia, aut in aecclesiis sibi subiectis, aut in earum capellis percipiant. Quisquis autem huius meae munificentiae, et libertatis testamentum, quouis deinceps tempore, aliqua occasione, cuiuslibet etiam dignitatis uel professionis uel gradus, peruertere uel in irritum deducere temptauerit, sciat se cum Iuda proditore aeterna confusione edacibus ineffabilium tormentorum periturum flammis. Scripta est autem huius donationis et priuilegii pagina,

anno dominicae incarnationis septingentesimo uicesimo quinto, indictione quarta, sub presentia Ine regis, et Beorhtuualdi Dorobernensis pontificis, uenerandorumque antistitum Danielis atque Fordredis et aliorum, quorum nomina inferius annotantur.

✠ Ego Ini rex propriae manus subscriptione hanc donationem et libertatem, sub sigillo sanctae crucis, ratam fieri decerno. ✠ Ego Aethilburga regina consensi. ✠ Ego Baldredus rex confirmaui. ✠ Ego Aethilhard frater reginae consensi. ✠ Ego Beorhtuualdus Dorobernensis aecclesiae archiepiscopus, Ine regis donationem et libertatem sub sigillo sanctae crucis coroborauit. ✠ Ego Daniel plebis dei inspector, adquei. ✠ Ego Fordredus episcopus signum crucis impressi. ✠ Uualdhere praefectus, Bruta praefectus, Aethelheard, Umring praefectus, Uincelin comes, cum praesentia populationis consenserunt et firmauerunt.

LXXIV.

* INI, 725.

✠ SI QUIDEM salutaribus instruimur eloquiis, amicos nobis de mammona iniquitatis faciendos esse, qui nos in aeterna recipient tabernacula; unde ego Ini rex Uestsaxonum, una cum coniuge Aethilburge, portunculam terrae, que nobis diuina dispensatione collata est, dei seruorum mancipare usibus decreuimus, qua nobis amplior in haereditate iustorum portio tribuatur; terram uidelicet quae sic appellatur, Souuig XII. manentium, Christi familiae, quae in Glastingburi omnipotentis domino uoluntariae deuotionis obsequium impendit, liberali munificentia collatam, cum conscientia et consensu uenerandi pontificis Fortheres, inconuulsa collatione donauimus possidendam. Ut certioribus documentis praefata concessio roboretur, propriis subscriptionibus ipsius donationis titulum firmamus; praesen-

tium quoque testium infra subiectis annotationibus ius testium plurimorum ratum stabileque curauimus efficere iudiciis. Siquis uero cuiuslibet dignitatis uel potentiae, quouis deinceps tempore, qualibet occasione, hanc infringere tyrannica fretus presumptione collationem temptauerit, sit a collegio catholicae aecclesiae separatus. Siquis uero pia praeditus intentione hoc probare ac defendere curauerit, amplifcet deus portionem eius in terra uiuentium. Scripta est autem haec cartula huius donationis anno ab incarnatione domini DCCXXV, indictione octaua; et haec sunt territoria, etc.

✠ Ego Ini subscripsi. ✠ Ego Fortherus episcopus consensi et subscripsi: cum multis aliis.

LXXV.

AETHILBALD OF MERCIA, 727.¹

✠ IN nomine dei summi! Reuerentissimus rex Mercensium, ego Aethibold, pro redemptione animae meae largitus sum terram quae dicitur Aactune, trium manentium, Bucan comiti meo; firmiter possidendum benignissime trado, contra eius pecuniam. Ita largitus sum terram hanc praefato comiti meo, ut perpetuum sit habitaculum seruorum dei, diuina suffragante gratia, sollicito in eo seruetur. Hanc autem donationem si quis tyrannica potestate infringere uoluerit, sciat illum in examine deo rationem redditurum.

✠ Ego Aethilbald rex Mercensium propria manu signum crucis impressi. ✠ ego Uuor episcopus consensi. ✠ ego Torthere episcopus consensi. ✠ ego Tida consensi. ✠ ego Osfrid consensi. ✠ ego

¹ The date 717 is erroneous, and is not only refuted by the indiction, but by the date of Uuor, one of the witnesses. On the other hand, 727 agrees with the indiction, and is consistent with the dates of Uuor and Forthere.

Aethilmod consensi. ✠ ego Puda consensi. ✠ ego
 Uuilbroth consensi. ✠ ego Eadberht consensi.
 ✠ ego Uuilfrat consensi. ✠ ego Oua consensi.
 ✠ ego Tunualud consensi. ✠ ego Peot consensi.
 ✠ ego Teol consensi. ✠ ego Theodor consensi.

Actum autem hoc meae concessionis donum anno
 dominicae incarnationis DCCXVII. indictionis x.

LXXVI.

* AETHILHEARD OF WESSEX, 729.

✠ Ego Aethilhardus rex Uestsaxona, simulque re-
 gina Frithogitha terrae partem quae appellatur Poholt,
 id est sexaginta manentium, cum consensu nostrorum
 episcoporum Danielis ac Fortheres, optimatumque, pro
 redemptione animarum nostrarum, in possessionem
 stabilem familiae, quae in monasterio Glastingaburi sub
 religioso abbate Hemgislo fideli deo famulatur obse-
 quio, liberali confirmamus munificentia; ita ut ex hoc
 inconuulso iure praefata possessio ipsius monasterii
 usibus mancipetur; unde ad amplioris adstipulationis
 documentum subscriptionem contestationibus hanc
 ipsam roborare decreuimus donationem, hocque ipsum
 idoneorum quoque testium solenni subrogata adstipu-
 latione¹ firmari curauimus. Qua propter si quis quo-
 uis deinceps tempore, tyrannica fretus insolentia, sub
 qualibet occasione, interrumpere atque in irritum de-
 ducere insolubile placiti istius testamentum nisus
 fuerit, sit a consortio piorum ultimi examinis uenti-
 labro dispertitus, rapaciumque collegio combinatus
 uiolentiae suae poenas luat. Si quis uero beniuola po-
 tius praeditus intentione haec probare ac defendere
 studuerit, uideat bona dum in terra uiuentium. Hu-
 ius donationis cartula conscripta ac promulgata est
 anno ab incarnatione Christi DCCXXIX. sub praesentia

¹ MS. a titulatione.

regis Aethilhardi uenerandorumque antistitum Danielis atque Fortheris, optimatumque quorum nomina infra cum propriis indita subscriptionibus in loco, qui appellatur Pencrik, euidetioris indicii documentum praestant.

✠ Ego Aethilhardus rex propriae manus subscriptione hanc donationem ratam fieri decerno.
 ✠ Ego Frithogitha regina consensi et subscripsi.
 ✠ Ego Beornfrithus abbas consensi et subscripsi.
 ✠ Ego Daniel, plebis dei famulus, hanc donationem canonice confirmaui. ✠ Ego Fortherus episcopus confirmans subscripsi: et omnes principes consenserunt et confirmauerunt. Sunt autem territoria istius agelli praefati, etc.

LXXVII.

AETHILBERHT OF KENT, 20th Feb. 732.

✠ IN nomine dñi dī saluatoris nī Ihu xpī. Est terrula quaedam id + quarta pars aratri unius iuxta liminae sali coquendo accommoda quam ego aethilberhtus rex cantuariorum dudum praestiteram antecessori tuo et tu o abba praesbyter dun. iam per tempora plura me annuente eadem usus es praestatione Hanc ipsam ego nunc terrulam iuris mei non pro pecunia aliqua saeculari sed pro remedio tantum animae meae tibi et ecclesiae beatæ mariae cui tua prae est sollicitudo. ita tribuo et dono ut a praesenti die et tempore uestrae sit potestatis eam semper habere ac possidere qualiter uobis placuerit. Et ius regium in ea deinceps nullum repperiatur omnino. excepto dumtaxat tale quale generale est in uniuersis ecclesiasticis terris quae in hac cantia esse noscuntur et ut iugiter firmitatē haec ipsa mea donatio habeat. subter hic signum sc̄ae crucis ex[praessi] testesq: illius ut subscribant petam.

[Actum est] die uicesima februarii mensis. anno regni nostri septimo. Indic[tione q]uinta decima dorouerni.

[Et] insuper ego aethilberhtus rex addidi huic donationi quam p remedio animae meae dedi in omni anno centum^{xx} plaustra onusta de lignis ad coquendum sal. Item dedi e[i] centum iugera eiusdem ruris. in loco qui dicitur. sandtun. termini uero terrae illius hec sunt. ab oriente terra regis. ab austro fluuius qui dicitur limenae. ab occidente et in septentrione hudan fleot.

✠ signum sc̄ae crucis qđ scripsit aethilberhtus rex atq; donator.

✠ Ego tatuuinus epis̄c ad petitionē aethilberhti regis subscripsi.

✠ Ego albinus abbas iubente piissimo rege aethilberhto subscripsi.

✠ signum manus balthhaeardi.

✠ signum manus bynnan.

✠ signum manus aeanberhti.

✠ signum manus aethiliaeardi.

LXXVIII.

AETHILBALD OF MERCIA, 734.

✠ IN nomine dñi dī saluatoris n̄ri. ih̄u. xp̄i. Si ea quae quisq; p recipienda a dō mercede hominib; uerbo suo largitur et donat stabilia iugiter potuissent durare supuacaneū uideretur ut litteris narrarentur ac firmerentur. Sed dum ad pbanda donata conuincendūq; uolentem infringere nihil prorsus robustius eē uideretur quam donationis manib; auctorū ac testiū roborate non inmerito plurimi petunt. ut. quae eis conlata dinoscuntur paginaliter confirmentur. quorum postulationib; tanto libentius tantoq; promptius consensus p̄bendus quanto et illis quae p̄catores s̄t utilior

res secundū hoc uisibile sc̄m nunc inperitur. Et illis qui concessores existunt p̄ inperito opere. pietatis uberior fructus secundū inuisibile postmodum tribuetur. quamobrem ego. ethilbaldus rex mēc presentib: litteris indico me dedisse p̄ anima mea alduulfo epis̄c̄ ecclesiæq: beati andree apōst̄ quam gubernat unius nauis siue illa proprie ipsius siue cuiuslibet alterius hominis sit incesum id + uectigal mihi et antecessorib: meis iure regio in portu lundoniæ usque hactenus competentem quemammodū mansuetudinem n̄ram rogauit. quae donatio ut in perpetuum [firma et stabilis sit] ita ut nullus eam regū † optimatum † teloniariorū † etiam iuniorū quilibet ipsorū in parte aut in toto [in irritum praesumat] aut possit adducere manu p̄prio signum sc̄e crucis subter in hac pa[gina faciam testesque] ut subscribant petam. quisquis iġ id q̄ pro anima mea donauit, aut [donatum]m + inlibatum permanere pmiserit habeat communionem beatam cum p̄sente xp̄i ecclesia atq; futura. si quis k̄ non permiserit, separetur a societate [non solum sanc]torum hominū sed etiam angelorū, manente hac donatione n̄ra nihilominus in sua firmitate.

Actum mense Septembrio die. indic. II. anno regni n̄ri. XVII.

✠ Ego aethilbald rex subscripsi

✠ Ego daniel epis̄c̄ scripsi

✠ Signum manus oba

✠ Signum manus sigibed

Indorsed.

✠ Hoc etiam iterum confirmatū + a beorhtuulfo regi merciorū in uico regali uuerburgeuic.

✠ Ego berhtuulf rex mer̄c hanc meam donationem et p̄decessoris mei aethilbaldi regis cum signo sc̄e crucis xp̄i confirmari his testib: consentientib: et quorū nomna hic continen̄ ad indulgentiā delictorum meorū atq; p̄decessoris mei aethelbaldi regis. Si quis k̄ successorū meorū regū aut p̄ncipū † thelo-

niariorū hanc donationē n̄ram infringere ꝛ minuere uoluerit sciat se separatū a congregatione omniū s̄corū in tremendo die iudicii nisi prius digne emendauerit.

✠ Ego berhtuulf rex merc̄	✠ Ego tatnoth ep̄is
✠ Ego ceolnoth arc̄ ep̄is	✠ Ego hunberht dux
✠ Ego sæðryð regina	✠ Ego mucel dux .
✠ Ego ceolred ep̄is	✠ Ego hunstan dux

LXXIX.

AETHILBALD, Nov. 24th, 723, 728, or 734.¹

✠ DONANTE domino nostro Ihesu Christo! Ego Aethilbaldus rex Merciorum terram iuris mei VI. cassatorum, cui uocabulum est Bradanlaeh, pro redemptione animae meae Cyneburge trado; ut fiat eius possessio in perpetuum; et cuicumque uoluerit tradere, uel in uita illius uel post obitum eius, [potestatem] habeat tradendi. Si quis temptauerit hanc donationem fraudare, sciat se reddere rationem in die iudicii. Huic donationi optimates mei testes sunt quorum nomina infra expressa sunt.

✠ Ego Aethilbaldus rex Merciorum confirmationem hanc confirmaui propria manu. ✠ Ego Uuor episcopus. ✠ Ego Offa confirmaui. ✠ Ego Eadberht confirmaui. ✠ Ego Uualdhere confirmaui. ✠ Ego Uuilfrid episcopus. ✠ Ego Aldberht confirmaui. ✠ Ego Ontuini confirmaui.

Hanc cartam composui in IIII. feria VIII. kal. decemb. passio sancti Chrisogoni martyris.

¹ The 24th of November fell on a Thursday in the years 717, 723, 728, and 745, between 716 and 757. But as Uuor became bishop in 721, and died in 737, while Uuilfrith died in 743, we must exclude 717 and 745.

LXXX.

AETHILBALD, 736.

✠ Ego Aethilbalt dño donante rex non solum marcensium sed et omnium prouinciarum quae generale nomine sutangli dicuntur pro remedio animae meae et relaxatione piaculorum meorum aliquam terrae particulam id est .x. cassatorum uenerando comite meo cyniberhte ad construendum coenubium in prouincia cui ab antiquis nomen inditum est husmerae iuxta fluuium uocabulo stur cum omnibus necessariis ad eam pertinentib. cum cāpis siluisq. cum piscariis pratisq. in possessionem ecclesiasticam benigne largiendo trado. ita ut quādiu uixerit potestatem habeat tenendi ac possidendi cuicumq. uoluerit uel eo uiuo uel certe post obitum suum relinquendi est autem supradictus ager in circuitu ex utraq. parte supernominati fluminis habens ex aquilone plaga siluam quam nominant cynibre ex occidentale uero aliam cui nomen est. moerheb. quarum pars maxima ad praefatum pertinet agrum si quis autem hanc donationem uiolare temptauerit sciat se in tremendo examine tyrannidis ac praesumptionis suae dō rationem terribiliter redditurum

scripta est haec cartula anno ab incarnatione dñi ñi ihu xp̄i septincentissimo tricessimo. UI indictione quarta

✠ ego aetdibalt rex britanniae propriam donationem confirmans subscripsi

✠ ego uoor episcopus consensi et subscripsi

✠ ego uuilfridus episç. iubente aethilbaldo rege subscripsi

✠ ego aethilric subregulus atq. comes gloriosissimi principis ethilbal[di] huic donatione consensi et subscripsi

✠ ego ibe ac si indignus abbas consensi et subscripsi

✠ ego heardberht frater atq. dux præfati regis
consensi et subscripsi

✠ ego ebbella consensum meum acomodans sub-
scripsi

✠ ego onoc comes subscripsi

✠ ego oba consensi et subscripsi

✠ ego sigibed consensi et subscripsi

✠ ego hercol consensi et subscripsi

✠ ego ealduft consensi et subscripsi

✠ ego cusa consensi et subscripsi

✠ ego pede consensi et subscripsi

Est autem agrum in memorata silua moreb cui uo-
cabulum est brochyl quem ego edilbalt rex suutanglo-
rum fidele duce atque comite meo cyniberhtte in ius
ecclesiasticam cum supradicto agro largiendo donauit

LXXXI.

* AETHILBALD AND AETHILHEARD,

725—737.

✠ DOMINO regnorum regna regenti, iura imperi-
orum disponenti semper gloria! Praecedentium et-
enim temporum antiquitate, ac diuersitate succedentium
imperatorum, a praedecessoribus prouide plura disposita
ignorantiae caligine iccirco cassabuntur, dum literarum
notis origo institutionum minime deprehenditur tradita.
Ne qua uero ex accidenti obiectione posteris dissensio
oriatur, prout pridem censuit peritorum constitutio,
ueluti uice testamenti stilo edenda ac iure sunt haere-
ditario successoribus relinquenda, ut saeculis et gene-
rationibus ueritas in praeteritis actibus declaretur.
Quamobrem utile uisum, ac necessarium fore iudicani-
mus, dilucide huic scedulae describere quantitatem
terrae monasterii fundati in honore sanctae dei gene-
triciæ Mariae semper uirginis, situm e latere montis
Aebbandune, cui uenerabilis praesidet usque hodie

abbas Cumma : nam ex utraque parte fluuii Tamisae cis citra suis antecessoribus ad ius monasterii praefati quaedam territoria collata fuerant, plaga praedicti fluminis occidentali, data in dei oblatione terra his saxonum regibus Cissa, Caeduualla, Ini, quantitate huius numeri CCL. cassatum continetur. Plaga uero orientali Merciae CCLXXIII. potentissimi reges ad sustentationem dei seruorum suprafato monasterio terram hac supputatione manentium XX. qui additis uocabulis inspiciantur, Aethilred, Cuthred, Coenred. Insuper et rex Aethilbaldus suam specialiter oblationem monasterio eidem obtulit, locoque in Uuaenesfeld XXVII. cassatos dedit, alibi quoque iuxta riuum Geenge X. erogauit. Praescriptas quoque praeteritorum regum donationes una cum suis praesulibus et principibus sed et optimatibus perhenniter dei cultui eodemque monasterio praefato firmavit, quorum nomina subscriptionibus annexa declarantur.

Aethilbaldus Britanniae Anglorum monarchus praeformatas propinquorum sed et regum donationes hoc signo ✠ firmavit. Ego Daniel plebis dei famulus canonica subscriptione manu propria ✠ firmaui. Ego Uuor episcopus hanc donationem ✠ subscripsi. Ego Forthere episcopus in Banesinga uilla, iubente rege, crucis signum ✠ infixi. Ego Uualcstod episcopus signum crucis ✠ ad confirmationem imposui. Ego Aethilhardus rex hanc suprafatam donationem sancto hoc signo ✠ una cum comitibus subter nominatim descriptis roborauit, in expeditione ultra fluuium Sabrina aduersus Britonum gentem.

LXXXII.

NOTHELM, 734—737.

✠ GLORIOSISSIMUS Mercensium rex Aethelred, cum comite suo, subregulo Huuicciorum Oshero, rogatus ab eo, terram . XX . cassatorum iuxta fluuium, cui

uocabulum est Tillath, duabus sanctimonialibus, Dunnan uidelicet et eius filiae Bucgan, ad construendum in ea monasterium, in ius ecclesiasticum sub libera potestate, pro uenia facinorum suorum condonauit, propriaeque manus subscriptione hanc eorum donationem firmavit. Praefata autem dei famula Dunne, constructum in praedicto agello monasterium, cum agris suis necnon et cartulam descriptionis agri, cui tunc sola ipsa praeerat, filiae, nimirum filiae suae, in possessionem, ad dominum migratura largita est. Sed quia haec in paruula adhuc aetate erat posita, cartulam conscripti agri, necnon et omnem monasterii procurationem, quoad usque illa ad maturiorem peruenisset aetatem, matri illius maritatae conseruandam iniunxit. Quae cum cartulam reddi poposcisset, illa reddere nolens, furtu hanc sublatam respondit. Quo tandem omni negotio ad sanctam sacerdotalis concilii synodum perlato, decreuit omne uenerabile concilium, cum reuerentissimo archiepiscopo Nothelmo, hanc cartulam donationis, uel regum uel supradictae dei famulae Dunnan, manifestissime describi, praefataeque abbatissae Hrotuuari reddi, eiusque possessionem monasterii firmissimam esse; damnato nimirum eo, atque anathematizato synodi sacratissimae decreto, qui cartam illam subscriptionis agri primitiuam uel per furta, uel quolibet modo fraudulenter auferendo subripere praesumpserit. Atque hoc decernit sacra synodus, ut post obitum eius, sicut ante statutum fuit a senioribus eius, ad episcopalem sedem castrum Uueogernensis liber hic, cum terra, reddatur.

✠ Ego Nothelmus, gratia dei archiepiscopus, canonice subscripsi. ✠ Ego Daniel episcopus subscripsi. ✠ Ego Uuor episcopus subscripsi. ✠ Ego Incguald episcopus subscripsi. ✠ Ego Uuilfrith episcopus subscripsi. ✠ Ego Alduuulf episcopus subscripsi. ✠ Ego Aluaine episcopus subscripsi. ✠ Ego Forthere episcopus subscripsi. ✠ Ego Cuthberht episcopus subscripsi. ✠ Ego Hereuuald episcopus subscripsi.

LXXXIII.

AETHILBALD OF MERCIA, 723—737.

✠ Ego Aethilbalth, non solum Mercensium, sed et uniuersarum prouinciarum quae communi uocabulo dicuntur Suthengli, diuina largiente gratia, rex, reuerentissimo comiti meo, mihique satis caro, filio quondam Huicciorum regis Oosheraes, Aethilricae, terram uiginti cassatorum in possessionem aecclesiasticae rationis atque regulae, cum consensu uel episcoporum uel optimatum meorum, larga mentis beniuolentia donans concedo. Est autem idem ager qui traditur in regione quae antiquitus nominatur Stoppingas, in loco qui uetusto uocabulo dicitur Uuidutuun, iuxta fluuium quem priores nostri appellare solebant, et adhuc nominantur, Aeluinnae. Omnem itaque hunc agrum intra terminos ab antiquis possessoribus constitutos, cum campis et saltibus et pratis, necnon et uniuersis, qui ex eo prouenire possint, necessariis redituum usibus, ita nimirum praefato comiti meo Aethilricae, in ius monasticae rationis, rogatus ab eo tradens largior, ut et ipse, quamdiu uita comite uoluerit, prospere possideat, et cuicumque placuerit, uel se uiuente uel obeunte, ea conditione qua sibi traditum acceperit, licenter omnino nobis concedentibus, libens tradat.

✠ Ego Aethilbalth hanc donationem meam subscripsi. ✠ Ego Uuor episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Piot abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Uuilfrith comes consensi et subscripsi. ✠ Ego Sigibed comes consentiens subscripsi. ✠ Ego Oba comes consensi et subscripsi. ✠ Ego Beorcol comes consentiens subscripsi. ✠ Ego Heardberht, frater regis, subscripsi. ✠ Ego Eadberht comes subscripsi. ✠ Ego Tepra consentiens subscripsi. ✠ Ego Aduulf consentiens subscripsi. ✠ Ego Ceoba consentiens

subscripsi. ✠ Ego Stronglic consensi et subscripsi.
 ✠ Ego Beonna consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuilfrith episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Cuthred abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Eobe abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Aethilunald abbas consentiens subscripsi. ✠ Ego Aelbred consentiens subscripsi.

LXXXIV.

* AETHILBALD, 738.

✠ Ego Aethilbaldus rex Merciorum deo omnipotenti gratiarum actiones in quantum possum persoluo, qui me ad tantum sublimitatis gradum eligere dignatus est, de tam humili et inquieta uita quam per tot annorum spatia transegi. Idcirco pro remedio animae meae, mihi in potestatem redacta, et pro munificentia sanctarum orationum seruorum et ancillarum dei, largifica munera summi saluatoris domini nostri Ihesu Christi libenter aecclesiis dei inpendo, et tibi Mildrithae abbatissae singulariter et aecclesiae tuae, nauis onustae transuectionis censum qui a theloneariis nostris tributaria exactione impetitur, perdonans attribuo; ut ubique in regno nostro libera de omni regali fisco et tributo maneat. Si quis hanc donationem a nobis perdonatam infringere uel in maximo uel in modico temptauerit, sciat se alienum a nostra communione, et maxime a coetu sanctorum, manere.

✠ Signum manus Aethilbaldi. ✠ Signum manus Cuthraedi. ✠ Signum manus Seleraedi. ✠ Signum manus Uuorres. ✠ Signum Cottan. ✠ Signum manus Cynrices. ✠ Signum manus Uuilfridi. ✠ Signum manus Lullan. ✠ Signum manus Oban.

Actum est die IIII° Kalendarum Nouembris, anno XXII° regni nostri, in loco qui dicitur Uuillanhalch.

LXXXV.

EÁDBERHT OF KENT, April, 738.

✠ IN nomine domini dei nostri Ihesu Christi !
 Ego Eadberht, rex Cantuariorum, donavi aliquam
 partem terrae pro remedio animae meae atque in-
 dulgentia delictorum meorum, episcopatui beati An-
 dreae apostoli, ac uenerabile uiro Ealdulfo, eius ec-
 clesiae antistiti, in regione quae uocatur Hohg, in
 loco qui dicitur Andscohesham, id est decem ara-
 trorum, iuxta aestimationem prouinciae eiusdem.
 Huius uero terrae possessionem ita praedicto episcopo
 largitus sum, cum omnibus ad eam pertinentibus, id
 est campis, siluis, pratis, piscariis, salsilagene, atque
 omnibus utensilibus eius, iuxta notos terminos con-
 stitutos. Hoc quoque praecipimus ut nullus prae-
 sumat propinquorum [m]eorum uel successorum [m]e-
 orum hanc donationem meam minuere infringere quo-
 quomodo. Si quis uero, quod non credimus, contra
 praeceptum meum huic donatione meae malibolo ani-
 mo contraire temptauerit, sciat se in die iudicii ratio-
 nem deo redditurum, manentem tamen hanc cartulam
 nihilominus in sua firmitate. Si quis uero magis
 defendere augere uoluerit, addat deus bona eius in
 terra uiuentium.

✠ Hanc quoque donationem meam ego Eadberht
 rex cantuariorum propria manu confirmaui et signum
 sanctae crucis infixi; testes quoque idoneos commites
 meos confirmari et subscribere feci. ✠ Ego Uuil-
 baldus commites meos confirmari et subscribere feci.
 ✠ Ego Dimheahac commites meos confirmari et scri-
 bere feci. ✠ Ego Hosberth commites meos confir-
 mari et scribere feci. ✠ Ego Nothbalth commites
 meos confirmari et scribere feci. ✠ Ego Banta com-
 mites meos confirmari et scribere feci. ✠ Ego Ruta

commites meos confirmari et scribere feci. ✠ Ego Tidbalth commites meos confirmare et scribere feci.

✠ In nomine domini dei summi. Ego Alduulfus episcopus inprimis penitus ignoravi quod a Dorouernensis ecclesiae praesuli et rege hac kartula confirmata esse debuisset, postea agnoui, et tam diligenter postulavi ab archiepiscopo Nothelmo et rege Aethilberhto, praesidente meo largitore Eadberhto, ut ipsi manu sua hanc donationem corroborassent: et sic in metropolitano urbe perfecte compleuerunt. Actum mense April. indiē. vi. Anno ab incarn. Christi DCCXXXVIII.

✠ Ego Nothelmus gratia dei archiepiscopus testis consentiens subscripsi kanonice. ✠ Ego Aethilbertus rex praefatam donationem signo sanctae crucis confirmaui. ✠ Ego Beornheard testis subscripsi. ✠ Signum manus Tunan. ✠ Signum manus Balthardi. ✠ Signum manus Eanberhti.

LXXXVI.

AETHILBERHT OF KENT, 740.¹

✠ IN nomine dñi di saluatoris nī ihu xpī. Probabilib: desiderii et petitionib: piis assensum semp' praebere gloriosū constat esse et rectū et tum maxime cum eadem desideria et petitiones ad dilatandum et augendam uitam xpī sacerdotum eiusq: seruorum respiciunt qua de re ego aethilberht rex cantuariorū pro remedio animae meae capturam pisciū quod est in ostio fluminis cuius nomen + liminaea et partem agri in qua situm + oratoriū s̄ci martini cum edib: piscatorū et extra eam quartam partē aratri circa eundē locum et alterā partem iuris mei

¹ This charter is undoubtedly genuine, and yet there is great difficulty with the date. As it stands, the year and the indiction do not agree. I am inclined, however, to

think that it is of the year 740, in which year Cuthberht was consecrated, and of which the indiction is VIII.

ad pascendum . CL . iumentorū iuxta marisco qui dicitur
 biscofes uuic usq : ad silbam qui appellatur ripp et at
 terminos suthsaxoniae sicut olim habuit romanus p̄r
 ad ecclesiam beatissimi birginis mariae quod est in
 liminlaeae libenter donauit atq : dono regimen ha-
 bente eiusdem monasterii domno cuthberhto archi-
 episcopo tunc temporis abbati. Uerum quia cauendum
 est ne hodiernam donationem nostram futuri temporis
 abnegare ualeat et in ambiguum deuocare presumptio
 Placuit mihi hanc paginem condere per quam non
 solum omnib : meis successoribus atq : heredibus set
 etiam mihimet ipsi interdico ne aliter quam ā me
 constitutum est ullo tempore quippiam agere audeant
 quod si qui forte obseruare neglexerint et absque digna
 satisfactione presentis uitae impleberint dies sciat se
 omnipotentis dī irā incurrere et ā socitate s̄corum om-
 nium segregatum. Quoniam s̄cissimam beatissimae
 uirginis mariae locum deonestare conatus est. Qui
 uero haec augenda custodierint nihilq : inrogarent
 aduersi . auribus percipiant uocem clementissimi iudicis
 inquietis ad pios . Uenite benedicti patris mei perci-
 pite regnum quod uobis paratum est ab origine mundi.

Actum in loco qui dicitur liminlaeae Anno dominicae
 incarnationis . DCCXLI. Indictione III.

✠ Ego aethilberhtus rex cantiae hanc donationē ā
 me factam propria manu signo s̄cae crucis roborauit.

✠ Ego cuthberhtus gratia dī archiepisc̄ hanc piam
 donationē predicti regis consensi et subscripsi.

- ✠ signum manus balthhardi
- ✠ signū mañ aedelhuni
- ✠ signū mañ dunuualhi pincerni
- ✠ siḡ mañ duunuallan
- ✠ siḡ mañ aldberhti prefecti
- ✠ siḡ mañ aethelnothi

LXXXVII.

AETHILBALD OF MERCIA, 742.

✠ ANNO dominicae incarnationis DCCXLII. Indict. x. regni uero aethilbaldi regis merciorum XXVII. congregatum est magnum concilium apud clouesho praesidente eidem concilio aethilbaldo rege merciorum cum cuthberto archiepiscopo doroberniae caeterisque episcopis simul assidentibus diligenter examinantes circa necessaria totius religionis et de symbolo ex antiquis sanctorum patrum institutionibus tradito studioseque perquirentes qualiter in primordio nascentis ecclesiae hic in anglia iubebatur haberi aut ubi honor coenobiorum secundum normam aequitatis seruaretur. haec et hiis familia anxie inquirentes antiquaque priuilegia recitantes tandem peruenit ad manus libertas ecclesiarum et institutio uel praeceptum uuihtraedi gloriosi regis de electione et auctoritate coenobiorum in regno cantiae quomodo et qualiter secundum imperium et electionem cantuariensis metropolitani fieri [et] stare praecipitur. et praecepto itaque regis aethelbaldi lectum est coram omnibus priuilegium praefati uithraedi gloriosi regis et placuit cunctis hoc audientibus pariterque dixerunt nullum aliud tam nobile tamque prudenter constitutum decretum inueniri potuisse secundum ecclesiasticam disciplinam et ideo hoc ab omnibus firmari sanxerunt. igitur ego aethelbaldus rex merciorum pro salute animae meae et stabilitate regni mei proque uenerantia uenerabilis archiepiscopi cuthberti propria manu munifica subscribens confirmo . ut per omnia libertas honor auctoritas et securitas christi ecclesiae a nulla persona denegetur sed sit libera ab omnibus saecularibus seruitiis et omnes terrae ad illam pertinentes exceptis expeditione pontis et arcis constructione et sicut saepe praefatus rex uuihtraedus pro se suisque

constituit seruandum ita per omnia irrefragabiliter et immutabiliter perdurare praecipimus. Si quis autem regum successorum nostrorum seu episcoporum seu principum hoc salubre decretum infringere temptauerit reddat rationem deo omnipotenti in die tremendo. si autem comes presbyter diaconus clericus uel monachus huic constitutioni restiterit sit suo gradu priuatus et a participatione corporis et sanguinis domini separatus et alienus a regno dei nisi ante placita satisfactione emandauerit quod malo superbiae inique gessit scriptum est enim quaecunque ligaueris super terram erunt ligata et in coelo et quaecunque solueris super terram erunt soluta et in coelo.

✠ ego ethelbald rex diuino suffragio fultus gentis merciorum regens imperium signum sanctae crucis subscribo.

✠ ego cuthbertus archiepiscopus propria manu subscripsi.

✠ ego uuita episcopus consensi et subscripsi.

✠ ego torthelm episcopus consensi et subscripsi.

✠ ego wilfredi episc. cons. et subs.

✠ ego cuthberht episc. cons. et subs.

✠ ego huetlac episc. cons. et subs.

✠ ego eanfrith episc. cons. et subs.

✠ ego egclaf episc. cons. et subs.

✠ ego aluwig episc. cons. et subs.

✠ ego hunwald epis. cons. et subs.

✠ ego daniel episc. cons. et subs.

✠ ego aldwuulf episc. cons. et subs.

✠ ego æthelfrith episc. cons. et subs.

✠ ego herewald episc. cons. et subs.

✠ ego sigcga episc. cons. et subs.

✠ ego redwulf epis. cons. et subs.

✠ ego ofa patricius cons. et subs.

✠ ego aldwuulf dux cons. et subs.

✠ ego æthelmod indolis Merc. cons. et subs.

✠ ego heardberht dux cons. et subs.

- ✠ ego eadbald dux cons. et subs.
- ✠ ego bercul dux cons. et subs.
- ✠ ego cyneberht cons. et sub.
- ✠ ego freothoriic cons. et subs.
- ✠ ego wermund abbas cons. et subs.
- ✠ ego cuthræd abbas cons. et subs.
- ✠ ego buna abbas cons. et subs.

LXXXVIII.

* AETHILBALD, 716—743.

✠ Ego Aethilbald diuina inspirante gratia rex Suthanglorum terram VIII. cassatorum quae nomen habet aet Baecceshoran, pro redemptione animae meae, ut sit iuris aecclesiastici, reuerentissimo episcopo Uuifrido libenter largitus sum; notis haec terra limitibus ab aliis litem discernit agris, montis ad meridiem uersus haud paruam obtinet partem, ad orientem uia regia septa ab aquilone fluuiialibus cingitur undis, paludibus dyssis certis determinat illam.

✠ Ego Aethilbald rex meam donationem pro domino factam signaculo sacratissimae crucis confirmo. ✠ Ego Uualhstod episcopus subscripsi. ✠ Ego Uuifriþh subscripsi. ✠ Ego Oba subscripsi. ✠ Ego Aethilric subscripsi. ✠ Ego Sigebed subscripsi.

LXXXIX.

AETHILBALD, 716—743.

✠ IN nomine sanctae Trinitatis! Ait enim Apostolus: Nihil intulimus in hunc mundum, nec auferre quid possumus; et beatus Iob: Nudus egressus sum ex utero matris, et nudus reuertar in terram. Quapropter ego Aethilbaldus, rex Australium Anglorum, breuitatem uitae huius considerans, et quod cum his

caducis mercanda esse aeterna polorum regna, rogatus a uenerabili Uuilfrido episcopo, terram trium cassatorum ruris siluatici, in loco qui uetusto uocabulo nuncupatur Uduceastir, ad aecclesiam beati Petri apostolorum principis in Uuigorna ciuitate, in ius proprium libentissime concedens possidendum donabo. His terminibus institutis, etc.

✠ Ego Aethelbald, rex Merciorum, signum sanctae crucis Christi imposui. ✠ Ego Uuilfridus episcopus. ✠ Ego Uuilferth praefectus. ✠ Ego Cuthredus abbas. ✠ Ego Sigeberht. ✠ Ego Iebe abbas. ✠ Ego Oba. ✠ Ego Aethelnualdus abbas. ✠ Ego Heardberht. ✠ Ego Aethelricus presbyter.

 XC.

AETHILBALD, 716—743.

✠ SIT nomen domini benedictum in secula! Ego Aethelbaldus, deo dispensante rex Mercensium, terram xx. cassatorum, id est x. et viii. in loco quem dicunt aet Eastune et ad Natangrafum ministro meo ualde fideli, qui est de stirpe non ignobili prosapia regali gentis huicciorum, Osredo, in possessionem iuris ecclesiastici, pro redemptione animae meae, largiens concedo; quatinus eo uiuente possideat et regat, et post se cuicumque uoluerit hominum possidendum, liberum arbitrium habens, derelinquat; et ut ab omni tributo uectigalium operum onerumque saecularium sit libera in perpetuum, pro mercede aeternae retributionis, regali potestate decernens statuo; tantum ut deo omnipotenti ex eodem agello aecclesiasticae seruitutis famulatum inpendat. Haec autem testamenti traditio perpetualiter postea tradita est sanctae Mariae Uueogernensis monasterii pro ipsius regis salute.

✠ Ego Aethilbald rex Mercensium, hanc donationem meam subscribo.

✠ Ego Uuilfrithus episcopus. ✠ Ego Huita episcopus. ✠ Ego Torthelm episcopus.

✠ Ego Cuthberht episcopus. ✠ Ego Alhuuig episcopus. ✠ Ego Sigebed episcopus.

This synd þa land gemæra æt Eastune þe Æthelbald cyning myrcna gebocade Utele bisceope into sçe marian. Ærest of Turcanwyllas heafde andlang stræte on Cynelmesstan on Mylenweg þonne andlang hrycges on Heortford þanen andlang streames on Buruhford on foron þa spelstowe þonan on Turcandene on Seofenwyllas middeweardan of þam wyllan to Balesbeorge suðan þonne on Cealcweallas þonan eft on Turcandene andlang eft on Turcanwyllas heafod. Dis wæs gedon þy geare þe wæs agæn from Cristes flæscnesse DCCXLIII. on þam cynehame þe is gecyged Bearwe.

XCI.

UUILFRITH, 721—743.

✠ IN nomine domini Ihesu! Terram quindecim cassatorum iuxta fluuium cui nomen est Cunuglae, ad metropolim Huicciorum, id est Uuegrinancaestir, pertinentem, tertiam partem, hoc est quinque cassatos, Ego Uuilfrith episcopus diocesis Huicciorum, uiro non ignobili reuerentissimo comiti, cui nomen est Leppa, propter ueterem inter nos amicitiam, libentissime in possessionem donans concedo. Ita tamen, ut post terminum dierum eius et filiae suae, quae uocatur Beage, eadem agelli pars ad episcopalem sedem praefatae parochiae cum suis sumtis iterum reddatur. Propter firmitatem huius conditionis,

✠ Ego Aethelbaldus, rex Merciorum, signum sanctae crucis inposui. ✠ Ego Uuilfrithus episcopus consensi et subscripsi subinsertis. ✠ Ego Aethelric subscripsi. ✠ Ego Aelbred consensi et subscripsi. ✠ Ego Heardberht consensi et subscripsi. ✠ Ego Leppa consentiendo subscribo.

XCII.

* HILLA, 744.

✠ OMNE quidem decretum commutationis atque commercium temporalis negociationis inter mortales solet apicibus inextricabili scilicet roborari foedere, secundum antiquitus collatum, ne forte nascentium soboles delicto falsitatis ignorantes contaminentur, rursumque dampnare conentur quae fida inter se primorum autoritas sub almae Trinitatis contestatione stabili constituit iure; ob hoc autem [ego Hilla] militantium Christo humilis ancilla, sincera scilicet deuotione, placata praetio muneris accepti, exemplo prolati, cum conscientia uidelicet ac regali licentia eius qui Britannicae insulae monarchiam dispensat, regalisque regni regimina gubernat, Aethelbaldi, uenerandorumque antistitum testimonio ac dignitatum consensu, pro redemptione animae meae eorumque uidelicet qui mihi contribulium ac necessitudinum nexibus conglutinati sunt, in stabilem possessionem, ruris portionem, id est, Baldheresberge et Scobbanuirthe, sub decem manentium aestimatione certa taxatam, cum adstipulatione literarum et idoneorum testimonium, Cuniberhti abbatis, Bosan, Uitan, Uualcstodes, Tidbertes, sacerdotum, et Tidan praepositi, Cuthuinisque comitis, in absida dedicata quidem patrocinio eximiorum apostolorum Petri et Pauli, sub quorum praesentia huius cartulae donationem altario dei propria manu, ultronea uoluntate, in die sexto Idus Iulii, liberali munificentia libenter tradidi; ac familiae quae in monasterio Glastingaburg sub simplicis archimandritae dispositis regulis Tunberhtes, fideli deo famulatur obsequio; ita ut ex hoc die inconuulso iure praefata possessio ipsius monasterii usibus mancipetur. Eiusdem namque numeri cassatorum calculum in locis qui prisco uocabulo Lotisham et Ledenford nominantur, reliqui dimisique arbitrio Aethelbaldi regis. Haec autem

uocabula rerum diuulgant terminos, agrorum uidelicet praedictorum confinia inter possidentes propriae sortis, emenso scilicet spatio aquarum id est, etc.

Haec uero uocabulorum signa tomi stilo indita sunt, ne forte litium uel contentio seu iurgium iam erepserit inter tributarios uestros, nostrosque colonos; quod autem crebro solet fieri ubi euidentiora allusionibus literali elementorumque diffinitione, iudicia limitum metum non protenderint. Hoc pietantium cum concesso donatiuo, anno ab incarnatione Christi DCCXLIII. cum consensu Aethelbaldi regis atque imperio, reuerentissimique pontificis conscientia Hereuualdi, indictione XII. caraxatum est. Quapropter, si quis quouis deinceps tempore, tyrannica fretus insolentia, qualibet occasione, interrumpere atque in irritum deducere seu unius iugeris spatium placiti istius testamentum nisus fuerit, sit a consortio aecclesiae Christi anathema, extremique uentilabro examinis dispertitus, rapaciumque collegio combinatus uiolentiae suae praesumptionem luat in aeuum. Qui uero beneuola potius praeditus intentione haec probare, roborare ac defendere studuerit, uoti compos ipse altitoni gloriam ascultet indefecta perhennitate, cum faustis agminibus angelorum atque omnium sanctorum.

✠ Ego Aethelbaldus hoc donatium propriae manus subscriptione ratum fore sanxi.

✠ Ego Cuthred annuens subscripsi firmauique, subscripsi et confirmaui deuota mente. ✠ Ego Oua suffragator consensi et subscripsi, deuotione subscripsi et roborauit. ✠ Ego Athelhere subscripsi et solidauit. ✠ Ego Hereuuald episcopus simplex in Christo consensi et confirmaui. ✠ Ego Dud abbas subscripsi et confirmaui. ✠ Ego Heabeorht auxiliator uotiuu consultum et subsidium praestans consensi.

XCIII.

* CUTHRAED OF WESSEX, 744.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi. Ego Cuthredus rex Uestsaxonum uniuersa priorum regum subpetitia, Centuines, Baldredes, Caeduallan, Ines, Aethelhardes, Aethelbaldes regis Merciorum, in uillis et in uicis atque agris ac praediis, massis et maioribus, ut est pristina urbs Glastingei corroborata, sicque propriae manus subscriptione crucisque signo confirmatum hoc donatium stabili iure gratum et ratum regum praedictorum decerno durare, quamdiu uertigo poli terras atque aequora circa aethera siderum iusso moderamine uoluet. Si quis autem huius meae donationis testamentum nisus fuerit confringere, uel gressum pedis uobis Hengissingum traditum, uberemque glebam extra terminos praefixos uel definitos limites seu constitutos adimere, ipse acrius multatus sit, infernalis ergastuli in poena demersus uiolentiae suae praesumptionem luat in aeuum. Amen.

✠ Ego Cuthredus rex Uestsaxonum propriae manus subscriptione sanctae crucis designaui effigiem, ut nemo qui se regnaturum in Christo nouerit, praesumat mutare hanc donationem. ✠ Ego Hereuualdus episcopus subscripsi et confirmaui ✠ Signum manus Cumbran praefecti regis; et aliorum multorum nobilium subscriptiones in testimonium et exemplar huius largitionis. Prouulgatum est in praedicto coenobio sub presentia Cuthredi regis, quod propriae manus magnificentia altario sacro commendauit, in lignea basilica, qua fratres abbatis Hemgisili sarcofagum sortiuntur in die: anno ab incarnatione domini, DCCXLIV.

XCIV.

* CUTHRAED OF WESSEX, 745.

✠ Ego Cuthredus rex Geuisorum, cogente caritatis cathena Christi, et indiuisibilis affectu dilectionis, Aldhelmo abbati familiaeque sub illius regiminis amore degenti, cum consensu atque conscientia eximii praesulis Danielis optimatumque meorum ac dignitatum, ob recordationem scilicet orationum suarum, in redemptionem animae meae, ut in plenitudine electorum dei collocatus sim, terrae partem in inextricabilem possessionem in loco qui dicitur Uudetun, sub decem mansionum estimatione taxatam, sub contestatione sanctae Trinitatis, dapsili quidem libertate et hilariter ad Maldunense monasterium largitus sum. Spero autem felici uidelicet mercatu, tradendo temporalia et quae uidentur, ea dumtaxat quae non uidentur atque indefecta perhennitate permansura me adepturum. Sit autem praedicta possessio ipsius monasterii usibus mancipata deinceps incessabili iugitate. Si quis huius largitionis meae stipem tyrannica fretus insolentia, qualibet occasione, interrumpere atque in irritum deducere nisus fuerit; sit a consortio piorum ultimi uentilabro examinis sequestratus, rapaciumque collegio combinatus uiolentiae suae poenas luat. Si quis uero beniuola intentione potius praeditus hoc donatium ampliare uoluerit, uideat ouans bona domini cum angelorum agminibus. Exemplar huius largitionis promulgatum est anno ab incarnatione Christi DCCXLV. in praedicto coenobio sub praesentia Cuthredi regis quod propriae manus munificentia uotiuua uero deuotione altario sacro commendauit. Et hoc actum est hiis optimatibus et dignitatibus consentientibus quorum inferius nomina propriis indita sunt subscriptionibus.

✠ Ego Daniel dei plebis famulus et speculator sub-

scripsi hanc donationem et confirmatione ratum fieri faxi. ✠ Ego Cuthred, nomine regis fungens, hoc donatium propriae manus subscripsi. ✠ Signum manus Athelheardi. ✠ Signum manus Cumman. ✠ Signum manus Aldhunes.

 XCV.

AETHILBALD, 743—745.

✠ IN ússes dryhtnes noman hāelendes cristes ic aedelbald myrcna cincg waer beden from þāem ārfulan bisceope milrede þaeti ic him ālēfde and his þāem hālegan hirede alle nēdbade tuēgra sceopa þe þaertō limpende beoð þeti ic him forgefe þa þāem eadgan petre apostola aldormen in þāem mynstre þeōwiað þaet is geseted in huicca māegðe in þāere stowe þe mon hāteð weogernacester þāere bene swýðe ārfulre geðafunge ic waes syllende for mīnre sáwle láecedōme tō ðon þaeti for mīnum synnum hī heō geceaðmedden þaette heō wāeren gelomlice þingeras wið drihten swýðe lustfullice þa forgeofende ic him ālýfde alle nēdbade tuēgra sceopa þa þe þaer ābaedde beoð from þāem nēdbaderum in lundentūnes hýðe ond naefre ic nē mīne lástweardas nē ða nēdbaderas geðristláecen þat heō hit onwenden oððe þon wiðgāen . gif heō þat nyllen sýn heō þonne āmansumade from dāelneomencge líceman and blódes ússes drihtnes hāelendes cristes and from alre nēweste geleáfulra sýn heō áscēadene and ásyndrade nymðe heō hit her mid þingonge bōte gebēte.

✠ Ic Aethelbald cincg mīne āgene sylene trymmende hic heō wrát. ✠ Milred bisceop þāere hālegan rōde tācen he heron gefaestnode. ✠ Ingwuald bisceop geðafiende he hit wrát. ✠ Wilfrið bisceop he hit wrát. ✠ Alda cinges gefera he hit wrát.

XCVI.

EARDUULF OF KENT, 747.

✠ IN nomine dei summi ! Multi quidem in hoc seculo constitutionem et narrationem antiquorum pro huius uitae fauore et concupiscentia deprauare conati sunt, qui istius aerumni seculi laudem quaerunt, et multo magis hominibus placere quam deo diligunt; sicut ipse procurator, nomine Unalhun, contra episcopum Hrofensis ecclesiae sine intermissione congressum discrimini fecit, circa porcorum pascua in silba quae appellatus est Caestruarouualth. Iccirco ✠ ego Earduulfus rex Cantuariorum confictionem eorum ad nichilum redigo, quia coram testibus et optimatibus meis concedo ad ecclesiam sanctae Andreae, pro remedio animae meae atque meorum patrum, XII. greguum porcorum ad serbandum in publicis locis, id est ut incolae nominandi dicunt, Holanspic, alius Paetlanhrygc, tercius Lindhrygc. Hoc autem numerus XII. gregum in istis tribus partibus singulariter in uno quoque teneatur. Si quis uero, quod absit, heredum meorum hanc donationem infringere aut minuere praesumat, sciat se ab omnipotenti deo et a sanctorum angelorum consortio separatum, et in aeterna perditione damnatum, manente hac donatione mea in sua nichilominus firmitate perseueret.

Anno ab incarnatione Christi, DCCLXII. indict. xv.

✠ Ego Earduulfus rex Cantuariorum, supradicta omnia uolens confirmari, et signum sanctae crucis impressi. ✠ Ego Cuthberchtus gratia dei archiepiscopus ad petitionem Earduulfi episcopi consensi et subscripsi. ✠ Ego Aethilberchtus rex Cantiae consensi et subscripsi. ✠ Ego Balthard consensi et subscripsi. ✠ Ego Duununalla subscripsi. ✠ Ego Aethelhun subscripsi. ✠ Ego Aldberht subscripsi. ✠ Ego Ruta subscripsi. ✠ Ego Folcuuine sub-

scripsi. ✠ Ego Uuihtbrord subscripsi. ✠ Ego Balthhard subscripsi. ✠ Ego Badoheard subscripsi. ✠ Ego Beagnoth subscripsi. ✠ Ego Uualhhun subscripsi.

XCVII.

* AETHILBALD OF MERCIA, Sept. 29, 747.

✠ IN nomine domini dei saluatoris nostri Ihesu Christi! Si ea quae quisque, pro recipienda a deo mercede, hominibus uerbo suo largitur et donat, stabilia iugiter potuissent durare, superuacaneum uideretur ut litteris narrarentur ac fulcirentur; sed dum ad probanda donata ad conuincendumque uolentem donata infringere, nihil prorsus robustius esse uidetur, quam donationis [cartula] manibus auctorum ac testium roborata, non immerito plurimi petunt, ut quae eis praestita dinoscuntur paginaliter confirmentur; quorum postulationibus tanto libentius tantoque promptius consensus praebendus est, quanto et illis qui praecatores sunt utilior res secundum hoc uisibile saeculum nunc impertitur, et illis qui concessores existunt, pro impertito opere pietatis, uberior fructus secundum inuisibile postmodum tribuetur. Quamobrem ego Aethelbaldus rex Merciorum praesentibus apicibus indico me concessisse atque donasse pro animae meae salute, Mildrithae religiosae abbatisae eiusque uenerabili familiae quae una cum ea conuersatur in Insula Thaenet, totam exactionem nauis earum, mihi et antecessoribus meis iure publico in Londoniensi portu prius competentem, quemadmodum mansuetudinem nostram rogarent. Quae concessio atque donatio ut in perpetuum firma et stabilis sit, ita ut nullus eam regum, uel optimatum, uel theloneariorum, uel etiam iuniorum quilibet ipsorum, in parte aut in toto, in irritum praesumat ut possit adducere, manu

propria signum sanctae crucis subter in hac pagina faciam, testesque ut subscribant petam; proculdubio sperans quia sicut ego quod poposcerunt libenter concessi, sic illae quod promiserunt erga orationes pro me ibidem celebrandas, implebunt fideliter. Quisquis igitur id quod pio animo donavi ita ut donatum est illibatatum permanere permiserit, habeat communionem beatam cum praesente Christi aecclesia atque futura. Quisquis autem non permiserit, separetur a societate non solum sanctorum hominum, sed etiam angelorum, manente hac donatione nostra in sua firmitate coram uniuersis qui recta diligunt et custodiunt. Actum est die quarto kalendarum Nouembris anno xxxi°. regni mei indictione xv°. in loco qui dicitur Uuillanhalch.

✠ Ego Aethelbaldus rex Merciorum hanc donationem meam firmaui et subscripsi manu mea. ✠ Signum manus Uuori. ✠ Signum manus Cottan. ✠ Signum manus Cinrici. ✠ Signum manus Uuilfrith. ✠ Signum manus Lullan. ✠ Signum Cuthredi. ✠ Signum manus Oban.

XCVIII.

* AETHILBALD, May, 748.

✠ IN nomine domini saluatoris nostri! Omnem hominem qui secundum deum uiuit, et remunerari a deo sperat et optat, oportet ut piis precibus assensum ex animo hilariter praebeat, quomodo certum est tanto facilius ea quae ipse a deo poposcerit consequi posse, quanto et ipse libentius hominibus recte postulata concesserit; quod tunc bonorum omnium largitori deo acceptabile fit, cum pro eius amore et utilitate famulantium ei peragitur. Quocirca ego Aethilbaldus Mercionum [rex] iuxta petitionem uestram, tibi Eadburgae abbatissae tuaeque familiae conuersanti in monasterio beatae dei genitricis Mariae, quod situm est in insula

Taneti, nec non et in monasterio apostolorum Petri et Pauli, quod tu ipsa non longe a praedicto monasterio construxisti, unius nauis quod a Leubrico nuper emisti dimidium uectigal atque tributum, quod meum erat, pro intuitu supernae mercedis, et amore consanguinitatis religiosae abbatissae Mildredae, cuius uenerabile corpus a priori sepultura translatum in ipso monasterio apostolorum decenter posuisti, accipiendum possidendumque aeterna donatione concedo; et cui-cunque uolueritis haeredum successorumque uestro-rum, seu quolibet hominum, hoc ipsum de iure in re uestra perdonare liberam habeatis potestatem. Hinc igitur praecipio ac precor in nomine dei omnipotentis, patriciis, ducibus, comitibus, theloneariis, actionariis, ac reliquis publicis dignitatibus, ut haec inoffense donatio per praesentes ac posteros percurrat; si autem contigerit, ut nauis ista disrupta ac confracta sit, uel etiam uetustate detrita, aut omnino quod absit naufragio perdita, tunc quoque ad cumulum huiusce donationis hoc addo et concedo, ut alia in huius donationis locum et conditionem, construatur et habeatur. Et hoc non solum me uiuente in hac uita, sed etiam post obitum meum per succedentes semper generationes praecipio, et per Christum Ihesum, iudicem omnium, postulo fieri. Quisquis uero haeredum successorumque meorum, uel aliorum quilibet hominum, siue saecularium, siue ecclesiasticorum, huic piae donationi nostrae in aliqua re contraire quoquo tempore fuerit ausus, nouerit se quisque ille sit audacis malitiae suae rationem esse redditurum coram omnipotente domino nostro, qui iudicabit orbem terrae, in aequitate reddens unicuique secundum opera sua, Ihesus Christus filius dei, filiusque Sanctae Mariae semper uirginis cuius, scilicet, in praefato monasterio sacris atque magnificis indesinenter die noctuque frequentatur et adoratur precibus, iudex saeculi ipse Ihesus Christus dominus noster Amen. Igitur manente hac cartula in sua semper firmitate,

quam propria manu sacro signaculo roborare curavi, et testes nonnullos ut ad ipsum consentientes agerent feci, quorum nomina infra tenentur. Actum mense Maio in ciuitate Londonia. Indictione XIII^a. Anno ab incarnatione Christi DCCXLVIII^o.

✠ Ego Aethilbaldus rex Merciae suprascriptam donationem meam signo sanctae crucis, in hac cartula expresso, diligenter confirmaui. ✠ Ego Aedbeorhtus rex Cantiae testis, consentiens subscripsi. ✠ Signum manus Cuthberhti archiepiscopi. ✠ Signum Milredi episcopi. ✠ Signum Egcuulfi episcopi. ✠ Signum manus Obani ducis. ✠ Signum manus Cyniberti. ✠ Signum Eoppani. ✠ Signum Frithurici. ✠ Signum Ealhmundi. ✠ Signum Panti thelonearii.

XCIX.

AETHILBALD, 749.

✠ PLERUNQUE contingere solet pro incerta futurorum temporum uicissitudine, ut ea, quae multarum et fidelium personarum testimonio consilioque roborata fuerunt, ut fraudulenter per contumaciam plurimorum, et machinamenta simulationis, sine ulla consideratione rationis periculose dissipentur, nisi auctoritate literarum, et testamento chirographorum aeternae memoriae inserta sint. Quapropter ego Aethilbaldus rex Merciorum, pro amore coelestis patriae et pro remedio animae meae, hoc maxime agendum esse praeuidei, ut eam bonis operibus liberam efficerem ab omnibus uinculis piaculorum. Dum enim mihi omnipotens deus per misericordiam clementiae, absque ullo antecedente merito, sceptrum regiminis honorifice largitus est, ideo ei libenter et uoluntarie ex eo quod accepi iterum retribuo. Huius rei gratia hanc donationem, deo teste, me uiuente concedo, ut monasteria et aecclisiae a publicis uectigalibus et ab omnibus ope-

ribus oneribusque, auctore deo, seruientes absoluti maneant; nisi sola quae communiter fruenda sunt, omnique populo, edicto regis, facienda iubentur, id est instructionibus pontium, uel necessariis defensionibus arcium contra hostes, non sunt renuenda. Sed nec hoc praetermittendum est, cum necessarium constat aecclesiis dei, quia Aethelaldus rex, pro expiatione delictorum suorum et retributione mercedis aeternae, famulis dei propriam libertatem in fructibus siluarum agrorumque, siue in caeteris utilitatibus fluminum uel raptura piscium, habere donauit; et ut munuscula ab aecclesiis in saeculare conuiuium regis uel principum a subditis minime exigantur, nisi amore et uoluntate praebentur: sed cunctas tribulationes quae nocere uel impedire possunt in domo dei, omnibus principibus sub eius potestate degentibus demittere et auferre praecipit; quatenus sublimitas regni eius prosperis successibus polleat in terris, et meritorum manipuli multipliciter maturescunt in coelis. Qui uero haec benigna mentis intentione atque inlaesa cogitatione custodierit, aeterna claritate coronetur, ornetur, glorificetur. Si quis hoc, quod absit, cuiuslibet personae, tyrannica cupiditate instinctus, contra hanc donationis cartulam, saeculari potentia fretus, uenire nititur, sit sub anathemate Iudae, proditoris domini nostri Ihesu Christi. Ad confirmandum uero hoc nostrae beneficentiae munus, hii testes adfuerunt, et nostri magistratus optimates et duces fidelissimique amici cōsenserunt et scripserunt.

✠ Ego Aethelald diuinis fultus suffragiis, hiiis statutis consentiens, confirmandoque signum crucis arauit. ✠ Ego Huita Mercensis aecclesiae humilis episcopus subscripsi. ✠ Ego Torthelm gratia dei episcopus signum crucis infixi. ✠ Ego Headberht primatum tenens subscripsi. ✠ Ego Eada his statutis consentiens subscripsi. ✠ Ego Cyneberht his

gestis consentiens subscripsi. ✠ Ego Bercul patri-
 cius his donis consentiens subscripsi. ✠ Ego Fri-
 othuric consentiens subscripsi. ✠ Ego Eopa his
 statutis consentiens subscripsi. ✠ Ego Eadbald sub-
 scripsi. ✠ Ego Byrnhelm subscripsi. ✠ Ego Mocca
 subscripsi. ✠ Ego Aldceorl subscripsi. ✠ Ego
 Alhmund subscripsi.

Huius scedulae scriptio dominicae incarnationis
 anno DCCXLVIII. indictione secunda in loco celebre
 cuius uocabulum est Godmundeslaech . xxxiii. anno
 Aethelbaldi regis peracta est.

C.

AETHILBALD, 755—757.

. . . . dubitanter conuenit de his q com-
 municando tribuere m ibus tanto plura co-
 tidie a deo constat accepisse pter
 ego aethilb non solum mercensium sed etiam in
 circuitu populorum quibus me diuina dispensatio sine
 meritorum suffragio p̄cesse uoluit uenerabili seruo di
 eanberhtae abbati agrum . x . cassatorum in dominium
 x̄pi ecclesiae pro redemptione animae meae. et pro ex-
 piatione facinorum meorum libenter concedens largior.
 est autem terra illa. iuxta siluam quam dicunt toccan-
 sceaga. habens in proximo tumulum qui habet nomen
 readabeorg quem etiam agrum cum siluis et prateis
 et omnib: ad eum pertinentibus commodis supra no-
 minato seruo di . benigno animo concedo si quis uero
 hanc donationem uiolare temptauerit . sciat se in tre-
 mendo examine totius mundi d̄o uniuersorum iudici
 terribiliter rationem redditurū

✠ ego aethilbald rex propriam donationē pro x̄po
 factā signo sacratissimae crucis firmabo

✠ ego cynulf rex uestsaxorum consensiens et
 subscribo

✠ manus hereuualdi episċ	
✠ manus milredi episċ	
✠ manus cyneheardi episċ	
✠ manus forhtthere	
✠ manus heardberhti	
✠ manus eadbaldi	
✠ manus eadan	
✠ manus uuadan	
✠ manus ealhmundi	
✠ manus cuutfferthi	
✠ manus ecgfrithi	
✠ manus scillingis	
✠ manus aethelricis	✠ manus tyccēan abb
✠ manus eoppān	✠ manus herecān. abb
✠ manus uuigferthi	✠ manus cyneberhti. abb
✠ manus ealhferthi	✠ manus begloci. bb
✠ manus ceardici	✠ manus secggan. bb

 CI.

AETHILBALD, —.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Nihil intulimus in hunc mundum, sed nec auferre quid possumus; ideo praemia aeternae patriae nobis, caducis coelestia, momentaneis manentia sunt mercanda. Icirco ego Aethelbaldus rex Merciorum domino dispensante, comiti meo Uuithredo coniugique eius Ansithe, terram septem manentium, in prouincia Middelsexorum, in regione quae dicitur Geddinges, in australi atque in occidente habens torrentem cuius uocabulum Fischesburne, et in aquilonale ulterius quam uia publica iacet, duorum iugerum latitudine, in oriente uero aquam quae anglorum lingua Lake nominatur habens, quae est duarum, quae ibi sunt, ulterior; usque dum illam accipient sulcesque precedunt. Insuper memoratam aquam, id est Fischesburnam, ea ratione pro-

rogans dono, ut sit aecclesiastici iuris potestate subdita in perpetuum; nunquam ego nullusque successorum meorum contra hanc donationis descriptionem uenire temptauerit. Quod si quis hoc praesumserit, nouerit se in dextra examine domino rationem reddendam, insuper cum raptoribus insolubilem subire sententiam.

CII.

* EÂNBERHT OF THE HWICCAS, 757.

✠ REGNANTE inperpetuum domino deo Sabaoth! [Dum certum constat omnibus orthodoxis ac catholicis uiris, quod istius uolubilis uitae transitoria uidelicet tempora momentaneis cursibus termino adpropinquare, et inreuocabiles esse iam praeteriti dies, nec non annorum curricula cum suis mensibus in priorem statum nunquam reuerti a nullo credentium dubitatur; et caetera quae restant subsequencia nullam facere moram festinando ad finem pro certo noscuntur. Idcirco ego Eanberhtus, deo praedestinante regulus propriae gentis Huicciorum]¹ simulque germani mei mecum, Uhtredus uidelicet et Aldredus, eadem uocabuli dignitate et imperio fungentes, [his ante dictis manifestissimis causis instructi, quatinus cum istis saecularibus rebus quae citius transire constant, aeterna paradisi praemia quae sempiterna esse scimus lucrari ualeamus]², aliquam agelli portionem, pro remedio animae nostrae, Milredo uenerando antistiti, ad sedem pontificalem et ad aecclesiam beatissimi apostolorum principis Sancti Petri, ubi corpora parentum nostrorum quiescunt, quae in Uuegernensi ciuitate fundata est, ter denos cassatos, id est, uicum qui nuncupatur Tredingtun, in duobus locis, in altero quater senos, in altero bis ternos, iuxta

¹ For the whole passage included between brackets, the second copy substitutes the words, "cuius con-

cedente clementia, ego Eanberht, regulus propriae gentis Huicciorum."

² Wanting in second MS.

fluuium qui dicitur Stuur, iisdem terminibus adiacentibus quibus Tyrdda comes antea tenebat, libentissime in commune largiti sumus; ut semper seu nobis uiuentibus seu in Christo dormientibus, digna remuneratio in sanctarum orationum, cum missarum sacris celebrationibus, ab eadem aecclesia die noctuque, deo patrocinante, fideliter reddatur. Si quis uero, quod absit, hanc munificentiam nostram, pro deo omnipotenti concessam, plurimorumque consilio corroboratam, quorum infra nomina ponuntur, auaritiae aestibus succensus et diabolica praesumptione incitatus, infeliciter iritam facere praesumat, sciat se ab aeterna requie separatum, et cum Iuda impio traditore aeternis dampnationum legibus mancipatum. Si quis uero augendo multiplicare uoluerit, Christi instinctus amore,¹ augeat deus partem illius in remuneratione iustorum, ubi animae sanctorum fulgent in gloria. His hinc inde subscriptis terminis praefata certissime circumgiratur tellus.

✠ Ego Eanberht hanc nostram communem donationem pro ampliori firmitate signum sanctissimae crucis libens arauit. ✠ Ego Uhtred ante praescriptam donationem nostram confirmans subscribo, et uexillum crucis praetitulauit. ✠ Ego Aldred, maiorum meorum conrobortatus exemplis, almae crucis uexillum inposuit. ✠ Ego Milred gratia dei episcopus, his praedictis rebus canonicè consensit et signum uenerabile impressit. ✠ Ego Offa, nondum regno Mercionum a domino accepto, puer indolis in prouincia Huicciorum constitutus, huic donationi eorum consensit et signum honorabile beatæ crucis conscripsit. ✠ Ego Totta, dei diffinitione antistes, hanc praenotatam munificentiam consensit et subscripsit. ✠ Ego Hemele, dei gratia praesul, aecclesiastice consensit, et signum salutiferæ crucis praenotaui. ✠ Signum manus Heardberhti praefecti. ✠ Signum manus Ald-

¹ From this point all is wanting in second MS.

berhti praefecti. ✠ Signum manus Tiluini abbatis.
 ✠ Signum manus Cusan abbatis. ✠ Signum manus
 Headdan presbyteri. ✠ Signum Ealdbaldi praefecti.
 ✠ Signum Eatan praefecti. ✠ Signum Cecces.
 ✠ Signum Dunnes. ✠ Signum Brogan. ✠ Sig-
 num Pendheres. ✠ Signum Uuales praefecti. ✠ Sig-
 num Beornhardi praefecti.

 CIII.

CYNEUULF OF WESSEX, 758.

✠ IN Christi nomine ! Ego Cyneulf rex, cum con-
 sensu principum meorum supra nominatim designato-
 rum, aliquam terrae portionem quasi . xxx. manentium
 habentem, familiae Christi in Maldubiensi monasterio
 constitutae, pro remedio animae meae, perpetualiter
 possidendam donavi. Haec est ubi se duo latices iun-
 guntur Meardaeno et Reodburna, et in circuitu eorum,
 quemadmodum ipsi incolae bene nosce dinoscuntur
 terminos et limites locorum illorum, nec non et uillam
 cui subiacent, pascua, prata, arida, irrigua, simul et
 siluestria loca. Et haec acta sunt anno ab incarna-
 tione Christi DCC.LVIII. Indictione XI.

✠ Signum manus Cyneulfi regis. ✠ Hoc sig-
 num ego Cyneheardus episcopus, iussus a rege supra-
 nominato, inscripsi et subscripsi. ✠ Signum manus
 Hereuardi episcopi. ✠ Signum manus Eoppan.
 ✠ Signum manus Herecan abbatis. ✠ Signum manus
 Intan. ✠ Signum manus Alfrithes. ✠ Signum ma-
 nus Beornes abbatis.

CIV.

CYNEUUULF, 759.

[*Reciting and confirming a charter of Coiraed.*]

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi saluatoris! Ea quae secundum ecclesiasticam disciplinam ac synodalia decreta salubriter definiuntur, quamuis solus sermo sufficeret, tamen pro euitanda futura temporis ambiguitate fidelissimis scripturis et documentis sunt commendanda. Quapropter ego Coinredus, pro remedio animae meae et relaxacione piaculorum meorum, aliquam terrae particulam donare decreuerim uenerabili uiro Bectune abbati, id est xxx. manentes, de aquilone riuus nomine Funtamel, ex meridie habet terram beatae memoriae Leotheri episcopi: nam earumdem supradictarum cespites pro ampliori firmitate euangelium superposui, ita ut ab hac die tenendi, habendi, possidendi, in omnibus liberam et firmam habeat potestatem. Si quis uero episcoporum seu regum contra hanc definitionis cartulam propria temeritate, uel potius sacrilega debaccatione uenire temptauerit, inprimis iram dei incurrat, a liminibus sanctae ecclesiae et separatus, et hoc quod repetit, uindicare non ualeat. Ego Coinredus, qui hanc cartulam donationis meae per omnia in manu propria signaui, et ad roborandum fidelibus testibus tradidi ✠. Ego Leotherius, quamuis indignus, episcopus hanc cartulam donationis subscripsi ✠. Ego Cunibertus abbas subscripsi ✠. Ego Hadde abbas subscripsi ✠. Ego Uuimbertus presbyter qui hanc cartulam rogante supra effato abbate scripsi et subscripsi et caeteri. ✠.

✠ Hoc signum ego Cyniheardus indignus episcopus impressi ad confirmandam roborandamque hanc cartulam, quam huiusmodi conscriptam esse fateor. Successor abbatis praenominati Bectuni Catunali nomine dedit terram supra designatam . xxx . manen-

tium Uuintran abbati pro pecunia sua, et scripsit libellum alium donationis huius atque possessionis suprascriptae, subtraxit tamen et donationis primae litteras et subscriptiones regum, episcoporum, abbatum atque principum, quia inter caetera terrarum suarum testimonia haec eadem terrae particula conscripta non facile potuit eripi neque adhuc potest: et propterea, decedentibus primis testibus longa deceptatio inter familias duorum monasteriorum orta est et perseuerat usque nunc: habe[b]ant autem hanc terram semper ex quo a praefato abbate primo data est Uuintran successores eius; et alterius familiae et successores primum libellum, qui manibus praedictorum testium roboratur. Idcirco ego nunc atque rex noster caeteri[que] quorum testificatio et subscriptio infra notatur, reconciliauimus eos in pace, partim data pecunia, partim iuramento adhibito in testimonium; ut deinceps successores Uuintran abbatis, id est Eguuald et familia eius quae est in monasterio quod dicitur Tissebiri, cum licentia alterius familiae cui praest Tidbald abbas, habeant possideantque perpetualiter terram de qua diu altercatio erat: et praesens libellum ego discripsi atque excerpti ab illo primitus dato Bectuno abbati, concedente scilicet Tidbaldo abbate et familia eius, et dedi Eguualdo abbati, testibus infra notatis consentientibus atque confirmantibus hanc scripturam, reprobrantibus autem alia scriptura quae sunt edita de hac terra. Et haec acta sunt ab incarnatione domini nostri Iesu Christi . DCCLVIII. Indictione XII.

✠ Cyneuulf regis ✠. Hereuuald episcopi ✠. Scilling presbiter ✠. Cerdic presbiter et caeteri . ✠.

CV.

EÁNBERHT, Feb. 759.

✠ IN nomine domini nostri Iesu Christi saluatoris! Nihil intulimus in hunc mundum, uerum nec auferre quid possumus; idcirco terrenis ac caducis aeterna et coelestis patriae praemia mercanda sunt. Qua propter cum licentia et permissione piissimi regis Offani Merciorum, nos tres germani, uno patre editi, Eanberht atque Uhtred necnon et Aldred, praetio redemptionis animae nostrae, non ignorantes in futuro prodesse si quid Christi membris libenter impendimus, donabimus tibi, Headda abbas, terram iuris nostri, decem cassatorum, aet Onnanforda. Confinia tamen eiusdem terrae ab australi plaga Uuisleag, ab occidente Rindburna, a septemtrionale Meosgeled, ab oriente uero Onnanduun, cum campis, siluis, pratis, pascuis, cum omnibus ad se pertinentibus; ut, quicquid exinde agere uolueris, liberum habeas arbitrium donandi: in tua sit potestate; numquam nos haeredesque nostros ullo tempore contra hanc donationem esse uenturos. Quod si quis praesumpserit in magno uel in modico inrumpere, sit separatus ab omni societate christianorum et in examine districti iustique iudicis praesumptionis suae poenam incurrat. Ad cuius cumulum nihilominus firmitatis, testes competenti numero ut subscriberent rogauimus, et ipsi signum sanctae crucis inpresserunt. Peracta est autem haec donatio in mense Februarii indictione XII. anno uero ab incarnatione Christi DCC.LVIII. Et isti testes consenserunt.

✠ Ego Offa rex Merciorum, huic donationi consensi et subscripsi. ✠ Ego Eanberht regulus consensi. ✠ Ego Uhtred regulus consensi.

CVI.

* EÁDBERHT OF KENT, 761.

✠ REGNANTE in perpetuum domino nostro Ihesu Christo! Unicuique mortalium uitae suae terminus omnipotentis dei dispensatione incertus esse dinoscitur; uenit enim dominus ad uisitandum seruum suum in die qua non sperat, et hora qua non putat. Qua de re ego Eadbertus rex Cantiae, anno xxxvi° regni nostri, una cum consensu et consilio archiepiscopi Breguini et principum meorum, pro aeterna redemptione animae meae, aliquid ex his quae mihi idem ipse dominus et saluator noster, cunctorum bonorum largitor, tribuerit, statuens donare decreueram; id est, duarum nauium transuentionis censum, qui etiam iuris nostri erat in loco cuius uocabulum est ad Serrae, iuxta petitionem uenerabilis abbatissae Sigeburgae, eiusque sacrae conuersionis familiae, in monasterio Sancti Petri quod situm est in Insula Tenaet; sicut a regibus Merciorum Aethilbaldo uidelicet clementissimo et rege Offan longe ante concessum est tributum in loco cuius uocabulum est Lundenuic; alterius uero quod semper aedificatum est in monasterio eiusdem religiosae dei famulae omne tributum atque uectigal concedimus, quod etiam a thelonariis nostris iuste impetitur publicis in locis, qui appellantur Forduic et Seorre. Hinc igitur praecipio et precor, in nomine omnipotentis dei, patriciis, ducibus, comitibus, theloneariis, actionariis, publicis dignitatibus, ut haec nostra concessio in dei donatione aeternaliter sit confirmata; ita ut nec mihi nec alicui successorum meorum regum siue principum, seu cuiuslibet conditionis dignitatibus, nefario temeritatis ausu, de supradicta donatione nostra aliquid fraudare uel minuere liceat. Si autem contigerit, ut nauis ista rupta et confracta sit, uel nimia uetustate consumpta, siue etiam, quod absit, naufragio perdita, ut alia in loco

illius ad utilitatem ibidem deo seruientium famulorum Christi et famularum construatur; ad hanc uidelicet conditionem, ut quicquid in suis mercimoniis in diuersis speciebus acquirere possint, nobis fideliter inoffense offerre debeant, simul cum ipsa nauis, ad locum qui appellatur Forduic. Et quicumque de hac donatione nostra, quod etiam specialiter omnipotenti deo firmiter concessum est, aliquid nefario calliditatis ausu abstrahere uel minuere temptauerit, sciat se a consortio sanctorum omnium separatum, et cum diabolo et angelis eius in perpetuum esse dampnandum; quoniam sanctum locum istum dehonore conatus est, in quo primi apostolorum principis Petri intercessio orationibus assiduis et elemosinis floret pro omni populo christiano. Iccirco uiuens benedictione dei carebit, et moriens maledictioni debitae subiacebit, nisi digna satisfactione emendauerit, quod nuper studuit deprauare. Quicumque uero haec augendo custodierit, sit benedictus inperpetuum, et beatissimam uocem audire mereatur cum sanctis, Uenite benedicti patris mei.

✠ Ego Eadbertus rex hanc donationem a me factam propria manu signo sanctae crucis roborauit. ✠ Ego Bregouinus archiepiscopus ad petitionem Eadberti regis signum sanctae crucis expressi. ✠ Signum manus Iamberti abbatis. ✠ Signum manus Daene abbatis. ✠ Signum Brunii abbatis. ✠ Signum manus Baltheardi comitis. ✠ Signum Eathelhun principis. ✠ Signum manus Redfridi. ✠ Signum manus Budda. ✠ Signum manus Eathelberti. ✠ Signum manus Eadda. ✠ Signum manus Egesasi. ✠ Signum manus Aldred.

CVII.

* EÁDBERHT, July 25, 761.

✠ IN nomine regnantis inperpetuum domini nostri Ihesu Christi, ac cuncta mundi iura iusto moderamine regentis! Quamuis parua et exigua sunt quae pro admissis peccatis offerimus, tamen pius dominus et redemptor noster non quantitatem muneris sed deuotionem offerentium semper inspicit. Qua de re ego Eadbertus, dei dispensatione ab uniuersa prouincia Cantuariorum constitutus rex et princeps, cognoscens initium uitae et mortis, quia omni humano generi indifferens est uitae cursus et mortis, prouidens ubi corpusculum meum condi deberet, nihil melius arbitratus sum, nisi ibi sepulturae traderetur ubi iam pristino tempore parentes meos sepultos esse omnibus constat, hoc est in monasterio beati apostolorum principis Petri cui praeesse dinoscitur honorabilis abbas Iambertus: et quia infructuosus esse non debeo supradictae aecclesiae, pro aeterna redemptione animarum nostrarum, meae uidelicet atque clementissimi regis Aethelberti, et corporum sepultura, necnon et pro missarum solempniis exhibendis, ad augmentum uitae inibi famulantium Christo, terram aratrorum sex in australi parte uici antiqui qui appellatur Mundlingeham, sicut a regibus Cantiae tempore pristino, et a nobis usque hactenus, concessa et possessa est. Interdicens etiam mihi hanc terram meisque successoribus a praesenti die et tempore, una cum consensu reuerentissimi archiepiscopi Bregouini aliorumque seruorum dei, et principum meorum, beatissimo clauigero regni coelestis eiusque sacrae conuersationis familiae in perpetuo possidendum optuli, cum campis, siluis, pratis, pascuis, et cum omni tributo quod regibus daretur; ut liberam habeant potestatem possidendi, uel uendendi, uel etiam tradendi cuicumque uoluerint: terminos uero huius terrae

ideo non scribimus quia undique ab incolis sine dubitationis scrupulo certi sunt: et unius carri introitum in silua quae appellatur Saenling. Quicumque uero sequentium regum uel episcoporum, aut aliquis saeculari potestate fretus, haec nostrae donationis scripta in aliqua parte minuere, quod absit, uel irrita facere nisus fuerit, in primis iram dei incurrat, et a coetu omnium sanctorum segregetur, et sciat se praesumptionis suae ante tribunal Christi in die iudicii rationem esse redditurum. Scripta autem est haec cartula donationis anno xxxvi° regni nostri, die viii° Kalendarum Augusti in ciuitate Dorouerni. Testes uero ad confirmationem infra nominatos adhibui.

✠ Ego Eadbertus rex hanc donationem meam uolens confirmare, propria manu signum sanctae crucis expressi. ✠ Ego Bregouinus archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Iambertus abbas subscripsi. ✠ Signum manus Bruni abbatis. ✠ Signum manus Escuuald presbiteri. ✠ Signum manus Esne comitis. ✠ Signum manus Baldhardi. ✠ Signum manus Hearedi. ✠ Signum Eadberti.

CVIII.

AETHILBERHT OF KENT, 762.

✠ IN nomine domini nostri Iesu Christi! Possessio quaedam est terrae in regione que uocatur Cert, monasterii scilicet beatorum Petri et Pauli apostolorum, quod situm est [ad] orientem ciuitatis Dorouernis. In hac autem terra habetur molina, cuius quippe semis utilitas, id est dimidia pars molendinae, a possessoribus praefati monasterii ac terrae huius ad uillam regalem quae uocatur Uuyth tradita est; pro hac uidelicet conditione atque commutatione, ut homo ille qui hanc terram, in qua molina est, tributario iure tenet, unius gregis por-

corum pascuam atque pastinationem in saltu Andoredo iugiter haberet. Hanc autem commutationem ego Aethelbertus rex Cantiae, ut rata in perpetuum existat, signo dominicae crucis roborare curavi, et testes religiosos ut id ipsum facerent adhibui. Actum in ciuitate Dorouernis, anno ab incarnatione domini DCCLXII.

✠ Ego Aethelbertus rex, ut praefata commutatio atque donatio firma perpetuo existat, in nomine dei omnipotentis quibusque dignitatis ac conditionis hominibus praecipio et per crucem dominicae passionis adiuro, cuius signum ad cumulum firmitatis in hac paginula descripsi. ✠ Ego Bregouuinus archiepiscopus, testis consentiens, canonicè subscripsi. ✠ Ego Aldbertus praefectus subscripsi.

CIX.

DŪNUUEALD, 762.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Ego Dunuuald minister, dum adiuueret, inclitae memoriae regis Aethelberti, nunc uero pecuniam illius pro animae eius salute ad limina apostolorum Romae cum aliis perferre desiderans, uillam unam post obitum meum, ni forsitan hoc prius me uiuente placeat peragendum, quae iam ad Quenegatum urbis Dorouernis in foro posita est, quam nunc Hringuine tenet; quam idem mihi praefatus rex cum aliis terrulis iure proprio cum tributo illius possidendam, et cuicumque uoluerim tradendam, condonauit; hanc uidelicet ad aecclesiam prope positam beati Petri et Pauli, ubi scilicet corpus eiusdem domini mei regis Aethelberti requiescit, pro animae illius et salute mea, aeterna donatione cum tributo illius possidenda attribuo; et ut nulla esset imposterum de hac contentio, hoc ipsum in libello primae donationis meae faciendum descripsi. Et ideo nunc cum consensu uenerabilis archiepiscopi nostri

Bregouini hunc libellum huiusce donationis meae describi feci et manu propria roboravi, et illum atque alios religiosos testes ut idipsum faciant adhibeo. Actum anno incarnationis Christi DCC.LXII°.

✠ Ego Bregouinus gratia dei archiepiscopus signum sanctae crucis subscripsi. ✠ Ego Dunuuald praefatam donationem meam signo sanctae crucis roboravi. ✠ Ego Baltheardus dux subscripsi. ✠ Ego Cyneheardus presbiter consensi et subscripsi. ✠ Ego Lambertus abbas testis subscripsi.

CX.

* SIGIRAED OF KENT, 762.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Omnem hominem qui secundum deum uiuit et remunerari a deo sperat et optat, oportet ut piis precibus assensum hilariter ex animo praebeat. Quoniam certum est, tanto facilius ea quae quisque a deo poposcerit consequi posse, quanto et ipse libentius hominibus recte postulata concesserit. Quocirca ego Sigiraed, rex Cantiae, tibi uenerabili Earduulfo episcopo, ut diligenter postulasti, aliquam particulam terrae iuris mei, id est quasi unius et semis iugeri in ciuitate Hrofi, ad augmentum monasterii tui, aeternaliter possidendam concedo ac describo, cum omnibus scilicet ad eam pertinentibus rebus. Haec autem terrula ab aquilonali portae monasterii tui iacet, et pertingit usque ad septentrionalem murum praefatae ciuitatis, intra terras uidelicet quas antea ab oriente et occidente possedisti, et ideo haec tibi satis accommoda quia in medio iacebat. Siquis autem contra hanc donationem meam aliquando uenire inuido maliuoloque animo temptauerit, sit in praesenti separatus a communione sanctae aecclisiae Christi, et in futuro a societate sanctorum omnium segregatus. Manentem hanc kar-

tulam in sua semper firmitate signo dominicae crucis roborauit, et idoneos testes ut et idipsum facerent, adhibuit. Actum indict. xv. anno dominicae incarnationis DCCLXII.

✠ Ego Sigiraed rex Cantiae hanc donationem meam signo sanctae crucis roborauit. ✠ Ego Eadbeht rex Cantiae consentiens propria manu confirmaui. ✠ Ego Bregouuine archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Aldhuun abbas subscripsi. ✠ Signum manus Suuithuun. ✠ Signum manus Aethilhuun. ✠ Signum manus Esni. ✠ Signum manus Egbaldi. ✠ Signum manus Uuighaad. ✠ Signum manus Bunan. ✠ Signum manus Heabeorhti. ✠ Signum manus Tiidheah.

CXI.

* OFFA OF MERCIA, 764.

✠ REGNANTE in perpetuum domino nostro Ihesu Christo ac cuncta mundi iura iusto moderamine regenti! Ego Offa rex Merciorum, regali prosapia Merciorum oriundus, atque omnipotentis dei dispensatione eiusdem constitutus in regem, considerans et recolens quod uas electionis ueracissimis innotuit uerbis, quod istis temporibus instarent tempora periculosa: iccirco unusquisque de semet ipso plenius poterit agnoscere, quod quanto quis in hoc terreno habitaculo longiorem protraxerit uitam, tanto ueraciora esse omnia quae olim antiqui uates implenda esse praedixerunt. Iccirco necessarium duxi ut pro intercessionibus plurimorum, pro uenia meorum delictorum, et requie perpetua adipiscenda animae meae, aliquid ex his quae mihi largitor bonorum omnium Christus dominus donare dignatus est, id est, terram aratorum uiginti in loco cuius uocabulum est Aeslingaham, quae etiam iacet ad occidentalem partem fluminis Meduuuacian, contigua ipso

fluio, cum uniuersis terminis suis ad eam rite competentibus, cum campis, siluis, pratis, pascuis, paludibus et aquis, sicut olim habuerunt comites et principes regum Cantiae, et cum omni tributo quod regibus iure competit, tibi uenerabili Earduulfo, sanctae Hrofensis aecclesiae episcopo, libenter in perpetuum per dono. Et hoc cum consensu et licentia archiepiscopi nostri Bregouini atque Heaberhti regis Cantiae, et principum nostrorum, ut possidendi uel uendendi, uel etiam tradendi cuicumque uoluerit liberam per omnia habeat potestatem. Et quia pro ipsius terrae recompensatione aliquam partem pecuniae nobis fideliter, libenter optulit, ad promerendam non solum specialiter mihi a domino pietatem, sed indulgentiam delictorum totius gentis nostrae, humiliter dominicam exorantes clementiam, ut liberet nos a malignis spiritibus et importunis et malis hominibus. Terminos uero huius terrae ideo latius non scribimus quia undique ab incolis absque ullo dubitationis scrupulo certi sunt. Quicumque uero sequentium regum aut principum, aut aliquis saeculari fretus potestate, haec nostrae definitionis scripta irrita facere, quod absit, nisus fuerit, sciat se in praesenti uita domini benedictione esse priuatum, et in nouissima maledictione subiacere, ut a consortio sit separatus sanctorum, et cum impiis et peccatoribus flammis ultricibus esse dampnandum, excepto si digna satisfactione emendare curauerint quod iniqua temeritate deprauarunt. Manente hac cartula in sua nihilominus firmitate, quam propria manu sacro signaculo roborare curauit et testes ut subscriberent rogauit, quorum infra nomina asscripta tenentur. Scripta est autem haec cartula in ciuitate Dorouerni, anno dominicae incarnationis DCCLXIII. ind. II.

✠ Ego Offa, rex Merciorum, supra scriptam donationem atque emptionem signo sanctae crucis roborauit.
 ✠ Ego Bregouinus archiepiscopus, iuxta petitionem

clementissimi regis ante praedicti, consensi et scripsi.

✠ Ego Heaberhtus rex consensi et subscripsi.

Cohaerent uero huic terrae in commune saltu denberi III. Holanspic et Lindhrycg et Paedanbrig. ✠ Ego Botuuini humilis abbas consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Esne. ✠ Signum manus Uhtredi. ✠ Signum manus Broerda. ✠ Signum manus Eadbaldi. ✠ Signum manus Berhtualdi. ✠ Signum manus Bobba. ✠ Signum manus Cec. ✠ Signum manus Huuithyse. ✠ Signum manus Esne fratris eius. ✠ Signum manus Badoheardi. ✠ Signum manus Egbaldi. ✠ Signum manus Suithhuni. ✠ Signum manus Eangesli.

CXII.

* OFFA, 759—764.

✠ IN nomine regnantis in perpetuum! Ego Offa rex Merciorum, illam donationem quam rex gloriosus Aethilbaldus deo omnipotenti, gratiarum persoluens actiones, Mildrithae abbatissae de nauis onustae transuectionis censu, qui a theloneariis exigebatur, conferre uoluit, pro remedio animae meae et pro munificentia orationum sanctarum, tibi Sigeburgae eiusdem monasterii abbatissae condonans attribuo. Ad hanc conditionem signum saluatoris nostri propria manu firmaui, et testes ut subscriberent rogaui.

✠ Ego Bregouuinus archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Signum Tottan episcopi. ✠ Signum Milredi episcopi. ✠ Signum Ecguulfi episcopi. ✠ Signum Eardulfi episcopi.

CXIII.

ECGBERHT OF KENT, 765.

✠ IN nomine summi saluatoris et domini nostri qui ubique disponit omnia! Ego Ecgberhtus, rex Cantiae,

tibi Eardulfo meo fidelissimo ministro atque episcopo, tuae petitioni assensum praebui, cum consensu scilicet uenerandi archiepiscopi Genberhti, qui mihi in omnibus carus est, necnon et principum meorum, trado terram intra castelli moenia supranominati, id est Hrofescestri, unum uiculum cum duobus iugeribus, adiacentem plateae quae terminus a meridie huius terrae, quam tibi modo in praesenti possidendam habendamque, et cuicumque uolueris te uiuente seu moriente, dare aeternaliter perdono. Si quis autem hanc donationem meam inuido maliuoloque infringere temptauerit animo, sit separatus in hoc saeculo a participatione corporis et sanguinis domini nostri Ihesu Christi, et in futuro a coetu omnium sanctorum segregatus, nisi antea suam praesumptionem digna satisfactione correxerit, manentem hanc kartulam in sua semper stabilitate. Supra-scriptam donationem meam signo sanctae crucis Christi confirmare curabo, et alios religiosos uiros ut et ipsum agerent adhibui, quorum nomina cum signaculis dominicae crucis intra tenentur. Actum anno dominicae incarnationis DCCLXV.

✠ Ego Egberhtus, rex Cantiae, hanc donationem meam signo sanctae crucis roborare curabo. ✠ Ego Gengberhtus gratia dei archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Badenoth episcopus consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Uban. ✠ Signum manus Udan. ✠ Signum manus Aldhun. ✠ Signum manus Uuilheri. ✠ Signum manus Uualhardi. ✠ Signum manus Tymbel. ✠ Signum manus Coenberhti. ✠ Signum manus Balhardi. ✠ Signum manus Aethelnodi.

Confirmatio Heaberhti regis Cantiae.

✠ Ego Heaberhtus rex Cantiae testis consensi et subscripsi. ✠ Ego Aldberhtus abbas subscripsi. ✠ Signum manus Esni. ✠ Signum manus Badohardi. ✠ Signum manus Tidheah. ✠ Signum manus Baldhordi. ✠ Signum manus Eadberhti. ✠ Sig-

num manus Hetraedi. ✠ Signum manus Beornulfi.
✠ Signum manus Heara.

Confirmatio Offae regis Merciorum.

✠ Ego Offa rex Merciorum, ad petitionem Eard-uulfi episcopi, hanc donationem in monasterio quod appellatus est Medy[s]haemstede, praesidente abbate Botuino meo, manu atque impressione sanctae crucis Christi corroboravi, et licentiam dedi habendi seu tradendi cuicumque uoluisset. ✠ Ego Botuine abbas consensi et subscripsi.

CXIV.

SIGIRAED OF KENT, 759—765.

✠ IN nomine domini dei saluatoris nostri Ihesu Christi! Quamuis parua et exigua sint, quae pro amissis offerimus, tamen pius omnipotens deus non quantitatem muneris, sed deuotionem offerentium semper inquit. Qua de re Ego Sigeredus, rex dimidiae partis prouinciae Cantuariorum, tam pro animae meae remedio, quam pro amore omnipotentis dei, terram aratorum xx. quae appellatur Aeslingaham, tibi reuerentissimo episcopo Earduulfo sanctae Hrofensis ecclesiae, cum uniuersis ad se pertinentibus campis, siluis, pratis, pascuis, paludibus et aquis, et cum omni tributo quod regibus inde dabatur, in potestatem, cum consilio et consensu principum meorum, libenter in perpetuum perdono; ut possidendi uel habendi siue uendendi, uel etiam tradendi cuicumque uoluerit, liberam per omnia habeat potestatem. Sane quia cauendum est, ne hodiernam donationem nostram futuri temporis abnegare ualeat, et in ambiguum deuocare praesumptio, placuit mihi hanc paginam condere, et una cum cespite terrae praedictae tradere tibi; per quam non solum omnibus meis successoribus regum siue principum, sed etiam mihi

ipsi penitus interdico, ne aliter quam nunc a me constitutum est, ullo tempore de eadem terra quippiam agere audeant. Quod si qui forte obseruare neglexerint, et absque digna satisfactione praesentis uitae impleuerint infelices dies, audiant uocem aeterni iudicis sub fine mundi dicentis ad impios: Discedite a me, maledicti, in ignem aeternum, qui praeparatus est diabolo et angelis eius. Qui uero curauerint custodire nihilque inrogarint aduersi, audiant uocem clementissimi arbitri, inquietis ad pios: Uenite, benedicti patris mei, percipite regnum quod uobis paratum est ab origine mundi. Adiectis IIII. daenberis in commune saltu, hoc est Uuealdseuuestra, Billincgden, Cealbyras, Meosden, Rindigsel.

✠ Ego Sigeredus rex hanc donationem a me factam, signum sanctae crucis propria manu scribendo, firmaui coram Bregouuino Archiepiscopo. ✠ Ego Bregouuinus Archiepiscopus, ad petitionem donatoris ante praedicti, consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Hereberhti Abbatis. ✠ Signum manus Baere Abbatis. ✠ Signum manus Bruno Abbatis. ✠ Signum manus Aescuualdi presbyteri. ✠ Signum manus Ecgbaldis comitis atque praefecti. ✠ Signum manus Ealdhuuni. ✠ Signum manus Esne. ✠ Signum manus Badohardi. ✠ Signum manus Aethelnothi.

✠ Ego Eanmundus rex hanc piam donationem suprascriptam propria manu roborandam hoc signaculo sanctae crucis expressi, in loco cuius uocabulum est Godgeocesham; praesente uenerabili archiepiscopo Bregouuino et consentiente, consilio quippe atque consensu omnium optimatum et principum gentis Cantuariorum.

✠ Ego Iaeberhtus abbas consentiens testis affui et subscripsi. ✠ Ego Huuuetred abbas consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Egesnothi. ✠ Signum manus Balthhardi. ✠ Signum manus Aldhuni. ✠ Signum manus Uda. ✠ Signum manus Puda.

CXV.

* CYNEUULF OF WESSEX, 766.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Cum constet omnibus catholicis et recte credentibus in domino quod tempora huius temporalis uitae longe lateque per orbem incertis ac diuersis causis quotidie transeunt, necnon homines subitanea aegritudine praeuerti, statim uitam finiendo deserunt, simulque omnia fugitiua amittunt beneficia domini sine aliqua tarditate pauperibus hic tribuendo erogemus, ut illuc fructum mercedis in aeterna patria sine fine cum domino feliciter accipiamus. Quapropter ego Cyneulphus Occidentalium Saxonum rex, aliquam terrae partem, pro amore dei et pro expiatione delictorum meorum, necnon, quod uerbo dolendum est, pro aliqua uexatione inimicorum nostrorum Cornubiorum gentis, cum consensu episcoporum atque satraparum meorum, dei apostolo atque ministro, sancto Andreae, humiliter ascribendo donabo; hoc est XI. manentium prope fluium qui dicitur Ueluue, ad augmentum monasterii quod situm est iuxta fontem magnum quem uocitant Uuielea, ut eo diligentius in ecclesia sancti Andreae apostoli deo soli deseruiant, hiis territoriis circumscriptam, etc. Si quis haec infringere uel imminuere ausus sit, sciat se coram Christo et sanctis angelis eius in ultimo examine rationem redditurum. Scripta est haec syngrapha anno dominicae incarnationis DCCLXVI. indict. XII.

✠ Ego Cyneulphus Geuuisorum rex, hanc meam donationem cum signaculo sanctae crucis corroborauit.

✠ Ego Hereuualdus episcopus huius munificentiae cartulam propria manu signauit. ✠ Ego Cynehardus episcopus huic largitati consensi et subscripsi.

CXVI.

OFFA OF MERCIA, 767.

IN nomine Trinus diuinus

Regnante in perpetuum dño nostro. Ego offa . diuina gubernante gratia rex mercior. Stidberhtae uenerabili uiro atq. abbatis cura praedito terram . xxx . manentium in middil . saexum . bituih . gumeninga hergae end liddinge et est VI . manentium ex habitatis ab oriente torrentis lidding . libentissime concedens donabo. et iste praefatus stidberht mihi terram totidem manentium id est . xxx . in ciltinne . in loco ubi dr wichama in uicem commutationis p'donauit. Si quis k q absit hanc nram commutationem infringere [praesumat sciat] se coram xpo et angelis eius rationem redditurum.

Dominicae k incarnationis . añ . dcc.lvii . Indiçt. v. haec donationis datio et muneris mutatio peracta est . his testibus consentientib . [et cons]cribentibus quorum nomina infra karaxata [uidentur].

- ✠ Ego . offa rex merciorum subscrib
- ✠ Ego . gengberht gratia dei archiep̃is
- ✠ Ego . eadberht ep̃s
- ✠ Ego . cuutfert ep̃s

Endorsed by Pilheard, 799—802.

Has igitur cartulas donationũ uel commutationũ p̃nominatorũ reguũ aethelbaldi uidelicet atque offani cum ad me usq; peruenerunt. Ego pilheardus misellus comis regis mercionũ coenuulfi iustissime adquirens accipi easq; in synodali conciliabulo iuxta locum qui dicitur caelichyth . coram rege iã nominato merciorũ et psulib: ecclesiarũ d̃i necnon et ducibus seu principib: produxi et per pecuniã piissimo iam tũ domino meo rege merç libertatem terrarũ illarũ consecutus sũ . id est . cc . solidis . et ut postea in dieb: meis uel successorũ meorũ omni anno . xxx . ut ab omniũ fiscalii

redituū operū onerūque seu etiā popularium conciliorū uindictis nisi tantum . praetiū ꝑ ꝑtio liberæ sint in perpetuū. Trium tamen causarum puplicaꝝ ratio redatur . hoc + instructio pontuū et arcis . uerū etiam in expeditionis necessitatem uires . v . tantum mittantur Huius rei gestę hi fideles testes aderant quos hæc cartula ꝓphendit.

[✠] At nē ego Coenuulfus dō dispensante rex merē propriae donationis meę libertatem signo sc̄æ crucis libentissime Subscribo ✠.

✠ ego æthelhardu dō largiente arc̄ ep̄is siḡ uenerandæ crucis sup̄sc.

✠ ego unuona ep̄is ƿseñ	✠ ego uuigberht ep̄is ƿsen̄
✠ ego aldulf ep̄is ƿseñ	✠ ego alhheard ep̄is
✠ ego utol ep̄is ƿseñ	✠ ego tiðferð ep̄is
✠ ego eadulf ep̄is ƿseñ	✠ ego uuithun aþ
✠ ego deneberht ep̄is ƿseñ	✠ ego beonna aþ
✠ ego hæoberht ep̄is ƿseñ	✠ ego folcred aþ
✠ ego cyneberht ep̄is ƿseñ	

✠ ego coenuulf dī dono rex merē ƿsentiendo subscribo

✠ ego heaðoberht
 ✠ ego æðelmund
 ✠ ego esne
 ✠ ego heardberht
 ✠ ego ceolmund
 ✠ ego wigga
 ✠ ego croda
 ✠ ego cuðred
 ✠ ego osulf
 ✠ ego beornnoð
 ✠ ego cynhelm

CXVII.

UHTRED OF THE HWICCAS, 767.

✠ IN nomine dñi nī. ih̄u xp̄i. Certissime itaq: absq: dubitatione constat omnia quae uidentur temporalia esse et quae non uidentur aeterna esse. idcirco ego uhtredus do donante regulus huicciorum cogitauit ut ex accepta portione terrigenis regni a largitore omnium bonorum aliquid quamuis minus dignum pro remedio animae meae in usus ecclesisticae libertatis erogarem . unde fideli meo ministro aedelmundo uidelicet filio ingeldi qui fuit dux et praefectus aedilbaldi regis cum consensu ꝛ licentia offani regis merciorum simulq: episcoporum et principum eius terram quinq: tributariorum id est uicum qui nominatur eastun iuxta fluium in qui dicitur saluuarpe iure ecclesiastico possidendam libentissime pro dño omnipotenti donabo . quam is semper possideat et post se cui uoluerit heredum relinquat. insuper digno praetio ab eo suscepto pro remedio animae nostrae et pro amore caelestis patriae Sciat unusquisq: hanc terram liberam esse ab omni tributo paruo uel maiore publicalium rerum et a cunctis operibus uel regis uel principis praeter instructionibus pontium uel necessariis defensionibus arcium contra hostes . omnimodo quoq: in dī om̄p̄is nomine interdiciamus ut si aliquis in hac praenominatam terram aliquid foras furaue[rit] alicui soluere aliquid nisi specialiter pretium pro pretio ad terminum ad penam nihil foras augentem hoc meum praecceptum omnipotens d̄s sua augere bona in aeternum non cessat . minuentem quod non optamus sciat se ante tribunal xp̄i rationem redditurum nisi ante ea dō et hominibus satis emendauerit. Conscrip̄ta est is haec donatio anno ab incarnatione dñi. nī. ih̄u. xp̄i. DCCLXVII. ind. vi. lun. v.

✠ ego offa di dono rex merc. huic donatione cōsensi
 7 subscripsi.

✠ ego uhtredus huiċ. regulos meam libertatis do-
 nationem corroborans scripsi.

✠ ego aldred subregul huiċ. cōsensi 7 sub.

✠ ego mildredus ep̄is huiċ. cōsensi 7 sub.

✠ ego eata cōsensi 7 sub.

✠ ego brorda cōsensi 7 sub.

✠ ego berhtwald cōsen 7 sub.

CXVIII.

UHTRED, 770.

P IN nomine dñi nři ihu xp̄i ! Certissime itaque
 et absque dubitatione constat omnia quae ui-
 dentur temporalia esse, et ea que non uidentur
 aeterna esse. Iccirco ego Uhtredus deo donante regulus
 Huiccorum, cogitavi ut ex accepta portione terreni
 regni a largitore omnium bonorum aliquid quamvis
 minus dignum pro remedio animae meae in usus eccle-
 siasticae libertatis erogarem; hinc igitur concessi fratri-
 bus deo seruientibus in monasterio Uuigornensi quod
 constructum est in honore sanctissimae uirginis et ma-
 tris domini nostri Ihesu Christi Mariae, cum consensu
 et licentia regis Offani Merciorum simulque episco-
 porum ac principum eius terram illam x tributiorum,
 scilicet uicum qui Stoke appellatur iuxta fluuium in
 orientali parte qui dicitur Saleuearpe iure ecclesias-
 tico pro salute animae meae omni tempore possidendum,
 et insuper pro remedio animae meae et pro amore coe-
 lestis patriae, sciat unusquisque hanc terram liberam
 esse ab omni tributo paruo uel maiore publicalium
 rerum et a cunctis operibus regis uel principis praeter
 instructiones pontium uel necessarias defensiones ar-
 cium contra hostes. Augentem hoc meum praeceptum
 omnipotens deus sua augere bona in aeternum non

cesset; minuentem, quod non optamus, sciat se ante tribunal Christi rationem redditurum, nisi antea deo et hominibus satis emendauerit. Conscripta est autem haec donatio anno ab incarnatione domini nostri Ihesu Christi DCCLXX. indictione VIII. decennouali XI. lunari VIII.¹

✠ Ego Offa dei dono rex Merciorum, hanc donationem subreguli mei consensi et signum sanctae crucis imposui. ✠ Ego Mildredus pia dei dispensatione humilis Huuicciorum episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uhtredus, Christi gratia concedente regulus propriae gentis, hanc meae libertatis donationem pro domino concessam corroborans, signum salutare subscripsi. ✠ Ego Aldredus subregulus Huuicciorum huic concessae donationi fratris mei consentiendo subscribo. ✠ Ego Eada consensi et subscripsi. ✠ Ego Brorda consensi et subscripsi. ✠ Ego Eadbald consensi et subscripsi. ✠ Ego Cyneðryð regina Merciorum consensi et subscripsi. ✠ Ego Ecgferð filius amborum consensi et subscripsi.

CXIX.

OFFA OF MERCIA, 772.²

✠ REGNANTE inperpetuum domino nostro Ihesu Christo! Ego Offa Merciorum rex, anno quinto regni mei, do et concedo Aethelnotho abbati apostolorum Petri et Pauli, terram duarum manentium iuris mei in loco qui appellatur Beuuesfeld cum certis terminibus, pro expiatione criminum meorum, in ius proprium libenter concedo; hoc modo, ut habeat et possideat cum campis et siluis, uel omnibus ad se pertinentibus bonis,

¹ The year and indiction do not coincide; but the lunar and decennoual are for the year 770, which must therefore be adopted.

² This charter appears to be dated ten years too early, namely, in 762. If we read "*anno decimo quinto regni mei*," the whole is consistent.

et ad pascendum porcos et pecora, et iumenta in silua regali aeternaliter per dono; et unius capreae licentiam in silua quae uocatur Saenling, ubi meae uadunt; post obitum uero tuum habeas potestatem tradere eam homini cui tibi placuerit, pro aeterna redemptione animarum nostrarum. Si quis uero regum, quod non credo, seu principum, siue quilibet a subiectis eorum, hanc nostram munificentiae largitatem infringere uel minuere praesumpserit, sciat se a participatione domini nostri Ihesu Christi corporis et sanguinis alienum esse in hoc saeculo; et in districto dei omnipotentis iudicio, coram Christo et angelis eius rationem esse redditurum; manente hac cartula in sua semper nihilominus firmitate.

✠ Ego Offa rex Merciorum hanc donationem confirmans, propria manu signum crucis Christi infixi.
 ✠ Ego Iambertus archiepiscopus et rector catholicae ecclesiae consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Cynethrihae reginae. ✠ Signum manus Ecgfrithi filii regis. ✠ Signum manus Brordan ducis. ✠ Signum manus Aethelheardi principis. ✠ Signum manus Binman. ✠ Signum manus Berhtuualdi. ✠ Signum manus Eadbaldi.

 CXX.

OFFA, 772.

✠ CUNCTA regalia sceptra recto iustoque moderate iugiter gubernante pio saluatore hominum! Ego Offa, dei praedestinatione rex Anglorum, seniorum meorum magisterio edoctus et exemplo roboratus, ut ex percepto mundani regni dominio qualemcunque partem, quamuis minus dignam, pro absolutione meorum peccaminum, et pro redemptione animae meae, in usus ecclesiasticae liberalitatis subrogarem; ideoque nunc terram octo manentium, hoc est, uicum qui nuncupatur

aet Eulangelade, qui situs est in orientali parte fluuii, qui nominatur Bladen, pro aeterna salute meae animae, quandoque in futuro dante deo [ad monasterium uocabulo aet Breodune, post obitum Riddan et uxoris eius Bucggan, ministri mei, uel filiae eius Heaburge, in ius ruris aecclesiastici, libentissime perdonans concedo.]¹ Sunt autem termini ruris illius in orientali plaga etc. Condonantium uero et consentientium signa infra, et nomina sub testimonio maiore perscripta, notabo.

✠ Ego Offa rex hanc meam munificentiam signo crucis munio. ✠ Ego Eadberhtus episcopus consensi. ✠ Ego Berthun episcopus. ✠ Ego Deora episcopus. ✠ Signum manus Berhtuualdi presbyteri. ✠ Ego Uuermund episcopus. ✠ Ego Ealdberht episcopus. ✠ Signum manus Cudd abbatis. ✠ Ego Ceoluulf episcopus. ✠ Ego Botuine episcopus. ✠ Signum manus Brordan principis.

[Consenserunt et subscripserunt uiri praesignati in loco, qui nominari solet pluraliter Godmundes leas, libellum istum; signatur anno ab incarnatione Christi DCCLXXII. Indict. XIII^{da}.]

CXXI.

OFFA, 774.

✠ IN nomine ih̄u xp̄i saluatoris mundi qui est et qui erat et qui uenturus est . per quem reges regunt et diuidunt regna terrarum. Sicut dispensator uniuersę terre mihi distribuit secundū mensurā suę pprię uolun-

¹ In place of the clause between brackets, the third MS. reads,—“ Riddan, fidei meo ministro, in ius ruris aecclesiastici libentissime perdonans concedo: hac tamen conditione interposita, ut dierum illius termino, uxorisque suae Bucgan, nec non etiam filiae eius Heaburgae, habeant terram illam iure domina-

tionis, et, post dierum eorum conclusionem, etiam rus praenominatum, cum libro descriptionis huius, ad monasterium, quod nominatur Breodun in Huiccia reddatur.” This third MS. has also impertinent variations in the forms of the subscriptions, and the final passage enclosed within brackets.

tatis ita eiusdem gratia concedente . ego offa rex anglorū dabo et concedo iaenberhto archiepo aliquam partē terrę in loco qui dicitur hehham et huius terrae estimatio . v . aratorum esse uidetur his notissimis confiniis circumcincta . a circio mædham . hinc per confinia acleage . et sic iuxta wæterlea . dehinc ad colling . sic per uiam quæ ducit ad eohinga burh in terram s̄ci andree . et sic per confinia mersctunes . hinc tendi? ad bulanham . et sic in mercfleot . et hoc predictū donū ad cumulū maioris firmitatis signo sc̄e crucis xp̄i anno dñicæ incarnationis . DCC.LXXIIII . perstrinximus . cum sacerdotibus et senioribus populi more testiū subscribendo .

✠ Signū manus offæ regis suprascripta confirmantis.
 ✠ Signū manus iaenberhti archiepi. ✠ Signū manus cynethrythe reginæ. ✠ Signū manus eadberhti epi.
 ✠ Signū manus aldberhti abb. ✠ Signū manus brordan principis. ✠ Signū manus berhtuoldi principis.
 ✠ Signum mañ eadbaldi ducis. ✠ Signū mañ brordani p̄fecti. ✠ Signū mañ folcberhti abb. ✠ Signū mañ byrthuni epi.
 ✠ Signū mañ ceolulfi epi. ✠ Signū mañ botuuini abb. ✠ Signū mañ ætheluuoldi abb.
 ✠ Signū mañ eadberhti abb. ✠ Signū mañ esni. ✠ Signū mañ eadberhti. Signū mañ boban. ✠ Signū mañ badohardi.
 ✠ Signū mañ uuigheardi. ✠ Signū mañ ciani. ✠ Signū mañ hearedi. ✠ Signū mañ suithuni.

CXXII.

OFFA, 774.

✠ IN nomine Ihesu saluatoris mundi, qui est et qui erat et qui uenturus est, per quem reges regunt et diuidunt regna terrarum ! Sicut dispensator uniuersae terrae mihi distribuit secundum mensuram suae propriae uoluntatis, ita eiusdem gratia concedente, Ego Offa rex

totius Anglorum patriae dabo et concedo Iamberto archiepiscopo ad aecclesiam Christi, aliquam partem terrae trium aratorum, quod Cantianice dicitur thresulunge, in occidentali parte regionis quae dicitur Mersuare, ubi nominatur ad Liden. Et huius terrae sunt haec territoria, etc. Et hoc praedictum donum in perpetuum largitum qui auerterit a possessione aecclesiae Christi, auertat a se Christus misericordiam suam, manente hac cartula nihilominus in sua firmitate. Ad cuius cumulum firmitatis signum sanctae crucis Christi anno dominicae incarnationis DCCLXXXIII impressimus, cum sacerdotibus et senioribus populi, more testium subscribendo.

✠ Signum manus Offae regis suprascripta confirmans. ✠ Signum manus Iamberti archiepiscopi. ✠ Signum manus Kenedrithe reginae. ✠ Signa manuum Byrthuni, Ceolulphi, Edberti episcoporum; Botuini, Aldberti, Aðeluoldi, Aldberhti, Folcberhti abbatum; Brordan Berhtuoldi principum; Edbaldi ducis; Brordan praefecti; Esny, Edberhti, Boban, Badohardi, Cyan, Haredi, Suuithuni.

CXXIII.

OFFA, Feb. 774.

✠ IN nomine sanctae Trinitatis! Ait enim apostolus, Nihil intulimus in hunc mundum, nec auferre quid possumus; et beatus Iob, Nudus egressus sum ex utero matris, et nudus reuertar in terram. Quapropter ego Offa, rex Anglorum, breuitatem uitae huius considerans, et quod cum his caducis mercanda esse aeterna polorum regna, rogatus a uenerabili episcopo Milredo, terram XL. cassatorum, in loco qui nuncupatur Readanoran, ad aecclesiam beati Petri, apostolorum principis, in Uuigerna ciuitate, in ius proprium libentissime concedens possidendum donabo. Sit autem terra illa libera ab

omni saecularis rei negotio, praeter pontis, arcisue restorationem, et contra hostes communem expeditionem. Si quis autem hanc donationem meam cum bona uoluntate in omnibus custodire conauerit, sciat se in coelestibus habere consortium cum deo et angelis eius, et si aliquis conuertere hoc uoluerit et ad malam seruitutem uel ergastulum mutare uoluerit, sciat se separatim a consortio omnium sanctorum dei in coelis, et cum diabolo et angelis eius sine fine in perpetuum dampnatum, nisi ante hic deo et hominibus cum satisfactione emendauerit. Hic sunt termini, etc. Peracta est autem haec donatio in mense Februario, indictione XII. anno uero ab incarnatione Christi DCCLVIII. Et isti testes consenserunt.

✠ Ego Offa rex hanc meam munificentiam signo crucis munio. ✠ Ego Cynebryð regina. ✠ Ego Iambertus archiepiscopus. ✠ Ego Tilherus episcopus. ✠ Ego Brordan dux. ✠ Ego Eadberhtus episcopus. ✠ Ego Ceoluulfus episcopus. ✠ Ego Eadbald dux. ✠ Ego Ealhmund dux.

 CXXIV.

MILRED, 774.

✠ DOMINO et saluatore nostro perpetualiter regnanti! Ego Milredus Christi tribuente gratia humilis Huicciorum episcopus, terram monasterii quod nominatur Uuidiandun, quod situm est in occidentali parte fluuii qui dicitur Tillnoð. XXI. manentia, quam uidelicet terram Oshere subregulus Huicciorum Dunnan famulae dei ut esset iuris ecclesiastici tradidit, consentiente Aethelredo regi Marcionum. Illa autem praefatam terram post se reliquit possidendam filiae suae, Hroðuare scilicet abbatissae, cum conscientia atque licentia Egcuuini reuerentissimi episcopi; at illa praedicta Hroðuara abbatissa mihi in ius propriae libertatis at-

que possessionis largita est. Nunc ergo cum licentia seruorum dei, qui sub meo regimine dei prouidentia constituuntur, libenter Aefelburge honorabili abbatis-
sae, filiae Aelfredi, eam trado; ita tamen ut ipsa uiuente habeat et possideat, et post obitum eius ad aecclesiam beati Petri principis apostolorum quae sita est in Uueogerna ciuitate, ubi et pontificalis cathedra Huicciorum constituitur pro aeterna redemptione animae meae iterum reddat. Haec cartula scripta est anno ab incarnatione Christi . DCC.LXX.IIIII. indictione XII. his testibus confirmantibus.

✠ Ego Milred episcopus hanc meam donationem signo crucis confirmabo, ea conditione¹ ut illa Aefelburh illud monasterium aet Uueogernacestre cum omnibus bonis quae ibi sunt post diem eius ad Uueogernensem quoque reddat aecclesiam, sicut praeceptum erat patris eius Aelfredi.

CXXV.

ALDRED OF THE HWICCAS, 757—775.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi mundi saluatoris! Nihil intulimus in hunc mundum uerum nec auferre quid possumus. Idcirco terrenis et caducis coelestis patriae praemia mercanda sunt. Qua de re ego Aldred, cum consensu et licentia Offani regis Merciorum et Uhtredi germani mei, pro redemptione animae meae et pro spe salutis aeternae, terram trium casatorum, in loco, qui dicitur Huntenatun, cum omnibus sibi adiacentibus rebus et rectis hiis omnibus, in siluis, in campo, Beornheardo comite meo, digno praetio insuper ab eo suscepto, in ius proprium libenter pro domino largitus sum. Si autem, quod absit, quis auaritia spiritu infectus, hanc donationem, quam cum conscientia et permissu Offani regis Merciorum et Uhtredi

¹ MS. contradictione.

fratris mei [feci], minuere temptauerit, ponet deus partem eius cum Iuda infideli traditore. Si autem quis beniuolo animo instinctus, augere uoluerit, augeat deus partem illius in paradiso, cum fideli latrono, qui meruit audire, Hodie mecum eris in paradiso. Signa autem et nomen consentientibus et conscribentibus hic infra adnotabo.

✠ Ego Offa, dei gratia rex Merciorum, hanc donationem consentiendo describo. ✠ Ego Milred episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uhtred consensi. ✠ Ego Eadda consensi et subscripsi. ✠ Ego Aldred hanc meam donationem confirmando subscripsi. ✠ Ego Brorda consensi. ✠ Berhtuuald. ✠ Tilhere abbas. ✠ Cusa. ✠ Hunta. ✠ Broga. ✠ Headda. ✠ Caec. ✠ Aeðelmund. ✠ Eadgar.

CXXVI.

* OFFA OF MERCIA, 757—775.

✠ OMNIBUS patet fidelibus quod hic non habemus manentem ciuitatem, iuxta gloriosi doctoris gentium Pauli uocem, quoniam per momentanea succedentium temporum curricula et carnis fragilitatem, omnia labentis uitae subsistentia festinare uidentur ad finem. Propterea ego Offa, rex Merciorum diuinæ misericordiae gratiae, pro acquirenda deificae remunerationis requie, animaeque meae remedio et salute, et meorum facinorum releuatione, terram cum finibus suis, quae pertinet ad uillam quae uocatur Uican, sitam in occidentali parte Saferne, regia utens potestate, dono libertati, et Mildrede pontifici perpetua haereditate trado in possessionem iuris aecclesiastici, ad laudem et gloriam et honorem altissimi dei, omniumque sanctorum nunc et omni tempore saeculi. Si quis ergo hanc nostrae donationis elemosinam minuere uoluerit et delere, auferatur et deleatur memoria eius de libro uitae, et cum Iuda,

Christi traditore, crematur aeterna combustione; et Annania et Saphira sentiat iram ultionis diuinae, nisi in praesenti uita emendauerit condigna satisfactione. Haec enim sunt nomina finium terrarum, etc.

The witnesses' names are wanting.

.CXXVII.

CEÓLFRITH, 757—775.

✠ IN nomine domini Ihesu! Spe enim salui facti sumus; spes autem quae uidetur non est spes, et quae non uidemus per patientiam expectamus quia aeterna sunt. Ideoque ego Ceolfrithus, abbas dono dei, iure paterno haereditario dono terram meam et haereditatem patris mei Cyneberhti, pro redemptione animarum nostrarum, ad aecclesiam beati Petri apostoli, et ad sedem episcopalem in Uuigrinnanceastre, cui nunc praest uenerabilis episcopus Milredus, cum consensu et licentia Offani regis Merciorum, et principum eius, et testium, quorum infra inseruntur nomina. Est autem terrae locus celebris, qui dicitur Heanburh .xx. manentium, et in prouincia Usmerorum, qui nominatur aet Sture .xiii. cassatos habens. Si quis autem, quod absit, ex parentela mea uel externorum, maliuola mente et maligno spiritu instigatus, huius donationis nostrae munificentiam infringere nititur et contraire, sciat se in die tremendo coram summo deo rationem redditurum.

✠ Ego Offa, rex Mercensium, donum et datum Ceolfrihti abbatis consentiendo subscribo. ✠ Ego Milred signum crucis infixi. ✠ Ego Aldred subscripsi. ✠ Ego Uhtred subregulus consensi et subscripsi. ✠ Ego Eadbald, praefectus et princeps Offae regis, consensi.

CXXVIII.

* UHTRED OF THE HWICCAS, 764—775.

✠ APPROPINQUANTEM mundi terminum, etiam per indicia comperta et signa manifesta declaratur, quemadmodum sacra euangeliorum oracula pronuntiant; humani quoque generis proles, certis et incertis conditionum euentibus de hac temporali luce multis ac miris modis rapitur. Iccirco ego Uhtredus, dei dono subregulus Huicciorum, de his tremendis causis mente reuoluens, optimum hoc fore excogitavi, ut aliquid ex immensis donationibus quae mihi indigno deus omnipotens et domini mei piissimi reges Merciorum donauerunt, pro remedio animae meae, ad aecclesiam beatae semper uirginis dei genetricis Mariae, quae sita est in Ueugna ciuitate, ubi corpora patrum meorum digne conduntur, in usus aecclesiasticae necessitudinis dedissem. Et ideo secundum licentiam et permissionem domini mei excellentissimi Offani, regis Mercionum, et ducum eius ac principum, quorum signa crucis manuum ac nomina infra perscripta litteris his assignabo, dabo terram duarum mansionum iugera continentem, quae iacet iuxta fluium qui dicitur Stur, ad uadum nomine Scepesunasce, ea conditione, ut congregatio illa aecclesiae sanctae Mariae ad propriam mensurae participationem mensae illorum habeant, et bene unanimes utantur in domo pauperes Christi qui habitant in ea. Et quae saepe contigit pro incertis haeredum successibus, quibus non est annunciatum, obliuionis ignorantia antiquorum scripta et dicta ignota existunt, propterea causam huius donationis telluris litteris caraxabo. Milredus uidelicet, uenerabilis episcopus meus, et domini mei fidus amicus, postulabat a me, ut terram illam darem ante nominatae aecclesiae praetio ab eo accepto; quod et consilio meorum consiliatorum consensi. Insuper atque placabili pecunia ab eo suscepta, pro amore coeles-

tis patriae, et pro stabilitate regni mei, hanc donationis terram concedens donabo ad aecclesiam saepe nominatam beatae Mariae matris domini. Nunc ergo, sicut promisi, testium et consentientium signa et nomina, pro maiore stabilitatis gratia in perpetuum conseruandum conscribo.

✠ Ego Offa, dei gratia concedente Merciorum rex, mei ducis postulatione rogatus, huic donationi praescriptae consensi, et uexillum sacratissimae crucis Christi pro admunitione firmissima subscribendo impressi. ✠ Ego Uhtredus subregulus meam donationem signo sanctae crucis corroboro. ✠ Ego Aldredus, frater Uhtredi atque subregulus Huicciorum, consensi et subscripsi. ✠ Ego Mildredus supplex episcopus huic donationi signum mirabile beatae crucis infixi. ✠ Ego Eadbertus episcopus consensi. ✠ Signum manus Eatan principis. ✠ Signum manus Esni ducis. ✠ Signum manus Brordan principis. ✠ Signum manus Eanberhti ducis. ✠ Signum manus Berhtuualdi principis. ✠ Signum manus Eadbaldi ducis.

CXXIX.

* OFFA OF MERCIA, 765—775.

✠ IN principio, secundum Geneseos, fecit deus coelum et terram, coelum uidelicet coeli domino constituens, terram autem dedit Adam, de qua factus est, iterumque in eam reuersus, ipsius fabricatoris testimonio patet, ad eum dicentis : Terra es, et in terram ibis ; puluis es, et in puluerem reuerteris. Diuisitque terram in filios ac nepotes eorum, per innumera saeculorum latercula. Nouissime quoque nobis, secundum apostolum, in quos fines saeculorum deueniunt, aliquam portionem regendam sua praedestinatione commendauit. Qua propter ego Offa rex Merciorum,

imitatus antecessorum meorum exempla, ut ex mortali regno, quod citius constat finiendum, regnum immortale finemque nesciens, ubi iustorum animae simul cum angelis iuncte fulgent in gloria, coram altithrono deo deorum, facilius consequi et optinere ualeam, atque, ex erogatione talenti mihi crediti, aliquid domino meo lucri proferrem; ideo partem aliquam agelli, pro remedio animae meae, fruendum uiro honorabili Milredo, Huuiciorum antistiti, in proprium dominium, regia utens potestate, libentissime largitus sum; id est, quinquies bina manentia, in loco qui proprio nuncupatur uocabulo Pirigtun, cum omnibus ad se rite pertinentibus; ut eo uiuente bene utens possideat, et post, euoluto calculo momentanei cursus dierum illius, cui-cunque uoluerit hominum rato haereditario relinquat possidendam.

✠ Hanc quoque donationem Ego Offa, rex Merciorum, confirmo. ✠ Ego Iamberht archiepiscopus. ✠ Ego Eadberht episcopus. ✠ Ego Cyneheard episcopus. ✠ Ego Ecgulf episcopus. ✠ Ego Huuithyse. ✠ Ego Brordan. ✠ Ego Brihtuuald. ✠ Ego Cinnmann. ✠ Ego Eatan. ✠ Ego Esne.

 CXXX.

* OFFA, 777.

✠ CUM ante oculos superni iudicis cuncta perspicaciter oculis suae potentiae cernentis sistamus, eiusque portemus imaginem qui nos in crucis robore, suo praetiosissimo redemit cruore, et paradisi reserauit ingressum sua mirifica ascensione, magna nobis est necessitas bonis insudare operibus, dum adhuc hic corpore uiuimus, menteque sedula coelestis regni anhelare alodem, ne cum uenerit meritorum iustus discussor, quid in nobis repperiat noxium unde dampnemur, sed magis ipsius allubescente clementia pla-

citum unum coronemur, beatarum adunati animarum cuneis. Quapropter ego Offa filius Thingfrith, deo concedente rex Merciorum, pro redemptione animae meae et praedecessorum meorum, ecclesiae beatæ Mariæ in Eouesham et monachis ibidem deo seruientibus, ex una parte fluuii quæ Bladene uocatur, Deilesford, Eunelade, Ceasteltone, Cornuelle, Salteford, Deorneford, Siptone, animo libenti tradens donauit. Sit itaque hæc prædicta donatio ab omni iugo exosæ seruitutis libera in perpetuum, cum omnibus utensilibus ad se rite pertinentibus, tribus exceptis, expeditione, pontis arcisue constructione. Qui autem hoc nostræ munificentiae donum dapsili mente augere uoluerit, adaugeat illi pius deus gaudia semper mansura. Si quis uero, quod absit, beemotico instinctu, tempore succedenti, hoc infringere mente subdola, per aliqua machinamenta permutare conatus fuerit, noscat se tali pro reatu a numero secerni beatorum, et æternis deputari herebi flammis, cum Herode Christi insectore nequissimo, eiusque complicitibus, quorum uermis mordax et ignis fumificus nunquam per sæcula cessat, nisi ante obitum congrua aboleuerit poenitentia quod audaciter egit contra nostra decreta. Facta est autem hæc cartula anno dominicæ incarnationis DCC.LXXVII. his testibus consentientibus quorum nomina infra scripta uidentur.

✠ Ego Offa rex Merciorum hanc donationem propria manu confirmaui. ✠ Ego Hymbert archiepiscopus consensi. ✠ Ego Dorulf episcopus consensi. ✠ Ego Kinesuitha regina consensi. ✠ Ego Cheulf episcopus subscripsi.

CXXXI.

OFFA AND ALDRED, 777.

✠ IN nomine dñi . nři . ihu . xp̄i. suñmo quidem mentis proposito unicuique pensandum est et cogi-

tandum . quatinus ut cum huius saeculi caducis ac labentib: reb: mansura aeternitatis proemia adipiscat. quapropter ego offa di dono rex marc de animae meae aeterno remedio cogitans certissime sciens mihi in futuro multum prodesse quicquid de donis et de reb: propriis quib: meam paruitatem pius omnium bonorum largitor ditare dignatus est xpi ecclesiis impertirem. Unde subregulo meo Aldredo uidelicet duce ppriae gentis huicciõ aliquem terrae portionem pro dño libenter donans attribuo id est uiculus qui nuncupatur aet segcesbearuue IIII. mansiones qui situs est in australi occidentaliq: parte torrentis qui uocatur esegburna. sunt hi termini agelli istius ab oriente gemmaere ford a meridie thornhyrst ab occasu stanbergas ab aquilone ruanberg ea duntaxat conditione donabo illi ut se uiuente habeat et cuicumq: uoluerit post se libera utens potestate iure ecclesiastico possidendam relinquat Testium ergo et consentientium episcoporum ac principum meorum signa et nomina pro firmitatis stabilimento hic infra notabo.

✠ hanc meae donationis munificentia ego offa xpi gratia rex uexillo crucis munio.

✠ Ego eadberhtus di gratia epi oseñ 7 sub

✠ Ego berthunus supplex epi oseñ 7 sub

✠ Ego tilherus humilis antis oseñ 7 sub

✠ ceolulfus sacerdos di oseñ 7 sub

✠ Ego aldberhtus electus ponti oseñ 7 sub

✠ botuine abbas consensi 7 sub

✠ Sig mañ cusani abb

✠ Sig mañ brordan princ

✠ Sig mañ credan abb

✠ Sig mañ eadbaldi princ

✠ Sig mañ uuillan abb

✠ Sig mañ berhtuualdi princ

✠ Sig mañ tilberhti abb

✠ Sig mañ esnes princ

✠ Sig mañ bacolan abb

✠ Sig mañ ceolberhti princ

✠ Sig mañ guðheardi abb

✠ Sig mañ eadbaldi princ

Nunc ergo ego aldredus dño dispensante huiccorum regulus terram praescriptam et manu testium subsignatam quam mihi offa rex pro remedio animae

suae iure ecclesiastico possidendam tradidit libenter pro domino omnipotenti et pro remedio animae meae ad ecclesiam beatae mariae genetricis di et dñi nri ihu xpi . quae sita est in ueogorna ciuitate largitus sum. et hoc cum subscriptione principum meorum munio.

✠ Ego alfredus regē huic. propriā meam donationē signo crucis notauī.

✠ Sig mān cyneberhti p̄f.

✠ Sig mān cudredi p̄f.

✠ Sig mān uuales p̄f.

Scriptum est hoc anno ab incaī xpi . DCCLXXVIII^o. Ind. xv. añ. deceñ. xviii. lun. xv.

CXXXII.

ECGBERHT OF KENT, 778.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi ! Pietatis beneficium, quod quisque fidelium pro Christi reuerentia seruo dei fideliter domino seruienti misericorditer contulerit, Christo hoc conferre dinoscitur. Nam ipse in fine mundi ad electos suos loquens dicturus est : Cum uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis. Idcirco ego Ecgberhtus rex Cantuariorum hanc dominicam sententiam memoriter retinens, et piis operibus deo instigante adimplere curabo : tibi Dioran, Hrofensis ecclesiae antistiti, aliquam partem terrae iuris mei libenter concedo, id est dimidiam unius aratri partem ubi nominatur Bromgeheg, simul et mariscum uocabulo Scaga, et ut per omne ab hac die et deinceps subsequens tempus, cum notissimis terminis omnibusque utilitatibus ad eam rite pertinentibus, tuo proprio iuri aeternaliter habendam, possidendam, tradendamque cuicunque hominum uolueris hilari concedo animo. Huius autem marisci terminus est aqua pene undique circumperfusa. Si quis ergo haeredum successorum-

que meorum contra hanc piam donationem meam uenire fuerit ausus, et temerare eam inuido maliuoloque temptauerit animo, sit anathema maranatha. Manente hac cartula in sua nihilominus stabilitate, quam roborare propria manu curauī, et alios idoneos religiososque testes ut id ipsum agerent adhibui, quorum nomina infra caraxata continentur. Actum anno dominicæ incarnationis DCCLXXVIII. in ciuitate Dorouerni.

✠ Ego Ecgberhtus rex Cantiae, hanc donationem meam signo crucis Christi roborauī. ✠ Ego Iaenberhtus archiepiscopus testis consentiens subscripsi. ✠ Signum manus Escuualdi presbyteri. ✠ Signum manus Uban. ✠ Signum manus Boban. ✠ Signum manus Uualhard. ✠ Signum manus Ubban. ✠ Signum manus Aldhun. ✠ Signum manus Sigired. ✠ Signum manus Esni. ✠ Signum manus Eaniardi.

CXXXIII.

CYNEWULF OF WESSEX, 778.

✠ Hoc signum suprascriptum sacrosçae crucis Xpi in nomine sçae trinitatis . Ego cynewulf rex saxonum propria manu expssi ad confirmandā donationem munificentiae meae quā dedi bican . comiti meo ac ministro. Donauī enim ei p̄ expiatione piaculoꝝ me no . terram in mod nan . Ita ut in proprio possideat pp . . . uali commutandi donandi uendendi cum omnibus quae linquendi cui heredi sio in loco qui dicitur . bedewinde . incola ipsius curtem err tuun . Terminisque istis agellus ipse . XIII . maneñ . mem [Here follow the boundaries.]

Acta haec scripta anno ab incarnatione xpi . DCC . LXXVIII . indict . I . consentientibus na mecum episcopis ac principibus meis quoꝝ nomina subter designant . Si quis ūo regū aut principum

hanc donationē nrām infringere temptauerit sciat se in tremendo uiuorū ac mortuorū examine rationē redditurum :

- ✠ Ego aēlmodus epis̄c̄ subscripsi
- ✠ Ego ecgbaldus epis̄c̄ consent et subscri
- ✠ Siḡ mañ scillinges fecti
- ✠ Siḡ mañ ham p̄f̄ct
- ✠ Siḡ mañ aēlnoðes p̄f̄ct
- ✠ Siḡ mañ ceolbrehtes p̄f
- ✠ Siḡ mañ aēlmundes p̄f
- ✠ Siḡ mañ wigferðes p̄f
- ✠ Siḡ fæder comitis regis

CXXXIV.

OFFA OF MERCIA, 775—778.

✠ CUNCTA regalia scepra recto iustoque moderamine iugiter gubernante pio saluatore hominum! Ego Offa, dei praedestinatione rex Anglorum, seniorum meorum magisterio edoctus et exemplo roboratus, ut ex percepto mundani regni dominio qualemcunque partem, quamuis minus dignam, pro absolute meorum peccaminum et pro redemptione animae meae, in usus aecclesiasticae liberalitatis subrogarem. Ideoque nunc terram . v. manentium, hoc est, uicum qui nuncupatur aet Ductun et . v. aet Esig pro aeterna salute meae animae quandoque in futuro, dante deo, ad monasterium sanctae Mariae, uocabulo Uueogerna ceastre, in ius ruris aecclesiastici, libentissime perdonans concedo. Sunt hi termini ruris illius, etc. Condonantium uero et consentientium signa hic infra et nomina sub testimonio maiore prescripta notabo.

✠ Ego Offa rex hanc meam munificentiam signo crucis unio. ✠ Ego Eadbertus episcopus. ✠ Ego Berhthun episcopus. ✠ Ego Uuermund episcopus. ✠

Ego Ceoluulf episcopus. ✠ Ego Cudd abbas. ✠ Ego Botuine abbas. ✠ Signum manus Eatani principis.
✠ Signum manus Berhtuualdi principis.

CXXXV.

ECGBERHT OF KENT, 779.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Cum quis religiosorum uirorum fideliter deo famulantibus ex temporalibus terrenisque substantiis donare decreuerit, hoc pro certo Christo donatori bonorum omnium redonare constat. Unde et ego Ecgberht, rex Cantiae, tibi uenerando Dioran, Hrofensis ecclesiae antistiti, trado dimidiam partem unius aratri contiguam uidelicet eiusdem quantitatis terrulam in regione uocabulo Bromgeheg, a me antea traditae. Insuper et adiciam mariscum pertinentem ad aridam et ad aquae ripam Iaenlade, habentem quasi quinquaginta iugerum, et ut in tua sit facultate in perpetuum habendam, possidendam, tradendamque cuicumque elegeris hominum. Et si quis tam ausus sit hanc donationem meam infringere temptauerit, sit anathema maranatha, hanc cartulam in sua stabilitate manentem; consentientibus religiosis personis et subscribentibus signo crucis Christi roborauit, quorum nomina cum propriis infra notantur signaculis. Actum anno ab incarnatione Christi DCCLXXIX in ciuitate supradicta.

✠ Ego Ecgberhtus donator signum crucis Christi impressi. ✠ Signum manus Boba. ✠ Signum manus Balthard. ✠ Signum manus Uuealhard. ✠ Signum manus Banta. ✠ Signum manus Billnoth. ✠ Signum manus Osulf. ✠ Signum manus Bubba. ✠ Signum manus Balthard.

CXXXVI.

* OFFA OF MERCIA, 779.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu regnantis imperpetuum uniuersa quae subsistunt et condita constant! In cuius etiam nomine haec scriptura firmata sit, et pro cuius aequae amore ego Offa rex Merciorum exiguam ruris portiunculam, IIII uidelicet manentium, in loco qui dicitur aet Eoueshame; ob honorem dei genetricis Mariae, pro remedio animae meae omnibus diebus possidendam, et ab omni iugo seculari liberam, exceptis arcis restauratione et pontis et expeditionis obsequio. Conscripta est haec cartula anno ab incarnatione Christi DCCLXXVIII. indictione secunda, anno decennouali primo, lunari XVII.

✠ Ego Offa gubernante gratia rex merciorum.

The remainder of the signatures are lost.

CXXXVII.

OFFA, 779.

P REGNANTI in perpetuum dño nō ih̄u xp̄o, Uni-
ALG uersa quippe quae hic in p̄sentia uisib: humanis
 corporaliter contemplantur nihil esse nisi uana
 caduca transitoriaq: ex sacrorum uoluminū testimoniis
 certissimi uerū patet. Et tamen cum istis aeternaliter
 sine fine mansura alta polorū regna et iugiter florentis
 paradisi amoenitas mercari a fidelib: uiris queunt, Qua
 p̄pter ego offa dō cuncta pie disponente in cuius manu
 sunt omnia iura regnorum absq: ulla antecedente me-
 rito rex mercionū, hoc mente p̄cogitans aliquam ruris
 partem pro amore caelestis patriae pro remedio animae
 meae fideli meo ministro duddono hoc + quatuor cas-
 satas in ius ecclesiasticae liberalitatis in perpetuum
 possid libentissime concedens donabo . qua-

tinus ut se uiuente habe deat. et post se suae propinquitatis homini cui ipse uo possidendum libera utens potestate relinquat, Et hoc decer sua generationi hoc donatium meum pro dō concessa sal . . . permaneat. Et si quis ex heredum eius quod absit maculo maiore peccati forte implicatus fuerit, dign . . . scilicet p̄tio se emundet . a delicto commisso . manente tamen hac munificentiae meae dono nihilominus in sua stabilitate firmiter absq; ulla commutatione, Est ꝥ portio ruriculi illius attinens urbi illi qui nominabatur sulmonnes burg ex utraq; parte torrentis qui uocatur, Theodningc, in occidentali plaga fluii qui nuncupatur . uenrisc, Sunt ꝥ termini telluris istius haec . ab austro uuithigford . usq; inwinesburg . ab occidente uallis qui dr Turca denu . ab aquilone slehtran ford . ab oriente fluius ante nominatus uenrisc, ad confirmandū uero huius antedicti telluris donationem testium et consentientium episcoporum abbatuum ac ducum meorum signa et nomina in hac cartula testimonii infra conscribta adnotabo.

Conscribta ꝥ ꝥ haec munificentia piissimi regis offan anno ab incarnatione x̄pi. DCCLXXVIII. Indictione secunda . anno decennouenali primo . lunari XVII. æt iorotlaforda,

✠ Ego offa diuina gubernante gratia rex merceñ huic donationis meae signū crucis infixi.

✠ Ego eadberhtus dī dono ēpc ōseñ et subs̄cr.

✠ Ego ceolulfus dño donante sācr ōseñ et subs̄cr.

✠ Ego tilherus x̄pi gratia an̄ti ōseñ et subs̄cr.

. geberht electus presul ōseñ et subs̄cr.

✠ Ego aldberhtus gratia dī ēpc ōseñ et subs̄cr.

Ego botuuine abb̄ ōseñ et subs̄cr.

✠ Siġ mañ brordan priñ. Signū

✠ Siġ mañ berhtualdi priñ mañ

✠ Siġ mañ esne priñ ead

✠ Siġ mañ eanberhti priñ baldi

✠ Siġ mañ eadbaldi priñ p̄r.

✠ Siġ mañ esne priñ
 ✠ Siġ mañ brordan ducis
 ✠ Siġ mañ bynni ducis
 godmundes leah subscripseŕt 7 ofirmaueŕt
 plurimi epi 7 optimates.

CXXXVIII.

OFFA, 780.

✠ CUNCTA labilis uitae huius subsistentia momentanea et caduca pŕ oculis decessu praesentium pximorum cernentes festinandum nobis est summopere . ut opereñ bonum ad omnes sicut ueridica aplici dogmatis compbat assertio maxime autē ad domesticos fidei; Quapropt̄ ego offa caelica fulciete clementia rex merciorum simulq. aliarum circumqua; nationum ad eccliam quam eanulfus auus meus in honore beati petri principis apostolorum construxit ubi dicitur æt breodune p salute animę meae priorumq. meorum largior terram . x. manentium ubi dicit̄ æt warsetfelda . 7 æt coftune . v. cassatorum . tantundē æt wreodanhale id v. mansarum cum silua quae eisdē terris adiacet . Æt cum pratis . pascuis . aquarum riulis . sine ullo obstaculo contradictionis posterum meorū principum uel ducum in usum episcopi weogernensis eccliesiae maneat . Sit aut̄ terra illa libera ab omni exactione regum et principum et subditorū ipsorum . preŕ pontis et arcis restauratione et hostilem expeditionem . Anno aut̄ dominicę incarnationis . dcc°.xxx°. conscripta est haec donatio telluris a me et ab epiis ac principib; meis quorum infra nomina adnotabo.

✠ Ego offa dei dono rex hanc meam donationē signo sancte crucis munio.

✠ Ego cyneðryð dei gratia regina merç huic donationi regis consensi . 7 subscripsi.

✠ Ego ioanberhtus archieps.

- ✠ Ego eadberhtus episcōps.
- ✠ Ego ceolwulfus ep̄s.
- ✠ Ego tilherus ep̄s.
- ✠ Signum manus brordan principis.
- ✠ Signum manus berhtuudi ducis.
- ✠ Signum manus eadbaldi principis.
- ✠ Signum manus eadbaldi ducis.

CXXXIX.

* OFFA, Sept. 22d, 780.

✠ IN nomine omnipotentis dei et domini nostri Ihesu Christi, qui uiuit in saecula! Ego Offa, dei gratia concedente, rex Merciorum simulque nationum in circuitu, sciens certe, quod cuncta quae humanis conspiciuntur optutibus transitoria esse, et quae conspici non possunt aeterna fieri, et quod cum his transitoriis aeterna mercari possunt. Ideoque pro mea meorumque propinquorum perpetua animae salute, dabo libenti animo ad episcopalem sedem Uuigorcestrensis aecclesiae, petitione uenerabilis episcopi Tillheri regalem uicum, Croppanthorn nominatum, supra ripam fluminis ab incolis Afene uocati, antecessorum meorum praeepto positum cum omnibus membris per loca uaria fundatis, et nominibus segregatis ad uicum eundem pertinentibus. Ad Croppethorne . vii . manentes, ad Neotheretune . i . aet Elmlege . ii . aet Criddesho . i . aet Ceorletune . xiiii . aet Heantune xv. aet Benninguuyrōe . x. Quae in unum collectae sunt . l . manentes. Insuper dedi ad praedictam aecclesiam bibliothecam optimam, cum duabus armillis ex auro purissimo fabricatis, conditione facta inter me et episcopum, ut memoria animae meae in praedicta aecclesia sit in aeternum. Facta est autem huius telluris donatio ad Fledanburh, ubi episcopus Tilhere mihi meisque optimatibus dignum preparauit conuiuium.

Etque namque anno praedictus episcopus ad Bregantforde uenit et licentiam a me quaesiuit ut medietatem uiculorum supra scriptorum, scilicet xxv. manentes, parentibus suis tribuere posset; et ego principum meorum consensu, petitioni episcopi ipsius consensi; eo tenore, ut quisquis habuerit aliquem ex ipsis uiculis, uenerabili episcopo Tillhere omnibusque suis successoribus seruitium faciat in uectigalibus, et expeditionibus, omnibusque aliis subiectionibus qualescumque episcopus ipse suiue successores mihi meisque successoribus persoluere debuerint. Si uero aliquis ex ipsis hominibus deliquerit, uel de patria in exilium missus fuerit, uel alio aliquo modo de honore pulsus fuerit, terra ipsa sine omni refragatione, antiquae aecclesiae in Uuigreceastre restituatur. Praecipientes quoque iubemus, et auctoritate summae et indiuiduae Trinitatis mandamus, ut nullus successorum nostrorum, quicumque fuerit, rex, dux, episcopus, comes, uicecomes, aut aliqua magna paruaue persona, hanc nostram donationem in nullo uiolare praesumat. Si uero quis temerarius, uel auaritia diabolica seductus, huic nostrae auctoritati obuiare, aut eam frangere uel minuere in aliquo, temptauerit, sciat se separaturum anathematis uinculo ab omnium sanctorum consortio, et cum angelis apostaticis infernali submersurum iudicio. Conscripta est autem huius telluris donatio, atque supradicta consensio, a me atque meis principibus quorum infra signa et nomina caraxantur in loco celebri ad Bregantforde. Anno incarnationis dominicae .DCC.LXXX. indictione .III. regni mei anno xxiii. mense Septembri, die, quo passio Thebidae legionis a fidelibus dei famulis celebratur.

✠ Ego Offa dei dono rex Mercensium, hanc meam donationem ac consensionem signo sanctae crucis muniens confirmo. ✠ Ego Kyneðryð, dei gratia regina, huic donationi et consensioni regis consensi. ✠ Ego Iambertus, Dorobernensis archiepiscopus, consensi et

subscripsi. ✠ Ego Eadbertus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Ceoluulfus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Tilhere episcopus consensi. ✠ Signum manus Bradani principis. ✠ Signum manus Brihtuualdi ducis. ✠ Signum manus Eadbaldi principis. ✠ Signum manus Eadbaldi principis. ✠ Signum manus Esnis principis. ✠ Signum manus Huuithusys principis.

CXL.

OFFA, Sept. 22d, 780.

✠ IN nomine omnipotentis dei et domini nostri Ihesu Christi qui uiuit in saecula Amen! Ego Offa dei gratia concedente rex Mercensium simulque in circuitu nationum, sciens certe quod cuncta quae humanis conspiciuntur oculis transitoria esse, et quae conspici non possunt aeterna fieri, et quod cum his transitoriis aeterna mercari posse. Ideoque pro mea meorumque propinquorum perpetua animae salute, dabo terram septies quinos tributariorum iugera continentem, ad monasterium quod nominatur Breodun, in prouincia Huuicciorum, et ad aecclesiam beati Petri principis apostolorum quae ibidem in loco sita est, quam Eannulfus auus meus erexit ad laudem et gloriam dei uiuentis in saecula. Est autem rus praefatum in IIII. uillulis separatum; hoc est Teottingtun qui situs est iuxta riulum quod nuncupatur Caerent . v . manentium; huic adiacet uiculus qui nominatur aet Uuas-sanburnan qui habet ab oriente uadum qui dicitur Geoluuaaford, et ab occidente fontanum quod nominatur Gytingbroc . x . cassatorum; tertius uiculus est in monte quem nominant incolae mons Huuicciorum aet Codesuuellan aequae x. mansionum; et quartus uiculus hoc est Norōtun x. manentium iuxta riulum qui nuncupatur Tyrl. Ista ergo conditione firmiter at-

que stabiliter composita quatinus ad monasterium ante nominatum terra illa et ad praefatam aecclesiam sancti Petri in ius aecclesiasticae libertatis perdonabo, liberata sit ab omni exactione regum et principum ac subditorum ipsorum, tam in agrorum donationibus uel terrarum positionibus, in omnipotentis dei nomine praecipimus, tamdiu fides Christiana in Britannia perdurat sub dominio ac potestate parentillae meae atque cognitioni rite per successionis haeredum iuste succedentium permaneat in perpetuum. Conscripta est autem haec donatio telluris a me et ab episcopo ac principibus meis quorum infra signa et nomina adnotabo, aet Bragentforda, anno incarnationis Christi DCC^oLXXX^o. indictione tertia, die quo passio sancti Mauricii a fidelibus celebratur.

✠ Ego Offa dei dono rex hanc meam donationem signo sanctae crucis munio. ✠ Ego Cyneðryð dei gratia regina Merciorum huic donationi regis consensi. ✠ Ego Iohanberhtus archiepiscopus consensi. ✠ Ego Eadberhtus episcopus consensi. ✠ Ego Ceoluulfus episcopus consensi. ✠ Ego Tilherus episcopus consensi. ✠ Signum manus Brordan principis. ✠ Signum manus Berhtuudi ducis. ✠ Signum manus Eadbaldi principis. ✠ Signum manus Eadbaldi ducis.

 CXLI.

* OFFA, Dec. 26th, 781.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Ego Offa, dei dono rex Merciorum, dignum duxi ut aliquid quamuis minus dignum pro absolutione animae meae ex perceptione terreni regni ad utilitatem aecclesiasticae libertatis tribuerem. Idcirco terram XVII. manentium, hoc est in Homtune XII in Faehha leage V, quam uidelicet terram Haðoredus, humilis episcopus, omnisque congregatio simul cum eo in Uuigreceastre,

dederunt propinque meae Eanburge abbatissae tempore dierum illius possidendam, ego quoque augere curabo; et pro spe supernae remunerationis in sede regali sedens die secundo natiuitatis domini, id est, eo die quo primicerii martyrum beati Stephani natiuitas celebratur, in Tamouuorðie, consentientibus mecum episcopis atque principibus meis quorum infra signa et nomina pro firmitatis stabilimento litteris notabo, priuilegium libertatis aecclesiasticae terrae illius libenter subscribens perdonabo, ut sit omni tributo regalium operationum refectionumque in perpetuum libera; tantum ut deo omnipotenti et aecclesiae sancti Petri quae sita est in Uuegorna ciuitate sit subiecta.

✠ Ego Offa, Christo concedente rex, priuilegium libertatis praescriptae telluris manu propria pro confirmatione signo sanctae crucis munio. ✠ Ego Cyneðryð deo donante regina Merciorum consensi et subscripsi. ✠ Ego Eadberhtus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Hygeberhtus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Haðoredus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Brordani principis. ✠ Signum manus Berhtuualdi principis. ✠ Signum manus Eadbaldi principis.

Conscripta est haec cartula libertatis et testimonium priuilegii anno ab incarnatione domini DCCLXXXI. indictione quarta, die natali sancti Stephani martyris.

CXLII.

* OFFA, Dec. 26th, 781.

✠ IN nomine domini! Ego Offa dei dono rex Merciorum necnon in circuitu nationum, terram octo casatorum pro uicissitudine et comparatione terrae quae dicitur aet Sapiando ad aecclesiam sanctae Mariae quae constat sita in Uuegerna ciuitate, id est uicum qui nominatur Iancumb, his terminis adiacentibus;

hoc est ab oriente Uuynheres stig, a meridie Icancomb et Icangaet; ab aquilone Uuibelesuuelle; ab occidente Saltuuelle. Et hoc etiam pro redemptione animae meae adiciens statuo, episcopis scilicet et principibus meis una mecum consentientibus, quorum nomina et signa hic infra perscribo; quatinus ut dixi pro redemptione animae meae ab omni tributo paruo uel maiore publicalium rerum et ab expeditionalibus causis et a cunctis operibus uel regis uel principis sit in perpetuum libera, [ita ut nec pontem nec arcem facere debeant, nec de furtis aliquam poenam soluere, nec etiam fures illos quos Saxonice dicimus uergeldtheouas alicui foras reddant; sed si capiantur in illorum dominio sunt habendi. Et in omnibus sicut ante diximus haec terra libera permaneat,] excepto tantum ut deo omnipotenti ibi et aecclesiae supradictae seruiatur. Hanc autem praescriptam uicissitudinem terrarum et meae donationis pro domino libertatem, ego Offa rex sedens in regali palatio in Tamouuorthige secundo die natiuitatis domini, in die festiuitatis beati Stephani martiris, concedens donauit [firmamque perpetualiter munio.] Anno ab incarnatione Christi DCCLXXXI. indictione quarta.

✠ Ego Offa gratia dei donante rex Anglorum, hanc meam uicissitudinem et donationem libertatis signo beatissimae crucis Christi ut sit firmum perpetualiter munio. ✠ Ego Cyneðryð regina [consensi]. ✠ Ego Eadberht episcopus [consensi]. ✠ Ego Hygeberht episcopus [consensi]. ✠ Ego Heaðoredus episcopus [consensi]. ✠ Ego Brordanus dux. ✠ Ego Berhtuualdus dux. ✠ Ego Eadbaldus dux. ✠ Ego Eadherus dux.¹

¹ The passages interpolated between brackets are not found in the first MS. which also varies the manner of the subscriptions.

CXLIII.

HEADORED, 781.

✠ IN nomine dei summi! Tempora temporibus subeunt, et uicissitudinum spatiis euenit, ut prisca iam dicta inrita fiant nisi scriptis confirmemur. Quare ego Heaðoredus, deo dispensante supplex Huicciorum episcopus, insimul etiam cum consensu et consilio totius familiae meae quae est in Ueugerna ciuitate constituta, diligentissime scrutans cogitauit atque de pace uel statu aecclesiastica rimatus sum. Equidem de aliis agellis conflictationis quaerulam cum Offano, rege Merciorum, dominoque dilectissimo nostro habuimus. Aiebat enim nos, sine iure haereditario propinqui eius, Aeðelbaldi scilicet regis, haereditatem sub dominio iniusto habere; id est, in loco qui dicitur aet Beathum . xc . manentium, et in aliis multis locis; hoc est, aet Stretforda xxx. cassatos; aet Sture . xxxviii. Simili etiam uocabulo aet Sture in Usmerum . xiiii . manentium, aet Breodune . xii . in Homtune xvii . cassatorum. Haec autem praefata contentionis causa in sinodali conciliabulo demissa in loco qui dicitur aet Bregentforda. Reddidimus quoque illo iam nominato regi Offan, monasterium illud celeberrimum aet Bapum, sine ullo contradictionis obstaculo, ad habendum, uel etiam, cui dignum duxisset, ad tribuendum; semperque perfruendum, iustis eius haeredibus libentissime concessimus; et in australe parte fluminis ibi iuxta quod dicitur Eafen . xxx . cassatos addidimus, quam terram mercati sumus digno praetio a Cyneulfo rege Uestsaxna. Quapropter idem ille praefatus rex Offa, ad reconpensationis satisfactionem, et pro unanimitate firmissimae pacis, praefata loca aet Stretforda, aet Sture, aet Breodune, in Homtune, aet Sture in Usmerum, extra omni controuersionis et ammonitionis causa, ea libertate ad supradictam aecclesiam nostram, id est in Ueugerna ciuitate, libertas concessit, ut nullo

maiore cessu alicuius rei essent subiectae, quam prae-
 memorata sedis episcopalis. Nec non et trium an-
 norum ad se pertinentes pastiones, id est, VI. conuiuia
 libenter concedendo largitus est. Nunc ergo ego
 Offa dei gratia rex praescriptam libertatem terrarum,
 pro remedio animae meae concessam, in synodo aet
 Bregentforda, una mecum consedente Iamberhto ar-
 chiepiscopo, nec non omnes episcopi, abbates et prin-
 cipes consenserunt et subscripserunt. Propria manu
 signum sacratissimae crucis Christi pro firmitatis stabi-
 limento conscripsi. Conscripta est haec cartula aet
 Bregentforda, anno ab incarnatione Christi .DCC.LXXXI.
 Indictione IIII.

✠ Offa, rex Merciorum.	✠ Iænberht archiepiscopus.
✠ Brorda princeps.	✠ Eadberht episcopus.
✠ Berhtuuald princeps.	✠ Hygeberht episcopus.
✠ Eadbald princeps.	✠ Aepelmod episcopus.
✠ Esne princeps.	✠ Ecgbald episcopus.
✠ Eadbald princeps.	✠ Ceoluulf episcopus.
✠ Eadberht princeps.	✠ Heathoredus episcopus.
✠ Diera episcopus.	✠ Gislhere episcopus.
✠ Aethelulf episcopus.	✠ Eadberht episcopus.
✠ Heardred episcopus.	✠ Aldberht episcopus.

 CXLIV.

 * AETHILBERHT OF WESSEX AND KENT,
 781.

✠ IN nomine dñi nři ihu xpi cui patent cuncta
 penetralia cordis et corporis Ego ethelberht rex
 [occidentalium saxonũ necnon] cantuariorũ conce-
 do hrofensis aeclesiae antistiti deoran aliquantulũ
 terre iuris mei intra menia supradicte ciuitatis in
 parte aquilonali . id est fram doddinc hyrnan oð ða
 bradan gatan east be wealle 7 swa eft suð oð ðaet east
 geat 7 swa west be strete oð doddinc hyrnan. 7 ðreo

hagan be eastan porte butan wealle 7 þar to feower
 acceras mæde be westan eē . hoc in aucentū mo-
 nasterii tibi ccessi s̄ci andree Ut mea donatio inmo-
 bilis permaneāt semp. Et si quis hanc meā dona-
 tionē augere uoluerit . augeat dñs ei uitā. Si quis ū
 tunc minuere presūserit sit separatus a conspectu
 dñi in die iudicii nisi prius emendauerit ante eius
 transitū qd nequiter gessit.

Actū dominice incarnationis . DCCLXXI.

✠ Ego ethelberhtus rex hanc meā donationē signo
 s̄ce crucis c̄firmaui.

✠ Ego geanberht archieps corroborauī. ✠ Ego
 deora ep̄s consignauī.

✠ signū manus uualhard. ✠ siḡ manus uban.
 ✠ siḡ manus udan.

✠ siḡ manus ealhere. ✠ siḡ manus dudec. ✠ siḡ
 manus wullaf.

CXLV.

* OFFA OF MERCIA, 778—781.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi, qui cuncta
 saecula iugiter pio moderamine regit! Constat ergo et
 incunctanter uerum esse patet omnia quae hic humanis
 cernuntur uisibus uana ac caduca transitoriaque fieri,
 atque ea quae hominum oculis uelantur semper mansura
 et sine fine stabiliter perdurare in saecula: unde et cer-
 tissime notum est ex auctoritate testimoniorum sacro-
 rum uoluminum, quod cum istis fugitiuis mundanis
 rebus sempiterna mercare possint coelestia regna. Qua-
 propter ego Offa, gratia gratuita dei patris concedente
 Merciorum rex, maiorum meorum imitans exemplum
 cogitauī ergo in corde meo quatenus ex his sceptris re-
 galibus mundanis regni perceptis a conditore ac lar-
 gitore omnium bonorum, aliquid quamuis minus dignum
 pro remedio animae meae et pro adipiscenda premia
 polorum in usus monasticae liberalitatis aecclesiis do-

narem. Ideoque ego et Aldredus subregulus Huiccorum in commune pro domino omnipotenti et pro aeterna salute animae nostrae, terram bis quinas mansiones habentem, id est uicum qui nominatur aet Geate ad monasterium quod proprie nuncupatur aet Wio-gorna ceastre et ad aecclesiam beatae Mariae matris domini quae ibi fundata est, libenter in aecclesiasticam possessionem donantes concedimus, eadem per omnia libertatis ditione in eiusdem aecclesiae iure permanendam, qua eandem aecclesiam Aedilbaldus rex auo meo Eanulfo conscripsit; id est ut in omnibus causis magnis et modicis libera et inconcussa permaneat usque in saeculum, tamdiu fides Christiana inter Anglos in Brittaniam maneat soluta sit ab omni ui regum et principum et subditorum ipsorum in summo dei nomine praecipimus. Ut haec munificentia nostra pro Christo concessa eo firmiore stabilimento perpetualiter permaneat, testium et consentientium episcoporum abbatum ac principum nostrorum signa et nomina in hac cartula testimonii infra perscripta adnotare curauimus.

✠ Ego Offa domino concedente rex Merciorum, huic donationi nostrae, pro maiore firmitate, uexillum crucis Christi propria manu impressi. ✠ Ego Aldredus dei dono subregulus Huiccorum, hanc donationem nostram muniens, signum salutiferae crucis cunctis gentibus inpono. ✠ Ego Eadberhtus Christo domino concedente episcopus, his dictis consensi et subscripsi. ✠ Ego Berhthunus deo et patre donante praesul, his statutis consensi et subscripsi. ✠ Ego Ceolulfus gratia dei permittente antistes, his rebus consensi. ✠ Ego Tilherus praedestinatione dante sacerdos, his causis consensi. ✠ Ego Aldberhtus domino tribuente aecclesiae pontifex, his donis consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Botuuini abbatis. ✠ Signum manus Folcberhti abbatis. ✠ Signum manus Brordani principis. ✠ Signum manus Berht-

uualdi principis. ✠ Signum manus Esne principis.
 ✠ Signum manus Eadbaldi principis. ✠ Signum ma-
 nus Eadbaldi principis. ✠ Signum manus Brordan
 praefecti.

 CXLVI.

ALDRED OF THE HWICCAS, 778—781.

✠ REGNANTE domino in saecula saeculorum! Ego
 Aldred subregulus Huicciorum cum licentia uenerabilis
 episcopi Tilheri monasterium illud on Flaedanbyrg dabo
 Aethelburgae propinquae meae, coram testibus infra
 nominatis; ea conditione ut ipsa tam diu uiuat posse-
 deat, et postquam uiam patrum incedat, ad Uueger-
 nensem aecclesiam in ius episcopali sedis reddat. Et ei
 praecipio in almo nomine superi polorum rectoris, ut
 ipsa nec dei nec meam habeat licentiam hoc in aliud
 mutare, nisi ita implere sicut praeceptum erat Aelfredi
 et Aethelhardi Ecguinique episcopi, qui hanc terram
 prius optinuerunt nobisque tradiderunt; sed ipsa hanc
 nostram elemosinam perficiendo impleat.

✠ Ego Aldred hanc meam donationem signo sanc-
 tae crucis confirmabo. ✠ Ego Tilhere episcopus hanc
 meam petitionem subscribendo confirmabo. ✠ Ego
 Aethelburg abbatisa liuentissime consentiendo sub-
 scripsi. ✠ Ego Creda abbas. ✠ Ego Bacola abbas.
 ✠ Ego Tathere. ✠ Ego Guðheard. ✠ Ego Hum-
 berht presbyter. ✠ Ego Cyneberht. ✠ Ego Cuth-
 red. ✠ Ego Dudda. ✠ Ego Ceobba; omnes con-
 sentiendo subscripsimus, atque confirmabimus testi-
 monium nostrum.

 CXLVII.

OFFA OF MERCIA, 784.

✠ IN nomine domini summi! Ego Offa almi reg-
 nantis gratia rex Merciorum, partem terrae iuris mei

quam largiflua beniuolentia dominus gratis donauit, Esme comiti praefectoque meo, rura trium tributarium uocata Eouengelad, perdonabo. Anno ab incarnatione domini DCCLXXXIII^o. et regni mei XXVII°. Et sic ager hoc praetio emptus est; c oues, xxx boues et uaccas, xxx equos indomitos dedit. Rus etiam hoc modo donatum est ut suum masculum possideat et non femininum; et, post obitum prosapiae illius, data sit tam uilla quam uniuersa terra quae in sua potestate est, ad religiosam aecclesiam quae nuncupatur Euesham.

✠ Ego Offa.

✠ Ego Cynedred.

✠ Ego Berhthunus.

CXLVIII.

* UHTRED OF THE HWICCAS, 778—785.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Ego Uhtredus pia praedestinatione dei concedente aliquod regimen propriae gentis Huicciorum tenens, exempla patrum meorum sequens, quatinus ex mundani huius regiminis portione aliquod in aecclesiasticam libertatem, pro redemptione animae meae, largiendo donarer; ideoque aliquam agelli partem, cum licentia atque permissu piissimi regis Merciorum Offan, meo uidelicet caro fidelique ministro Ceolmundo bis quaternas mansiones cum omnibus ad se pertinentibus in Habenehomme iuris ecclesiastici, in perpetuum pro domino omnipotenti donabo; quatinus illo uiuente habeat et possideat, et post se cuicumque uouerit hominum iure haereditario, eadem libertate qua illi concessum est, possidendum relinquat. Est autem rus illud in australi parte montis qui nominatur Breodun in aquilonari plaga riuli qui uocatur Carent, pretendens a flumine illo Carent ascendens usque ad summitatem montis supradicti Breodun, in cuius cacumine

urbs est antiquo nomine Baeningsburg; ibi est terminus agri illius sursum in monte et a meridie descendens per planitiem fluuius Carent. Unde ut eo firmitus [et stabi]lius haec donatio mea pro ereptione animae meae concessa permaneat, testium et consentientium signa et nomina perscribo.

✠ Ego Offa rex Marcensium huic donationi subreguli mei consentiens et pro maiore firmitate signum sanctae crucis infixi. ✠ Ego Aldredus regulus meam munificentiam corroborans signum uenerabile crucis Christi inposui. ✠ Ego Eadberhtus gratia domini episcopus, consensi et subscripsi. ✠ Ego Berhthunus dei dono antistes, consensi et subscripsi. ✠ Ego Tilherus dei munere praesul, consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Cusan abbatis. ✠ Signum manus Uuillan abbatis. ✠ Signum manus Tredan abbatis. ✠ Signum manus Bacolan abbatis. ✠ Signum manus Uuillan abbatis. ✠ Signum manus Tilberhti abbatis. ✠ Signum manus Brordani principis. ✠ Signum manus Berhtuualdi principis. ✠ Signum manus Eadbaldi principis. ✠ Signum manus Esni principis. ✠ Signum manus Eadbaldi principis. ✠ Signum manus Uuales praefecti. ✠ Signum manus Cubredi praefecti. ✠ Signum manus Cyneberhti praefecti. ✠ Signum manus Duddan pincerni.

Gesta sunt haec anno dominicae incarnationis DCCLVI. regni Offan regis Merciorum III^{us}. annus.

CXLIX.

* OFFA OF MERCIA, 785.

✠ IN nomine domini summi saluatoris mundi! Solus ille rex saeculari de potestate regimen recte disponit, qui terrenis ac caducis coelestia comparare conatur praemia. Idcirco ego Offa, diuina dispensante pietate monarchia Merciensis regni munitus, pro amore omni-

potentis dei, in memoria aeterna dedi Sancto Petro et plebi domini degenti in Torneia, in loco terribili, quod dicitur aet Uestmunstur, quandam partem terrae, id est decem cassatorum, ubi solicoli clamare suescunt aet Aldenham, cum omnibus aptis usibus, pratis, pascuis, piscariis, siluis, siluarum densitatibus, cunctisque necessariis utilitatibus, ut habeant in propriam potestatem, perpetualiter concedens donauit. Accepto quoque ab aecclēsiā eiusdem abbate Ordbrihto placabili praetio . c . mancusas auri obrizi in una armilla. Iam sequitur istius ruris cirgyrata terminatio, etc.

Hanc autem donationem si quis, face daemonis subpositus, aliquibus maculis turpare, frangere, minuere, auferre satagerit, sciat se de supernis pulsu daemonum in ima cadendum, nisi prius hic ad emendationem uenire maluerit. Anno dominicae incarnationis DCCLXXXV. acta est haec praefata donatio sub horum testimonio quorum nomina flaescunt infra.

✠ Ego Offa rex Merciorum hanc elemosinam, deo donante, cum signo sanctae crucis confirmo. ✠ Ego Cynebryð regina figens crucem ✠ gaudenter consignauit. ✠ Ego Iambert archiepiscopus commodum duxi. ✠ Ego Heaðered episcopus. ✠ Ego Uttel episcopus. ✠ Ego Eadbert dux. ✠ Ego Esne dux. ✠ Ego Eata dux et regis discifer consensi. ✠ Ego Brorda dux. ✠ Ego Cenuulf minister. ✠ Ego Ealhelm minister.

CL.

* OFFA, 769—785.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi qui cuncta saecula iugiter pio moderamine regit! Constat ergo, et incunctanter uerum esse patet omnia quae hic humanis cernuntur uisibus uana ac caduca transitoriaque fieri, atque ea quae hominum oculis

uelantur semper mansura et sine fine stabiliter perdurare in saecula. Unde et certissime notum est ex auctoritate testimoniorum sacrorum uoluminum, quod cum istis fugitiuis mundanis rebus sempiterna mercari possunt coelestia regna. Quapropter ego Offa, gratia gratuita dei patris concedente Marciorum rex, maiorum meorum imitatus exemplum, cogitavi in corde meo, quatinus ex his sceptris regalibus mundani regni perceptis a conditore ac largitore omnium bonorum, aliquid quamuis minus dignum, pro remedio animae meae et pro adipiscenda praemia polorum, in usus monasticae liberalitatis aecclesiis donarem. Ideoque ego et Aldredus subregulus Huicciorum, in commune pro domino omnipotenti, et pro aeterna salute animae nostrae, terram ter quinos mansiones habentem, id est uicum qui nominatur Timbingctun, ad monasterium quod proprie nuncupatur aet Clife, et ad aecclesiam beati Michahelis archangeli quae inibi fundata est, libenter in aecclesiasticam possessionem donantes concedimus. Est autem uicus ille situs sub montis rupe qui antiquo uocabulo uocitatur Uuendlesclif in aquilonali parte riuli qui dicitur Tyrl: et est coniunctus terrae ante nominati monasterii cum suis terminis. Ut ergo haec munificentia nostra pro Christo concessa eo firmiore stabilimento perpetualiter permaneat, testium et consentientium episcoporum, abbatuum ac principum nostrorum signa et nomina in hac cartula testimonii infra perscripta adnotare curauimus.

✠ Ego Offa domino concedente rex Merciorum, huic nostrae donationi pro maiore firmitate uexillum crucis Christi propria manu impressi. ✠ Ego Aldredus dei dono subregulus Huicciorum, hanc donationem nostram muniens signum salutiferae crucis cunctis gentibus inpono. ✠ Ego Eadberhtus Christo domino concedente episcopus, his dictis consensi. ✠ Ego Berhtunus deo et patre donante praesul, his statutis consensi. ✠ Ego Ceolulfus gratia dei permittente anti-

stes, his rebus consensi. ✠ Ego Aldberhtus domino tribuente aecclesiae pontificus his donis consensi. ✠ Signum manus Botuini abbatis. ✠ Signum manus Folcberhti abbatis.

Here follow boundaries in Saxon.

CLI.

OFFA, 787.

REGNANTE inperpetuum domino nostro Ihesu Christo et saluatore deo ! Cuncta quae uidentur temporalia esse et quae non uidentur aeterna fieri uerum constat ; cum hiis transitoriis aeterna mercari posse ex sacrorum uoluminum testimoniis certum tenemus. Ideoque ego Offa, pia dei praedestinante gratia rex Mercionum necnon et in circuitu nationum, cogitavi in corde meo ut aliquid ex perceptione mundani regni ad libertatem aecclesiasticam, pro ereptione et remedio animae meae, libenter erogarem. Proinde, rogante et obsecrante me ueneranda Cynedriþa regina mea, Ceolnodo honorabili abbati et eius familiae uenerabili in aecclesia Sancti Petri apostolorum principis et clauicularii regni coelestis monasterialiter conuersanti, in praefata aecclesia deo seruienti, pro me et pro Cynedriþa regina mea et pro Ecgfrido filio meo, et filiabus meis Aethelburge abbatisae et Aethelflede et Eadburge et Aethelsuithae hoc priuilegium libertatis, libenti animo, dei instinctus amore, regia usus potestate, omnes terras et omnes uillulas et possessiones, quas subregulus Fritheuualdus et abbas Ercenuwaldus primi fundatores praefato monasterio dederunt et concesserunt, ego praefatus rex concedo et confirmo ; scilicet in omnibus monasteriunculis, terris, campis, siluis, pascuis, pratis, aquis, stagnis et riuulis. Hanc libertatem et omnia praedicta ad praefatum monasterium pertinentia, in sinodali conuentu in

loco qui nominatur Aecleah, et testes et consistentes hii fuerunt quorum nomina infra annotabo.

✠ Ego Offa Christo domino concedente rex, propriam libertatis confirmationem signo sanctae crucis munio. ✠ Ego Cynedritha dei dono regina, huic libertati consentio. ✠ Ego Ecgfridus filius regis subscribo. ✠ Ego Aethelburga abbatissa consensi. ✠ Ego Aelfeda uirgo consensi. ✠ Ego Eadburga uirgo consensi. ✠ Ego Iambertus gratia dei concedente archiepiscopus, synodali collegio praesidens in loco qui dicitur Aecleah, cum consilio episcoporum et abbatum et omnium qui simul mecum erant ibi, huic libertati et confirmationi consensi et subscripsi. ✠. Acta sunt haec apud Aecleah, anno incarnationis Christi DCC^oLXXX^o. septimo.

CLII.

OFFA, 788.

✠ IN nomine dei summi et saluatoris nostri Ihesu Christi, ipsoque in perpetuo regnante disponenteque suaviter omnia, terrena quoque scepra et regalia iura temporaliter distribuyente! Unde et ego Offa, rex Merciorum, aliquam terram pro remedio et salute animae meae tradam, id est, sex aratorum, ubi nominatur Trottesclib, ad aecclesiam beati Andreae apostoli et ad episcopium castelli quod nominatur Hrofescester, ubi beatus Paulinus pausat, quam etiam episcopalem sedem modo in praesenti rite regit Uuaermundus religiosus antistes. Hanc itaque supradictam terram ad hanc conditionem perpetualiter habendam et possidendam concedo, cum omnibus ad eam rite pertinentibus rebus, cum campis, siluis, pascuis, pratis, pastinationibus, et cum propriis terminis. Huius autem terrae termini sunt isti; ab oriente et a meridie Boerlingas, ab occidente Uurotaham, ab aquilone Meapaham.

Ad hanc quoque terram pertinent in diuersis locis porcorum pastus, id est uealdbaera, ubi dicitur Holenspic, bi sūðan eē, Eppan hrycg, non longe ab eo loco Langan hrycg. Quisquis uero contra hanc donationis cartulam callido malignoque tractatu contraire praesumpserit, nouerit se, quisquis ille fuerit, in discreto dei iudicio sinistrae partis socium fore, et a Christi et dei corpore sanguineque segregandum. Manente hac cartula in sua nihilominus firmitate; propria manu signaculo crucis Christi roborare curauit, et testes religiosos et consentientes, id ipsum agentes adhibuit, quorum nomina cum propriis cruciculis infra adnotentur. Actum anno dominicae incarnationis DCCLXXXVIII.

✠ Ego Offa rex Merciorum, hanc suprascriptam donationem meam hoc signum crucis impressi. ✠ Ego Ecgfrið rex Merciorum, testis consentiens subscripsi. ✠ Ego Cyneðryð regina consensi et subscripsi. ✠ Ego Iaenberhtus, gratia dei archiepiscopus, signum crucis Christi impressi. ✠ Ego Hygeberht archiepiscopus subscripsi. ✠ Ego Ceoluulf episcopus subscripsi. ✠ Signum manus Brordani praefecti. ✠ Signum manus Berhtuualdi. ✠ Signum manus Eadbaldi. ✠ Signum manus Ceolmundi.

CLIII.

OFFA OF MERCIA, 788.

✠ IN nomine dñi nři ihu xpi. Ego Offa rex mercio tibi osberhto ministro meo atque uxori tuae et si contigerit ut uobis filius aut filia nati fuerint trado terram iuris mei unius aratri in prouincia cantiae in regione castrgena ubi nominatur duningcland Hanc autem terram ad hanc conditionem uobis concedo cum omnib: ad eam rite pertinentibus propriis terminis cum campis pascuis pratis et cum omni tributo quod re-

gibus antea debetur et quamdiu in hac uita uixeritis
omnia uestrae subiegantur potestati.
. Hanc autem donationem meam atq: condi-
tionem
in loco ubi . . . natur Celchyð anno
DCCLXXXVIII.

✠ ego offa . . . rē hanc d signo sc̄ae . . .

✠ ego iamberhtus gratia di i 7 sub̄.

✠ ego hygeberht epis̄c̄ cons̄ 7

. . . . If ep̄s subscripsi.

✠ ego heardraed ep̄s subscripsi. ✠ signum manus

✠ ego aethilmod ep̄s subscripsi. ✠ signum manus

✠ ego cynebirht ep̄s subscripsi. ✠ signum manus

✠ ego unuuono ep̄s subscripsi. ✠ signum manus

. subscripsi. ✠ signum manus

. subscripsi.

. . . . algheard ep̄s . subscripsi.

✠ ego ceolmund

CLIV.

OFFA, 789.

✠ VOLUTIS curriculo temporum annis, DCC^oLXXX^oVI^o.
anno dominicae ac salutiferae incarnationis, Offa, rex
Merciorum, in XXXII. anno regni sui concessit quan-
dam ruris particulam, mansam scilicet unam, in uilla
quam ruricolae Bradeuuesse appellant, monachis
sanctae Mariae Guigornensis aecclesiae, cum testium
affirmatione et excommunicationum aduocatione. Eo
uidelicet tenore iuris et amplitudinis, quo ipsemet ha-
buit in tempore suae dominationis.

✠ Egomet nero Offa, diuinae dispensationis gratia
rex Merciorum, hoc meum donum affirmando propriis
manibus sanctae crucis signaculum suppono. ✠ Ego
quoque Aldredus subregulus Uuigornae ciuitatis haec
eadem confirmo. ✠ Ego etiam Eadberht episcopus

haec eadem consigno. ✠ Ego similiter Berhthun haec eadem contestor.

The following Saxon translation of the same charter, with variations in the date, is given by Heming.

ÐA ðá waeron ágâne fíf hundred wintra 7 nigan 7 hundehtatig wintra fram cristes gebyrtíde offa kining on þam án and þrittigan geara his kinedómes geúþe áne híde landes aet bráðewassan intó þám mynstre on wigrecestre þám bróþhran tó bryce á on éce swá full 7 swá forð swá he seolf haefde.

✠ Ic offa þurh cristes gyfe myrcena kining ðás míne geoue mid róde táce gefaestnige. ✠ Ic aldred wigracestres undercining þás ylce geoue gefaestnige. ✠ Ic eáðberht bisceop þás ylce þing gefaestnige. ✠ Ic berhtun ðis ylce gefaestnige.

CLV.

OFFA, 789.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi ! Omnem hominem, qui secundum deum uiuit, et remunerari a deo sperat et optat, oportet ut piis precibus assensum hilariter ex animo praebeat; quoniam certum, tanto facilius ea quae quisque a deo poposcerit consequi posse, quanto et ipse libentius hominibus recte postulata concesserit. Quocirca ego Offa, rex Merciorum, tibi uenerabili Uuaermundo antistiti, ut diligenter postulasti, aliquam particulam terrae iuris mei, id est, quasi unius et semis iugeri, in ciuitate Hrofi, ad augmentum monasterii tui, aeternaliter possidendam concedo ac describo, cum omnibus scilicet ad eam pertinentibus rebus. Haec autem terrula ab aquilonali et ab oriente ciuitatis iacet, et pertingit usque ad septentrionalem murum praefatae ciuitatis, intra terras uidelicet quas antea ab oriente et occidente possedisti, et ideo haec

tibi satis accommoda, quia in medio iacebat. Si quis autem contra hanc donationem meam aliquando uenire inuido maliuoloque animo temptauerit, sit in praesenti separatus a communione sanctae aecclesiae Christi, et in futuro a societate sanctorum omnium segregatus. Manentem hanc cartulam in sua semper firmitate signo dominicae crucis roborau, et idoneos testes ut et idipsum facerent adhibui. Actum anno dominicae incarnationis DCCLXXXIX. indict. XII. in loco ubi nominatur Celchyð.

✠ Ego Offa, rex Merciorum, hanc donationem meam signo sanctae crucis roborau. ✠ Ego Ecgfrið rex consensi et subscripsi. ✠ Ego Iaenberhtus, gratia dei archiepiscopus consentiens subscripsi. ✠ Ego Hygeberht archiepiscopus subscripsi. ✠ Ego Ceoluulf episcopus subscripsi. ✠ Ego Heardred episcopus subscripsi. ✠ Ego Unnuona episcopus subscripsi. ✠ Ego Cyneberht episcopus subscripsi. ✠ Ego Algheard episcopus subscripsi. ✠ Ego Uuaermund episcopus subscripsi. ✠ Ego Eadgar episcopus subscripsi. ✠ Ego Uueohthun episcopus subscripsi. ✠ Signum manus Ealhmundi abbatis. ✠ Signum manus Beonnan abbatis. ✠ Signum manus Brordan. ✠ Signum manus Berhtuualdi. ✠ Signum manus Aedilhardi. ✠ Signum manus Uuigcgan. ✠ Signum manus Ceolmundi. ✠ Signum manus Ceolhardi. ✠ Signum manus Eadbaldi. ✠ Signum manus Forðredi. ✠ Signum manus Uuigcgan. ✠ Signum manus Heaberhti. ✠ Signum manus Ubban.

CLVI.

HEATHORED AND UULFHEARD, 789.

✠ SÆCULI namque labentis tempora uelocius uento aerem¹ tranant. ideoque omnes firmas statutiones seriae

¹ MSS. 2 and 3 read "ad finem tranant."

litterarum adnotamus ne forte in posterum aliquis ignorantiae auaritiaee ea decreta infringere praesumat quae uenerabilium uirorum fiunt uerbis confirmata. Anno dominici incarnationis DCC°LXXX°VIII° indictione uero XII°. qui est annus XXXI. regni offan strenuissimi Merċ regis factum est pontificale conciliabulum in loco famosa qui dicitur celchyð praesidentib: duob: arċepī̃ Iamberhto scilicet et Hygberhto mediante quoq: offan rege cum uniuersis principibus suis; ibi inter alia plura aliqua contentio facta est inter heathoredum epī̃ et wulfheardum filium Cussan de haeriditate hemeles et dudae quod post obitū suorū nominarent ad weogornacaestre, hoc est intanbeorgas et bradanlege uoluisset¹ ergo wulfheardus illum agellulum auertere ab ecclesia praefata in weogornacaesċ cum ignorantiae et insipientiae [si potuisset. Tunc ille episcopus] illum refutabat cum his testibus qui eorum nomina infra scripta liquescunt coram synodali testimonio. Et aiebat quod ei rectum non fieret ulli alio post se tradere praeter et [antedi]ctā ciuitatem hoc est weogrinacaestor Et propter eorum prece et amore qui illam terram [adqui]sierunt 7 ad ecclesiam praefatam dedissent illi senatores familiae consentientes fuerunt ut illud custodiret et haberet diem suum. Tunc arċ epī̃ simul cum uniuersis prouincialibus epī̃ ita finem composuerunt et reconciliauerunt. ut wulfheardus terram possideret tamdiu uiueret 7 postquam uiam patrum incederet sine aliqua contradictione [illuc ad] weogornense ec[clesiae] terras atq: libellus cum semetipso redderet [ubi corpora requiescunt hemeles et dudae.]²

¹ MS. 3 reads as follows: "Wlfheardus ergo uoluit illas a weogornaciuitate auertere, cum insipientia, si potuisset; sed episcopus illum uicit cum testibus quorum nomina infra notantur, coram uniuersa synodo; et aiebat quod rectum non esset, ulli

alii post se tradere, nisi ad weogornam ciuitatem, et praeter eorum prece et amore qui illam terram adquisierunt et ad praefatam aecclesiam dederunt. Tunc archiepiscopus," etc.

² The interpolations are from MS. 3.

- ✠ Ego offa rex merc. cōsentiendo imposui.
 ✠ Ego iamberht di gratia arc̄. ep̄ . cōsens. et suḥs.
 ✠ Ego hygeberht simit arc̄ . ep̄ . cōsen. 7 suḥs.
 ✠ Ego ceolwulf ep̄. cōs̄ 7 suḥ.
 ✠ Ego heardred . ep̄. cōs̄ 7 suḥ.
 ✠ Ego unuona ep̄. cōs̄.
 ✠ Ego heaðored . ep̄. cōs̄.
 ✠ Ego ceolmund ep̄.
 ✠ Ego aeðelmod ep̄.
 ✠ Ego cyneberht ep̄.
 ✠ Ego wermund ep̄.
 ✠ Ego boduine aḥ.
 ✠ Ego utel aḥ.
 ✠ Ego fordred.
 ✠ Ego uulfheard simul suḥs 7 cōfirmani.
 ✠ berht . . . p̄r. ✠ Siġ ceolmundi p̄.
 ✠ mundi p̄. ✠ Siġ aeðelhardi p̄.
 ✠ Siġ alhmundi p̄. ✠ Siġ bynnan.¹

CLVII.

OFFA, 789.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi saluatoris !
 Si ea quae secundum decreta canonum ac statuta syno-
 dalia salubriter definiuntur, quamuis sermo solus ad
 testimonium sufficere possit, attamen ob incertam futu-
 rorum temporum conditionem, firmissimis scripturarum
 iudiciis et cautionum cyrographis sunt roboranda.
 Quoniam quidem saepe ex ignorantia, saepe, quod est
 execrabilius, ex improbitate, contingit ut denegatio
 rerum uere et recte gestarum nascatur. Quapropter
 ego Offa, rex Merciorum, tibi Uuaermundo antistiti,
 necnon et aecclesiae quae sita est in castro quod nomi-
 natur Hrofescaester, trado terram unius aratri, ubi

¹ The variations in the subscriptions are numerous.

nominatur Bromgeheg, cum certissimis terrae huius limitibus, quae habet ab oriente Uuuodafleot, a meridie uero fons quidam, et fossa circumdata, et exinde sepis quaedam itemque fossata ab occidente et notis signis designatur, ab aquilone mariscem uocabulo Scaga, quam etiam circumfluit Iaegnlaad. Hanc autem terram tibi tradendam et possidendam, et aecclesiae usui mancipandam, quam tu iure gubernas, concedo. Si quis uero successorum meorum uel principum hanc donationem meam immutare temptauerit, sit Anathema Maranatha, usque dum dominus ueniat, qui iudicaturus est orbem terrae in aequitate. Hanc cartulam signaculo crucis Christi confirmare uolens, propria manu, necnon et alios religiosos adhibui testes, quorum nomina infra adnotentur. Actum anno dominicae incarnationis DCCLXXXIX. in loco ubi dicitur Celchyð.

✠ Ego Offa rex Merciorum, hanc supradictam donationem meam signo sanctae crucis Christi roborauit.
 ✠ Ego Iænberhtus, gratia dei archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Hygeberht archiepiscopus subscripsi. ✠ Ego Ceoluulf episcopus subscripsi. ✠ Ego Heardraed episcopus subscripsi. ✠ Ego Unuona episcopus subscripsi. ✠ Ego Cyneberht episcopus subscripsi. ✠ Ego Ealgheard episcopus subscripsi. ✠ Ego Eadgar episcopus subscripsi. ✠ Ego Ealgmund abbas subscripsi. ✠ Ego Beonna abbas subscripsi. ✠ Signum manus Ecgfrithi regis Merciorum. ✠ Signum manus Berhtuualdi. ✠ Signum manus Eadbaldi. ✠ Signum manus Brordan. ✠ Signum manus Aethilheardi. ✠ Signum manus Ceolmundi. ✠ Signum manus Ubban. ✠ Signum manus Heaberhti. ✠ Signum manus Forðredi. ✠ Signum manus Uuiggan. ✠ Signum manus Ceolheardi.

CLVIII.

BEORHTRIC OF WESSEX, before 790.

✠ REGNANTE in perpetuum omnipotenti deo! Ego Beorhtricus, regali fretus dignitate, de terra iuris mei quam praedecessores mei atque propinqui mihi iure haereditario possidendam reliquerunt, aliquam portionem Hemele fidelissimo principi meo sempiternaliter possidendam largitus sum, habendi, donandi, commutandi ac post se relinquendi cuicumque placuerit, id est xxxvi. cassatos. Hoc autem feci pro illius petitione nec non et pro uice alterius agri; qui uidelicet ager iacet iuxta flumen quod appellatur Meonea quasi xxxiiii. cassatorum, quem sibi iam ante Kineulf rex cum multorum peritorum affirmatione deuote concedebat, et ab eo accepit praetium in auro purissimo. Sed haec supradicta terra Beorhtrici donationis aliqua pars est iuxta Hissaburnam in modum xxvi. cassatorum.

✠ Ego Beorhtricus rex hanc donationem meam propriis litterarum characteribus roborauit, et singrafa crucis confirmauit. ✠ Signum manus Aethelmodi episcopi. ✠ Signum manus Kineberhti episcopi. ✠ Signum manus Hemele patricii. ✠ Signum manus Uorris principis. ✠ Signum manus Beornfridi praefecti. ✠ Signum manus Lunlinges subreguli. ✠ Signum manus Uuiigfridi praefecti. ✠ Signum manus Uuingbaldi comitis.

CLIX.

* OFFA, 790.

✠ Ego Offa rex Anglorum dcc.xc. anno dominicae incarnationis, nostri autem regni dei gratia concessi xxx.viii. cogitans de salute animae meae et de statu

regionis Merciorum, perueni ad Lundoniam ciuitatem ad conloquium uenerabilis uiri Aethelheardi archiepiscopi, et locutus sum cum eo quid pro salute animae meae et totius gentis Merciorum deo omnipotenti darem. Inter haec postulauit a me uenerabilis archiepiscopus Aethelheard ut darem sibi aliquod supplementum ad aecclesiam sancti saluatoris in urbe Dorobernia; dicens cum omnibus episcopis nostrae regionis esse inhonestum non ditari matrem aecclesiarum a filiabus et filiis suis regibus quos fonte baptismatis regenerauit. Ego uero consensi petitioni illius et omnium episcoporum nostrorum, et dedi illi XC. tributaria terrae, bipertita in duobus locis. LX. in loco qui dicitur on Lingahoesse et Geddingas, circa ribulum qui dicitur Fischesburna, et XXX. in aquilonali ripa fluminis Tamis, ubi appellatur Turcanham; ut habeat LX. ad emendationem aecclesiae sancti saluatoris, XXX. uero in Turcanhamme ad indumentum fratrum qui seruiunt deo in illa sancta aecclesia. Hanc elemosinam humilis et deuotus ego Offa rex Anglorum pro pignore Christianae fidei totius gentis nostrae offero deo omnipotenti, ad suam sanctam aecclesiam, ut mei memoria et meae carissimae gentis ibi celebretur et deo commendetur. Erat autem in conuentu nostro celeberrimus dies Pentecostes, et conuentus famulorum dei quorum nomina scripta sunt hic. Aethelheard. archiep. Ceoluulf episc. Unuona episc. Hathored episc. Ceolmund episc. Ealhheard episc. Elfhun episc. Cyneberht episc. Denerferth episc. Uermund episc. Ueohthun episc. Omnes isti una mecum clamauerunt ad dominum in die sancto in aecclesia sancti Pauli: Spiritus domini qui hodie repleuit orbem terrarum et omnia continet et scientiam habet uocis *all*, et omnes sancti dei apostoli qui ab illo spiritu repleti sunt, tribuat benedictionem sempiternam consentientibus et defendentibus hanc largitatem, et condempnet et excommunicet et in hoc saeculo et in futuro eum qui auferat uel minimam par-

tem huius doni ab ecclesia sancti saluatoris quae sita est in urbe Cantuariorum! Et respondit omnis chorus, Amen. Ad confirmandum uero hoc largitatis donum hi testes aderant et subscripserunt et confirmauerunt donum saluatori nostro.

Ego Offa rex Merciorum cum benedictione omnium episcoporum impono signum sanctae ✠ ad confirmationem huius doni, mihi donanti ad redemptionem, et minuenti ad aeternam condemnationem, et sine ullo remedio in inferno ad aeternae poenae cruciatum.

✠ Ego Ecgferth rex consensi et subscripsi et promisi hoc donum semper firmare et augere.

✠ Ego Aethelheard archiepiscopus signum sanctae crucis inpono, et in nomine sancti saluatoris conscribo.

✠ Ego Ceoluulf epis. cons.	✠ Brorda princ.
✠ Ego Unuona epis. cons.	✠ Bynna princ.
✠ Ego Hathored episc.	✠ Esne princ.
✠ Ego Ceolmund episc.	✠ Heardbriht princ.
✠ Ego Ealheard episc.	✠ Æthelmund princ.
✠ Ego Ælfhun episc.	✠ Eadgar princ.
✠ Ego Cyneberht episc.	✠ Uuigga princ.
✠ Ego Denerferth episc.	✠ Cydda princ.
✠ Ego Uuermund episc.	✠ Cußberht princ.
✠ Ego Ealhmund abb.	✠ Ceolmund princ.
✠ Ego Utel abb.	✠ Ubba princ.
✠ Ego Forthred abb.	✠ Eobing princ.

CLX.

ECGBERHT OF KENT, 765—791.

✠ IN nomine domini saluatoris nostri Ihesu Christi! Omnem igitur hominem, sicut frequenter coelesti magisterio adhortante didicimus, qui sub christiana religione uitae coelestis praemia consequi desiderat, necesse est ut in praesenti pietatis insistat operibus, et terrenis rebus atque transitoriis, in quantum deo largiente suffi-

ciat, sibimet aeterna mercatur bona, suasque preces ad diuinam peruenire clementiam cotidie citius per hoc faciat, quod ipse aliorum in suis necessitatibus libenter exaudiat; attentius reminiscens, quod quibusque religiosiis postulationibus tanto libentius tantoque promptius consensus praebendus est, quanto et illis qui precatores sunt, utilior res secundum hoc uisibile saeculum nunc impertitur, et illis qui concessores existunt, pro impertito opere pietatis uberius merces secundum inuisibile postmodum tribuetur. Quamobrem ego Egberht, rex Cantiae, tibi dilectissimo episcopo Dioran, atque tuae aeccliesiae quae in honore sancti Andreae apostoli consecrata est, pro remedio animae meae, cum consensu meorum optimatum atque principum, terram iuris mei decem aratorum, in loco ubi nominatur Hallingas, cum omnibus scilicet ad eam pertinentibus rebus, iuxta terminos indigenis certissimos, cum campis, siluis, pratis, paludibus, piscationibus, uenationibus, aucupationibus, libenter tenendam possidendamque concedo. Ita ut quicquid de ea agere uolueris, liberam per omnia in perpetuo potestatem teneas. Quisquis igitur haeredum successorumque meorum hanc donationem meam augere atque amplificare uoluerit, habeat beatam communionem in praesenti cum diligentibus deum, et in futuro perpetuam cum omnibus sanctis. Quisquis autem maliuola mente de illa immutare aut inminuere temptauerit, separetur a societate non solum aeternae felicitatis omnium sanctorum, sed etiam in aeterna poena cum scelerum suorum crudelibus comparticipibus sit condemnatus. At uero ut hanc donationem meam quilibet hominum aliquando non possit irritam facere, manu propria signum sanctae crucis subtus in hac pagina facere curauimus, testesque religiosos ut id ipsum facerent adhibeo. Adiectis denberis in commune saltu, Bixle, Speldhirst, Meredaen, ðaer be eāstan, ʝ Rusteuellae ʝ Teppan hyse.

✠ Ego Egberhtus rex hanc donationem a me

factam signo sanctae crucis roborari. ✠ Ego Heaberhtus rex signo sanctae crucis roborari et subscripsi. ✠ Ego Iænberhtus archiepiscopus gratia dei consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Eangisli. ✠ Signum manus Udan. ✠ Signum manus Balthardi. ✠ Signum manus Egesnothi. ✠ Signum manus Uban. ✠ Signum manus Tyccan. ✠ Signum manus Heardraedi. ✠ Signum manus Uuihtnothi. ✠ Signum manus Coenberhti.

CLXI.

* OFFA OF MERCIA, May 792.

REGNANTE in perpetuum deo et domino nostro Ihesu Christo! Licet per totum ubique mundum beatorum martyrum, qui suum pro Christo sanguinem fuderunt, merita diuinæ laudis exultatione celebranda sint, eorumque dei auxilio exempla gloriosa sequenda; praecipue nobis tamen beatissimi Albani, qui sub hac Britanniae insula gloriosus martyrio effulsit, memoria, pia semper intentione et sedula sollicitudine obseruanda est. Unde ego Offa gratia dei rex Merciorum, cum filio meo Ecgrido, pro amore omnipotentis dei et huius sancti intercessione, terram xxx. manentium in locis quorum subinseruntur nomina, domino meo Ihesu Christo ad aecclesiam sancti Albani, ubi ipse tyro primus in passione uictima effectus est, iure perpetuo perdonabo. Eoque delectabilius hanc donationem perficio, quia superna protectio tam nobilem temporibus nostris thesaurum qui diu fuit clausus et huius terrae indigenis abditus, reuelare dignata est. Haec itaque sunt supradictarum uocabula terrarum, aet Uineshauue XII. manentium cum terminis suis; et Scelfdune, siue Baldinigcotum, trium manentium; quorum scilicet trium manentium termini sunt hii, Suanaburna, Heortmere, Stret, Uealebroc. Item uero x. manen-

tium ubi dicitur Scuccanhlaun, uel Fentuun cum silua quae cognominatur Horuudu, cum terminis suis; aet Lygetune, v. manentium; quam uidelicet terram Alhmundus abbas, expeditionem subterfugiens, mihi reconciliationis gratia dabat. Hoc quoque, consentientibus episcopis meis, et abbatibus, ducibus ac principibus, sub inuocatione sanctae Trinitatis et indiuiduae Unitatis, donando praecipio, quatinus tota terra illa sit libera ab omni tributo, et necessitate, seu regis, seu episcopi, ducis, iudicis, exactorum, et operum quae indici solent; neque emendationem pontium, neque fossam aduersum inimicos faciendam. Totum omne praefatae terrae stipendium et exactio ad supradicti martyris tumbam insolubiliter persoluatur. Et si forte quis intra eiusdem aecclesiae potestatem aut extra, cum episcopo seu abbate communis inueniatur, bello, furto, uel fornicatione, aut alio quolibet simili reatu astrictus; semper ea pars poenae et emendationis quae regi uel episcopo debetur, ad beati Albani monasterium inuiolato semper foedere reddatur. Credo enim et ueraciter confido, quod haec munificentia non solum mihi meisque, sed etiam uniuersis Anglorum populis sublimiter proficiat, quia pro eius amore ille miles intrepidus meruit coronari, qui totius mundi pericula passus est suo sanguine expiare. Haec sunt nomina testium qui hanc donationem meam consentientes signo crucis Christi confirmarunt.

✠ Ego Offa rex huic donationi meae signum crucis inpono. ✠ Ego Ecgfridus paternae munificentiae consentiens subscripsi. ✠ Ego Higbertus archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Ceoluulfus episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Heathored episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Unuuona episcopus consensi et subscripsi. ✠ Signum manus Alhmundi abbatis. ✠ Signum Beonnan abbatis. ✠ Signum Uuimundi abbatis. ✠ Signum Forthredi abbatis. ✠ Signum Brordani patricii. ✠ Signum

Binnani principis. ✠ Signum Esnnini ducis. ✠ Signum Alhmundi ducis. ✠ Signum Unigberti ducis. ✠ Signum Aethelmundi ducis. ✠ Signum Eadgari ducis. ✠ Signum Heardberti ducis. ✠ Signum Ealhmundi ducis. ✠ Signum Cuthberhti ducis. ✠ Signum Eadberhti ducis. ✠ Signum Wulfheardi ducis. ✠ Signum Ealheri ducis.

Perscripta est autem huius donationis cartula anno dominicae incarnationis DCCXCV. indictione v. et regni regis Offani XXXV. sub IIII. nonas Maias, in loco qui dicitur aet Beranforda.

 CLXII.

* OFFA, 793.

✠ REGNANTE domino nostro Ihesu Christo in perpetuum ! Decet igitur ut regalis benignitas omnipotentis dei et sanctorum martyrum quantum ualeat honori prouideat. Quia honor dei, et pia in sanctis eius deuotio, stabilitas est regni terreni, et prosperitas longaeuatae uitae et indubitata aeternae mercedis retributio. Unde ego Offa rex Merciorum, cum Egfrido filio meo, et omni consensu synodali, pro remedio et salute animarum nostrarum, terram quinquaginta mansionum in locis infra dictis, id est, ubi dicitur aet Caegesho, mansiones XXXIIII., Ondaet, Heanhamstede, VI. mansiones, et Stanmere X. mansiones, cum segetibus, pratis, pascuis et siluis, et omnibus rebus mobilibus uel fixis, ad ea praenominata loca rite pertinentibus, domino meo Ihesu et sancto Albano martyri, cuius reliquias, in spem prosperitatis praesentis et futurae beatitudinis diuina ostendit nobis gratia, in ius monasteriale tradens donabo ; quatinus perpetuo iure praefata terra, sancti martyris Albani aecclesiae deseruiat. Et per magnum omnipotentis dei nomen et terribile eius iudicium adiuro, immo et impero, quod nullus superue-

nientibus temporibus, seu rex seu episcopus aut aliqua magna uel parua persona, aliquid de his meis donis quae deo et sancto martyri eius dedicauero, immutare, seu auferre, seu imminuere praesumptuose audeat; nec aliquam molestiam aut aecclesiae aut siluis ad eam pertinentibus inferre praesumat, sed sit libera omnino ab omni tributo, et necessitate, seu regis, seu episcopi, ducis, iudicum, comitum, exactorum etiam, et operum quae indici solent, necnon et expeditionis et omni edicto publico, perpetuo eam libertate donabo. Sed obsecro quatinus studeant superuenientes reges auxiliare, defendere, et curam illius aecclesiae habere in omni bonitate, sicut et ego habeo: ut sit illis et regno eorum benedictio et protectio a domino deo et sancto eius martyre in perpetuum. Si autem quisquam loci huius curam non habuerit uel eum malitiose tractauerit, sciat et sentiat sancti martyris seipsum benedictione priuari et rationem ante tribunal Christi redditurum. Hoc uero monasterium cum his praefatis terris Uuilligoda presbiter habeat et regat dies suos, et monachicam in eo uitam doceat, et quantum ualeat, erigat. Post dies autem illius, eligant sibi fratres cum consilio illius episcopi qui super eos erit, si habent dignum et monachicae uitae eruditum, ex semet ipsis quem uoluerint. Si autem, quod non opto, acciderit quod ibi dignus nequeat inueniri, praeuideat ille episcopus, cum consilio fratrum, qui illud monasterium digne secundum regulam monachicae uitae gubernare sciat et uelit.

Iam iamque, iterum iterumque, in nomine domini praecipio et adiuro, quatinus eo loco regula sancti Benedicti abbatis doceatur et exerceatur, quantum possibile est, perpetuo iure. Etsi ipsa elemosina oret ad dominum pro faciente, tamen obsecro ut assiduae intercessionibus pro anima mea, et amicorum meorum, canonicis horis semper in ea ammonentur aecclesia: quatinus omnipotentis dei clementia, quae tale thesaurum

temporibus meis, gentibus et populis Anglorum aperire dignata est, mihi quoque aeternum coelis thesaurum cum sanctis suis donare dignetur. Scripta est haec cartula anno dominicae incarnationis DCCXCIII. indictione III. anno uero Offani regis Merciorum XXXVI. in loco celebri qui dicitur Celchyth, praesente synodali conuentu, testibusque infra nominatis confirmata. Data die regnante domino nostro in perpetuum.

✠ Ego Offa hanc donationem meam signo crucis Christi confirmo. ✠ Ego Ecfrius similiter consentio et subscribo. ✠ Ego Ceoluulphus rex ad ipsum consentio. ✠ Ego Cenuulphus rex consentio. ✠ Ego Beornulphus rex. ✠ Ego Ludecha rex. ✠ Ego Uuilaf rex. ✠ Ego Ecgbirhtus rex. ✠ Ego Beortulfus rex. ✠ Ego Burhredus rex. ✠ Ego Aelfredus rex. ✠ Ego Higberctus archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Signum Aethelheardi archiepiscopi. ✠ Signum Ceoluulfi episcopi. ✠ Signum Hunnuone episcopi. ✠ Signum Ceolmundi episcopi. ✠ Signum Ealcheardi episcopi. ✠ Signum Aelfhuni episcopi. ✠ Signum Heaberti episcopi. ✠ Signum Heathorethi episcopi. ✠ Signum Cyneheardi episcopi. ✠ Signum Deneferdi episcopi. ✠ Signum Cenuualchi episcopi. ✠ Signum Uermundi episcopi. ✠ Signum Uuiht-huni episcopi. ✠ Signum Uuynberhti episcopi. ✠ Ego Uuicga dux. ✠ Ego Aethelmundus dux. ✠ Heardbertus dux. ✠ Brorda dux. ✠ Binna dux. ✠ Esne dux. ✠ Heaberht dux. ✠ Cudberht dux. ✠ Ceol. ✠ Aemund dux. ✠ Ceoluueordus dux.

CLXIII.

* OFFA, 793.

✠ OFFA rex Merciorum, omnibus per uniuersum regnum Merciae philochristis salutem perpetuam. Indesinenter recolens, quod breues dies hominis sunt, et

in hac paucitate dierum nostrorum, quaecunque seminaverit homo, haec et metet: cupio per uitae meae praesentis sancta opera mercari mihi, et metere in futuro praemia sempiterna. Ideoque Patricium abbatem Croylandiae, ac monachos suos ibidem deo seruiantes, et seruos suos uniuersos, ipsumque locum Croyland, et omnia quae sua sunt, accipio in manum meam, et tanquam fratres meos monachos de sancto Albano, liberos et solutos esse ab omni onere saeculari, et quietos ubique per regnum meum ab omnibus uectigalibus haberi praecipio: et confirmo eisdem praedictum monasterium suum, cum omnibus possessionibus suis, ac aliis rebus, quascunque cognatus meus quondam inclytus rex Aethelaldus, fundator dicti monasterii, contulerat eisdem, et quaecunque proceres sui uel mei postea contulerunt, seu conferent in futurum, uel quaecunque fideles Christi dicto monasterio Croylandiae conferent in aeternum. Istud cirographum anno incarnationis domini nostri Ihesu Christi septingentesimo nonagesimo tertio, ego Offa rex Merciorum concessi et confirmaui. ✠ Ego Aethelardus archiepiscopus Doroberniensis consensi. ✠ Ego Aegbaldus episcopus Uuinchester subscripsi. ✠ Ego Aldredus episcopus Dorcacestrensis subnotaui. ✠ Ego Aldulphus episcopus Lichefeld collaudaui. ✠ Ego Benna abbas de Medeshamsted corroborauit. ✠ Ego Ceolburga abbatissa de Berdea aspiraui. ✠ Ego Heaberichtus comes ad imperium domini mei regis Offae, ad eius praeceptum, hoc chirographum manu mea scripsi.

CLXIV.

OFFA, 794.

✠ OMNIS itaque huius uitae prosperitas, deo miserante, existit, etiam et futurae uitae beatitudo eo largiente perueniet. Contigit autem in diebus Offani regis

Merciorum quod Bynna, comes regis, sustulit sine recto hanc terram aet Austan . v . manentes, quod Aedelbald rex ante liberavit, et hoc recte pertinebat ad sedem episcopalem in Uuegrin ciuitate. Tunc fuit synodus in loco, qui dicitur Clofes hoas, anno [ab] incarnatione Christi . DCC.XC.III. regni Offani . XXXVII . anno. Tunc episcopus Heaboredus, cum conscientia totius synodalis concilii referebat, et fiducialiter incunctanterque confirmavit cum testimonio scripturarum illarum quae Aedelbald rex ante in aeternam libertatem suis processoribus praescripsit. Et tunc rex cum omni consilio sancti concilii consentiebat, quod episcopus praefatus salua manu accipiebat in contenditum suam propriam praenominatam terram, et hoc cum confirmatione sanctae crucis Christi omnes munierunt, ut firma et infracta permaneat in aeuum.

✠ Ego Offa rex Merciorum, signo sanctae crucis confirmari. ✠ Ego Ecgferð filius regis, consensi et subscripsi. ✠ Signum Hygeberhti archiepiscopi. ✠ Signum Aedelheardi archiepiscopi. ✠ Signum Ceoluulfi episcopi. ✠ Heabored episcopi. ✠ Cyneberhti episcopi. ✠ Denerferð episcopi. ✠ Wigmund abbas. ✠ Brorda dux. ✠ Alhmund dux. ✠ Bynna dux. ✠ Wigberht dux. ✠ Heardberht dux. ✠ Uoba dux.

 CLXV.

BEONNA, 786—796.

✠ IN nomine gubernantis dei monarchiam totius mundi! Ego Beonna abbas gratia dei, cum conscientia et licentia fratrum deum colentium in monasterio quod appellatur Medeshamstede, tradidi Cuthberhto principi terram x. manentium, quae nuncupatur aet Suinesheabde, cum pratis et pascuis ac silbis cunctisque ad se pertinentibus. Hanc autem terram ille

Cuthberht a me digno comparauit praetio, id est mille solidis, et singulis annis mihi meisque successoribus unius noctis pastum aut triginta . . . rauit siclos. Hoc territorium praefatus princeps ea conditione adquisiuit, ut post completionem diei illius, qui ab eo meruere satagunt haeredibus derelinquat, et haeredes praecessoris praefatam conditionem conseruent in pastu uel pecunia; et post uitam illorum absque offendiculo pacis ad ius pristinum antenominata terra reuertatur. Huius autem rei ita gestae hi fideles testes aderant et conscripserunt.

✠ Ego Offa gratia dei rex Merciorum signo crucis Christi propria manu roborauit. ✠ Ego quoque Ecgerth rex Merciorum consensi et subscripsi. ✠ Ego Hygeberht archiepiscopus firmando subscripsi. ✠ Ego Cef[ol]uulf episcopus scribendo consensi. ✠ Ego Unuona abbas hanc meam munificentiam signo crucis Christi firmaui. ✠ Ego Uu[ig]bald presbyter et a[n]c consensi. ✠ Ego Beornuuald presbyter subscribendo consensio. ✠ Ego Eanred presbyter subscribo et consensio. ✠ Ego Tilpegn scribendo firmaui.

CLXVI.

OFFA OF MERCIA, 791—796.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi [qui cuncta regit saecula.]¹ Ego Offa trado illam terram aet Uuestbyrig cum omnibus ad se rite pertinentibus, id est LX manentium, et in alio loco aet Heanbyrig xx manentium, to Uueogerna ceastre, pro remedio animae meae ac parentum meorum, post obitum meum et filii mei Ecgfriði, eadem libertatis ditione in omnibus rebus permanendam² qua eam ante Aepelbaldus rex auo meo

¹ Wanting in the first MS.

² Second MS. "possidendam."

Eanulfo conscripserat, id est ut sit libera tam in terrarum donatione seu in omnibus causis paruis uel magnis inconcussa permaneat usque in saeculum, tamdiu fides christiana apud Anglos in Brittaniam maneat. [Soluta sit ab omni ui regum et principum et subditorum ipsorum, in summo dei nomine praecipimus, praeter his uectigalibus, hoc est, ðæs gafoles æt Westbyrig twá tunnan fulle hlútres aloð 7 cumb fulne hðes aloð 7 cumb fulne welisce aloð 7 vii hriðru 7 six weðeras 7 xl cysa 7 vi lang ðero 7 þritig ombra rues cornes feower ambru meolwes ad regalem uicum.]¹ Hoc itaque cum consilio pontificum meorum et senatorum firmo foedere iudicauit, ut nulla saecularis dignitas de nostra haereditate plus his in magno uel modico per uim aut petitionem aliquid exigat, [absque hoc tantum quod haec praesens cartula continet].¹ Hi sunt testes.

✠ Ego Offa gratia dei rex [hoc regi singulis annis statum census manus meae propriae signo]¹ confirmo. ✠ Ego Ecgfrið eiusdem regis filius consensi et subscripsi. ✠ Ego Aepelheard Archiepiscopus. ✠ Ego Heaðored episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Unuona episcopus consensi et subscripsi. ✠ Signum Brordani patricii. ✠ Signum Beonnan abbatis. ✠ Signum Alhmundi abbatis. ✠ Signum Uuigmundi abbatis. ✠ Signum Forðredi abbatis. ✠ Signum Bynna principis. ✠ Signum Esne ducis. ✠ Signum Aepelmund ducis. ✠ Signum Alhmund ducis. ✠ Signum Uuigberht ducis. ✠ Signum Uuicgan ducis. ✠ Signum Alhmund ducis. ✠ Signum Eadgar ducis.

CLXVII.

OFFA, 791—796.

✠ IN nomine summi tonantis, qui est benedictus in saecula! Regibus potentibus et huius saeculi diuitibus,

¹ Wanting in the second MS.

cum fallacibus istius lugubris mundi substantiis quae omnia sicut umbra euanescunt, aeternae uitae praemia mercanda sunt. Qua propter ego Offa rex a rege regum constitutus, terram IIII. cassatorum in prouincia Huicciorum, ubi nominatur Uestburg, prope flumen qui dicitur Auen, Aeðelmundo fideli meo ministro, pro ereptione animae meae, in libertatem perpetuam sub hac conditione libens concedo; ita ut ab omni tributo paruo uel maiore, pupicalium rerum, et a cunctis operibus uel regis uel principis sit imperpetuum libera, preter expeditionalibus causis et pontium structionem et arcium munimentum, quod omni populo necesse est agere, atque ab eo opere nullum excusatum esse. Scripta est autem haec libertatis cartula ab uniuerso concilio synodali in loco ceberimo qui nuncupatur Clofes hoas. Quorum signa et nomina infra tenentur.

✠ Ego Offa rex dei dono propriam donationis libertatem signo sanctae crucis confirmo. ✠ Ego Ecgferð, filius regis, consensi. ✠ Signum Hygeberhti archiepiscopi. ✠ Signum Ceolulfi episcopi. ✠ Signum Aeðelheardi archiepiscopi. ✠ Signum Heaðoreði episcopi. ✠ Signum Unuuona episcopi. ✠ Signum Cyneberhti episcopi. ✠ Signum Deneferði episcopi. ✠ Signum Ceolmundi episcopi. ✠ Signum Coenuualh episcopi. ✠ Signum Uermundi episcopi. ✠ Signum Alhheardi episcopi. ✠ Signum Alhmundi abbatis. ✠ Signum Beonna abbatis. ✠ Signum Uuigmundi abbatis.

CLXVIII.

OFFA, 796.

✠ IN trino nomine diuinitatis indiuiduae! Iuste a nobis pietatis opera persoluenda sunt. Iccirco ego Offa, ipso piissimo praeordinante deo rex Merciorum, rogatus a uenerabili abbati meo nomine Pusa, simul et

a praefecto meo uocabulo Brorda, ut aliquam liberalitatem eius aecclesiae quae sita est in loco ubi dicitur *Uuoccingas* concederem, quod et libenter facere iuxta eorum petitionem prouidi, et pro expiatione piaculorum meorum domino deuote largitus sum, et ut memoria nominis mei apud eandem aecclesiam pro domino perpetualiter perseueret. Haec est ergo praefata munificentia quam in posteros protelatam decreui *xx.* tantum manentium in loco in quo illud monasterium situm est, ut absque impedimento saecularium negotiorum ac regalium tributorum, siue expeditionum aut iussionum incognitarum, soli domino seruiens, sancta congregatio iuris sui ac dominationis potestate propria non priuetur. Si quis uero hanc praedictam liberalitatem extraneorum, siue regum siue iudicum uel etiam principum, in modico seu in magno irritam ducere aut infringere temptauerit, sciat se in magno iudicii die districtam ac tremebundam coram Christo atque angelis eius subire sententiam. Actum publice ac confirmatum in regione *Suthregeona*, uilla regali, nomine *Freoricburna*, consentientibus una mecum ac roborantibus idoneis testibus ac principibus, quorum nomina infra tenentur asscripta.

✠ Ego *Offa*, regia dignitate praeditus hanc donationem a me confirmatam, manu propria per crucis signum confirmaui. ✠ Signum manus *Brordan* praefecti. ✠ Signum manus *Berhtuualdi* principis. ✠ Signum manus *Bryni*. ✠ Signum manus *Aldheri* comitis.

CLXIX.

HEADDA, 781—798.

✠ *SARCVLI* namque lauentis tempora [sicut] umbrae fugientes uelociter tranant, uarieque euentum status in cogitationes hominum conscendunt; ideo omnes firmas statutiones nostras litterarum serie confirmamus ne

posteris cadant ex memoria praecedentium decreta patrum, Graecorum ad hoc inbuti exemplis [qui] quicquid scire uolunt litteris tradunt, ne ex memoria laetur; estque nobis necesse praemeditandum in uagabundis temporibus saeculi, quomodo ad aeternam felicitatem peruenire ualeamus; quia cuncta quae uidentur fugitiua sunt ac caduca, quae autem non uidentur perenniter sunt manentia. Qua de re ego Headda presbiter et abbas, ob honorem dei et reuerentiam hominum praeditus, donans donabo in testimonio totius uenerabilis familiae in Uueogerna cestre meam propriam haereditatem; tali conditione adfirmo, quod mei haeredes in mea genealogia, in aecclesiastico gradu de uirili sexu percipiant, quam diu in mea prosapia tam sapiens et praesciens inuenire potest qui rite et monastice aecclesiasticam normam regere queat, et nunquam potestati laicorum subdetur. Postquam autem in nostra generatione tales aecclesiastici uiri desint, qui indigni et inscii eam bene moderare et regere ignorent, praecipio quod absque ullo obstaculo ad sedem episcopalem in Uueogerna cestre reddantur, id est, aet Dogodesuuellan and aet Tyreltune. Super haec etiam adicio et aliud meae possessionis praediolum quod a circumpositis cognominatur aet Onnandune, pro remedio animae meae et propinqui mei Haðeredi episcopi, necnon pro salute cunctarum animarum stirpis nostrae, quia alumnus sum illius familiae et iuxta liminibus aecclesiae disciplinatus et nutritus fui.

 CLXX.

ECGFRITH OF MERCIA, 796.

✠ SAECULI namque labentis tempora sicut umbrae fugientes sic uelociter tranant, uariaeque euentuum status in cogitationes hominum conscendunt. Quapropter ego Ecgfridus rex Merciorum concedo meo

fideli principi Aepelmundo III. cassatos aet Huntenatun liberaliter ad possidendum, pro ereptione peccaminum meorum, sicut antea Uhtred et Aldred Beornhardo concesserunt. Et hoc gestum est in celebri uico qui Saxonice uocatur aet Baðum, his testibus consentientibus.

✠ Ego Ecgfridus rex hanc meam donationem confirmaui. ✠ Ego Brihtricus rex. ✠ Ego Aepelhardus archiepiscopus. ✠ Ego Heaðored episcopus. ✠ Ego Eadulf electus. ✠ Ego Forðred abbas. ✠ Ego Brorda princeps. ✠ Ego Aepelmund. ✠ Ego Eadgar.

CLXXI.¹

ECGFRITH, 796.

✠ IN nomine domini nostri! Ego Ecgfridus deo donante rex Merciorum, Aepelmundo, meo fideli principi, hanc praenominatam terram tres cassatos, id est Huntena tun, etiam liberaliter illi omni rei et firmiter ad habendum concedo, pro ereptione peccaminum meorum et salute animae meae. Ac, sicut antea Aldred et Uhtred, subreguli Huicciorum, Beornhearde concesserunt, sic iterum plene conscribimus illi, cum omnibus utilitatibus quae ad illius agri culturam rite pertinent. Et hoc gestum est in celebre monasterio quod Saxonice nominatur aet Baðun. Et hii testes adfuerunt, quorum hic nomina et signa tenentur.

✠ Ego Ecgfridus, rex Merciorum, hanc meam elemosinam signo crucis Christi confirmabo. ✠ Ego Berhtric, rex Occidentalium Saxonum, signo crucis Christi munio. ✠ Ego Aepelheard archiepiscopus consigno et subscribo. ✠ Ego Heaðored episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Eaduulf electus consensi et subscripsi. ✠ Ego Forðred abbas consensi. ✠ Brorda. ✠ Aepelmund. ✠ Eadgar.

¹ This appears to be merely a copy of the same grant as the last, but with remarkable variations, which render it desirable to print both entire.

CLXXII.

* ECGFRITH, 796.

✠ Ego Ecgfridus rex Merciorum, anno dominicae incarnationis DCC.X[C]VI. indictione quarta, primo autem anno regni nobis a deo concessi, terram itaque quinque manentium, in loco qui dicitur Pinnelesfeld, cum antiquis terminis, pro benedictione regni nostri, abbati, Uuilegoda nomnie, ad possidendum dabo; de illa namque in nomine domini praecipiam ut semper sit beato Albano et monasterio suo subiecta. Et terram illam a laboriosis operibus, et ab omnibus tributis, uel censuris, et ab omnibus refectionibus regum uel principum, seu omnium expeditionum, pro redemptione animae meae liberam, fixam, immutabilem, concedere curabo. Et possessor illius terrae non habeat potestatem hanc terram a beato Albano derobare.¹ Qui augeat beato Albano et monachis suis benedictionis gratiam, augeat illi deus in coelesti Hierusalem pacem et uitam aeternam. Conscriptus est autem hic in loco qui dicitur Celchyth, in synodo publico. Haec sunt nomina testium huius donationis.

✠ Ego Ecgfridus rex hanc meam donationem cum signo crucis confirmare curabo. ✠ Ego Coenuulfus rex Merciorum concedo. ✠ Ego Cynethrith regina conscripsi. ✠ Ego Sigricus dux. ✠ Ego Aethelheardus archiepiscopus. ✠ Ego Unnuona episcopus. ✠ Ego Uueohthunus episcopus. ✠ Ego Alhmundus episcopus. ✠ Ego Beonna abbas. ✠ Ego Forthredus abbas. ✠ Ego Aelfhunus episcopus. ✠ Ego Sighere filius Sigheri. ✠ Ego Brorda dux. ✠ Ego Esne dux. ✠ Ego Uuigbertus dux. ✠ Ego Cydda dux. ✠ Ego Uuicga dux. ✠ Ego Uuynbertus dux. ✠ Ego Alhmundus dux. ✠ Ego Heardbertus dux. ✠ Ego Cuthbertus dux. ✠ Ego Brorda dux. ✠ Ego Eobingus dux.

¹ MS. "diribare."

CLXXIII.

* ECGFRITH, 796.

✠ Ego Ecgfridus gratia dei rex Merciorum, anno dominicae incarnationis septingentesimo nonagesimo sexto, indictione quarta, primo uero anno regni nostri, terram decem manentium nomine Thyrefeld, cum terminis suis, domino meo Ihesu Christo, et eius praetioso martyri Albano, liberaliter et aeternaliter, cum consensu et testimonio optimatum meorum, in ius monasteriale, pro anima mea et parentum meorum, deuotissime tribuo et libenter concedo. Sitque praedicta terra ab omni terrenae seruitutis iugo semper aliena, atque eadem libertate sit libera, qua caeterae terrae monasterii beati Albani conscriptae atque concessae sunt a glorioso Offan, genitore meo.

✠ Ego Ecgfridus rex hanc meam donationem cum signo crucis confirmare curabo. ✠ Ego Cynethrith regina consensi. ✠ Ego Aethelheardus archiepiscopus consensi. ✠ Ego Unnuona episcopus. ✠ Ego Uueothunus episcopus. ✠ Ego Beonna abbas. ✠ Ego Aelfhun episcopus. ✠ Ego Brorda dux. ✠ Ego Unigbertus dux. ✠ Ego Uuicga dux. ✠ Ego Alhmundus dux. ✠ Ego Cuthbertus dux. ✠ Ego Eobing dux. ✠ Ego Forthred abbas. ✠ Ego Sighere filius Sigheri. ✠ Ego Esne dux. ✠ Ego Cydda dux. ✠ Ego Uuinbertus dux. ✠ Ego Heardbertus dux. ✠ Ego Brorda dux.

Conscriptus est autem hic liber, in loco qui dicitur Celchyth, in synodo publico.

CLXXIV.

* ECGFRITH, 796.

✠ IN nomine domini! Itaque ut apostolicum testatur oraculum Nihil intulimus in hunc mundum, nec

auferre quid possumus : iccirco terrenis aeterna mercanda sunt. Quapropter ego Ecgferth rex Merciorum, anno primo regni nostri a deo concessi, rogatus a Beorhtrice rege occidentalium Saxonum et Athelbarde archiepiscopo, terram XXXV. manentium in loco qui uocatur act Piertan ab orientali parte siluae quae appellatur Braden, reddidi abbati Cuthbeorhto et fratribus monasterii Maldubicensis, pro indulgentia peccatorum meorum et pro requie animae patris mei Ofan, quam ille uincens abstulit ab eis; ea scilicet ratione concedo terram supradictam, ut saecularibus regum seruitiis libera sit ad seruicium necessitatibus fratrum deo seruientium in praedicto monasterio; ut memoria nostra in illo loco sancto in sanctis orationibus apud eos maneat in perpetuum. Et etiam abbas et fratres eiusdem monasterii in comparatione terrae illius dederunt mihi duo milia solidorum argenti puri. Et hoc feci cum consilio episcoporum et principum meorum quorum nomina subter ascripta sunt. Et actum est anno ab incarnatione Christi DCCXCVI. indictione IIII^a. Argentem hanc meam elemosinam deus conseruet et benedicat; minuentem ac frangentem, quod non optamus, nomen eius eradicetur de terra uiuentium, et a societate sanctorum priuetur, nisi digne emendauerit.

✠ Ego Ecgferth rex Merciorum hanc meam donationem signo sanctae crucis confirmaui. ✠ Ego Beorhtric rex occidentalium Saxonum consensi et subscripsi. ✠ Ego Eadburg regina. ✠ Ego Aethelheard archiepiscopus. ✠ Ego Kynebeorht episcopus. ✠ Ego Deneferht episcopus. ✠ Signum manus Haboredi episcopi. ✠ Signum manus Brordan praefecti. ✠ Signum manus Esne. ✠ Signum manus Lulling. ✠ Signum manus Eadulf episcopi. ✠ Signum manus Aethelmundi praefecti. ✠ Signum manus Ceolmundi. ✠ Signum manus Uigferði.

CLXXV.

CÔENUULF OF MERCIA, 798.

✠ SEMPER ex toto corde nob̄ cum propheta considerandum atq; dicendum + . . . magna multitudo dulcedinu . . . cuius super nos m cuius bonita . . . imus quod non inmemor . . . inspirante bonitatis. ego ente rector et imperator merciorum regni . anno secundo imperii nr̄i . dabo et perpetuo iure possidendum sub sc̄ae crucis titulo concedo . oswulfo duci et ministro meo aliquã terram in loco qui uocatur hrem-ping w̄ic 7 alia nomine hafingseota in australe parte fluminis qui dr̄ limin . ea . In uicæ altere terrae qui dr̄ bobingseata . Uti in dieb: eius habeat possideat et feliciter optineat . Suisq; post se heredib; † cuicumq; hominū o fideli sicut superius placita uoluntate frua terim p̄ se cuicumque . . . bendam restituat in ppetuum. Haec s̄t nomina episcoporū ac principū q̄ hoc mecū in synodo c̄sentientes subscrip̄.

✠ Ego Coenuulf rex hanc munificentia sub sc̄ae crucis titulo c̄firmo 7 sic ex ordine subscrip̄.

- ✠ ac̄elhard arc̄ ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ hygeberht arc̄ ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ hāored ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ unuono ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ cyneberht ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ hāoberht ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ eaduulf ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ utel ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ alhhard ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ wiohthun ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ tidfrið ep̄is c̄s 7 sub
- ✠ almund āb
- ✠ beonna āb

- ✠ unigmund aþ
- ✠ forðred aþ
- ✠ Signum manus Brordan princē
- ✠ heaberhti duċ
- ✠ esne duċ
- ✠ wigberhti duċ
- ✠ acþelmundi duċ
- ✠ eadgari duċ
- ✠ uuicggan duċ
- ✠ ceolmundi duċ
- ✠ beornnoði duċ
- ✠ heardberhti duċ
- ✠ cyddan duċ

✠ Dispensante ac guernante superna clementia ego osuulf dux pro perpetua redemptione ac salute animae meae meiq: coniugis beornðryþe hanc praedictā mariscā dabo et concedo ad illam ecclesiam quae sita est in illo uenerabile monasterio quod dr aet liminge perpetualiter habendam et feliciter perfruentum . hac ū condicione interposita ut unicuiq: anno post . XII. mensib; migrationis nrae tempus ab illa familia aet limingge celebretur quamdiu fides catholica in gente anglorum pseueret . cum ieiunio diuinisq: orationib: in psalmodiis et missarū caelebrationibus . seu etiam in refectione fratrū in cibo et potu . iuxta quod fraternitati ūrae uidetur quod producere poteritis et in ūra bonitate confidimus. Unaq: panis cum cibo uernaculo † paupere illius monasterii die illa tradatur. hocque in posterum successoribus uestris praecipere praecamus,

FRATERNITATEM VŔAM SVPERNA CLEMENTIA CVSTODIAT, IN AEVVM,

CLXXVI.

* CÔENUULF, 799.

✠ **TEMPORA** temporibus succedunt, atque ad finem tanquam decidens folium praeceps transeunt. Ideo omnes firmas statutiones litterarum seriei commendamus, ne forte inposterum aliquis, ignorantiae auaritiaene fraude inlectus, infringere praesumat decretalia patrum fidelium, sicut Graecorum est consuetudo; quia quicquid firmiter scire uolunt, litteris commendant, ne ex memoria labetur.

Hanc uero terram Coenuulf rex donans donat Balthuno abbati, et liberam conscripsit in omnibus, tam in campo quam in silua, tam etiam in flumine, et in omnibus utilitatibus ad eandem rite terram pertinentibus, in monasterium, quae dicitur Kemesei . xxx. manentium, siue ad habendum quam diu uiuat, et post se suis haeredibus cuicumque uoluerit liberam donandi habeat facultatem, et nulli homini nihil facere de eadem terra, exceptis tantum in causis pontem facere et arcem et expeditionem. Hanc quoque libertatem praefati monasterii Balthun abbas comparauit a praedicto rege Coenuulfo, et illi dedit terram . xii. manentium in loco, qui uocatur Hereford, siue ad habendum suisque haeredibus perhenniter relinquendum, ut eo firmiter et inmutabilius hoc decretum permaneat. De partibus uero et de causis singula res soluere praetium, et nihil aliud de hac terra. Et eandem libertatem ego Coenuulf rex donabo Balthuno abbati, siue¹ ad habendum tam diu uiuat, et post se suis haeredibus perhenniter ad perfruendum. Pax seruantibus et consentientibus huic donationi; contradicentibus discordia semper sine fine. Amen. Haec cartula scripta est anno dominicae incarnationis dccxcviii. Indictione vii. Eodem

¹ Probably *suis, sibi*.

anno facta est pax inter Merciones et Occidentales Saxones, et cum iuramentis firmo foedere roborata est, sub regibus Coenuulfo et Ecgberhto. Hanc donationem consensit, et cum sua manu signum crucis inposuit, cum episcopis et principibus, quorum nomina hic infra habentur, in eodem concilio, qui dicitur Colleshyl.

✠ Ego Coenuulf rex crucem Christi inposui. ✠ Ego Aethelheard archiepiscopus similiter. ✠ Ego Unuuona episcopus. ✠ Ego Cyneberht episcopus. ✠ Ego Alcheard episcopus. ✠ Ego Tidferth episcopus. ✠ Ego Ceolmund minister. ✠ Ego Cuthred dux. ✠ Ego Esne dux. ✠ Ego Heabert dux. ✠ Ego Uuigheard dux.

CLXXVII.

* COENUULF, 799.

✠ IN nomine domini dei saluatoris nostri Ihesu Christi! Ego Cenulf rex una cum coniuge mea Cenegiða regina, referentes gratias largitori bonorum domino Ihesu Christo qui dilatauit terminos nostros iuxta paternam antiquitatem, in commune pertractauimus aliquam partem terrae nobis conlatae ad uicem rependere, ne ingrati dei beneficiis uideremur, largitori nostro. Qua de re a praesenti die et tempore tibi pastori et familiae aecclesiae Christi deoque dicatae, terram iuris nostri quae sita est in prouintia Cantiae quae quondam est Gedding et Wudutun, aratrorum .IIII. contulimus in perpetuum possidendam et cum omnibus ad eandem pertinentibus pratis, campis, siluis, pascuis, et quicquid ad supradictam terram pertinet, a quatuor partibus, orientis, occidentis, aquilonis et meridiei, tuo usui et familiae tuae, et remissionem delictis nostris, ditionique subiciatis, teneatis, possideatis, donetis, commutetis, uenundetis, uel quicquid exinde facere uolueritis, liberam habeatis potestatem,

successoresque uestri defendant, in perpetuum; nunquam me haeredesque mei contra hanc cartulam descriptionis nostrae aliquando esse uenturos. Ad cuius cumulum etiam confirmationis cespitem huius supradictae terrae super sanctum altare saluatoris posui, et propria manu pro ignorantia litterarum signum sanctae crucis in hac cartula expressi; sed et Cynegiða idem fecit, principesque mei ut pari modo propriis manibus facerent rogavi, quorum nomina subter adnexa sunt. Si quis, quod absit, contra hanc cartulam a me factam, ego, haeredes mei, contraire praesumpserint, nouerint se a participatione corporis et sanguinis domini Ihesu Christi esse alienos, et a coetu fidelium segregandos hic et in aeternum. Quam saepedictam cartulam scribendam dictavi et tibi, pastor, cui supra tradidi conseruandam. His uero notissimis terminibus, etc. Actum est XVI. kalendas Augusti, indictione VII, anno regni nostri III.

✠ Signum manus Coenuulfi regis. ✠ Signum manus Theodori episcopi. ✠ Signum manus Adriani abbatis. ✠ Ego Raethun episcopus. ✠ Ego Piot dux consensi. ✠ Ego Teolf dux consensi. ✠ Ego Cynehelm filius regis. ✠ Ego Biornhard minister. ✠ Ego Ealhheard diaconus.

CLXXVIII.

* EÁDBURH OF WESSEX, 801.

✠ REGNANTE imperpetuum domino nostro Ihesu Christo, et haec temporalia terrae regna cuicumque uoluerit dispensante! Ego Edbirtus rex¹ eodem donante occidentalium Saxonum Eadgilso ministro meo ob eius amabile obsequium et fidelem famulatum, terram uiginti mansionum in loco qui dicitur Bodecanleage, insolubili iure sibi suisque haeredibus, ab omni regali fisco

¹ Probably Eádburh regina.

liberam, praeter expeditionem et muniminis atque pontis operationem, libenter impendo; hanc munificentiam largitatis anno dominicae incarnationis DCCCI. sic perstringens ut nemo successorum nostrorum sine ira dei uiolare praesumat. Et haec sunt testium nomina apicibus literarum adiuncta.

✠ Ego Cinebert circumspector aecclesiarum dei. ✠ Ego Uuihtberd episcopus. ✠ Ego Uuihtferð minister. ✠ Ego Lulla praefectus. ✠ Ego Muca abbas. ✠ Ego Uuihtbrod praefectus. ✠ Ego Osmund praefectus. Haec sunt territoria, etc.

Hanc cartulam reddidit Eadburh ad aecclesiam Glastingensem.

CLXXIX.

CÔENUULF OF MERCIA, 801.

✠ REGNANTE et adiuuante nos deo et domino nostro Ihesu Christo! Ego Coenuulfus, gratia dei rex Merciorum, anno v° imperii nostri, una cum fratre meo Cuðredo, rege scilicet Cantuariorum, dabo in perpetuam possessionem Suiðhune, nostro in commune ministro, modicam telluris portionem, trium scilicet aratorum, ubi nominatur aet Bromgehaege, in prouintia Cantiae, et unius aratri adiacentem altera terra quod uocatur Aepiluulfing lond, adiecto uno piscatorio on Taemise fluuio ubi dicitur Fiscnaes, adiectis IIII. denberis in commune saltu, id est on Cestersetta uualda, his locis aet Otansihre, 7 aet Crangabyrum, 7 aet Frecinghyte, 7 aet Haeseldenne, praedicto uiro, uel eius posteris sub perpetua libertate concedimus, cum omnibus ad se pertinentibus rebus, pro eius beneplacabile pecunia simul et deuoti famulatus sui patientia; ut habeat et possideat quamdiu uiuat et post se cui uoluerit relinquat in sempiternam possessionem, eo uidelicet

iure si ipse nobis et optimatibus nostris fidelis manserit minister, et inconuulsus amicus.

✠ Ego Coenuulfus rex donationem meam signo crucis confirmo. ✠ Signum manus Cuðredi regis Cantuariorum. ✠ Signum manus Ceolberhti ducis. ✠ Signum manus Berthuni et Byrnuualdi comitum.

Hoc item secunda die pascae adfirmant coram rege Cuðredo in urbe Cantuariorum archiepiscopus Aeðilheard et Merciorum abbas Daeghelm, cum optimatibus quorum hic scripta sunt nomina.

✠ Aeðilheard archiepiscopus. ✠ Daeghelm presbyter abbas. ✠ Heaberht. ✠ Osuulf. ✠ Eguulf. ✠ Almund. ✠ Beornheard. ✠ Esne. ✠ Ealdberht. ✠ Haehfrið. ✠ Ealdberht. ✠ Osmod. ✠ Uniøthert. ✠ Bealðhæð.

✠ Ego Suuiðun post obitum meum trado terram huius libelli pro remedio animae meae, omnibusque sibi pertinentibus sancto Andreae in perpetuum. Et si quis auerit, aeternam uitam tribuat ei deus, si quis tunc minuere uoluerit, mortem supplicium cum diabolo in aeternum sit passus.

CLXXX.

* BEORHTRĪC OF WESSEX, 801.

✠ IN nomine omnipotentis piissimi genitoris, qui cunctorum bonorum donator est et conseruator poli hiemisperii, orbisque arui, ponti fluminum creator et gubernator, atque solus totius mundi monarchiam tenens! Sub cuius nutu ac dominicae defensionis almigera dextera, Ego Brihtricus rex regni regimonia dispensans, aliquam portionem terrae deuoto et cum omni studio ministro affectu fidelissimo Lullan principi, quam ex sua propria facultate in pecunia comprobata et beneplacita adquirendo plenissimo praetio a nobis comparabit, ubi nota appellatione Saxonice Eastun di-

citur, ut puta . x. mansionum, ad possidendum, donandum, cum omnibus ad se pertinentibus, campis, siluis, uel post se relinquendum ubicumque aut cuicumque uoluerit, in ius proprium cum auctoritate harum litterarum et cirographorum ast infra caractarum testium tradendo, firmiter signo almae crucis donabo et roborabo. Haec autem donatio in uilla puplica firmata est et peracta . anno dominicae incarnationis DCCC. indictione IX. et nostri regalis imperii ab alto coelorum culmine concessi XII. Et hanc donationem ab omnibus terrenis difficultatibus liberabo extra expeditionem et pontis factionem. Si uero quis obstinata contumacia hanc nostram donationem et fidelissimorum uenerabilium uirorum, episcoporum ac optimatum nostrorum testimonium uel adfirmationem, quorum nomina in margine istius pagellae repperiuntur, minuere temptauerit, sciat se canonicae subiacere sententiae, et a nostra in hoc saeculo uel in futuro communiōe esse priuatum, et rationem in die iudicii redditurum nisi prius deo et hominibus certo iudicio emendauerit. Qui haec impleat quae donamus seu augeat, praemia in futuro cum omnibus mercedem a deo suscipientibus mereri optamus, qui remunerat omnes iuste et pie uiuentes et recte agentes, qui solus iustus, pius, misericors semper permanet sperantibus in se.

✠ Ego Beorhtricus rex tradendo et confirmando signum crucis arauī. ✠ Ego Eadburg regina consensi et subscripsi. ✠ Ego Cynebeorht episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuigbeorht episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuor princeps subscripsi. ✠ Ego Uuiohstan princeps subscripsi. ✠ Ego Uuigfreth princeps consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuiohtbrord princeps consensi et subscripsi. ✠ Ego Aesc princeps subscripsi. ✠ Ego Ealhmund princeps subscripsi. ✠ Ego Lulla princeps consensi et subscripsi.

CLXXXI.

DENEBERHT, about 802.

✠ SAECULI namque lauentis tempora umbrae fugientes uelociter tranant, uarieque euentum status in cogitationes hominum conscendunt; ideo omnes firmas statutiones nostras litterarum serie confirmamus, ne posteris cadant ex memoria praecedentium decreta patrum; Graecorum ad hoc imbuti exemplis, qui quod scire uolunt, litteris tradunt, ne ex memoria laetur. Estque nobis necesse praemeditandum in uagabundi temporibus saeculi, quomodo ad aeternam felicitatem peruenire ualeamus, quia cuncta quae uidentur fugitiua sunt ac caduca, quae autem non uidentur perenniter sunt manentia. Qua de re ego Deneberhtus episcopus, ob honorem dei et reuerentiam hominum, donans donabo, cum consensu et testimonio totius uenerabilis familiae in Ueugna ciuitate, Balthuno praesbitero, uiro bono et modesto, terram vi. manentium aet Bearmodes lea, ut habeat tamdiu uiuat, et post se uno haeredi, cui uellet, tribuat; post diem autem illius haeredis, sine dissensione aliqua haec terra ad Ueugernensem iterum reddatur aecclesiam inde ante donata fuerat. In alio quoque loco . viii. manentium ubi solicoli suescunt appellare aet Collesburnan eodem Balthuno similiter donantes donamus, ut hanc etiam terram possideat, et postquam uiam patrum incedat, duobus post se haeredibus quibus uellet relinquat: expleto autem cursu dierum illorum duorum haereduum, haec quoque terra ad ante memoratam aecclesiam reddatur. Sciantque omnes qui hanc cartulam recitaerunt ut non ego solus neque hanc donationem donauim, neque solus hoc decretum confirmaui, sed simul uniuersa congregatio mecum Ueugernensis aecclesiae; quia praefatus ille sacerdos Balthun carus ac fidus amicus illi congregationi est, rectusque illius aeccle-

siae alumnus. Pax agentibus et consentientibus huic decreto, minuentibus uero uel contradicentibus dispersio sit sempiterna, neque hic stabilitas uitae, neque in futuro requies. Hii sunt testes huius donationis atque decreti.

✠ Ego Deneberht episcopus, ad confirmationem sermonum istarum, signum sanctae crucis inpono.

✠ Ego Uuigberht presbiter. ✠ Ego Heahferð diaconus.

✠ Ego Eanuuald presbiter. ✠ Ego Ceorra diaconus.

✠ Ego Aldberht presbiter. ✠ Ego Uuynhelm diaconus.

✠ Ego Haðouuald presbiter. ✠ Ego Bica diaconus.

✠ Ego Torhtuuald presbiter. ✠ Ego Tiba clericus.

✠ Ego Selheard presbiter. ✠ Ego Uulfheard clericus.

✠ Ego Torhtred presbiter. ✠ Ego Uuighelm.

✠ Ego Herred presbiter. ✠ Ego Pleired.

✠ Ego Heahferð presbiter. ✠ Ego Haðouuald.

CLXXXII.

DENEBERHT, about 802.

✠ **TEMPORA** temporibus succedunt, et generatio generationem sequitur, quia alii transeunt et alii adueniunt, terra tamen in sua stabilitate usque ad dissolutionis tempus perenniter manet. Ideo pro tam diuersis temporum uagationibus, heroicorum hominum saepe possessiones in uarios deueniunt haeredes; modo optatissimi, modo exosissimi dominatores illorum percipiunt haereditatem; qua propter prudentis consilii uiri hoc decretum firma praemeditatione constituerunt, ut omnia sua statuta literarum serie praemeditarent. Ideo ego Deneberht episcopus simul cum mea familia on Uuig-

erna ceastre, hoc decretum definiendo confirmaui, ut terram illam Hereforda, cuius quantitas est . II . cassatorum dabo Eansuithē possidendam quamdiu ipsa uiuat, si illam post me superstitem in saeculo derelinquo; ea conditione ut ipsa sit semper subdita Uuigornensi aecclesiae et ipsius familiae, et hoc modo, ut semper illius aecclesiae indumentum innouet, et mundet, et augeat; et postquam ipsa uiam patrum incedat, terra supradicta ad Uuigornensem aecclesiam absque omni contradictione conscripta est. Haec autem definitio confirmata atque conscripta est, coram testibus, quorum hic infra nomina notantur.

✠ Ego Deneberht episcopus, ad confirmandam hanc nostram munificentiam, signum sanctae crucis impono.
 ✠ Ego Eadgar consensi. ✠ Ego Heahsteaf consensi.
 ✠ Ego Uuiberht consensi. ✠ Ego Heahferth consensi.
 ✠ Ego Cuthbald consensi. ✠ Signum Torthtredi.
 ✠ Ego Eadberht consensi. ✠ Ego Uuihelm consensi.
 ✠ Ego Brada consensi. ✠ Ego Frotholm consensi.
 ✠ Signum Uuilredi. ✠ Signum Tidan.

CLXXXIII.

DENEBERHT, Thursday, 6th Oct. 803.

Vide supra 789.

✠ IN nomine dñi . nři . ihu . xp̄i. Ea quae secundum ecclesiasticam disciplinam ac synodalia decreta salubriter definiuntur quamuis solus sermo sufficeret tamen pro euitando futuri temporis ambiguetate fidelissimis scripturis et documentis sunt emendata, Quapropter ego deneberhtus ep̄is fui memorando pristinæ locutionis antecessoris mei hiothoredi ep̄is . et wulfheardi circa terram illam aet intanbergum simul etiam aet bradanleage tunc wulfheardus iterum coram synodali testimonio confirmauit cum signo crucis xp̄i dene-

berhto epi . et eius familiae in weogorna ciuitate ut ille noluisset unquam auertere ab ecclesia ante nominata praeter ut ante ueraciter ac firmiter definitum haberet ut hoc per omnia firmum et fixum ppetuo inter eos permaneret. Haec comemoratio facta est in loco qui dicitur clofeshos . añ . domnič . incarnať . DCCCº . IIIº In-
dič . XI. die II. nōn. octoř.

✠ ego acbelheard arč ep̃.	✠ ego unigberht ep̃.
✠ ego alduulf ep̃.	✠ ego alhmund ep̃.
✠ ego werenberht ep̃.	✠ ego alhheard ep̃.
✠ ego eadulf ep̃.	✠ ego tidferđ ep̃.
✠ ego deneberht ep̃.	✠ ego osmund ep̃.
✠ ego wulfheard ep̃.	✠ ego weremund ep̃.
	✠ ego wihtun ep̃.

✠ ego coenwulf rex merc̃. 3sensi 7 sub̃s.	
✠ ego heaberht priñ 3sen.	
✠ ego beornođ priñ.	
✠ ego ceolward priñ.	✠ ego wigheard p̃.
✠ ego cynhelm priñ.	✠ ego byrnwald p̃ 3s̃.
✠ ego wigca p̃ 3s̃.	✠ ego aldred p̃ 3s̃.

Indorsed : 821—823.

✠ Ceolulf rex wilnade đæs londes 3et bremesgrefan to heaberht biřc 7 to his [higun] 7 đa sende he his erendwreocan to wulfheard to intanbeorgum 7 heht đæt he cuome to him 7 [to đæ]m higum đa dede he swæ đa hio him to spraecon se biscop 7 his weotan ymb đæt lond đæt he his him geuđe đæt hio maehten đone freedom begeotan 7 đa wæs he eađmodlice ondeta đæt he swæ wulde 7 to him wilnende wæs đætte hio him funden swelce londare swelce he mid arum on [b]eon maehte . 7 his wic đære on byrig [beon mihte] on his life. đa sende he monn to đæm 3ercebiscop 7 to eadberhte 7 to dynne 7 him heht segcgan đæt he wilnade đæs londes 3et intanbeorgan. đa se 3ercebiscop 7 eadberht hit wæron erndiende to cyninge. đa cuom dynne to gelærde đone cyning đæt he his no gepeef

wæs. Ða wæs higen 7 hlaforde lond unbefiten æghuæs
7 siodðan a oð his daga ende.¹

CLXXXIV.

DENEBERTH AND WULFHEARD,

Thursday, Oct. 6th, 803.

✠ ANNO dominicæ incarnationis DCCC°.III°. indict.
XI°. uero qui est annus VII. regni Cenwulfi pii regis
Merciorum, factum est sinodale conciliabulum aet
Clofeshoum, praesidente Aethelheardo archiepiscopo;
ubi cum uniuersi prouintiales episcopi, cum abbatibus
et presbyteris de necessariis et pluribus uniuersae
aecclesiae statutis congregarentur, ibi etiam inter alia
plura facta est contentio inter Deneberhtum, Uueoger-
nensis aecclesiae antistitem; Uulfheardumque Here-
fordensem praesulem. Sunt autem monasteria in pa-
rochia Deneberhti Celtanhom, Beccanford, quae olim
in antiquis diebus ad Herefordensem aecclesiam praes-
tita fuerunt, in quibus postulabat suam pastum qui ei
episcopali iure pertinebat, ipse Deneberht sibi reddi.
Uulfheard autem e contra narrabat, ut ei nullam dare
debuisset, neque umquam antecessores illius aliquam
ibi haberent. Et si erat umquam, iam XXX. annis
et eo amplius nemo illum, neque antecessores eius,
huiuscemodi pastu pulsaret neque tangeret. Deneberht
autem cum testimonio narrabat, ut Uuermund episco-
pus pastum acciperet aet Beccanforda, Haðoredus si-
militer aet Celtanhomme, insuper et ipse Uuulfheard
ei pecuniam daret pro pastu, haecque cum testimonio
conprobauit. Cum uero huiuscemodi hinc et inde
multa contenderunt, uentum est ad sermonem, ut ar-
chiepiscopus Deneberhtum rogabat dimidia sibi huius
pastus praestare et altero anno semper aet Beccanforda
suam refectionem acciperet, altero aet Celtanhomme.

¹ The interpolated passages are supplied from the second MS.

Ille autem respondebat se et uelle et debere in omnibus eius parere praeceptis; hoc modo tamen in testimonio totius sinodi in diem eius praestare et non amplius; idque litteris confirmare ut scient omnes qui eius sunt successores, quod ipse nunquam intermittit, quod Ueogernensi aeccliesiae ad utilitatem recte pertinet. Haec autem pacis conciliatio facta est sub die . IIII. Idum Octobrium. Eodem die in simili contentione placiti sunt Uuerenberhtus mediterraneorum Anglorum episcopus, et Aldulfus Licetfeldensis praesul, Uuigberhtus similiter Sciraburnensis antistes et Alhmundus Uuentanae pastor aeccliesiae tale aliquid inter se habentes, omnes ad uerae fraternitatis pacem adunati, perrexerunt unusquisque ad suam. Erat autem dies v. feria et hii sunt testes huius pacis.

✠ Ego Aebiheard archiepiscopus consensi. ✠ Ego Aldulf episcopus. ✠ Ego Uuerenberht episcopus. ✠ Ego Eadulf episcopus. ✠ Ego Deneberht episcopus. ✠ Ego Alheard episcopus. ✠ Ego Tidferð episcopus. ✠ Ego Uuigberht episcopus.

CLXXXV.

AETHELHEARD, 803.

GLORIA in excelsis deo et in terra pax hominibus bonae uoluntatis.

✠ Scimus autem quod multis in deum fideliter confidentibus notum et manifestum est. et nihil tamen illis placabile in eo uisum est. qui in gentibus anglorum commorantur quod offa rex merciorum in diebus iaenberhti archiepiscopi cum maxima fraude honorem et unitatem sedis sancti agustini patris nostri in dorouernensi ciuitate diuidere et discindere praesumpsit. et quo modo post obitum praedicti pontificis aedelheardus archiepiscopus dei gratia donanti illius successor post curricula annorum erga plurima dei ecclesiarum iura limina apostolorum et apos-

tolicae sedis beatissimum papam leonem uisitare contigit. inter alias necessarias legationes etiam discissionem iniuste factam archiepiscopalis sedis narravit. et ipse apostolicus papa ut audiuit et intellexit quod iniuste fuisset factum statim sui priuilegii auctoritatis praeceptum posuit et in brittanniam misit et praecipit ut honor s̄ci agustini sedis cum omnibus suis parrohhiis integerrime redintegraretur iuxta quod s̄cs gregorius n̄rae gentis apostolus et magister conposuit et honorabili ārcepiscopo aedelheardo in patriam peruenienti per omnia redderetur et coenuulfus rex pius merciorū ita compleuit cum senatoribus suis. Anno uero dominice incarnationis . DCCC°.III°. indictione . XI°. die . IIII°. idus Octobris. Ego aedelheardus ārcepisc cum omnibus . XII. ēpisco. s̄co sede beati agustini subiectis per apostolica praecepta domni papae leonis in synodo qui factus est in loco celebri qui uocatur clofeshoas unianimo consilio totius s̄ci synodo. in nomine di omnipotentis praecipientes et omnium s̄corū illius et per eius tremendum iudicium . ut numquam reges neque episcopi neque principes neque ullius tyrannicae potestatis homines honorem s̄ci agustini et suae s̄c̄e sedis diminuere uel in aliquantula particula diuidere praesumerint . sed in eo per omnia dignitatis honore plenissime semper permaneat quo utique in constitutione beati gregorii et in priuilegiis apostolicorum suorum successorum habeatur nec non etiam et in s̄corū canonum rectum haberi sanctionibus uideatur. Nunc etiam dō cooperanti et domno apostolico papae leoni ego Aedelheardus ārcepis et alii coepiscopi nostri et nobiscum omnes dignitates nostri synodi cum uexillis crucis X̄pi unanimiter primatum s̄c̄ae sedis firmantes. hoc quoque praecipientes et signo s̄c̄ae crucis scribentes ut ārcepiscopalis sedes in liccidfeldensi monasterio numquam habeatur ex hoc tempore neque in alio loco aliquo nisi tantum modo in dorobernensi ciuitate ubi X̄pi ecclesia est et ubi primus in hac insula

catholica fides penituit et a s̄co agustino sacrum baptismum celebretur. insuper etiam cartam a romana sede misam per hadrianum papam de palleo et de archiepiscopatus sede in liccedfeldensi monasterio cum consensu et licentia domni apostolici leonis papae praescribimus aliquid ualere. quia per subreptionem et male blandam suggestionem adipiscebatur. et idcirco manifestissimis signis caelestis regis primatum monarchiae archiprincipatus permanere canonicis et apostolicis munitioibus statuimus ubi s̄cm euangelium X̄pi per beatum patrem agustinum in prouincia anglorum primū praedicatur. et deinde per gratiam s̄ci sp̄s late diffusum est. Si quis uero contra apostolicis praeceptis et nostrorū omnium ausus sit tunicā X̄pi scindere et unitatē s̄cē dī ecclesiae diuidere. sciat sē nisi digne emendauerit quod inique contra sacras canones fecit aeternaliter esse damnatum : .

Hic s̄t nomina s̄corū episcoporū et abbatum qui praescriptum cyrographi cartulā in synodo qui factus est aet clofeshoum, anno aduentus d̄ni . DCCC.III. cum signo s̄cāe crucis X̄pi firmauerunt : .

- ✠ aedelheardus ārceps̄is.
- ✠ alduulfus ep̄is.
- ✠ uerenberhtus ep̄is.
- ✠ alcheardus ep̄is.
- ✠ uuigberhtus ep̄is.
- ✠ alhmundus ep̄is.
- ✠ osmundus ep̄is.
- ✠ eaduulfus ep̄is.
- ✠ deneberhtus ep̄is.
- ✠ uuithunus ep̄is.
- ✠ tidfridus ep̄is.
- ✠ uulfheardus ep̄is.
- ✠ alhmundus p̄rs ab̄.
- ✠ beonna p̄rs ab̄.
- ✠ fordrēd p̄rs ab̄.
- ✠ uuigmundus p̄rs ab̄.

CLXXXVI.

AETHELRIC, 804.

✠ IN nomine domini dei summi, rex regum, qui in altis habitat et prospicit omnia caelestia et terrestria ! Anno ab incarnatione Christi . DCCC.III. Indictione . XII. ego Aethelric, filius Aethelmundi, cum conscientia synodali inuitatus ad synodum, et in iudicio stare, in loco qui dicitur Clofeshoh, cum libris et ruris, id est, aet Uestmynster, quod prius propinqui mei traderunt mihi et donauerunt, ibi Aethelhardus archiepiscopus mihi regebat atque iudicauerat, cum testimonio Coenuulfi regis, et optimatibus eius, coram omni synodo, quando scripturas meas perscrutarent, ut liber essem terram meam atque libellos dare quocunque uolui. Postea commendauit amicis meis ad seruandum, quando quaesiui sanctum Petrum et sanctum Paulum, pro remedio animae meae, et, iterum me reuertente ad patriam, accepi terram meam, et praetium reddidi, quasi ante pacti sumus, et pacifici fuerimus ad inuicem. Facta est autem post paucos annos alia synodus aet Aclea. Tunc in illo synodo coram episcopis, rege et principibus eius, rememorauit pristinae libertatis meae, quae mihi ante iudicatum est, et cum licentia eorum testificaui in praesenti testimonio, quemadmodum meam haereditatem dare uoluisset, et sic dixi : Haec sunt nomina illarum terrarum, quae dabo ad locum, qui dicitur Deorhyrst, pro me et Aethelmundo patre meo, si mihi contingat ut illic corpus meum requiescat ; Todanhom, et aet Sture, Scraefleh et Cohhanleh, ea conditione, ut illa congregatio nota eorum faciat firma, sicut mihi promiserunt. Iterum dabo Uuaerferðe . XI. manentium Bremesgraefan et Feccanhom, ut habeat suum diem, et postea reddat ad Uuigorna ceastre. Uerum etiam do . xxx. manentium Under Ofre ad Gleauuecestre. Et quando mihi contingat exitus diei mei, tunc

dabo Ciolburge matri meae, si diutius uiuit quam ego, terram . XLIII. manentium aet Uestmynster, et aet Stoce, ut habeat suam diem, et postea reddat ad Uueogernensem aecclesiam. Pro qua re ea uiuente ut ibi habeat protectionem et defensionem contra Beorclinga contentione; et si aliquis homo in aliqua contentione iuramentum ei decreuerit contra Berclingas, liberrima erit ad reddendum, cum recto consilio propinquorum meorum, qui mihi haereditatem donabant, et meo, quo ei dabo; et si non habeat patrociniū in ciuitate Uueogornensi, postea primum quaerat ad archiepiscopum in Cantia. Et si ibi non habeat, sit libera cum ruris et libris ad eligendum patrociniū, ubi placitum sibi fuerit. Si aliter fiat, ut non opto, aliquis homo contendat contra libros meos uel haereditatem indigne, tunc habet Alduulfus episcopus in Licetfelda istius cartulae comparem, et amici et necessarii mei et fidelissimi alias, id est, Eadberht Eadgaring, et Aeðelheah Esning, ad confirmationem huius rei. Rogo etiam Aeðelric, pro amore omnipotentis dei, et praecipio et obsecro per omnes uirtutes coelorum, ut nullus homo hanc positionem crucis Christi, quae tantorum uirorum testimonio confirmata est, non praesumat minuere. Si ausus est aliquis confirmationem istam infringere, deleatur de laude dei, si non satisfactione emendauerit.

✠ Ego Coenuulf, rex Merciorum, hanc munificentiam signo sanctae crucis subscripsi. ✠ Ego Aeðelheardus archiepiscopus Dorouernensis ciuitatis signum sanctae crucis subscripsi. ✠ Ego Alduulfus Licetfeldensis episcopus consensi. ✠ Ego Werenberht episcopus consensi. ✠ Ego Denebyrht episcopus consensi. ✠ Ego Wulfheard episcopus consensi. ✠ Ego Eadwulfus episcopus consensi. ✠ Ego Heaberht dux subscripsi. ✠ Ego Beornōð dux subscripsi. ✠ Ego Ciolward dux subscripsi. ✠ Ego Cynehelm dux subscripsi. ✠ Ego Wicga dux subscripsi. ✠ Ego Wigheard dux subscripsi. ✠

Ego Byrnuuald dux subscripsi. ✠ Ego Aldred dux consensi et subscripsi.

CLXXXVII.

* CÔENUULF OF MERCIA, 804.

✠ IN nomine redemptoris mundi! ego Coenuulf gratia dei rex Merciorum, et Cuthred rex Cantiae, diuino ducti amore, et consanguinitatis nostro communi propinquo Cunredo abbati aeterna donatione concedimus terram uiginti aratrorum in prouincia Cantiae, in loco qui uocatur Sepestraleanham, cum omnibus scilicet rebus ad eam recte et rite pertinentibus, cum campis, siluis, pratis, pasturis, aquis iuxta antiquos terminos, sicut antecessores eius comites habuerunt; et tresdecem denberende on Andrede ad illam terram antiquo iure pertinentia, primum scilicet est Maepulter hirst; secundum Friððingden; tertium Friðesleah; quartum Cumbden; quintum Snattingden; sextum Unifahirst; septimum alter Mapulter hirst; octauum Babbingden; nonum alter Babbingden; decimum tertia Babbingden; undecimum Tunlafahirst; duodecimum Plussinghirst; tertium decimum Friðaeleah, et Faereden. Sub hac quoque conditione hanc terram praedicto Cunredo donabimus, uti quamdiu uiuat feliciter perfruatur, et post eius obitum cuiusque uoluerit liberum arbitrium habeat ad donandum illam terram in perpetuum possidendam. Et ab omni saeculari seruitio regum seu principum, uel etiam praefectorum, concedimus praedictam terram liberam esse in perpetuum, exceptis his tribus tantummodo rebus, id est expeditione, et pontis instructione, et arcis munitione. Si quis uero regum uel principum seu praefectorum hanc libertatem infringere uoluerit, sciat se separatam esse in die iudicii a consortio sanctorum, nisi digne emendauerit ante, reatum suum. Actum est anno

aduentus domini DCCCIII^o. Indictione XII^a. et regni nostri anno VIII. Testium qui hanc praedictam donationem consentientes signo sanctae crucis munierunt, exprimuntur nomina.

✠ Coenuulf rex dabo mercedem. ✠ Uulfredus archiepiscopus. ✠ Cealuueard dux. ✠ Uulfheard praepositus. ✠ Aebrið regina.¹ ✠ Cynehelm dux. ✠ Bearnhard praepositus. ✠ Cubred rex. ✠ Tiduulf dux. ✠ Suuyðun comes. ✠ Alduulf episcopus. ✠ Uuicga dux. ✠ Sigheard comes. ✠ Deneberht episcopus. ✠ Adilhaeh comes. ✠ Cyga comes. ✠ Heaberht dux. ✠ Osuulf comes. ✠ Bearnoð comes. ✠ Beornoð dux. ✠ Aedred praepositus.

CLXXXVIII.

CÔENUULF, 804.

✠ DISPENSANTE ac gubernante domino deo omnipotente! Ego Coenuulf rex Maerciorum, et Cuthred frater meus rex Cantuariorum, anno dominicae incarnationis DCCCIII. concessimus uenerabili abbatissae Selethrythae et suae familiae ad aecclesiam sanctae Mariae semper uirginis, quae sita est in loco qui dicitur Limming, ubi pausat corpus beatae Eadburgae, aliquantulam terrae partem in ciuitate Dorobernia ad necessitatis refugium, hoc est VI. iugera pertinentia ad aecclesiam quae sita est in honore beatae Mariae in occidentali parte ciuitatis et quorum termini sic cingere uidentur, etc. Si quis autem hanc nostram donationem infringere uel minuere temptauerit, sciat se rationem redditurum in die iudicii, nisi ante digna satisfactione deo et hominibus emendare uoluerit. Et haec testium nomina quae inferius scripta sunt.

✠ Ego Coenuulfus rex Merciorum, hanc donationem meam cum signo crucis Christi confirmo. ✠ Ego Cuthredus rex Cantuariorum signo crucis confirmo.

¹ Sic in MS.

✠ Aeðelheardus gratia dei archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Adulf episcopus consensi et subscripsi.
✠ Daeneberht episcopus consensi et subscripsi.

CLXXXIX.

AETHELHEARD, 805.

P Ego aeðilheardus metropolitanae ciuitatis in dorobernia arc̃ ep̃i pro amore dñi ñi ih̃u xp̃i et pro absolutione meorū criminū terram quattuor aratroꝝ nomine aet burnan in occidentali parte beorahames s̃cae familiae ecclesiae xp̃i in propriā possessionem donabo et obsecro in nomine dñi omnes pontifices ñros successores. ut omne bonum quod in illa terra lucrificetur fratres sibi singulariter ad mensam suam habeant et ad alteram necessitatē faciant qua illis bona et spontanea uoluntate maxime utile uideatur. Hanc pnominatam terram quidam homo bonus nomine aldhun qui in hac regali uilla inlustris ciuitatis praefectus fuit pro intuitu aeternae mercedis fratribus ñris ad mensam tradidit. sed s̃ca ecclesia xp̃i sine norma iustitiae cum rapacitate cuiusdam regis de sua terra priuata est et nos auxiliante dño iterum illam iusto et synodali iudicio restituere huic s̃cae familiae curauimus. rogamus etiam amicos ñros id est reges et pontifices et omnes qui potestatem in hac prouincia habeant. ut semper augere his fratribus et ñ minuere suum bonum dignentur. et certe credimus eo magis dm̃ omnipotentem illis augere aeterna bona in caelestibus regnis.

actū fuit . dcccv. anno incarnat̃ . xp̃i XIII. indictione.

testiū nomina hic infra caraxata sunt.

✠ Ego aeðilheard arc̃ ep̃i cum uexillo crucis xp̃i confirma

✠ ego biornmod ep̃i subscripsi. ✠ eanred p̃poš.
✠ biornhard p̃poš.

✠ monna p̄. ✠ cuba p̄. ✠ uulfhard p̄. ✠ ciol-
 stan p̄. ✠ osuulf p̄.
 ✠ paul p̄ ✠ heamund p̄ ✠ heremod p̄ ✠ uulf-
 red arc̄ diā ✠ guðmund.
 ✠ eadred diā ✠ goda subdiā ✠ wine
 ✠ ego cuðred rex cantie consensi et subscripsi
 ✠ ego cudaman ab. ɔsensi et suð
 ✠ ego feologeld aþ. et subs̄r. ✠ aldberht suð
 ✠ osuulf dux subs̄ri ✠ esne subs̄r.
 ✠ berhtnoð subscrip̄ ✠ heahfirð suð
 ✠ sigehard subscrip̄.

CXC.

CÚTHRED OF KENT, Aug. 6th, 805.

✠ ANNO ab incarnatione dñi n̄ri ih̄u xp̄i dccc°.v°. indictione XIII. ego cuðred rex cantiae cum licentia coenulfi regis merciae octavo anno regni mei a dō ɔcessi wulfredo sedenti in archiepiscopatus solio . duorum aratrorum terrae in p̄petuum donabo. est itaq: terra illa composita in occidentali parte XII. manentium quae dicuntur bocholt hec duo aratra supra p̄dicta a quibusdam campus armentorum id est hriðra leah appellatur hoc k̄ modo quasi pro compensatione in p̄ti xxx mancusarum illi hanc p̄nominatam terram tradere curabo ut communem silbam secundum antiquam consuetudinem cum ceteris hominibus abeat potestas quoq: ipsi datur ut in libertate terram habeat quamdiu uiuat et postea cuicumq: hominum uoluerit in aeternam libertatem derelinquat si quis hanc largitionem illi augeat augeatur illi a dō uita si quis deminuerit quod absid deminuetur sibi gloria in xp̄o nisi satisfacione emendauerit.

Huius confirmationis signa in celeberrimo loco hac-

leah nominato exponuntur. 11. nunas sc̄as agustus die sabbati quo transfiguratus est xp̄s.

✠ ego coenuulf rex merc̄ consensi et subscri. ✠
ego cuðred rex cantiāe d̄s 7 sub.

✠ alduulf ep̄is.	✠ heaberht dux.
✠ werenberht ep̄is.	✠ beornnoð dux.
✠ deneberht ep̄is.	✠ cynehelm dux.
✠ eaduulf ep̄is.	✠ tiduulf dux.
✠ wulfhard ep̄is.	✠ wigga dux.
✠ alhheard ep̄is.	✠ ceolward dux.
✠ tidferð ep̄is.	✠ ceolberht dux.
✠ osmund ep̄is.	✠ dynne dux.
✠ wiohthun ep̄is.	✠ wigheard dux.
✠ wigberht ep̄is.	✠ byrnwald dux.
✠ alhmund ep̄is.	✠ heardberht comes.
✠ beornmod ep̄is.	✠ cuðred p̄r.

.....
..... aþ.

✠ wernoð aþ.
✠ dudan aþ.
✠ feolageld aþ.

CXCI.

CŪTHRED, before 805.

✠ IN nomine altithroni qui solus regat. ac gubernat. omnia omnipotenter in aeuum ego cuðredus rex cantuariorum cum consensu coenuulfi regis merc̄ et his testibus quorum infra nomina tenentur adscripta. dabo aebelnoðo p̄fecto meo fidelissimo in prouincia cantiāe terram trium aratrorum in loco qui d̄r æt hegyðe ðorne pro competenti pecunia id t̄ . III^a. milia denariorū. nunc itaq; p̄dicta terra in potestate illius sit donata cum rectis terminib; et iure hereditario firmiter fixa p̄maneat. seu etiā ab omni uñi sæculariū seruitiis intus uel foras libera p̄seuerat sine aliquo grauidine et lesione

maiorum minorūue causarum ut habeat libertatem commutandi uel donandi in uita sua et post eius obitum teneat facultatem relinquendi cuicumq; uolueris. nullus regum aut episcoporum uel principum p̄sentum uel futurorum ista sit contemnere ausus. sin autem redat rationē corā dō et coram angelis eius in die reuelationis dñi n̄ri ih̄u xp̄i amen :

✠ Ego coenuulf rex merc̄ hanc donationem consensiendo sūb.

✠ Ego cuðred rex cantiā hanc donationē meā signo sc̄ae crucis xp̄i firmabo 7 subscribo.

✠ Ego wulfredus gratia dī archi ep̄is cons̄ 7 sūb.

✠ Ego coenwald consensi 7 subscripsi.

✠ Ego osuulf cons̄ 7 sūb ✠ tidferð ep̄is

✠ Ego ealdberht cons̄ 7 sūb ✠ alhheard ep̄is

✠ Ego wealh cons̄ 7 sūb ✠ eadulf ep̄is

✠ Ego æðelieard cons̄ 7 sūb ✠ wulfheard ep̄is

✠ Ego berhtnoð cons̄ 7 sūb ✠ beornmod ep̄is

✠ Ego ceolnoð cons̄ 7 sūb ✠ wigberht ep̄is

✠ wulfred arc̄ ep̄is ✠ almund ep̄is

✠ alduulf ep̄is ✠ wiohthun ep̄is

✠ uuerenberht ep̄is ✠ wigmund p̄r āb

✠ deneberht ep̄is ✠ beonna p̄r āb

Indorsed by Aethelnoth and Gaenburh, 805—831.

✠ Aethelnoth se gerefa to eastorege and gaenburg his wif aræddan hiora erfe beforan Wulfrede archebiscope and æthelhune his masseprioste and esne cyninges¹ thegne suae huether hiora suae leng lifes were foe to londe and to alre æhte gif hio bearn hebbe² thonne foe [ð]aet ofer hiora boega dagas to londe and to æhte. gif hio thonne bearn næbbe and wulfred archibiscop lifes sie thonne foe he to thaem londe and hit . forgelde and thaet . wiorth gedaele fore hiora gastas suae aelmeslice and suae rehtlice suae he him seolfa on his wisdomes geleornie. and this [s]prece naenig mon

¹ erminges, O'Connor.

² hehe, O'Connor.

uferran dogor on naenge othre halfe oncaerrende sie
nimne suae þis gewrit. hafath.

✠ Uulfred arcepīs.	✠ Aethelnoth.
✠ Feol[o]geld pr ab.	✠ Gaenburg.
✠ Aethelhun p̄.	✠ Esne.
✠ Cuthberht p̄.	

þisses londes aran thrie sulong aet haegethe¹ thorne.
and gif hiora othru oththe baem siith forgelime biscop
that lond gebycge suae hie thonne geweorthe.

CXCII.

* CÔENUULF OF MERCIA, 806.

✠ KENULFUS dei misericordia rex Merciorum, omnibus mediterraneis Anglis per uniuersam Merciam fidem confitentibus Christianam, pacem perfectam, sempiternamque salutem! Omnes et singuli scitote, quia dominus sanctum suum mirificauit signis celeberrimis et praeclaris prodigiis, beatissimum Christi confessorem Guthlacum, in monasterio Croylandensi corporaliter quiescentem, et nouis ac innumeris miraculis, prout ego ac regina mea in nostra peregrinatione nuper oculis nostris uidimus, quotidie clarius ad totius mundi notitiam coruscantem. Unde ad supplicationem religiosissimi uiri et spiritualis patris ac consilarii nostri, domini Siuuardi abbatis dicti monasterii, consulente idem ac commonente uenerabili patre domino Wulfredo archiepiscopo Dorobernensi, tunc nostrae peregrinationis comite, dictum monasterium Croylandiae cum tota insula adiacente, sicut in carta quondam regis Aethelbaldi fundatoris sui per limites est distincta, monachos etiam eiusdem monasterii, et conuersos, ac seruos uniuersos in custodiam capio meae protectionis. Insuper peregrinos omnes illuc causa deuotionis acce-

¹ haegathe, O'Connor.

dentes, et cum signo sancti Guthlaci in suis capuciis uel capellis recedentes, liberos et solutos ab omni passagio et telonio, ubicunque uenerint per totum regnum Merciae perenniter esse uolo. Sed et eleemosynam quam Thoroldus uicecomes Lincolniae dedit dictis monachis in Bocenhale; item eleemosynam quam Geulphus filius Malti dedit illis in Halingtunen; item eleemosynam quam Fregistus miles ualidissimus, quondam magister meus, dedit illis in Langtoft; et eleemosynam quam Algarus, miles etiam dudum meus, dedit illis in Baston et in Repingale, deo ac sancto Guthlaco dictoque monasterio ac monachis in eo deo seruientibus, in perpetuam possessionem concedo, confero et confirmo.

Anno incarnationis Christi octingentesimo sexto, istud chirographum ego Kenulphus Merciorum rex signo sanctae crucis consignauit. ✠ Ego Uulfredus archiepiscopus Doroberniae fieri consului. ✠ Ego Kynebertus episcopus Uuinchester subnotaui. ✠ Ego Uuonuona episcopus Legecestrensis consensi. ✠ Ego Celredus abbas de Medeshamsted, germanus frater domini Siuuardi abbatis, multum procurauit. ✠ Ego Cuthredus rex Cantuariorum, ad imperium domini mei regis Kenulphi, assensum dedi. ✠ Ego Celulphus frater domini regis Kenulphi approbaui. ✠ Ego Algarus minister affui. ✠ Ego Sigga presbyter, praecipiente domino meo rege Kenulpho, hoc chirographum manu mea scriptum in praesentia dictorum uenerabilium patrum et dominorum meorum, praefato uenerabili domino Siuuardo abbati Croylandiae commendaui.

CXCIII.

* CÔENUULF, 808.

✠ REGNANTE in perpetuum domino nostro Ihesu Christo! Ego Cynulfus rex Saxonum dedi fratribus in monasterio Sancti Petri quod situm est in ciuitate

aet Bathun aliquam terrae particulam mei proprii iuris, hoc est v. mansiones in loco qui dicitur Norþstoc; ut habeant sibi et posteriores illorum in illo monasterio in perpetuam possessionem ad usum necessarium. Et si aliquis in futuro hoc irrumpere uoluerit, sciat se maledictum et in hoc saeculo et in futuro. Et si quis uoluerit conseruare quod constituimus in hoc dono, conseruet illi dominus partem aeternae beatitudinis in saecula. Anno ab incarnatione domini DCCC.VIII facta est haec donatio, et in huius doni testimonio extiterunt hi quorum inferius nomina recitata sunt.

Ego Cynulfus rex Saxonum hoc donum signo crucis firmaui ✠. Ego Cuðbertus gratia dei archiepiscopus consensi et subscripsi et peruertenti hoc donum maledixi in perpetuum ✠. Ego Torhthelmus episcopus consensi ✠. Ego Cyneardus episcopus consensi ✠. Ego Eanfridus episcopus consensi ✠. Ego Herewardus episcopus consensi ✠. Ego Egculfus episcopus consensi ✠. Ego Milredus episcopus consensi ✠.

✠ Ego Acca episcopus consensi. ✠ Ego Aldulfus episcopus consensi. ✠ Ego Eardulfus episcopus consensi. ✠ Signum manus Botwine abbatis. ✠ Signum manus Eatan. ✠ Signum manus Dieres. ✠ Signum manus Alhfriþi. ✠ Signum manus Aldberhti. ✠ Signum manus Eadbaldi. ✠ Et ego Offa rex Merciorum his statutis consensi.

CXCIV.

CÔENUULF, April 16th, 808.

✠ ANNO uero dominicę incarnationi DCCC°VIII° indicti. XV° et regni mei a dō concessi XII° ego coenuulf rex merciorū p remedie anime meę et p absolutione peccaminū meorū tibi meo fidei ministro eadualfo dabo aliquantulā partem terrę iuris mei in ppriā

potestatem id ÷ unā aratro et dimidiā in loco quē appellatur culingas cum omnib: usis ad eam rite ptinentib: ad habendam ac possidendā et cuicumq: placuerit in hereditate derelinquendā. Hęc s̄t termina huius agri ab oriente cyningestun tih ab aquilone genlad ab occidente beornheardes lond a meridie ðorndun. Siquis k̄ q̄ ñ optamus maliuolo mente hanc meā donationem infringere temptauerit sciat se rationem esse redditurā ante tribunal dñi n̄ri ih̄u xp̄i nisi ante ea pleniter emendauerit. Actu ÷ in loco celeberrimo quae a uulgo uocatur tomeworðig xvi. k̄t mai . et eodem die pascha celebratur corā his testib: quorum nomina sup̄t conscripta notantur.

✠ ego coenuulf rex merē pp̄a manu signo sc̄e crucis xp̄i cons̄ 7 sb.

✠ ego elfbryð regina cons̄ 7 sb.

✠ ego heaberht dux cons̄ 7 sb.

✠ ego beornnoð dux cons̄ 7 sb.

✠ ego ceolward dux cons̄ 7 sb.

✠ ego cynhelm dux cons̄ 7 sb.

✠ ego ecgferð dux cons̄ 7 sb.

✠ ego byrnwald dux cons̄ 7 sb.

✠ ego eadferð dux cons̄ 7 sb.

✠ ego heardberht dux cons̄ 7 sb.

✠ ego ceolberht dux cons̄ 7 sb.

✠ ego dynne dux cons̄ 7 sb.

CXCV.

WULFRED, April 21, 811.

✠ IN nomine altithroni di summi regis aeterni. Ego wulfred dñi inspirante gratia xp̄i ecclesiae antistes p̄ reuerentia dñi n̄ri ih̄u xp̄i . ac p̄ deuotissimo sinceræ caritatis affectu. et p̄ expiatione piaculorum meorum . seu etiam p̄ mutua commoda uicissitudinis agellorum

n̄forum quorundam . hoc ÷ uerbi gratia q₃ familiae x̄pi ecclesiae. id ÷ proprie n̄ris fr̄ib: in perpetuae haereditatis facultatē tribuens donabo terram trium aratrum meae ppriē iuris in regione easterege quae inibi ab incolis folcuuning lond uocatur atq: iterum etiam in eadē regione eosterge meae pprie hereditatis ruriculū unius aratri illis trib: adherens p̄dictis n̄rae fraternitati on byrg ad possidendū reddo. Haec quattuor q̄q possessiones aratra ita mihi in ppriam p̄tinerunt conditionē. illa iġ tria aratra id ÷ ðæt folcwining lond on eosterge et unum aratrū ibi in n̄rae terrae medio . et liminum coenuulf rex mihi cum suis primis dignitatum gradib: cum ceteris agellis donauerit . pro illius agelli comparatione on magonsetum æt geardcylle terra decim manentium quem a cynebryðae acquirere et comparare curauī. Sed illud aratrum unū on liminū de quo p̄diximus . id ÷ ðæt wynnhearding lond 7 babbing lond 7 an iocled on uppan ufre quam terram id ÷ aratrum illud æt liminum ad x̄pi ecclesiā tribuam p̄ agello illius aratri q₃ fr̄ib: n̄ris sicut p̄dixi tradidi on eosterge. Et illud iam dudum etiam x̄pi ecclesiae pprium fuit. Insuper etiam addidi on eostorege quintum aratrum fr̄ib: n̄ris concedendam q₃ a reacoluensae ecclesiae prius transmotaerā qđ dunwaling lond dr̄ . hoc eġ ea conditione addens dabo ut quanto eorū humilitas atq: oboedientia circa nos deuotior fuerit . tanto iġ illis semp̄ largiores in cunctis bonis dño miserante existere curamus. has itaq: terrulas ideo collegere et simul ita in unū coniungere eximiae caritatis industria curauī. ut facilius elaborare ac desudare sua propria in illis potuissent quasi adunate unius termini in tria septa conclusi. atq: illas etiam meae ppriae arbitrio in dño n̄ris fr̄ib: p̄petue dono cum omnib: bonis ad se rite undecumq: p̄tinentib: cum siluis pascuis pratib:q: 7 cum omni eximia libertatis honore eis tribuam exceptis trib: tantum debitis. id ē expeditionē et arcis munitiōē et pontis instructionē aduersus paganos. ut n̄ra

familia uidelicet fr̄s nr̄i feliciter et p̄petualiter salua iure
 illis . iuxta suae necessitatis p̄prietatem p̄ omnia ut
 illis placuerit . in dño fruerentur . huius eḡ reconcilia-
 tionis nr̄ae uicissitudinem beniuola mente adnuendo
 consentiendo crucis xp̄i uexillo roborabo . hac tñ uera
 interposita rationis condicione tam clementer hoc agens
 q̄ mihi 7 meis heredib: tam stabile 7 immune 7 p̄petue
 immobile fixum in dño in eum p̄duret illa uerbi gratia
 uicissitudinis transmotatio quā mihi familia nr̄i fr̄s
 uidelicet ex suo p̄prio iuris arbitrio unanimo desiderio
 7 consono mentis consensu cunctorū seniorum iunio-
 rumque p̄pria uoluntate tradiderūt terram utiq: ubi ab
 incolis regionis set burnan uocabulum dr̄ . quattuor
 aratrū quam terram totam iam dudum aldhun quidam
 comes uenerabiles p̄pinquus domni iaemberhti ar̄cep̄is
 familiae 7 p̄prie singulariterq: fr̄ib: p̄ aeterna fami-
 liaritate ac p̄ animae suae redemptione iure p̄petua
 liberaq: ad possidendū illis donauerat . illamq: terram
 ecgberht rex aldhuo conscribendo dederat . Sed p̄
 eo rex offa p̄dictam terram a nr̄a familia abstulit
 uidelicet quasi non liceret ecgberhto agros hereditario
 iure scribere . Sed post ea beatae memoriae aēbelheard
 ar̄cep̄is a rege offa acquirere studuit illā terram cū
 integra libertate ad xp̄i ecclesiā . Sed 7 ipse aēbelheard
 ar̄cep̄is nr̄ paulo ante obitum suū cum p̄suassione ami-
 corū fr̄ib: nr̄is illam terram cum illa libertate 7 cunctis
 reb: rite ad eam p̄tinentib: restituere demandauit . ut
 illi terre fructib: utilitatisq: usib: fr̄s p̄ redemptione
 anime illius p̄petue secundū suum placitū tantum in
 dño fruerentur . quamobrem fr̄s ac familia nr̄a illa
 quattuor aratra ipsius terre set burnan p̄prie illorum
 iuris hereditatē mihi in ius p̄prie ac p̄petue hereditatis
 arbitrium tradiderūt ad transmotationis uicissitudinē
 illius terre on easterege quam p̄diximus . mihi q̄q tam
 liberam 7 securam p̄ omnia habendam fruendamq:
 p̄petue 7 ad trahendam secundum meae uoluntatis
 placitum arbitriumq: in aeuū dederunt . 7 consentientib:

animis cunctorumq; manibus crucis signaculo libenter subscribentib; atq; hoc etiam definiimus 7 firmiter reconcilians coram idoneis testib; roborauimus ut tota illa terra quam ipsi tradiderunt mihi æt burnan tam immunis absq; alicuius contradictionis obstacula p̄petuę fieri posset sicut illa terra on eastorege quam illis dederam eis p̄petuę inuiolabilem ęe desiderio. Si k q absit aliquis maliuola audacia hanc n̄ram uicissitudinē p̄ tyrannidē inuadere t̄ infringere temptauerit nouerit se ante tribunal summi 7 tremendi iudicis xp̄i ęe rationē redditurum. Nisi illud prius digna satisfactione emendauerit. Et si qualibet n̄rae partis condicio innocens 7 incontaminata reperta ipsius rei fuerit seu forte utraq; suae p̄priae iuris possessio salua et integra ratione ad pristinę hereditatis gremium reuertetur. Pars k̄ illa quę rea 7 deprauata fuerit suae p̄priae partis rea priuetur et iustum arbitratorum iudicium subire cogetur ibiq; iuste distractiones accipiat sentiatq; satisfactionem.

✠ Ego uulfred gratia di ar̄cep̄s huius reconciliationis n̄rae uicissitudinē signo sc̄ae crucis xp̄i confirmabo 7 subscribo.

- ✠ Ego beornmodus ep̄s ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego wernoð p̄r 7 aþ. ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego beornwine p̄r 7 aþ. ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego feologeld p̄r 7 aþ. ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego æþelhun p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego ceolstan p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego heamund p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego osuulf p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego heremod p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego tudda p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego deornoð p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego abba p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego guðmund p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego badoheard p̄r ęsenē 7 suþ.
- ✠ Ego cuþric p̄r ęsenē 7 suþ.

- ✠ Ego hunferð þr ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego uuilnoð þr ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego dryhtnoð þr ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego eageard þr ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego æðelheah þr ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego ealhun þr ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego deneberht diã ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego coenhere diã ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego tilred diã ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego bilheard diã ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego dudd diã ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego goda diã ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego brunheard diã ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego uulfheard ɔsenš 7 suð.
- ✠ Ego osmund ɔsenš 7 suð.

Actum + ꝥ hoc anno dominice incarũ . DCCC.XI. in-
dictione . IIII. imperii ꝥ coenuulfi regis . XV. anno.
presulatus ꝥ wulfredi aꝥc epĩs. VI. die ꝥ undecimo kt.
mã. in loco þclara in ciuitate dorouernia . regnante
dño sine fine amen :

CXCVI.

CÔENUULF OF MERCIA, Aug. 1st, 811.

✠ IN nomine di summi regis aeterni. Anno aĩ
incarnationis eiusdem dñi saluatoris mundi ihu xpi .
DCCC°XI°. Indictione uero . IIII. porro qđ imperii piissimi
regis merciorũ coenuulfi anno . XV°. praesulatus etiã
uulfredi archipontificis anno . VI°. prima kalendarũ die
augustarũ in loco þclaro oppidoq; regali lundaniæ uicu
conciliũ pergrande collectũ habebatur. in quo uidelicet
ipse rex coenuulf atq; uulfred aꝥc episcũ cum coepiscopis
illius duob; uerbi gratia deneberht huiciorũ epĩs.
æðeluulf episcopũ. australiũ saxonũ. cum principib;
ducibusq; et maiores natu. quorũ nomina infra crax-
antur. inter alias qđ diuersarum rerũ causas in illo

habentes concilio interpretatas. Placuit pio regi coenuulfo cum consilio et consensu totius concilii illius id ē episcoporū principū ducū iudicium maiorumq: natu. Pro honore dī omnipotentis ac pro expiatione piaculorū eius. atq: pro reuerentissima dilectione uulfredi ar̄cepis̄ci. seu etiam pro eius larga pecuniarū remuneratione. hoc ē centum et uiginti .vi. mancosas pro his reb: in occidentale cantiae in regione suburbanaq: regis oppido ibi ab incolis roeingahām nuncupato Terrā duorū aratrum in locis nominatis illic ðaet suiðhunincg lond aet grafon aea. atq: rerū in ciuitate dorouernia in australe parte ecclesiae saluatoris duas possessiunculas et tertiā dimediā id ē in n̄ra loquella ðridda half haga et prata duo ad eas prius et modo pertinentia in orientale parte sture fluminis sita. Coenuulf rex has terrulas sui propriae puplicae iuris cum praedicto concilii consensu. ac pro cunctis antedictis causis uulfrido suo archipontifici donare ac conscribere in propriā atq: in perennē hereditatem habendū fruendumq: et ad tractandum cum campis pascuis pratib: siluis saltib: piscuosis ac maritimis fretib: paludib: uallibusq: dulcis salsuginesque salisq: stationib: coctionesq: et cum cunctis fructib: interius exteriusq: uel aliunde usquam ad eas rite uel umquā pertinentia in talem sibi usum qualē semet ipsi utillimum optimumue fore uideretur firmiter pleniterq: deiudicauit. Integrum q̄q̄ libertatē his terrulis atq: ruriculis rex coenuulf cum auctoritate supra dicti concilii decreuerat. Ut perpetue sint liberate ab omnib: puplicis tributis et ā cunctis regaliū rerū uel operum debitis. siue principū seu ducū uel procuratorū aut etiam ab omni saeculariū causarū rerumue grauidine exceptis his debitis. id ē pontis instructionē. et contra paganos expeditionē. Atq: arcis munionē distructionemue Cum tamen hoc uniuerso populo oportunitas summa poposcerit et necessitas eximia hoc agendū cunctos undicumq: coherceret . tunc et illi rite sua reddent.

✠ Ego coenuulf dñi misericordia rex mercioꝝ huius n̄rae dationis ac libertatis remunerationē mente consona propriusq; manib: crucis x̄pi signo confirmare roborareque st

- ✠ aelfþryð regina consentiens subscripsit.
- ✠ sigred rex subscripsit.
- ✠ uulfred archi ep̄s x̄pi gratia subscripsit.
- ✠ deneberht ep̄s subscripsit.
- ✠ beornmod ep̄s subscripsit.
- ✠ aeðeluulf ep̄s subscripsit.
- ✠ heardberht prinç subscrip̄.
- ✠ beornnoð prinç subscrip̄.
- ✠ cynehelm prinç subscrip̄.
- ✠ eadberht dux con̄s subscrip̄.
- ✠ ecguulf dux con̄s subscrip̄.
- ✠ eanberht dux con̄s suðs.
- ✠ heahferð dux con̄s suðs.
- ✠ cyneberht p̄piñ eius suð.
- ✠ coenwald p̄piñ eius suð.
- ✠ aeðelheah pedes sessor suð.
- ✠ cuoenburg aḅba. suð.
- ✠ seleburg aḅb subscripsit.
- ✠ cuðred p̄r subscripsit.

CXCVII.

* CÔENUULF, Nov. 9th, 811.

✠ REGNANTE domino nostro in aeuum per saecula cuncta; anno uero incarnationis eiusdem saluatoris mundi domini nostri Ihesu Christi dcccxi. indictione autem quarta, imperii uero nostri a deo dati anno xv. die uero v. idus Nouembris. Ego Coenuulfus rex Merciorum hoc opusculum, deo auxiliante atque fauente in plenitudine, prouincia Uuictionum inchoauit, famoso in loco quem solicoli antiquo nomine Uuincelcumba appellare suescunt. Aecclesiam, quae modo pulcher-

rima clarescit, scemate iam nempe preparata enituit, ibi Uulfredus quoque praesul Cantuariæ in honore Ihesu Christi domini nostri beataeque Mariae generitricis dei, quæ suo contulit gremio regem quem coeli capere terraque nequierant, dedicauit. Ibi quoque meum in domino corpus pausare decreui. Complacuit autem mihi Kenulfo, ut ad consecrationem antenominatae aeccliesiae uniuersos accercissem Merciorum optimates, episcopos, principes, comites, procuratores, meosque propinquos, necnon et Cuthredum regem Cantuariorum, atque Sigredum regem Orientalium Saxonum, cum omnibus qui testes nostris synodalibus concilialibus aderant. Quam uero basilicam ad laudem et ad honorem domini nostri Ihesu Christi, et pro amore reginae coelestis, atque expiatione piaculorum meorum, aedificaui, non modo ad roborationem haereditatis meae, atque ad solidationem apostolici priuilegii quod mihi apostolici pontifices cum auctoritate beati Petri principis apostolorum, direxerunt. Ego etenim Kenulfus, dei arridente gratia rex Merciorum, ad gratiarum actionem pro deuotione illorum, qui mihi et meae haereditati beniuola mente cum auctoritate apostolorum affirmatione atque cunctorum synodalium nostrorum reconciliationem firmiter roborauerunt: iam autem pro confirmatione meae haereditatis, quam dominus Leo papa primus affirmabat cum suo priuilegio, et postea Paschalis summus pontifex, cum praeceptis suae autoritatis et uniuersis Merciorum optimatibus, in tribus synodis, unanimo concilio, in perpetuam haereditatem mihi meisque haeredibus dona mea omnibus archontis merciorum necnon et aliarum prouinciarum, in auro argentoque, et in omnibus utensilibus meis, laetus erogauit, necnon in equis electissimis, unicuique secundum dignitatem gradus sui, et uniuersis qui agros non habebant, libram in argento purissimo tribui, atque in auro mundissimo, unicuique presbitero, mancussum tradidi unum, et

omni seruo dei solidum unum; et ea dona innumerabilia sunt sicut nostram regalem dignitatem decebat; quae nullus enumerare ualet, neque numeranda sunt, quae tunc meae erogari genti, ea conditione, ut mihi meisque haeredibus plena libertate haereditas mea eo firmior atque stabilior aeternaliter perduraret. Ego Kenulphus etiam rex merciorum uexillum sanctae crucis in quo passus est Ihesus Christus, dominus noster, ad hoc conquisiui, ut animae meae, et omnium bonorum saecularium, seu haeredum immobiliter patrocinando, contra tumultum prauorum tutatrix atque defensatrix perpetuis temporibus permansisset. Et si quis aliquid ab hoc uexillo per uim studeat auferre, maioris siue minoris personae, sciat se anathematis uinculo innodatum, et a sanctae crucis tutela coram deo in die iudicii separatum, nisi ante hic cum satisfactione emendauerit: et ab illo patrocinio praedicto sanctam istam aecclesiam, sub almae Trinitatis nutu, atque angelorum, et archangelorum, patriarcharum, prophetarum, apostolorum, martirum, confessorum, uirginum, atque omnium sanctorum protectione corroboratam sciatis permanere. Hoc quoque ego Kenulfus rex, et omnes qui in nostris synodalibus conciliis testes atque conscii huius rei praesentati fuissent, diiudicauimus atque unanimo consensu constituimus, ut si homo aliquis culpabilis uitae suae aut in aliquo delicto, occulte, publice delinquens, peruenisset ad apicem haereditatis meae, et nostram aecclesiam, atque uexillum salutiferae crucis requireret, firmissimam ibi pacem atque indulgentiam inueniret; et nullus fuisset homo aliqua audacitate fretus, quoquo modo toruane cogitatione, aliquid per uim exinde rapere, nec diminuere, neque agros meae haereditatis foras transdonare, uel accommodare, nisi ad tempus et ad conditionis statutum unius hominis; sed immobiliter permansissent quasi in nostris tribus synodis firmiter decreuimus aeternaliter perdurare. Hii omnes huius rei ueritatis

testes extiterunt, et sacratissimo crucis Christi signaculo roborando confirmauerunt.

✠ Ego Kenulphus rex Merciorum huius definitionis reconciliationem signo sanctae crucis confirmaui. ✠ Ego Cuthredus rex Cantuariae consentiens signum salutiferae crucis impono. ✠ Ego Siredus rex Orientalium Saxonum signum crucis salutiferae corroborans impono. ✠ Ego Wulfredus Cantuariae archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Aldulfus [Licetfeldensis]¹ episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Denebert [Uuigorniensis] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuerenbrihtus [Leogerensis] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuulfhaerdus [Hecana quae nunc Hereford dicitur] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Tilferdus [Hagustaldensis] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Aetheluulfus [East-Anglorum] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Eaduulfus [Cridiatunensis] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Alchbertus [Suth-Saxoniae] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Aethelnothus [Lundoniensis] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuibertus [Scireburniensis] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Beormodus [Roucestrensis] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuignothus [Exoniensis] episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Eambeorhtus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Heardbearhtus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Beornothus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Cynhelmus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Ceolberhtus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Aldredus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Uulfredus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Heaferthus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Ciolferthus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Heatferthus dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Plesa dux consensi et subscripsi.

¹ The interpolated passages are | over the names of the witnesses, in written between the lines in the MS. | an æquæval hand.

CXCVIII.

COENUULF, 811.

✠ IN nomine dñi nři ihu. xpi. regnante in perpetuum eodem do et dño nřo ihu xpo. Ego coenwulf gratia di rex merciorum. Uiro uenerabili beornmodo episcopo. Trado terram iuris mei id est quasi tria aratra ad meridianam plagam ciuitatis quae dicitur hrofescester . ut habeat et possideat. et cuicumque uoluerit illo uiuente seu moriente æternaliter tradendam concedo. Sunt k̄ huius telluris termini notissimi ab oriente uia publica a meridie uuldahā. ab occidente flubius meduwege ab aquilone mearateag. Si quis hanc donationem meam infringere aut minuere temptauerit sciat se rationem redditurum ante tribunal aeterni iudicis nisi prius do et hominibus digne emendauerit. et praedicta terra sit libera ab omni regali et saeculari seruitio . adiectis denberis in commune saltu. Otanhyrst et fraecinghyrst. sceorfesstede. Crangabyras. wihtherincfaladsto. et haeseldaen.

✠ Ego coenwulf rex merciorum hanc donationem meam signo s̄ce crucis xpi c̄firmaui.

- ✠ Ego wulfred archi epi c̄sensi et subscripsi.
- ✠ Ego deneberht epi cons̄ et sub.
- ✠ Ego aebelwulf epi cons̄ et sub.
- ✠ Ego sigered rex cons̄ et sub.
- ✠ Ego aelbōrið regina cons̄ et sub.
- ✠ Ego heardberht dux cons̄ et sub.
- ✠ Ego beornmod epi cons̄ et sub.
- ✠ Ego beornnoð dux cons̄ et sub.
- ✠ Ego cynehelm dux cons̄ et sub.
- ✠ Ego eadberht dux cons̄ et sub.
- ✠ Ego cyneberht ppinquo regis cons̄ et sub.
- ✠ Ego coenwald ppinquo regis cons̄ et sub.
- ✠ Ego quoenðryð filia regis cons̄ et sub.
- ✠ Ego eanberht dux cons̄ et sub.
- ✠ Ego aebelheah cons̄ et sub.

✠ Scripta † ꝥ haec kartula anno dominicae incarnationis DCCC^oXI^o. indict. IIII°. his testibus cōsentientib; et subscribentib;.

CXCIX.

CÔENUULF, 812.

✠ IN nomine dei summi regis aeterni. Anno q̄ incarnationis dī et saluatoris mundi DCCCXII^o indictione v Regni quoq; gloriosissimi merciorum regis coenuulfi Anno XVI Praesulatus etiam uulfredi archiepiscopi VII° Inter alios quoque dō adnuente bonarum rerum euentus uerbi gratia placuit itaque regi coenuulfo atq; uulfredo ārcēpiscopo quorundam commutationes agellorum ambobus competentius in orientalibus cantiae partibus sapientibus eorum consentientibus firmiter peragere. Ita quoq; primitus uulfred ārcē epis̄c hac interposita ratione aliquam terrae partiunculam hoc † duarum manentium in loco ubi sueordhincas uocitantur iuxta distributionem suarum utique terrarum ritu cantiae an sulung dictum Seu in alio loco mediam partem unius mansiunculae id † an ioclet ab incolis ibi ecgheanglond appellatur. Quam terram uidelicet Uulfred ārcē epis̄c plenario ac digno comparauerat praetio ab uulfhardo praesbytero iam dudum Aedelheardi bonae memoriae ārcē episcopi sibi ad possidendum atque fruendum per omne modum Seu etiam cum libertate sicut et ipse illam terram comparare et possidere optenuit . id ē ut iure hereditario perpetuae possederet Et ab uniuersis etiam terrenis difficultatum notis et ignotis condicionib; ac tributis siue ab omni opere pulico aedificiorum aut in quolibet ducatu perenniter libera frueretur Et sua sic utilitate quaecumq; sibi dī dono p̄uideret terram derelinqueret illam. Unde igitur xp̄i gratia uulfred ārcē epis̄c eandem terram sibi tam propriam et quam liberam habendam fruendamq; in

suum proprie arbitrium comparare pleniter ut *pdiximus*
 procurauit. Atque etiam insuper sic regi *coenuulfo*
 dare atq; ad rei pup . . e condicionis donare decreuerat
 ubi uel cuicumq; utilitati sibi fore uideretur. Pro
 agellorum Transmutatione uerbi gratia *isdorum* qui
 in partibus suburbanis regis oppidulo *ferresham* dicto
 fieri uidebantur . hoc ẽ terrae particula duarum manen-
 tium id ẽ *an sulung* ubi ab incolis *grafoneah* uocitatur
 Ab aquilone habens terminum *suuealuue* fluminis a
 plaga oriente *suiðhuning lond* a parte occidentali *ealh-*
fleot ab austro *sighearding meduue ond eac suithhuning*
lond. Atq; rursum in partib; australi in regione *on*
liminum et in loco Ubi ab *indegensis* ab occidente *Ka-*
singburnan appellatur demediam partem unius *man-*
siunculae id ẽ *an ioclet* Ad id insuper addito illo litore
 foris maritimo cum *pristinis terminib;* cunctis ad eam
 usquam rite *pertinentib;* . *Dĩ* gratia *q̄* rex *Coenuulf*
 has *pdictas* terrulas uerbi gratia *Aet grafon aea* Atq;
 iterum *aet casingburnan* litoreque illo cum omnib; *un-*
decunque legitimis limitibus campis salsuges pascuis
siluis pratibus paludib; *litorib;* *piscuosis* Seu cunctis
aliunde usib; *quisquilib;* *maritimisq;* *fructibus* Pro
 illis *pdictis* agellorum *Uicissitudinib;* *aet sueordhincum*
 et *ecgheanglond* *Uulfredo aŕc ep̄is* ueraciter et firmiter
 in *ppriae* condicionis ac in *perpetue* possessionis *here-*
ditatem cum *uniuersae integritatis libertate* *perpe-*
tualiter in *dño* concedens donabo Sibi ipsi *habendum*
 ac *perpetue fruendum* ac sic ad *trahendũ* Ut semet ipso
utillimum ẽe uideretur. Cum *uniuersae libertatis pdictae*
discretionem per omnia *inmobilitate* secundum quod
terram pdictam *Uulfred aŕc ep̄is* comparauerat haberet.
 Atq; hac *condicione* regi *coenuulfo* transmutare et in *dño*
 donare *diudicauerat* Sicut *superius ratum* et *delibra-*
tum et *infra crucis uexillo* et *sub idoneis testib;* *robo-*
ratũ habetur : . Insuper additur hoc Si huius *uicissitu-*
dinis persona quilibet ex *utralibet* parte hanc *commu-*
tationem aliter transmutare aut uiolare temptauerit

quam difinitū fieri uidetur . salua iure intemerata possessiuncula cum p̄dicta libertate absq; obstaculo aliquis quaestionis ad proprie hereditatis gremium redeat.

Aut etiam quilibet dominorum Seu summo saeculi dignitatum gradu ditatus huius uicissitudinis reconciliationem tyrannico fraude fretus ex his utralibus partib; quod tam firmiter reconciliaretur hanc mutare uel fraudare iniqui temptauerit nouerit se anathematatum esse et ante tribunal summi iudicis xp̄i rationem redditurum. Nisi prius digna satisfactione emenda-uerit.

✠ Ego coenuulf xp̄i gratia rex merciorum huius n̄rae uicissitudinis munificentiam larga manu donabo atq; crucis uexillo roborabo.

✠ Ego uulfred gratia d̄i arc̄ epis̄c̄ huius nostrae reconciliationis munificentiam adnuendo consentiens et signo crucis xp̄i roborabo.

✠ Ego eadulf epis̄c̄ consentiens subscripsi.

✠ Signum manus cubredi p̄r̄.

✠ Sign̄ mañ ploesa ducis.

✠ Sign̄ mañ cyneberhti reḡ p̄pin̄q̄.

✠ Sign̄ mañ coenualdi reḡ p̄pin̄q̄.

✠ Sign̄ mañ aebelheah p̄d̄ sēc̄.

CC.

WULFRED, 813.

✠ IN nomine sanctae saluatoris dei et domini nostri Ihesu Christi. anno ab incarnatione eiusdem dei et redemptionis mundi DCCC.XIII. Indict. VI. praesidente Christi gratia archipontifice Uulfredo metropolitano sedem ecclesiae Christi quae sita est in dorouernia ciuitate anno VII. episcopatus eiusdem archiepiscopi diuina ac fraterna pietate ductus amore deo auxiliante renouando et restaurando pro honore et amore dei sanctum monasterium dorouernensis ecclesiae reaed-

ficando refici auxiliantibus eiusdem ecclesiae presbiteris et diaconibus cunctoque clero domino deo serui-entium simul. Ego Uulfredus misericordia dei archisacerdos pro intimo cordis affectu dabo et concedo familia Christi habere et perfruere domos quas siui proprio labore construxerunt iure perpetuo hereditatis munificentia illis uiuentibus seu decedentibus cuicumque relinquere uel donare uoluerint unusquisque liberam habeant facultatem in eodem monasterio donandi sed nec alicui foras extra congregationi. Ita etiam in Christi caritate obsecrans precipio omnibus successoribus meis hanc praedictam donationem inconcussa et inuiolatam salua ratione seruandam sed sine semper in euum. hac tamen conditione ut deo humiliores et gratiores omnium beneficiorum dei semper existant seduloque frequentatione canonicis horis ecclesiam Christi uisitent orantes ac deprecantes pro seipsis propriis piaculis et pro aliorum remissione peccatorum misericordiam domini implorent. Necnon domum refectionis et dormitorium communiter frequentent iuxta regulam monasterialis disciplinae uitae obseruant. Ut in omnibus honorificetur deus et uita nostra et bona conuersatio nobis nostrisque proficiat in bonum. Si quis illorum per audaciam suae malae uoluntatis hanc praedictam constitutionem inritam habere et in obliuionem deducere et congregare conuiuias ad uescendum et bibendum seu etiam dormiendum in propriis cellulis sciat se quisquis ille sit reatum se esse propriae domi et in potestate archiepiscopi ad habendum et cuicumque ei placuerit donandum ꝛ manentem itaque hanc kartulam in sua nihilominus firmitate.

✠ Ego Uulfred gratia dei archiepiscꝑ signo sanctae crucis Christi firmans subscripsi.

✠ Ego uuernoth ꝑꝛ aꝑ coñ 7 subscripsi.

✠ Ego wulfheard ꝑꝛ coñ 7 sub.

✠ Ego heamund ꝑꝛ coñ 7 sub.

✠ Ego osuulf ꝑꝛ coñ 7 sub.

- ✠ Ego ceolstan ꝑr coñ 7 suð.
- ✠ Ego tudda ꝑr coñ 7 suð.
- ✠ Ego diornoth ꝑr coñ 7 suð.
- ✠ Ego guthmund ꝑr coñ 7 suð.
- ✠ Ego cuthberht ꝑr coñ 7 suð.
- ✠ Ego coenhere coñ 7 suð.
- ✠ Ego brunheard coñ 7 suð.
- ✠ Ego haehferth coñ 7 suð.

 CCI.

COENUULF OF MERCIA, Nov. 25th, 814.

✠ IN nomine sc̄i saluatoris d̄i et dñi n̄ri ih̄u xp̄i
 Regnante ac gubernante eodem dño ih̄u simulq: sp̄u
 sc̄o gubernacula . in imis et in arduis disponendo ubiq:
 regit licet sermo sapientiũ consiliumq: prudentium sta-
 bilis permaneat tamen ob incertitudine temporalium
 rerum diuinis numinib: muniendo praescrutando pro
 ignotis et incertis euentis stabilienda roborandaq: in
 d̄o uiuo et uero sunt. Quapropter ego coenuulfus
 gratia d̄i rex merciorum uiro uenerando mihiq: in xp̄i
 caritate summo pontificalis apice decorato Ulfredo arc̄
 ep̄is dilectissimo dabo et concedo aliquam partem ter-
 rae iuris mei quae mihi largus largitor omniũ bonorũ
 d̄s donare dignatus ẽ pro intimo caritatis affectu ut
 apostolus ait hilarem enim datorẽ diligit d̄s. Seu
 etiam pro commodo pecunio illius hoc ẽ . VII . libras
 auri et argenti in prouincia cantiae terram unius aratri
 in loco et in regione quae dr westanwidde ubi nomi-
 natur cynincges cua lond cum suis contiguis terminib:
 quae rite et recte iam olim ad illam terram pertine-
 bant id ẽ ab oriente grafon eah et ab occidente unum
 fretum qui nominatur n̄ra propria lingua mearcfleot 7
 seleberhtincg lond et ab austro strata antiqua quae
 iacet ad portũ quẽ dr cilling Ac hoc aratrum cum
 omnib: utensilib: bonis ad mansionem on grafon ęa

aeternaliter concessum ē. Insuper etiam praefatae concessionis honorabili episcopo ego coenuulf rex aeternae libertatis confirmationem in dño ih̄u saluatore n̄ro liberabo ut nunc et deinceps ab omni uī saeculari seruitutis tui dicioni subiaceat et omni sexu humanae condicionis saecularium gradum seu ecclesiasticarum ordinū notis uel ignotis paruis uel magnis praesentis et futuris sicut ā primordio xp̄ianae religionis territorias et proprias possessiones orthodoxi et eruditi uiri statuerunt et postea firmauerunt Ita in omnib: inlaesa et inōcussa permaneat Nisi his trib: tantummodo causis id ē expeditionē et arcis munitionem contra paganos et pontis instructionem communiter sicut tota gens illa de suis propriis hereditariis consuete faciunt Cum omnib: bonis quib: diuina gratia tibi tuisq: fauendo adnuendoq: concesserit habere et perfruire quamdiu uita comes fuerit Ac postea cui-cumq: relinquere tibi ad commodum utile perspexeris liberam habeas potestatē sine fine tuis hereditariis perseuerare in aeuum Cum campis siluis quae onblean ad illā terrā recte pertinent pascuis pratis piscationib: uenationib: paludib: aucupib: aquis mariscis salsib: fretib: quae umquam in minimis uel maximis ad istā praenominatā terram competebat aut nunc definienda augendoq: iure perpetuo donata constant.

Si quis autem quod non optamus auaritiae ignib: aestuans superbiaeq: typo tumidus diabolica fraude deceptus supramemoratam donationis concessionem infringere aut minuere temptauerit Sciat se anathematis uinculis esse damnatū et ā communione corporis et sanguinis xp̄i hic et in ultimo examine et ab electione omniū sc̄orum ēē separatū nisi prius digna satisfactione emendauerit Et si quis augendo multiplicandouē beniuolo animo amplificare aut defendere uoluerit augeat illi omnipotens ds aeterna bona in caelestibus regnis. Actum ē anno dominicae incarnationis .DCCC°XIII° Indictione .VII°. his testib: consentientib:

atq; confirmantib: quorum infra nomina subternotata sunt qui adunati et congregati fuerunt in praesentia coenuulfi regis merċ in uico regali qui dr sēt bearwe die . vii^a kl decembres.

✠ Ego coenuulf gratia di rex merċ hanc libertatis munificentia sub uexillo scae crucis xpi confirmabo et subscribo.

✠ Ego aelfpryp regina consensi et sub.

✠ Ego alduulf epis cons et sub.

✠ Sig mañ heardberhti ducis.

✠ Sig mañ ceoluulfi regis propinqui.

✠ Sig mañ uuighardi.

✠ Sig mañ rethuni p̄ et abb.

✠ Sig mañ torhthelmi.

✠ Sig mañ eaduulfi.

CCII.

* CÔENUULF, Dec. 26th, 814.

✠ DONANTE domino nostro Ihesu Christo. Ego Kenulfus rex Merciorum terram iuris mei, unam casatam, cui uocabulum est Dunhamstyde, pro redemptione animae meae ad aecclesiam Uuigornam trado Deneberhti Uuigernensis episcopi cohortationibus, in perpetuam haereditatem. Acta est autem haec mea donatio anno DCCOXIII. indictione VII. die VII kalendas Ianuarii. Siquis hanc meam donationem temptauerit defraudare, sciat se reddere rationem in die iudicii, atque anathematizatum a deo atque omnibus sanctis, nisi hic prius cum satisfactione emendauerit. Huius donationis hi mei optimates testes sunt, quorum nomina infra expressa sunt.

✠ Ego Kenulfus, rex Merciorum, confirmationem hanc confirmaui consentiendo et propria manu conscribendo.

✠ Ego Uuor episcopus.

- ✠ Ego Uuilfrid episcopus.
- ✠ Ego Deneberht episcopus.
- ✠ Ego Eadberht minister.
- ✠ Ego Uualdhere minister.

 CCIH.

COENUULF, Dec. 26th, 814.

✠ IN nomine dei excelsi, qui est spes omnium finium terre et in mari longe. Ego Coenuulf, eius melliflua gratia largiente rex Merciorum, cum consilio et consensu optimatum meorum quorum infra caraxata sunt uocabula, meo fideli atque uenerabili episcopo, Deneberhto, atque eius familiae quae sita est in Uueogernensi ciuitate illorum XII. hominum pastum, quae rite ad illam ciuitatem pertinent, et ad alia quae sub eius sunt potestate monasteria constituta, liberaliter perenne concedo. Quia ille episcopus et eius familia ciuitati Uueogernensis mihi in perpetuam haereditatem XIII. manentes tradiderunt. Hoc est monasterium quod nominatur Bituinaeum III. manentes, et in occidentali plaga fluminis Sabrinae x. et sic firmam pacem atque placationem inter nos, omnium undique discussis conuictiorum obstaculis, constituti sumus. Acta est autem haec donatio anno DCCCXIII. indictione VII. in uico celeberrimo qui uocatur Tomouordig . die VII. kl. Ianuarii, regni autem nostri a deo concessi XVIII°. anno. Si quis autem hanc libertatem nostram seruare uel augere uoluerit, augeat omnipotens dies suas hic et in sempiternum. Si quis autem hoc in aliquo frangere uel minuere temptauerit, sciat se separatum, alienatum, atque anathematatum a deo atque omnibus sanctis in die tremendi examinis, nisi ante hic cum satisfactione emendauerit. Hanc libertatis donationem dominice incarnationis an

✠ Ego Coenuulf rex Merciorum, cum uirtute sanc-

tae crucis scribendo conroborauī. ✠ Ego Uulfred archiepiscopus consensi. ✠ Ego Aelfryð regina consensi. ✠ Ego Ealdulf episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uuerenberht episcopus consensi. ✠ Ego Deneberht episcopus consensi. ✠ Ego Uulfheard episcopus consensi. ✠ Ego Heardberht dux consensi. ✠ Ego Beornnoð dux. ✠ Ego Dynna dux. ✠ Ego Ceolberht dux. ✠ Ego Mucel dux. ✠ Ego Ceolwulf.

CCIV.

CÔENUULF, 814.

✠ IN nomine sc̄i saluatoris d̄i et d̄ni n̄ri ih̄u xp̄i. Regnante ac gubernante eodem d̄no ih̄u . Simulque sp̄u sc̄o gubernacula in imis et in arduis disponendo ubique regit . licet sermo Sapientium consiliumq; prudentium stabilis p̄maneat . tamen ob incertitudine temporalium rerum diuinis numinibus muniendo . p̄scrutando p̄ ignotis et incertis euentis stabilienda roborandaque in d̄o uiuo et uero sunt. Quapropt̄ ego coenuulfus gratia d̄i rex merciorū . uiro uenerando mihiq; in xp̄i caritate summo pontificalis apice decorato . uulfredo arc̄ep̄s dabo et concedo aliquam partem terre iuris mei quae mihi largitor omnium bonorū d̄s donare dignatus est p̄ intimo caritatis affectu ut ap̄ls ait . hilarem enim datorem diligit d̄s . et hoc est in loco qui dicitur byxlea . x. aratorū in p̄petuam possessionē . et hæc terra libera p̄maneat . p̄ter arcem . et expeditionem pontisq; constructionē. Quod si quisq; huic largitioni contradixerit . contradicat ei d̄s et denegat ingressum cælestis uitæ. Et his liminibus hæc pars telluris circumgirari uidetur. Ærest up of crægean on fulan riðe . andlang riðe oð þone sæstendic 7lang dices oð þæt gebyhte . of þam gebyhte 7lang hagan oð cyninges healh . þanon 7lang hagan ut on crægean.

7lang crægean oð þone hagan . 7lang hagan oð
 pæðfeld . þanon 7lang hagan oð æscburnan . of ðam
 burnan 7lang hagan on casingstræt . east 7lang
 stræte on scoffoces sære . þanon norð 7lang stræte oð
 lytlanlea . þanon east 7lang mearce oð enede mere suð-
 rihte of ðam mere to burnes stede . þanon 7lang hagan
 oþ casingstræt . 7lang stræte on þone calewan telgan .
 þanon ut on crægean . swa eft on fulan riðe. Hæc
 sunt nomina pastuum porcorum . helfreðingdenn . hun-
 bealding hola . frumesing Leah . burnesstedesdenn
 heanyfre . þaes gemære is on east healfe spachrycg . on
 suðan plumwearding pearrocas . on westan lindcylne .
 on norþan auene. Actum † hoc anno dñice incar-
 nationis . DCCC°.XIII°. Indict. VI°. his testibus con-
 sistentibus atque confirmantibus: quorū infra nomina
 nota sunt.

✠ Ego coenuulf gratia dī rex merciorū hanc dona-
 tionis confirmationē signo scē crucis xpī roboravi.

✠ Ego uulfred arc ep̄s cons̄ 7 suð.

✠ Ego denebyrht ep̄s cons̄ 7 suð.

✠ Ego uulfhard ep̄s cons̄ 7 suð.

✠ Signum manus eadberhti ducis.

✠ Signum manus ealhheardi ducis.

✠ Signum manus ceoluulfi ducis.

CCV.

CÔENUULF, 814.

✠ IN nomine sancti saluatoris dei et domini nostri
 Ihesu Christi, regnante ac gubernante eodem domino
 Ihesu simulque spiritu sancto gubernacula in imis et in
 arduis disponendo ubique regit! Licet sermo sapi-
 entium consiliumque prudentium stabilis permaneat,
 tamen ob incertitudine temporalium rerum, diuinis nu-
 minibus muniendo, perscrutando, pro ignotis et incertis
 euentis, stabilienda roborandaque in deo uiuo et uero

sunt. Quapropter ego Coenuulfus gratia dei rex Merciorum, uiro uenerando in Christi charitate summo pontificalis apice decorato, Uulfredo archiepiscopo dabo et concedo aliquam partem terrae iuris mei, quae mihi largitor omnium bonorum deus donare dignatus est, pro intimo caritatis affectu, ut apostolus ait, hilarem enim datorem diligit deus. Et hoc est in loco qui dicitur Binnanea, circiter xxx. iugera, inter duos riuos gremiales fluminis quod dicitur Stur. Et haec terra libera permaneat in perpetuam possessionem aecclesiae Christi. Quod si quisque huic largitioni contradixerit, contradicat ei deus, et denegat ingressum coelestis uitae. Actum est hoc anno dominicae incarnationis DCCC.XIII°. Indict. vi. his testibus consentientibus atque confirmantibus, quorum nomina nota sunt.

✠ Ego Coenuulf gratia dei rex Merciorum hanc donationis confirmationem signo crucis Christi roborauit.

✠ Ego Uulfred archiepiscopus consensi et subscripsi.

✠ Ego Denebyrht episcopus consensi et subscripsi.

✠ Ego Uulfhard episcopus consensi et subscripsi.

✠ Signum manus Eadberhti ducis.

✠ Signum manus Ealhheardi ducis.

✠ Signum manus Ceoluulfi ducis.

CCVI.

CÔENUULF, 814.

✠ REGNANTE in aeuum archipoli conditore! Ego Coenuulf, eius praeclara gratia concedente rex Merciorum, dabo aliquam partem terrae iuris mei meo uenerabili atque in deo dilecto Deneberhto episcopo, atque eius familiae, quae est in Uegorna cestre, id est, octo manentium, in loco qui appellatus est aet Sture, cum

omnibus ad se bonis pertinentibus, perpetualiter ad habendum, possidendum atque fruendum tamdiu quam Christianitas in ista permaneat regione. Liberam quoque terram istam concedo ab omnium saecularium rerum operibus, ac tributum oneribus, atque exactorum conflictione, exceptis his, expeditione et pontis constructione, et singulare praetium foras, nihilque ad poenam resoluat. Acta est autem haec donatio anno dominicae incarnationis DCCCXIII^{to}. Indictione VII. his testibus consentientibus ac scribentibus, in uico celeberrimo, qui uocatur Tomoworðin, quorum infra liquescunt uocabula. Si quis autem hanc nostram donationem augere, seruare, uel adiuuare uoluerit, augeat omnipotens deus dies suos et bona hic et in futuro. Si quis autem, quod non optamus, in aliquo frangere uel minuere temptauerit, sciat se ante tribunal Christi rationem redditurum, atque a deo et omnibus eius sanctis alienum, nisi antea hic cum satisfactione emendauerit. Pro huius telluris donatione ille episcopus et eius familia mihi dederunt XII. manentes bi Gythinge, in perpetuam haereditatem possidendum, his testibus consentientibus.

✠ Ego Coenuulf, rex Merciorum, hanc meam donationem signo sanctae crucis confirmaui. ✠ Ego Aelfryð regina consensi et subscripsi. ✠ Ego Aldulf episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Uerenberht episcopus consensi. ✠ Ego Heardberht dux. ✠ Ego Deneberht episcopus consensi. ✠ Ego Beornøð dux. ✠ Ego Eadgar presbiter. ✠ Ego Sigred minister. ✠ Ego Uuigberht presbiter. ✠ Ego Eadwulf minister.

CCVII.

CÔENUULF, 814.

✠ IN nomine dī summi Igitur anno dñce incarnationis DCCCXIII regni uero nři a dō concessi XVIII.

Ego coenwulf rex merċ suiðnoðe meo comite terram .i. aratrorum in propriam possessionem et libertatem sibimet uel suis heredibus in ppetuum fruire pdonabo Scilicet iuxta silua quae dicitur cært cum campis cum siluis cum pascuis cum pratis . xv. carra de feno capientia cum uno molina 7 waldbera wiohtringden 7 ðorningabyra 7 beardingaleag 7 focgingabyra 7 speldgisella 7 hegeðonhyrs 7 hriðden 7 cunden 7 begcgebyra 7 sponleoge 7 ðet firhde bituihu longanleag 7 ðem suðtune 7 ða snadas illuc p̄tinentia cum antiquis terminibus liberabo p̄dictam terram a notis causis 7 ignotis a magnis uel modicis aetiam nomina testium infra adscribuntur pro cautella futuri ambiguitatis augentis hanc donationem meam a misericordissimo dño aeternam benedictionem consequantur :- Si quis uero regum uel principum seu p̄fectum hunc libertatem meam infringere aut minuere uoluerit Sciat se separatim eē in die iudicii a consortio s̄corū nisi digne emendauerit ante reatum suum :-

✠ Ego coenwulf gratia dī rex merċ hanc donationem meam cum signo s̄ce crucis confir̄m 7 subs̄cr.

✠ Ego aelfbryða regina merċ oseeñ 7 subs̄cr.

✠ Ego uulfred ārcepi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego alduulf epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego werenbert epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego denebierht epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego eadwulf epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego wulfhard epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego tidferd epis ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego sibba epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego beornmod epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego aeðelnoð epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego wigberht epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego wigðeng epi ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego wilheard p̄r āb̄b̄ ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego wigmund p̄r āb̄ ōs 7 subs̄cr.

✠ Ego reðhun p̄r āb̄ ōs 7 subs̄cr.

- ✠ Ego piot p̄ aþ ƿ̄ 7 subs̄c̄r.
- ✠ Ego tidbald p̄ aþ ƿ̄ 7 subs̄c̄r.
- ✠ Ego wulfhard p̄ aþ ƿ̄ 7 subs̄c̄r.
- ✠ Ego cuðwulf p̄ aþ ƿ̄ 7 subs̄c̄r.
- ✠ Ego heardberht dux ƿ̄ 7 subs̄c̄r.
- ✠ Ego biornnoð dux ƿ̄.
- ✠ Ego dynne dux ƿ̄.
- ✠ Ego ƿ̄elheah dux ƿ̄.
- ✠ Ego mucel dux ƿ̄.
- ✠ Ego sigered dux ƿ̄.
- ✠ Ego æðelmod dux ƿ̄.
- ✠ Ego wigheard dux ƿ̄.
- ✠ Ego eatferð dux ƿ̄.
- ✠ Ego wulfred dux ƿ̄.
- ✠ Ego eadberht dux ƿ̄.
- ✠ Ego ealhard dux ƿ̄.
- ✠ Ego ciolhard dux ƿ̄.
- ✠ Ego biornhard dux ƿ̄.
- ✠ Ego bofa dux ƿ̄.
- ✠ Ego ecgwulf dux ƿ̄.
- ✠ Ego cudred ƿ̄.
- ✠ Ego wulfred ƿ̄.
- ✠ Ego wighard ƿ̄.
- ✠ Ego eadwulf ƿ̄.

 CCVIII.

* CŌENUULF, 815.

ANNO dominicæ incarnationis DCCC.XI. Cenulfi uero regis Merciorum anno XIX. a tempore quo accepit a deo sibi regnum concessum, cum fratribus in monasterio quod dicitur Aebbandune unanimiter a paruo usque ad magnum statuentes et concedentes Rethuno religioso abbati uel eius hæredibus, in dominium proprium ad habendum siue fruendum, terram in monasterio quod

dicitur Aebbanduna liberam .ccc.x. manentes, Wyrðe x. manentes, ad Aclea et ad Norðtuna et Punningstoce, xviii. manentes, pro eius amabili pecunia ac deuotione quam erga nos gerebat. Fuimus enim in sinodo in loco qui dicitur Celichyð coram optimatibus nostris, et in pecunia dedit quod ualuit .c.xx. libras et cum c. mansionibus redemit iam agros a seruitute collocatas a manu extraneorum. In primis ad Sunniguellan xv. manentes, ad Eatune x. manentes, ad Sandforda x. manentes, ad Denceswyrðe et ad Goseie xxx. manentes; etiam Culanham cum omnibus locis ad Aebbandune pertinentibus, ad Gainge x. et ad Lechamstede x. manentes.

Hoc scitote non solum pro animae meae sed pro totius gentis Merciorum salute facturum. Has terras in perpetuum liberaliter adquisibit a grauitudine comitum et a durissima seruitute regum, et sanctae dei genitricis aecclesiae liberaliter illas seruire subiunxit. Proinde mandamus per auctoritatem semper uirginis Mariae et per signum sanctae crucis, in qua omnis uictoria consistit, ut in antea nullus eum inquietare praesumat uel eius successores conquassare audeat; sed cum firma pace et securitate praenominatos agros possideant ac gubernent, et post cuicumque ipsis placuerit dimittant. Ego Coenuulf rex Merciorum has terras liberabo ab omni seruitute magno uel modico regum, principum, episcoporum, pro salute animae meae et pro tota gente Merciorum, sicuti ab omni seruitute fuit liberata, et est; cum his testibus utrorumque sexuum monachorum uel saecularium ut haec nostra statuta firma permaneat in perpetuum. Hic infra caraxantur nomina testium.

✠ Ego Coenuulf rex consensi et subscripsi in sinodo et in loco qui dicitur Celichyð. ✠ Ego Uulfred archiepiscopus.

CCIX.

CÔENUULF, 816.

✠ ALTITHRONI tonantis, cunctam mundi machinam moderantis, qui est, et qui erat, et qui uenturus est, melliflua gratia concedente, Ego Coenuulf rex Merciorum regimina tenens, cum consilio et consensu procerum et satellitum meorum, quorum infra caraxata liquescunt uocabula, meo praeclaro atque fideli pontifici Deneberhto, et sibi commissae Uuigornensis aecclesiae congregationi, hoc libertatis priuilegium de istis territoris componere decreui; scilicet de Heallingan, cum uillulis suis in occidentali parte Sabrinae fluminis, et ab occidentali eiusdem, Spaecleahtun, et Hymeltun, atque Hraefneshyl scilicet, et Hlappawurþin, atque Odingalea; liberas conscripsi ab omnibus aliis saecularibus rebus et seruitutibus, exceptis tantum his tribus causis, arcis et pontis constructione, et expeditione. Similiter hanc terram quoque xv. manentium, in loco qui dicitur Ceadresleahge, libertatis priuilegio, in campis et siluis, omnibusque modis sic liberam conscripsi. Peracta est autem haec donatio anno dominicae incarnationis DCCCXVI. indictione nona, regni uero nostri a deo concessi .xx°. Argentis uero uel seruantis hanc nostrae donationis libertatem omnipotens deus dies et uitam hic et in futuro augeat, corroboret et benedicat. Minuentem utique uel frangentem hanc, in magno disperdat eius districti examinis die, nisi ante cum satisfactione emendauerit.

✠ Ego Coenuulf, rex Merciorum, hanc donationem nostram consentiendo signum crucis Christi mea manu impressi. ✠ Ego Aelfþryð regina consentio. ✠ Ego Wulfred archiepiscopus. ✠ Ego Eatfert dux. ✠ Ego Hereuinus episcopus. ✠ Ego Wulfred dux. ✠ Ego Reathunus episcopus. ✠ Ego Alheard dux. ✠ Ego Deneberhtus episcopus. ✠ Ego Beornoð dux. ✠

Ego Wulfheardus episcopus. ✠ Ego Dyne dux.
 ✠ Ego Wigheard abbas. ✠ Ego Mucel dux. ✠
 Ego Eanmund abbas. ✠ Ego Sired dux. ✠ Ego
 Wihtred abbas. ✠ Ego Heardberht. ✠ Ego Til-
 berht abbas. ✠ Ego Eadberht. ✠ Ego Peot abbas.
 ✠ Ego Wigheard.

 CCX.

CÔENUULF, 816.

✠ GUBERNANTE altithrono tonanti cunctaq: mun-
 di monarchia moderanti qui est et qui erat et qui uen-
 turus est. cuius mellifua gratia adridenti ego Coen-
 wulf rex Merċ. regimina Sceptri cum consilio et con-
 sensu pantorum procerum praetorumq: meorum quo-
 rum infra caraxata liquescunt uocabulae meo prae-
 claro atq: praeponito pontif. Deneberto uidelicet et
 eius delecta uegernensis aecclesiae congregationi.
 hoc libertatis et expeditionis priuilegium de istis terri-
 toriis componere decreui. hoc est huitingtun et speac-
 leahtun, et teoloualdingcoto et haec ab oriente est
 fluminis saebrino et his luculentissimis est liquidata
 confiniis ab aquilone et oriente amnis illa protendens
 quae est saloweorpe et de ea in headleage et sic in reli-
 quos dudum ascriptos territoriorum terminos. et iterum
 in occidente [Sabrinae haec]¹ terra est in ueogorena
 leage xxx. manentes ita circumqua: terminat[a uide-
 tur. inp]¹rimis of Moseleage in Subbingwic. et deinde in
 lawern exin certe in hagan quae post se trahitur in Te-
 medam. liberam quoq: terram istam conscripsi ab omni-
 bus aliis saecularibus rebus durisq: seruitutibus modicis
 et magnis notis ignotis preter tantum his tribus causis
 arcis et pontis constructione et expeditione [atq: a pas-
 cua regis et principis uel subditorum eorum].² Simi-

¹ Wanting in the first MS.² Wanting in the MS. No. 2.

liter hanc quoq: xxv. manentium in alia loca qui dr aet ceadresleage cum eadem libertatis priuilegio campis syluis omnibus modis sic liberam conscripsi. [Et si malus homo in aperta scelere tribus uicibus deprehensus sit ad uicum regalem reddatur].¹ Propter hanc uidelicet libertatem istam episcopus et eius familia mihi tradiderunt XIII. manentes duobus in curtis in loco quae appellatur aet sture. Peracta est enim haec donatio anno dominice incarnationis DCCCXVI. indictione namq: nona. regni uero nostri a deo concessi xx^o. augentem uero uel seruantem hanc nostrae donationis libertatem omnipotens deus dies suas et uita hic et in futuro augeat. corroborat et benedicat. minuentem utiq: uel frangentem hanc in magno seu in modico² eius distrite examen eius nisi ante cum satisfactione emendauerit.

✠ coenwulf rex Merċ.	✠ Iheard ab.
✠ uulfrið arċeċpi.	✠ [ean] ³ mund ab.
✠ herewine eċpi.	✠ [wiht] ² red ab.
✠ raecðhun eċpi.	✠ [tilberh] ² t ab.
✠ deneberht eċpi.	✠ peot p̄s.
✠ uulfheard eċpi.	✠ eadberht dux.
✠ eadulf eċpi.	✠ uuigheard dux.
✠ aelfðryð regina.	✠ uulfred dux.
✠ wigberht eċpi.	✠ eadferð dux.
✠ aecelulf eċpi.	✠ wulfred dux.
✠ tidferð eċpi.	✠ alhheard dux.
✠ sibba eċpi.	✠ heardberht dux.
✠ beormoð eċpi.	✠ beornoð dux.
✠ aecelnoð eċpi.	✠ dynne dux.
	✠ mucel dux.
	✠ sigred dux.

¹ Wanting in the MS. No. 3.

² MS. No. 3. "minuat deus bona tradatur ad poenam nisi," etc.

³ Wanting in the MS. No. 1.

CCXI.

CÔENUULF, 817.

✠ REGNANTE in perpetuum domino nostro Ihesu Christo! Ego Coenwulf eius arridenti gratia [rex Merciorum] dabo uenerabili episcopo Deneberhto, sub potestate Uuegernensis aecclesiae, terram trium mansionum, in loco qui appellatur aet Stuhforda, in occidentali plaga fluminis quod uocatur Stur, perpetuam scilicet in hereditatem aecclesiae in Uuigorna ciuitate. Libera quoque sit terra ista ab omnibus rebus notis et ignotis, paruis et magnis regis siue principis. Uerum etiam qui eorum dominio sint subiugati. Acta est autem haec donatio anno dominicae incarnationis dccc°xvii°. indictione uero x°. Porro autem primo et uicesimo anno regni nostri. His testibus consentientibus ac scribentibus, quorum subter caraxata liquescunt uocabula.

✠ Ego Coenwulf rex Merciorum, hanc donationem signo sanctae crucis Christi confirmaui. ✠ Ego Aelfðryð regina. ✠ Ego Wulfred archiepiscopus. ✠ Ego Hereuine episcopus. ✠ Ego Reðhum episcopus. ✠ Ego Deneberht episcopus. ✠ Ego Eadulf episcopus. ✠ Ego Eadberht dux. ✠ Ego Uuilheard abbas. ✠ Ego Tidberht abbas. ✠ Ego Peota presbyter. ✠ Ego Eadferð dux. ✠ Ego Wulfred dux. ✠ Ego Beornoð dux.

CCXII.

CÔENUULF, 817.

✠ GUBERNANTE altithrono tonanti, cunctaque mundi monarchia moderanti, qui est et qui erat, et qui uenturus est, cuius melliflua gratia arridenti ego Coenwulf rex Merciorum regimina sceptri cum con-

silio ac consensu pantorum procerum praetorumque meorum quorum infra caraxata liquescunt uocabula, meo praeclaro pontifici Deneberhto et eius dilectae Ueegernensis aecclesiae congregationi, hoc libertatis et expeditionis priuilegium de istis territoriis componere decreui, hoc est Salouuarpe et Hamtun cum omnibus ad se bonis pertinentibus, perpetualiter ad habendum et possidendum atque fruendum, tamdiu quamdiu Christianitas in ista permaneat regione. Liberam scripsi ab omnibus aliis saecularibus rebus durisque seruitutibus modicis et magnis, notis, ignotis, praeter tantum his duobus causis, arcis et pontis constructione et expeditione. Similiter has terras, scilicet Beolne, et Broctun, et Forfeld, cum eodem libertatis priuilegio, campis, siluis, omnibus modis sic liberam descripsi. Peracta est autem haec donatio anno dominicae incarnationis DCCCXVII. Indictione nanque X. regni uero nostri a deo concessi XXI. Augentem uero uel seruantem hanc nostrae donationis libertatem omnipotens deus dies suas et hic et in futuro augeat corroboret et benedicat; minuentem utique uel frangentem hanc in magno seu in modico, minuat deus bona sua hic et in futuro, et aeternaliter tradetur ad poenam nisi ante cum satisfactione emendauerit.

✠ Ego Coenulfus rex Merciorum hanc donationem manu mea firmaui et signum sanctae crucis subscripsi.
 ✠ Ego Wulfred archiepiscopus. ✠ Ego Herewine episcopus.
 ✠ Ego Deneberht episcopus. ✠ Ego Wulfheard episcopus.
 ✠ Ego Wihtred abbas. ✠ Ego Tilberht abbas.
 ✠ Ego Wulfred dux. ✠ Ego Beornod dux.

 CCXIII.

* FREGISL, July 25th, 819.

✠ CUNCTIS Christicolis regni Merciorum, Fregistus miles in domino salutem. Sciant tam praesentes quam

posteri, quod ego ad sanctae matris aeccliesiae honorem et diuini cultus exaltationem, domino deo, omnium bonorum largitori magnifico, sancto Guthlaco confessori, et Siuuardo abbati Croylandiae, et abbatibus eiusdem loci post ipsum succedentibus, et monachis suis, totum manerium meum et uillam de Langtoft, et in campis eiusdem uillae sex carucatas terrae arabilis, habentes in longitudine xv. quarentenas, et ix. quarentenas in latitudine, et centum acras prati, et syluam et mariscum duarum leucarum in longitudine, et aeccliesiam eiusdem uillae, et xl. acras prati de eodem feodo in campo de Deping. Haec paucula donaria mea, cum omnibus rebus, et in rebus suis eisdem appendentibus, libere et sponte deo et sancto Guthlaco, et monachis in Croylandensi monasterio deo famulantibus, in puram et perpetuam elemosinam libere dedi, pro salute animae meae et omnium progenitorum meorum. Istud meum cyrographum apud Legecestriam, in praesentia domini regis Uuithlaphii, et aliorum dominorum in festo S. Iacobi apostoli collectorum, anno dominicae incarnationis dcccxix. Ego Frigistus miles, signo sanctae crucis confirmaui.

✠ Ego Uuithlaphius rex Merciorum consensi. ✠ Ego Athelardus archiepiscopus Dorobernensis assensum dedi. ✠ Ego Egbaldus Uuintoniensis episcopus subscripsi. ✠ Ego Adulphus Lichfieldensis episcopus collaudaui. ✠ Ego Turstanus presbyter domini mei regis Uuithlaphii, hoc cyrographum manu mea scripsi.

CCXIV.

CÔENUULF, 821.

✠ IN nomine domini et dei nostri Ihesu Christi ueri redemptoris mundi! Anno uero dominicae incarnationis dcccxxi. Indictione xiiii. Ego Kenulfus ab eodem domino nostro populis et tribus praeordina-

tus in regem, anno imperii nostri XXV. fui rogatus ab apostolica sede per priuilegium domni apostolici gloriosissimi papae Leonis, et Rethunum uenerabilem episcopum, ut sibimet seu familiae quae habitat in monasterio quod situm est in Abbendonia, quodque dedicatum est in honore sanctae Mariae semper uirginis et dei genitricis, dominae nostrae, ut illud monasterium seu omnia loca quae ad ipsum pertinere dinoscuntur, cum rebus mobilibus et immobilibus, in notis causis et ignotis, in modicis et in magnis, in [nomine] domini dei omnipotentis et beatissimi Petri principis apostolorum, donans donabo perpetuis temporibus aeternam libertatem in Sanctae Trinitatis patrocinio, omnia loca ad praefatum monasterium pertinentia; quorum infra nominantur nomina; Culeham; Chenitun; Hengestesie; Cumenoran; Earmundesle; Eatun; Sunningauuille; Sandford, x. manentium; Uudetun; Geinge; Denchesuurde; Ceornei; Goseig; Fernham; Uuacenesfeld; Scriuenham; Burgtun; Lechamstede; Boxora; Uueliford, cum appenditiis suis; Uuicham cum suis campis sicut Ceadualla rex perdonauit, cum illa silua integra quae dicitur Spene, Pohanlech et Trinlech; Eatun cum omnibus agellulis ad praefata loca pertinentibus; concedens perdonabo sicut praediximus perpetuam libertatem. Et mandatum mandamus in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti ut nullus superueniat hominum superbia inflatus, nec rex suum patum requirat, uel habentes homines quos nos dicimus festigmen, nec eos qui accipitres portant uel falcones, uel caballos ducunt siue canes, nec poenam mittere super eos quoquomodo audeat. Nec princeps nec graphio hanc lenitatem praefatam in alicuius honeris molestiam mutare audeat, aut in diebus nostris uel successorum nostrorum. Si pro aliquo delicto accusatur homo dei, ecclesiae illae custos solus cum suo iuramento si audeat illum castiget. Sin autem ut recipiat aliam iusticiam huius uicissitudinis conditi-

onem praefatum delictum cum simplo praetio componat. Expeditionem cum XII. uassallis et cum tantis scutis exerceant; antiquos pontes et arces renouent; caeterum plena et integra libertate glorientur. Maxime cum ipsi diebus singulis missas pro nobis saluberrimas offerant, et armis spiritualibus . c . psalteriis contra inuisibiles hostes dimicare non cessent. Si quis autem praescriptis statutis noluerit obedire, sciat se alienum esse a consortio sanctae dei aecclesiae et a participatione corporis et sanguinis domini nostri Iesu Christi, per auctoritatem beati Petri apostoli, nisi digne emendauerit quod contra dei ecclesiam fecisset. Dederunt enim pro huiusmodi rei gratia in auro et argento c. xx. libras, et . c . manentes ad uillulam regalem quae dicitur Suðtun.

CCXV.

CÔENUULF. N.Y.

✠ Ego etiam Coenuulf, rex Merciorum, eodem honorabili episcopo Deneberhto et eius familiae Uueogrensis aecclesiae, post uitae spatium dierum meorum, dabo terram . xxx . tributarium in loco qui uocatur Fledanburh, propter traditionem istius praenominatae terrae, ut perpetualiter perfruantur in aeuum, et dimidiam partem huius agri possessionis praecipio, ut cum illo ad praedictam ecclesiam reddatur quae illis diebus illic aet Fledanbyrig habeatur. Liberabo quoque terram istam sub testimonio illorum quorum nomina praescripta liquescunt, ab omnibus saeculariarum rerum oneribus duris ac leuibus exceptis his, arcis et pontis constructione et expeditione, et singulare praetium foras aduersum aliud; ad poenam uero neque quadrantem minutam foras resoluat. Si quis autem hoc seruare uel adnuere uoluerit, sit benedictus a deo coeli, omnium possessori. Si uero aliquis, quod non optamus, hoc in

aliquo frangere uel minuere tentauerit, sciat se anathematatum a deo in die magno, nisi ante hic correctus cum satisfactione emendauerit.

CCXVI.

CEÓLUULF OF MERCIA, Sept. 20th, 822.

✠ IN nomine ih̄u xpi. saluatoris mundi qui est et qui erat. et qui uenturus est. per quem reges regunt et diuidunt regna terrarum. sicut dispensatur uniuersę terre distribuit secundum mensuram sui proprię uoluntatis. ita iedem di gratia concedente. ego ceolwulf rex merciorum uel etiam contwariorum. dabo et concedo uulfredo uenerabile arc̄epīs. aliquam partem terre iuris mei. id est ·U· aratro. in prouincio cantie ubi nominatur mylentun in propriã potestatem. ad abendum possidendum. commutandumq; uel etiam post se relinquendam cuicumq; ei karorum placuerit cum omnibus usis ad eam rite pertinentibus. cum campis. silbis. pratis. pascuis. aquis. molinis. piscationibus. aucupationibus. uenationibus. et quicquit in se abentibus. insuper etiam hanc p̄dictam terram liberabo. ab omni seruitute secularium rerum a pastu regis episcopis principum. seu prefectum exactorum. ducorum. canorum. uel equorum seu accipitrum ab ref̄ctione et habitu illorum omnium qui dicuntur fæstingmen ab omnibus laboribus operibus. et oneribus. siue difficultatibus quit plus minusue numerabo uel dico ab omni grauitatibus magioribus minoris. notis ignotis undiq; liberata permaneat in æfum nisi is quattuor causis que nunc nominabo. expeditione contra paganos ostes. et pontes constructione seu arcis munitione uel destructione in eodem gente et singulare pretium foras reddat. secundum ritum gentes illius. Æt tamen nullam penam foras alicui persoluat set semper sine aliqua. ui. ullius cause. in integritate liber et secura perseueret. uulfredo episcopi et eredibus eius in posterum cum certissimis terminis suis. ab oriente cymesinc. in

australe se hole welle. et occidente diorente. ab aquilone scorham silba similiter qui dicitur cert. ab occidente. et aquilone greotan edesces lond in oriente cymesinges cert et in austra ondred. item in ondrede pastum et pascua porcorum. et armentum seu caprorum suis locis. in hyrst sciofingden. snad hyrst. et siquis scire desiderat. quare hanc donam tam deuotissime dedissem uel liberassim. sciat illi recitatur quod inprimis pro amore di omnipotentis et pro uenerabili gradui. preticti pontificis. seu etiam consecrationis meæ quam ab eo eodem die. per di gratiã accepi. nec non pro eius placabili pecunia. id est anulus aureus abens . LXX.U. mancusas. ut ab eo accepi :-

Actum est anno dominice incæti . DCCCXXII. indiçti. .XV. die uero .XV. kl octob. in loco regale qui dicitur bydictun is testis consentientibus et scribentibus. quorum nomina infra abentur.

✠ Ego ceolwulf rex merciorum hanc meam donationem proprio manu subscribo.

✠ Ego wulfred arhç ep̃is consensiens subscribo.

✠ Ego eðelwald ep̃is ðsensi 7 subscribo.

✠ Ego reðhun ep̃is ðsensi 7 subscribo.

✠ Ego wulfheard ep̃is ðsensi 7 subscribo.

✠ Ego heaberht ep̃is ðsensi 7 sub.

✠ Ego sigered dux ðsensi 7 ũub.

✠ Ego eadberht dux ðsensi 7 ũub.

✠ Ego wulfred dux ðsensi 7 ũub.

✠ Ego muca dux ðsensi 7 ũub.

✠ Ego eatferð dux ðsensi 7 ũub.

✠ Ego bofa dux ðsens 7 ũub.

✠ Ego piot p̃rs ðsens 7 ũub.

✠ Ego eadbald.

✠ Ego cyneberht.

✠ Ego wighelm.

✠ Ego beadheard.

✠ Ego tunred.

CCXVII.

CEOLUULF, May 26th, 823.

✠ IN nomine dñi ði et saluatoris nři ihu xp̄i. Ego ceolwulf rex merciorum seu etiam cantwariorum pro remediō anime mæe et pro spe patriæ celestis dabo et concedo aliquantulum partem terrę iuris mei in provincia cantie in duobus locis wulfredo honerabili . arc ep̄is . in propriam potestatem ad habendam possidendā uel etiam cuicumque ei placuerit derelinquendum in perpetuum . hereditatem. prima pars predicti tellurii habetur intra moenia urbis dorouerni . in ōriente plaga loci illius quæ ante coenwulf rex dederat prenominati pontifici . in propriam potestatem. at nunc ego ceolwulf ad augmentum dederō paruam partem terrę qui aderit eodem loci . id est . LX. pedum in longitudine . et . XXX. in latitudine . et in alio loco . ab āquilone ciuitatis . XXX. iugera . XXV. in arido campo et . v. pratum his terminibus circumdatis . ab oriente publica strato . et australe aldberhting tun in occidente stur ab aquilone terra regis cum omnibus ūsis ad se pertinentibus . et in se habentibus huic conditioni donabo . ut sit liberata ab omnium secularium rerum uel censum nunc et deinceps . hinc et inde magiorum minorumue causarum notis ignotis per cuiuscumque personis potestatis difficultatibus liber et secura perseuerat in æuum. Et hanc meam donationem ēo firmior scribendam dictaui quam ab ēo placabilē pecuniam accepi . id est uas electi auri et argenti . quod est estimatione v. librum et semis . si quis autem regum aut principum uel qualibet magna paruaq; persona hanc nostram donationem corrumpere temptauerit . Sciat ille se esse damnatum . et ā ðo separatam . hic et in futuro . nisi digni satisfactione emendauerit iniquitatis sue . audacium . tamen manente ac cartula in suo nihilominus firmi-

tate roborata. Actum est anno dominicae incarnati .DCCC.XXIII. indicti . I. die uero . VII. kl. iunias in uillo regali . qui dicitur werburging wic. cum consensu et consultu . episcoporum meorum ac principum . quorum nomina adnotata tenentur et cum uexillo. scē crucis xpi . propriis manibus scripserunt.

✠ Ego wulfred gratia di arc ep̄is huic reconcilia-
tione consensiendo . signo scē crucis xpi subscribo.

✠ Ego ceolwulf rex merciorum . mea. pprio manu
cum uexillo crucis xpi subscribo.

✠ Ego æðelwald ep̄is cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego beornmod ep̄is cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego sigered subregulus cōs̄ 7 sub̄.

✠ Ego sigered dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego beornnoð dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego eadberht dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego alheard dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego muca dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego elfwald dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego eatferð dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego mucel dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego hofa dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego beornwulf dux cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego eanmund abb̄ cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego feologeld abb̄ cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego biornhelm abb̄ cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego piot p̄s cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego eadwulf p̄s cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego aldred cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego wighelm cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego cyneberht cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego eadbald cons̄ 7 sub̄.

✠ Ego beadheard cons̄ 7 sub̄.

CCXVIII.

BEORNUULF OF MERCIA, Sept. 30th, 824.

✠ REGNANTE inperpetuum domino nostro Ihesu Christo, qui mundi monarchiam sua semper uirtute gubernat in aeternum! anno uero ab incarnatione domini nostri Ihesu Christi¹ DCCCXXIII. Indictione autem II. regnante Beornulfo, rege Merciorum, factum est pontificale et sinodale conciliabulum in loco qui dicitur Clfeshoas, praesidente ibi rege praefato, ac uenerando uiro Wulfredo archiepiscopo illo conuentu regente [ac moderante].² Illic omnes episcopi [nostri],³ et abbates, et uniuersi Mercensium principes, [et multi sapientissimi uiri]⁴ congregati adessent, [ubi],⁵ inter alia plura colloquia, aliqua contentio allata est inter Heaberhtum episcopum, et illam familiam aet Berclea, de haereditate Aethelrici filii Aethelmundi, hoc est, monasterium, quod nominatur Uuestburh. Habuit autem episcopus ante nominatus terram illam cum libris, sicut Aethelricus⁶ ante praecepit, ut ad Uueogernensem aecclesiam redderetur. Statuta est autem atque decreta ab archiepiscopo, et ab omni sancta sinodo illa consentienti,⁷ ut episcopus, qui monasterium et agellum cum libris haberet, cum iuramento dei seruorum presbiterorum, diaconorum et plurimorum monachorum, sibi in propriam possessionem terram illam cum adiuratione adiurasset.⁸ Et ita finita est praescripta⁹ illa contentio⁷ coram episcopo: post xxx. noctes illud iuramentum to Uuestmynstre deductum est. Quapropter, si quis hunc agrum ab illa aecclesia in Ceastre nititur euellere, contra decreta [sacrorum]² canonum sciat se facere, quia sancti canones decernunt, quicquid sancta synodus [uniuersalis]² cum catholico archi-

¹ "anno ab eius incarnatione," MS. 2.

³ "episcopus," MS. 2.

⁵ "iuramento iurasset," MS. 2.

⁷ "contentione," MS. 2.

² Wanting in MS. 2.

⁴ "sententia," MS. 2.

⁶ "et proscripta," MS. 2.

episcopo suo adiudicauerit, nullo modo fractum uel irritum esse faciendum. [Haec autem gesta sunt. Hii sunt testes et confirmatores huius rei, quorum nomina hic infra notantur, a die III. kal. Nouembris.]¹²

✠ Ego Beornulf, rex Merciorum, hanc cartulam [synodalis decreti signo sanctae crucis Christi]¹ confirmauit. ✠ Ego Uulfred archiepiscopus [hanc synodalem sententiam cum signo gloriosae crucis corroborauit].¹ ✠ Ego Oetheluuald episcopus [consensi].¹ ✠ Hraeðhun episcopus [consensi].¹ ✠ Eadwulf episcopus [consensi].¹ ✠ Heaberht episcopus [consensi].¹ ✠ Beonna episcopus [consensi].¹ ✠ Ego Wigthegn episcopus [consensi].¹ ✠ Ego Cioberht episcopus [consensi].¹ ✠ Ego Wermund episcopus [consensi].¹ ✠ Ego Cynred episcopus [consensi].¹ ✠ Ego Hunberht episcopus [consensi].¹ ✠ Ego Eanmund abbas [consensi].¹ ✠ Ego Cuðwulf abbas [consensi].¹ ✠ Ego Wihtred abbas [consensi].¹ ✠ Ego Wilferth abbas [consensi].¹ ✠ Ego Beornoth dux. ✠ Sigered dux. ✠ Eadwulf dux. ✠ Mucel dux. ✠ Eadberht dux. ✠ Ecgberht dux. ✠ Alhheard dux. ✠ Uhtred dux. ✠ Ludeca dux. ✠ Bynna, frater regis. ✠ Piot presbiter. ✠ Cyneberht. ✠ Noðhelm praeco a domno Eugenio papa. ✠ Bola. ✠ Aldred theloniarius consensi. ✠ Wighelm. ✠ Beadheard. ✠ Eadbald consensi.

[✠ Æt ðam aþe wæs æt westmynstre efen fiftig maesse-preosta 7 x. diaconas . 7 ealra oþra preosta sixtig 7 hund teontig.]¹

✠ Her sindon ðara maesse-preosta naman ðe on ðam aþe stodon [7 on waeron].¹

✠ Friomund abbas. ✠ Eadberht abbas. ✠ Ecgberht abbas. ✠ Cuðbald presbiter. ✠ Hehstæf presbiter. ✠ Brada presbiter. ✠ Ecgmund presbiter. ✠ Brada presbiter. ✠ Sucga presbiter. ✠ Eadgar presbiter. ✠ Alhere presbiter. ✠ Bad-

¹ Wanting in MS. 2.

² "Haec sunt nomina testium," MS. 2.

heard presbiter. ✠ Monn presbiter. ✠ Plegberht presbiter. ✠ Tidberht presbiter. ✠ Cuðberht presbiter. ✠ Ciolheard presbiter. ✠ Ecgheard presbiter. ✠ Hehferð diaconus. ✠ Berthelm diaconus. ✠ Wigberht presbiter. ✠ Berhthun presbiter. ✠ Regngar presbiter. ✠ Cuðberht presbiter. ✠ Snyder presbiter. ✠ Berhthred presbiter. ✠ Tidberht presbiter. ✠ Berhtwulf presbiter. ✠ Almund presbiter. ✠ Wigberht presbiter. ✠ Hwita presbiter. ✠ Beorhred presbiter. ✠ Hunlaf presbiter. ✠ Cyne-mund presbiter. ✠ Byrnhelm presbiter. ✠ Heaðo-berht presbiter. ✠ Wighelm diaconus. ✠ Cyne-mund diaconus. ✠ Monn presbiter. ✠ Cuthbald presbiter. ✠ Almund presbiter. ✠ Luhhede presbiter. ✠ Ecgberht presbiter. ✠ Tidbald presbiter. ✠ Esne presbiter. ✠ Preost presbiter. ✠ Dudem-an presbiter. ✠ Eadberht presbiter. ✠ Monnel presbiter. ✠ Beornwald presbiter. ✠ Eastmund presbiter. ✠ Mecga presbiter. ✠ Wigberht presbiter. ✠ Beonred presbiter. ✠ Ceofa diaconus. ✠ Dynne diaconus.

 CCXIX.

BEORNUULF, 825.

✠ IN nomine trino diuino qui est deus benedictus in saecula. Amen. þý gere ðe wes from cristes gebyrde ágæn eahta hund wintra and xxv and sið æfterre indictio wæs in ríme and wæs biornwulfes ríce mercna cyninges ðá wæs sionoðlic gemót on ðære méran stōwe ðe mon háteð clofeshoas and ðær se siolfa cyning biornwulf ond his biscopas ond his aldormenn ond alle ða wioton ðisse ðiøde ðær gesomnade wæron ðá wæs tiolo micel sprec ymb wudu-leswe tō sūðtúne ongægum west on scyrhylte waldon ða swángeréfan ða læswe forður gedrifan ond ðone wudu geþiogan ðon

hit aldgeriht wēron ðon cūæð se biscop and ðāra hina wiotan ðet hiō him nēren mārān ondeta ðon hit ārāded wæs on Aeðelbaldes dæge ðrīm hunde swīna mæst ond se biscop ða tugen ahten twæde ðæs wuda ond ðæs mæstes. ðā geræhte wulfred arcebiscop ond alle ða wiotan ðet se biscop ond ða higen mōsten mid āþe gecyðan ðet hit suā wære ārāden on Aeðelbaldes dæge ond him māre tō ne sōhte ond he ðā sona se biscop beweddade eādwulfe ðām aldormen ðæs āþæs biforan allum ðām wiotum ond him mon ðone gelædde ymb xxx næhta tō ðām biscopstole et wiogoerna ceastre in ða tiid wæs hāma suāngerēfa tō sūðtūne ond he rād ðæt he wæs et ceastre and ðone aað gesæh ond gesceawade suā hine his aldormon hēht eādwulf ond he hine hweðre ne grētte. Hii sunt nomina et uocabula qui in synodali concilio fuerunt congregati.

✠ Signum manus Biornwulfi regis Merciorum. ✠ Wulfred archiepiscopus consensi hanc conditionem. ✠ Oeðelwald episcopus consensi. ✠ Hræðhun episcopus consensi. ✠ Heaberht episcopus consensi. ✠ Bionna episcopus consensi. ✠ Eadwulf episcopus consensi. ✠ Wilred episcopus consensi. ✠ Wigðegn episcopus consensi. ✠ Alhstan episcopus consensi. ✠ Humberht episcopus. ✠ Ceolberht episcopus. ✠ Cynred episcopus. ✠ Torthelm prior. ✠ Eanmund abbas. ✠ Wihred abbas. ✠ Cuðwulf abbas. ✠ Eanmund abbas. ✠ Eadberht dux. ✠ Biornnoð dux. ✠ Sigered dux. ✠ Cuðred dux. ✠ Eadwulf dux. ✠ Mucel dux. ✠ Uhtred dux. ✠ Alhheard dux. ✠ Bolam. ✠ Aldran. ✠ Bynna. ✠ Wighelm. ✠ Heabert. ✠ Eadgar presbiter. ✠ Wigberht presbiter. ✠ Heahstæf presbiter. ✠ Brada presbiter. ✠ Cuðbald presbiter. ✠ Regengar presbiter. ✠ Cuðbert presbiter. ✠ Ecgmund presbiter. ✠ Heahferhð diaconus. ✠ Wighelm diaconus. ✠ Cyneberht diaconus. Mid allra oðerra priōsta būtan ðissum mæsse-priōstum esen LX.

CCXX.

WULFRED, 825.

✠ ANNO ù dominicæ incarnat̃ . DCCCXXV^a. Indicĩ . III^a. de diuersis saxonie partib: congregatū † synodale conciliū in loco p̃claro quæ nominatur aet clofeshoum . praesidente k̃ huic uenerabili concilio uulfredo ar̃cepisc̃. anno . XX°. episcopatus sui . seu etiam Beornuulfo regi merc̃. anno . III . regni eius . cæterisq: episcopis et abbatib: necnon et ducib: omniūq: dignitatum optimatib: ecclesiasticarū uel sæculariū personum . ecclesiarū di utilitatem et necessitatē tractantes atq: scrutantes . monasterialisq: uitae regulam et obseruantia . seu etiam generositatem stabilitatemq: regni terrestri consiliantes ac quærentes. Inter ea etiam ab omnib: illic in eadem synodo residentib: trutinatum ac quæsitum fuerat. Quis cum iustitia et aequitate conseruatus fuisset. Quis k̃ cum iniustitia et uiolentia fraudatus dispoliatusq: in sua persona fieret. Tantumdem u^o inter aliarū allocutionū uerba patefactū est . quod praefatus ar̃cepisc̃ uulfredus per inimicitiam et uiolentiam auaritiāq: coenwulfi regis . siue quæ hic in ñra ppria gente peracta sunt . seu etiam ultra mare ad illam apostolicā sedem per eius iussionem et inmissionē adlata sunt. Hoc † u^o quod in testimonio totius populi omni dominatione ppria priuatus † † in his liberis monasteriis aet suðmynstre 7 aet ræculfo omnib: rebus ac possessionib: quæ ad illos pertinebant cum uiolentia ac rapacitate eiusdem p̃fatæ regis dispoliatus est. Nec ille solus episcopus his aliisq: reb: per plurimis inhonoratus fuisset . sed per eadem supradictas accusaciones et discordias tota gens anglorū . VI . ferme annorū curricula sua primordiali auctoritate sacraeq: baptismatis ministerio priuata †. postea etiam ille p̃dictus rex coenwulf cum suis sapientib: ad regalem uillam lundoniæ perueniens ad hoc eodemq: conciliū

illū arċepiſc̄ cum ſuo foedu foenoreq; principū suorū inuitabat. Tuncq; in eodem concilio cum maxima diſtrictione illo episcopo mandauit quod omnib̄ rebus quæ illius dominationis ſunt diſpoliatus debuisset fieri . omniq; de patria iſta eſſe profugus . et nunquā nec uerbis domne papæ nec cæſaris ſeu alterius alicuius gradu huc in patriam iterū recipiſſe . niſi hoc conſentire uoluisset . hoc + quod illam terram æt iogneshomme . ccc. manent̄ reddidisset . iſtamq; pecuniam tradidisset . cxx. librarū. Sed et ille ep̄iſc̄ hanc reconciliationem diu recuſans ſpontanea; uoluntate omnino inſons nolens conſentire . ſed tamen tandundem præ iſta ſupradicta increpatione rapacitatis et fuge coactus hac conditione hanc reconciliationem ſic inuitus conſenſit . ut omni poteſtate oboedientia; quæ ad illius episcopalem ſedem pertinebant iuxta auctoritatē gradus eius dignus fuiſſet . ſicut prædeceſſores eius iuxta iuſtam ordinem in priſtinis temporib; ante per omnia habuerant . Sed et hocq; ille rex coenwulf illo episcopo reconciliauit . ut omniū ſupradictarū ſucgillationū diſcordiarumq; inſontem et ſecurum contra domne papan feciſſet . aut ſi hoc facere non potuiſſet illam pecuniam q; ei dediſſet iterum episcopo omnia reddidisset . Sed nihil huius condicte conditionis impletum eſt . Sed hæc continua omnia fallata ſunt . quia poſt eadem reconciliationem trib; annis integris æt ſubmynſtre tam in paſtu et pecunia ueſtimentisq; ac omni oboedientia quæ ad illam archiepiſcopalem ſedem pertinebat ſine omni honore fraudatus eſt . aliisq; in locis per plurimis illius porochiæ inhonoratus eſt . Poſtea u^o contigit ut in temporib; p̄dicti beornwulfi regis ad illamq; prænominatam ſynodum æt cloſeshoum ille arċepiſc̄ uulfred cwoenōryðam abb̄t heredem coenwulfi cum eadem hereditate illius inuitabat . emendationemq; ſibi omnium ſupradictarum moleſtiarū iniuriarumq; poſtulauit . quas ille idem rex coenwulf ſibi et eccleſiæ xp̄i ac porochiæ eius iniqua

prauitate perpetrasset. Tunc u^o omnis ille synodus ad aequitatem inuenerunt huncq: iudicium unanimo consensu constituerunt . quod illi episcopo reddere omnia debuisset quod uolentia abstulerat . in omnib: rebus quib: cum aliqua iniuria in omni spatio illa spoliata fuerat et alteram similem partem ad hoc ipsum adiecisse . et omnem usum emendasse qui in ipsa spatio confracta fuerat. Postea ꝥ placuit beornwulfo regi pro amicitia hereditatis coenwulfi regis heredesq: illius cum suis sapientib: illo ꝑnominato aꝛcepiꝛc istarum supradictarū rerum reconciliationem et emendationem diligentissime facere decreuisset . humiliq: præce deposcebat ut huic reconciliatione pro amore di et amicitia illius adnueret . quia hereditas et heres eius ad intercessorē et ad patronē eum expetiuit. Hoc † ut terram . c. manentī in quattuor locis suscipere deꝑcabat . id † æt hearge . herefreðing lond . 7 æt wembalea . 7 æt geddinggum. In postremo ꝥ ille ꝑnominatus episc̄ illius regis allegationib: accommodans . non tamen spontanea uoluntate sed ꝑ amore di et amicabili amicitia illius regis hanc prædictā reconciliationē consentiendo suscepisset ut illa abbatissa cwoenðryð filia coenwulfi heresq: illius hanc ꝑdictam terram computati . c. manentī illo aꝛcepiꝛc cum propriis et antiquis telligraphis et cum eadē libertate quam ante habuerat in perpetuā hereditatem ad habendam et possidendam postq: dies eius cuicumq: ei placuerit dereliquendum tradiderat. Insuper etiam ille beornwulf rex cum testimonio consilioq: eiusdem synodi illam terram que ante non fuerat liberata huius prædictae donationis eadem libertate liberabat sicut et altera terra æt hearge iam dudū liberata fuerat et in altera kartula conscripta habetur. Sed statim ista prædictae reconciliatione confracta † quia . XII . mensib: istius prænominatæ terræ . III . manentes abstracte sunt . librosq: XLVII . manentī in tribus locis reddita non fuerunt . hoc † æt boclonde . 7 æt wembalea . 7 æt herefreðing londe.

Iterumq; secundo anno postquã hæc omnia ita peracta s̄t hæc eadem ab̄bt illius episcopi colloquiũ flagitabat . eumq; in prouincia hwicciorum expetiuit illo in loco quæ nominatur oslafeshlau . eiq; suam insipientiam confessa est retardate reconciliationis . hoc ÷ illius terræ q; ante negaberat . tuncq; in eodem loco episcopus illa ab̄bt præsentē exponebat . quod ille omniũ antiquorum causarũ quas ante reconciliauerunt liberatus fuisset . cum illa perfecta non fuerunt quæ ante spondata habuisset . Tum ꝥ illa ab̄bt cum omni humilitate promiserat . ut omne quod ei reddita non fuerat cum omni deuotione diligentissimæ emendare uoluisset . quosdamq; libros quos ante non habebat in eodem concilio illi reddebat . agellum quoq; . IIII . manentẽ pro eius amabili amicitia ad illam prænominatam terram æt hearge donabit . Similiter etiã et in quincia cantia . XXX . manentẽ terram ubi dicitur æt cumbe cum eiusdem libellis ad emendationem illi in sempiternam hereditatem donasset . ut ista prædicta reconciliatio stabilis firmaq; permaneret . ut omnis hereditas coenwulfi heredesq; illius firmaliter sint liberati . Tuncq; episc̄ hoc idem consensit . hac conditione ut illorũ prædictorum agellorũ nomina de antiquis priuilegiis quæ sunt æt wincelcumbe eradati fuerint . iterumq; in posterum non sunt prolati . Si ꝥ iterum aliqua altercatio ab alicui herede coenwulfi in posterũ elata fuerit absq; omni dubitatione sciat me liberum esse measq; heredes ꝥ ecclesiã xp̄i iustitiam et emendationem ad heredem illam requirere . Omniaq; suprascripta iniuria irreconciliata permanere . Hæc sunt ꝥ nomina illorum hominum quæ ex alia parte conscribuntur qui cum totius synodalis auctoritate huius reconciliationis testes adfuerunt et signo sc̄æ crucis xp̄i propriis manibus conscripserunt :

✠ Ego Cwoenthriþ ab̄b hanc reconciliationẽ ppriis manihs cū signo sc̄æ crucis xp̄i roboř ꝥ sub

✠ Ego beornuulf rex merc̄ cum signo sc̄æ crucis xp̄i ðfirmabo ꝥ sub

- ✠ Ego uulfredus gratia di arcepiſc hanc eadē re-
conciliationem cum ſigno ſc̄æ crucis xp̄i rob̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego aetheluuald ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego redhun ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego eadwulf ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego haeberht ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego beornmod ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego beonna ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego wigðægn ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego alhſtan ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego humberht ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego willred electus conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego ceolberht ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego cynred ep̄iſc conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego cuḅwulf p̄r ab̄b conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego willferð p̄r ab̄b conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego eanmund ab̄b conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego eanmund p̄r ab̄b conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego torthelm prior conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego wiohtred ab̄b conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego piott p̄r conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego beornnoð dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego eadberht dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego eadwulf dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego ecgberht dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego alchhard dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego cyneberht dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego ſigered dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego mucel dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego cuḅred dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego eadwulf dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego wulfred dux conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego bynna fr̄ regis conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego aldred conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego wighelm conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego aldred conſ̄ 7 ſuḅ
- ✠ Ego bola pedisecus conſ̄ 7 ſuḅ

- ✠ Ego alhstan conſ 7 suþ
- ✠ Ego eadbald conſ 7 suþ
- ✠ Ego feologeld þr aþþ conſ 7 suþ
- ✠ Ego oswulf þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego hunferð þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego coena þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego osmund þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego tudda þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego brunhard þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego deornoð þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego baegmund þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego hunred þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego cynehard diaċ conſ 7 suþ
- ✠ Ego wigmund diaċ conſ 7 suþ
- ✠ Ego daegmund diaċ conſ 7 suþ
- ✠ Ego wihtrud þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego wærhard conſ 7 suþ
- ✠ Ego eadwulf þr conſ 7 suþ
- ✠ Ego dudu conſ 7 suþ
- ✠ Ego coenhard conſ 7 suþ
- ✠ Ego alhere conſ 7 suþ
- ✠ Ego aelfgyð conſ 7 suþ
- ✠ Ego beonne conſ 7 suþ
- ✠ Ego bægsuuið conſ 7 suþ
- ✠ Ego aloburgh conſ 7 suþ
- ✠ Ego exgburg conſ 7 suþ

CCXXI.

* AELFGÁR, 825.

✠ CHRISTIANIS uniuersis per totam Merciam com-
morantibus, Algarus miles, filius Uorthangiae salutem!
Intelligere uolo uos omnes, quod ego donauī deo, sancto
Guthlaco, et speciali patri meo Syuuardo abbati Croy-
landiae, et omnibus ibidem abbatibus post ipsum, et
eorum monachis, manerium meum de Baston, cum

quatuor carucatis terrae arabilis, continentes in longitudine octo quarentenas, et octo quarentenas in latitudine; et XLV. acras prati; et mariscum continentem in longitudine XVI. quarentenas, et VIII. quarentenas in latitudine. Et aecclesiam uillae, et unum molendinum, et dimidium alterius molendini, et totam piscariam meam in aqua a praedicto molendino uersus occidentem. Haec mea donaria dedi praefato abbati Siuuardo et monachis ibidem deo seruiantibus, in perpetuam elemosinam imperpetuum, ad sustentationem sui monasterii; quia, sicut saepe didici, insula sua nullius est ferax tritici.

✠ Hoc praesens cyrographum meum apud Legecestriam, in praesencia domini mei Uuithlaphii regis Merciorum, anno incarnationis domini DCCCXXV. signo crucis stabiliter confirmaui. ✠ Ego Osmundus London episcopus consensi. ✠ Ego Osbertus abbas Rapodii interfui. ✠ Ego Athelwinus dux audiui. ✠ Ego Suuithunus presbyter praesens fui ✠.

CCXXII.

* AETHELULF OF KENT, 827.

✠ REGNANTE aeternaliter rege omnium saeculorum domino et saluatore nostro Ihesu Christo! Orbita labentis saeculi cotidiano deficit occasu. Hoc quoque indicio fideles quique opido commonentur, quo bonorum operum exempla sectantes patrum in beniuolentiae proficiendo successu, temporalium uicissitudine bonorum, perpetua et incommutabilia regni caelorum mereantur adipisci gaudia, sine termino permansura. Quapropter ego Aethelulfus rex fauente dei omnipotentis clementia, omnes terras, uillas, possessiones, prata, pascua, ad quoddam monasterium, quod sub nomine sanctae Trinitatis et apostolorum principis Petri constat honore dedicatum, quod famoso apud Anglos nuncu-

patur Certeseg onomate, omniaque ad idem monasterium rite pertinentia, eiusque familiae uenerandae sub custodia primorum regulariter cum metu Christi degentium, uidelicet ad sustentationem illius coenobii, pro amore Christi, libenti animo concedo et confirmo quo illic unanimiter domino seruientes pro meis non desistant interuenire peccaminibus atque offensionibus innumeris. Hoc etiam in ista donationis et confirmationis cartula, ut si aliquando aliquis, quod absit, suasionem diabolicam uel auaritiae fascibus accensus, regum successorum in magno uel in modico, ui uel uoluntate, minuere temptauerit, sciat se a Christi consortio et omnium sanctorum separatam, et cum Iuda traditore in inferno inferiori dampnatam, nisi ante satisfactionem dignam plenerrime emendauerit. Acta est haec praefata donatio et confirmatio anno ab incarnatione domini DCCCXXVII. hiis consentientibus.

Ego Aetheluulfus rex hanc libertatis donationem et confirmationem uexillo sanctae crucis subscribo et confirmo ✠. Ego Suuithunus episcopus Uuintoniae subscribo ✠. Ego Aethelstanus episcopus Scyreburniae subscribo ✠. Ego Hunfridus abbas subscribo ✠. Ego Osmundus presbiter subscribo ✠.

CCXXIII.

ECGBERHT OF WESSEX, 828.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi. Ego Ecgberhtus gratia dei rex Anglorum, cum consensu episcoporum ac principum meorum, hanc libertatem donabi aecclesiae quae sita est in ciuitate Hrobi, et omnibus agellis quae ad aecclesiam sancti Andreae apostoli pertinent, pro remedio animae meae et filii nostri Aetheluulfi, quem regem constituimus in Cantia, ut omnes agros sint libera ab omni regali seruitio, a pastu regum et principum, ducum et praefectum, exac-

torumque, ab equorum et falconum accipitrumque et canum acceptione, et illorum hominum refectione quod nos festing menn nominamus, a parafrithis, et ab omnibus difficultatibus regalis uel saecularis seruitutis, notis et ignotis, cum furis comprehensione intus et foris, maioris minorisque, praeter pontis constructione et expeditione, aeternaliter liberata permaneat. Hanc libertatem praedictae aecclesiae donabi pro humili obedientia uenerabilis episcopi Beornmodi et pro amore apostoli sancti Andreae et beati Paulini archiepiscopi cuius corpus in praedicta aecclesia requiescit; sic etiam omnibus successoribus uel haeredibus meis necnon cuiunque gradu regibus seu principibus, in nomine sanctae trinitatis et per tremendum dei iudicium praecipio, ut haec donatio mea firma et inlibata inconcussaue permaneat; si quis uero hoc beniuola mente obseruare uoluerit, serueter ei benedictio sempiterna hic in aeternum; si autem, quod absit, aliquis insurrexerit tyrannica potestate fretus, seu diabolica temeritate instigatus, qui hanc libertatem infringere aut minuere uel in aliud conuertere temptauerit quam a nobis constitutum est, sciat se separatim a communiione sanctae dei aecclesiae et a participatione omnium sanctorum dei, et aeternis ignibus esse notatum, nisi prius digne et perfecte hic in saeculo emendare uoluerit. Scripta est haec cartula anno dominicae incarnationis DCCCXIII. indictione VI. his testibus consentientibus et signo sanctae crucis Christi confirmantibus quorum nomina infra tenentur ascripta.

✠ Ego Ecgberhtus rex Anglorum hanc donationem meam huius libertatis signo sanctae crucis Christi confirmaui et subscripsi. ✠ Ego Aethelulf rex consensi et subscripsi. ✠ Ego Wulfred archiepiscopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Wigðegn episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Ealhstan episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Beornmod episcopus consensi et subscripsi. ✠ Ego Wulfhard dux con-

sensi et subscripsi. ✠ Ego Monnede dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Osmod dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Dudda dux consensi et subscripsi. ✠ Ego Aldred consensi et subscripsi. ✠ Ego Oshere consensi et subscripsi. ✠ Ego Aethelwulf consensi et subscripsi. ✠ Ego Duduc consensi et subscripsi. ✠ Ego Boba consensi et subscripsi. ✠ Ego Ealhhere consensi et subscripsi. ✠ Ego Sigesteb consensi et subscripsi. ✠ Ego Aðelhard consensi et subscripsi.

CCXXIV.

ECGBERHT OF WESSEX, 830.

✠ IN nomine dñi nři ihu xp̃i suĩ regis eterni. Anno dominice incarnatĩ dcccxl.v. Indicĩ . viii. Ego ecgberht rex occidentalium saxonum necnon et cantuariorum . dabo et concedo meo fideli ministro æðeric aliquam partem terre iuris mei in prouincie cantuariorum hoc ẽ .i. aratrum in loco qui dicitur werahoma 7 fiodhammas in sempiternam hereditatem hereditatem illum ad abendum et possidendum feliciterque in dies eius perfruendum. Et post dies eius cuicumque herede placuerit ad derelinquendam . liberam ab omni seruitute regali supiectione liberima quamdiu xp̃iana fides in terra seruatur aeterna liber pmaneat . hoc illamque omnibus successoribus nřis. In nomine omnipotentis ði obseruare p̃cipimus. Et si quis hoc seruare uoluerit seruet eum omĩps ðs. Si quis uero p tyrãnicam potestatem fringere aut minuere uoluerit Sciat se anathematatum coram xp̃o et angelis eius nisi ante digna satisfactione aemendare uoluerit ðo et hominibus manente Hac cartula in sua nihilominum firmitata roborata his testibus consentientibus ac scribentibus quorum hic nomina infra scripta sunt.

✠ Ego ecgberht rex hanc meam donationem cum uexillo s̃e crucis xp̃i roborabo et supscribo.

- ✠ Ego aedeluulf rex cantuariorum consensi et suð.
- ✠ Ego uulfred gratia dei arc̄ epis̄c̄ consensi ȝ suð.
- ✠ Ego beonmod epis̄c̄ . consensi ȝ suð.
- ✠ Ego alhsta epis̄c̄
- ✠ Ego cynehard arc̄ diac̄
- ✠ Ego dux
- ✠ Ego dudda dux
- ✠ Ego

CCXXV.

WULFRED, 805—831.

✠ IN nomine altithroni regis aeterni Ego uulfred gratia di arc̄ epis̄c̄ . De meis multifariis necessitatibus frequenti meditatione mentis meae cogitans. Quapropter pro remedio et salute animae meae speq; et amore futuræ aeterniq; remunerationis in caelis. illa deuota familia quae dō omnipotenti seruitura est in doruernia ciuitate. aliquam partem meae propriæ hereditariæ terrae hoc † IIII. aratrorum quod ab incolis terre illius nominatur æt sceldesforda cum illa prata quae mihi ab eadem familia ante tradita fuerat hoc † . xxx. iugerum post obitum meum dabo et concedo siuimet ipsis habendum feliciterq; perfruendum in propriam possessionem posterisq; suis semper derelinquendum qui cum gratia di ad eandem famulatum futuri sunt. et numquam hæc mea donatio huius terræ ab ista prædicta familia tradatur nec pro alia commutatur nec pecunia uenundatur. Sed semper in posterū ad necessitatem istius congregationis cum omnibus usis eius in propria possessione permaneat. his notis terminibus circumiacentibus. In oriente terra regis quae pertinet ad eastrege . in meridia osberhting lond. iterum in meridia et in occidente terra quæ pertinet ad uuigincgga ham. in aquilone

u° sceldesford et dimidium riuuli paludis. Seu etiam cum illa munificentia huius terrae omnibusq: bonis quas illis fecerim. postquam nra communis congregatio per di gratiam facta est. ad istam meam familiam flagitabo ut me cum diuinis spiritalibusq: bonis semper memorare concedant. talemq: adiutorium pro refrigerio anime meae in elemosynis salmodiisq: ac celebratione missarum faciant qualem illis uidetur quod perficere possint. Acq: condicione interposita. hanc praedictam agellum donabo. ut omnia nra acta et dicta a nobis ante conducta firma immutataq: perpetualiter maneant et semper ad meliora quod ad bonum conductum habuimus do auxiliante unusquisq: augescere contendat. Insuper etiam illam terram quod cynehard diaç habuit et ille mihi donauit. siuiq: in propria hereditatem a regibus ecgberhto et aeðeluulfo donata fuerat. hoc ÷ .LXXXV. segetum cum libello eiusdem agelli . ista praedicta familia in dorouernia post dies meos pro nrorum amborum animarū salute donabo. hacq: condicione ut semper uespere matutinaq: tempore quando fratres ad ecclesiam beati petri apostoli ad consuetam canticum ingrediuntur, pro supplicatione animæ illius illud dominicum orationem pater noster decantent. seu etiam illum curtem quem dodda monachus in monasterio habuit et siui in propriam possessionem optinebat post migrationem sps mei ae scfo pro nrorum animarum salute hoc est mei cynehardi et doddan huic eadem familiae ad proprium usum liberaliter feliciterq: perfruendum concedo. ad quacumq: utilitate ei placuerit † necesse fuerit sua propria bona intus condere ualeant. uel ad refectionem ciuorum quando alicui oportunitas † necessitas temporis contigerit. Seu etiam quando presbyter aut diaconus familiae illius corporali infirmitate grauatus fuerit congruo honore ibi requiescere possit. pro hancq: donate commoditate huius uillæ istam meam deuotam

familiam rogabo. quod fideles remuneratores intercessoresq: animarum n̄rarum apud omnipotentem d̄m existere concedatis. hoc ipsumq: posteris ūis obseruare perpetualiter praecipite.

✠ Ego uulfred gratia di arc̄ epis̄c̄.	
✠ Ego ciolnoth diuina gratia arc̄ epis̄c̄.	
✠ Ego beagmund p̄r ab̄.	✠ Ego osferoð p̄r.
✠ Ego uuerhard p̄r ab̄. mund p̄r.
✠ Ego aeðelhun p̄r. ferð p̄r.
✠ Ego abba p̄r.
✠ Ego hunred p̄r. wulf.
✠ Ego osmund p̄r.	✠ Ego cichus.
✠ Ego wigmund p̄r.	✠ Ego ealhheard.
✠ Ego badanoð diāc̄.	✠ Ego osmod.
✠ Ego heaberht diāc̄.	✠ Ego freoðogearð.
..... ðwulf diāc̄.
✠ Ego brunhard p̄r. red.

CCXXVI.

WULFRED, OSUULF, AND BEORNTHRYTH,
805—831.

✠ Ic osuulf Aldormonn mid godes gæfe ond beornðryð min gemecca sellað to cantuarabyrg to cristes cirican ðæt lond æt stanhamstede . xx. swulunga gode allmehtgum 7 ðere halgon gesomnunge fore hyte 7 fore aedleane daes aecan 7 daes towardon lifes 7 fore uncerra saula hela 7 uncerra bearna. Ond mid micelre eadmodnisse biddað ðæt wit moten bion on ðem gemanon ðe ðaer godes diowas siondan 7 ða menn ða ðaer hlafordas wæron 7 ðara monna ðe hiora lond to ðaere cirican saldon. Ond ðættæ mon unce tide ymb tuelfmonað mon geueorðiaē on godcundum godum 7 æc on aelmessan suæ mon hiora doed. Ic ðonne uulfred mid godes gæfe arc̄

eþis ðas forecuaedenan uuord fulliaē 7 bebeode ðæt
 mon ymb tuælfmonað hiora tid boega ðus geueordiaē
 to anes daeges to osulfes tide ge mid godcundum go-
 dum ge mid aelmessan ge aec mid higna suesen-
 dum . ðonne bebeode ic ðæt mon ðas ðing selle ymb
 tuælfmonað of liminum ðe ðis forecuaedene lond to
 limpeð of ðaem ilcan londe æt stanhamstede . cxx.
 huaetenra hlafa. 7 xxx. clenra. 7 an hrider dugunde. 7
 . iiii. scēp. 7 tua flicca. 7 . u. goes. 7 . x. hennfuglas. 7 . x.
 pund caeses gif hit fuguldaeg sie Gif hit ðonne festen
 dæg sie. selle mon uuēge cæsa 7 fisces 7 butran 7 ae-
 gera ðæt mon begeotan mæge. 7 xxx. ombra godes
 uuelesces aloð ðæt limpeð to xv. mittum. 7 mittan
 fulne huniges. oðða tuēgen uuines. suē hwaeder suae
 mon ðonne begeotan mæge Ond of higna gemenū
 godū ðaer aet ham mon geselle. cxx. gesufra hlafa
 to aelmessan for hiora saula. suae mon aet hlaforða
 tidū doeð. Ond ðas forecuaedenan suesenda all agefe
 mon ðem reogolwarde 7 he brytniē swæ higū maest
 red sie 7 ðaem sawlū soeleast. aec mon ðæt weax agæfe
 to ciricican 7 hiora sawlum nytt gedoe ðe hit man fore
 doeð. aec ic bebeode minum aesterfylgendū ðe ðæt
 lond hebban aet burnan ðæt hiae simle ymb . xii. mo-
 nað foran to ðære tide gegeorwien ten hund hlafa 7
 swae feola sufla 7 ðæt mon gedele to aelmessan aet
 ðere tide. fore mine sawle 7 osulfes 7 beorndryde aet
 cristes cirican 7 him se reogolweord on byrg gebeode
 foran to hwonne sio tid sie. aec ic bidde higon ðette
 hie ðas godcundan god gedon aet ðere tide fore hiora
 sawlū, ðæt eghwile messepriost gesinge fore osulfes
 sawle twa messan twa fore beorndryde sawle. 7 aeg-
 hwile diacon arede twa passione fore his sawle twa
 fore hire Ond eghwile godes diow gesinge twa fiftig
 fore his sawle twa fore hire. ðaette ge fore uueorolde
 sien geblitsade mid ðem weoroldcundum godum 7 hiora
 saula mid ðem godcundum godum. aec ic biddo
 higon ðæt ge me gemynen aet ðere tide mid suilce

godcunde gode suilce iow cynlic dýnce. Ic de ðas
gesettneſse sette ge hueder ge for higna lufon ge deara
saula ðe haer beforan hiora namon auuritene siondon.

VALETE IN DÑO.

CCXXVII.

UUIGLAF OF MERCIA, Aug. 28th, 831.

✠ REGI regnanti ac guuernante in perpetuum dño
do zabaoth, Anno u° dominicæ incarnat̄ . DCCC°XXXI°. Indic̄. VIII°. ego Uuiglaf gratia di rex merciorum
anno primo secundi regni mei cum consensu et licentia
meorū optimatū aliquam partem terrae iuris mei in
prouincia middelsaxanorū hoc + . v. cassatorum quod
ab incolis nominatur botewælle dabo et concedo ue-
nerabili uulfredo arc̄ episc̄ pro eius intimo spiritali
seculariq: affectu et amore hoc prædictū agellū illi
trado. cum campis siluis pratis pascuis uenationib: au-
cupationibus. omnibus usis ad eam rite ac recte perti-
nentibus liberam per omnia habeat potestatem ad ha-
bendum possidendum pfruendūq: seu uendendum aut
commutandum ꝛ cuicumq: ei herede placuerit derelin-
quendum ppetualiter habeat potestatem. his u° notis-
simis terminib: circumiacentib: in meridie mercwælle.
in occidentale parte hygereding tun 7 lullinges treo.
in aquilone u° colanhomm. in oriente terra eiusdem
ep̄i ptinens to haese. Hanc eandemq: donationem
n̄ram histius suprascripti terrae. ego uuiglaf rex cum
sapientib: meis quorū nomina infra adnotantur a pastu
regum ꝛ principum seu præfectum ab omniq: sæculari
seruitute notis et ignotis intus et foras liberabo nisi
his tantū causis expeditione et arcis munitione pontisq:
constructione et singulare prætiū contra alium omni-
busq: successoribus meis in nomine alme et indiuiduae
trinitatis hanc donationem libertatemq: huius præ-
dictae terrae fixam incontaminatāq: obseruare præcipio

si k̄ sit q̄, non optamus aliquis regum aut episcoporū
 † principum siue præfectum diabolica temeritate insti-
 gatus quod hanc n̄ram donationem infringere † minuere
 aut in aliut conuertere temptauerit quam a nobis con-
 stitutum † sciat se a dō omp̄ti alienatū et aeternae
 anathematis uinculis esse nodatum. nisi ante ea digna
 satisfactione emendare uoluerit. actum † in regale uillo
 que nominatur wicbold die . v. feria k̄ septemb̄ hancq̄
 donationem n̄ram his testib: consentientib: et signo sc̄ae
 crucis xp̄i subscribentib: quorū hic nomina infra in
 kartula karaxata habentur.

✠ Ego uniglaf rex hanc meam donationem cum
 signo sc̄ae crucis xp̄i roþ 7 suþ.

✠ Ego uulfred gratia dī arc̄ epis̄c hanc eandē dona-
 tionē cū signo sc̄ae crucis xp̄i confirm̄ 7 suþ.

✠ Ego cyneðryð regina cons̄ 7 suþ.

✠ Ego tidwulf dux cons̄ 7 suþ.

✠ Ego aeþelhard dux cons̄ 7 suþ.

✠ Ego eadwulf dux cons̄ 7 suþ.

✠ Ego sigered dux cons̄ 7 suþ.

✠ Ego aelfstan dux cons̄ 7 suþ.

✠ Ego wigmund filius regis cons̄ 7 suþ.

✠ Ego cyneberht cons̄ 7 suþ.

✠ Ego aelfred pedisecus cons̄ 7 suþ.

✠ Ego headda þr cons̄ 7 suþ.

✠ Ego aldred cons̄ 7 suþ.

✠ Ego heahferð cons̄ 7 suþ.

✠ Ego aeþelhun cons̄ 7 suþ.

✠ Ego monna cons̄ 7 suþ.

CCXXVIII.

EADWALD, 831.

✠ Dis is geþinge eadwaldes osheringes 7 cyne-
 ðryðe eþelmodes lafe aldormonnes ymbe þet lond et
 cert ðe hire eþelmod hire hlabard salde wes hit be-

cueden osbearte his broðar suna gif he cyneðryðe oferlifde 7 siððan neniggra meihanda ma ðes cynnes ac hia hit atuge yfter hira dege swe hit him boem rehticast 7 elmehtlicast were ðonne hebfað eadwald and cyne ðas wisan ðus fundene mid hira friandum gib eadwald leng lifige ðonne cyneðryð geselle et ðem londe et cert .x. ðusenda gif he gewite er ðonne hia his barna sue hwelc sue lifes sie agefe ðet feoh oniatee sue hit soelest sie forða hit begetan nis eðelmode enig meghond neor ðes cynnes ðanne eadwald his modar his broðar dohtar mest cyn ðet he ðet lond hebbe 7 his beorn yfter him and sue ateon sue him nytlicas ðynce for ða ðe hit mid reohte begetan.

✠ Ego ceolnoð mid godes ercebisċ þis mid xp̄s rode tacne festnie 7 write.

✠ Ego ðelwald episċ ǫs

✠ Ego whelm episċ ǫs

✠ Ego osmund þr ǫs

✠ Ego eðelwald þr ǫs

✠ Ego biarnhelm þr ǫs

✠ Ego biarnheah þr ǫs

✠ Ego eardulf þr ǫs

✠ Ego eðelmund þr aþþ ǫs

✠ Ego sefred þr ǫs

✠ Ego biarnhelm þr ǫs

✠ Ego eadgar þr aþþ ǫs

✠ Ego elfstan þr ǫs

✠ Ego sigefrēð þr ǫs

✠ Ego sigefrēð aþ dċ ǫs

✠ Ego ealhstan aþ dċ ǫs

. aþ dċ ǫs

✠ Ego cialbarht sþ dċ ǫs

✠ Ego wealdhelm sþ dċ ǫs

✠ Ego tirwald sþ dċ ǫs

✠ Ego oba ǫs

✠ Ego biarnhelm þraþþ ǫs

✠ Ego sigemund þr ǫs

✠ Ego herefrēð þr ǫs

✠ Ego wanhelm þr ǫs

✠ Ego winibeald ǫs

✠ Ego wermund ǫs

CCXXIX.

EALHBURH, about 831.

✠ Ðis sindan geðinga ealhburge 7 eadwealdes et ðem lande et burnan hwet man elce gere ob ðem lande to cristes cirican ðem hiwum agiabān scel for ealhburge 7 for ealdred 7 fore eadweald 7 ealawynne . xl. ambra mealtē 7 xl. 7 cc. hlaba . i. wege cesa

. i. wege spesces . i. eald hriðer . iiii. weðras . x. goes . xx. henfugla . iiii. foðra weada . 7 ic ealzburg bebiade eadwealde minem mege an godes naman 7 an ealra his haligra ðet he ðis wel healde his dei 7 siððan forð bebeode his erbum to healdenne ða hwile ðehit cristen se ✠ 7 suelc mon se ðet lond hebbe eghwylce sunnan dege . xx. gesufra hlafa to ðare cirican for ealdredes saule 7 for ealzburgge. ✠ ðis is sia elmesse ðe ealhhere behead ealawynne his dochter et ðenglesham et . iii. sulungum elce gere . c. peñ to cristes-cirican ðem higum 7 suelc man se ðisses landes bruce agebe ðis fiah an godes gewitnesse 7 an ealra his haligra 7 suilc man sue hit awege ðonne se hit on his sawale nas on ðes ðe hit don het.

CCXXX.

WERHARD, 832.

✠ ANNO dominicæ incarnationis DCCCXXX, Ego Werhardus dei gratia presbyter his literis intimare cupio quomodo uolo post obitum meum substantiam meam et terras diuidere, quas, donante deo, et Wulferdo archiepiscopo propinquo meo auxiliante, adquisiui. Inprimis autem cum magna humilitate et humili deuotione reddo aecclesie Christi et monachis, fratribus meis ibidem deo seruientibus, omnes terras infra Cantiam et extra, quas hactenus tenui, donante prae-fato archiepiscopo et consentiente praedicta familia Christi. Praecipit enim mihi idem archiepiscopus hoc ita facere, eo quod easdem terras ad opus iam saepedictae familiae eruisset, et cum magno labore adquisisset, pro remuneratione aeternae salutis. Haec autem sunt nomina terrarum quas reddo. Hergas . c. et . iiii. hidas, Otteford . c. hidas, Grauenea . xxxii. hidas, Burnan . xliiii. hidas, Oeswalun . x. hidas. Bereham, quam idem archiepiscopus et monachi aecclesiae Christi mihi dederunt pro commutatione ter-

rae de Clive . xxxvi. hidas ; unum iugum quod iacet in australi parte Limene, et ab incolis nominatur Lambaham pertinet autem ad Burnan et reddit . xl. pensas casei, et agnos et lanam absque caseo. Aliud iugum apud Northuuda, et reddere debet . cxx. mensuras quas Angli dicunt Ambres de sale, marascos omnes in australi parte Limene et in aquilone cum praefatis terris deuote reddo. Mansionem quoque quae est in aquiloni parte Doroberniae muris et clausulam quod Angli dicunt Ceage, quae pertinet ad praedictam mansionem. Hanc autem redditionem ideo ex parte reddo quia ipse dominus meus archiepiscopus ita praecepit mihi, et in scripto quod ipse scribere fecit antequam infirmaretur de diuisione rerum suarum hoc idem notari praecepit. In quo etiam scripto constituit elemosinam quam cotidie fieri praecepit, in illis terris quas ipse adquisiuit pro anima sua et pro animabus omnium illorum qui aecclesiae Christi aliquid auxilium impendissent, et hoc intentissime fieri praecepit ita ut diceret, inter deum et sequentes nos archiepiscopos sit de facienda aut negligenda ista elemosina a me ordinata. Apud Hergam v. pauperes, apud Otteford v. apud Clive ii. apud Grauenea ii. apud Oesualun vii. in ciuitate Doroberniae vi. unicuique detur cotidie ad manducandum quod conuenienter sit satis, et per annum cuique pauperi ad uestitum xxvi. denarii. Cotidie quoque praecepit missam celebrari pro animabus supramemoratorum. In anniuersario suo praecepit dari . m. pauperibus ad manducandum, cuique panem unum et caseum, aut lardum et denarium unum. Hoc est praeceptum archiepiscopi Wulfredi. Ego quoque Werhardus presbyter concedo aecclesiae Christi praenominatae . xxxii. hidas de patrimonio meo, quas dare possum cui uolo in ciuitate Dorobernia, pro salute animae meae et Wulfredi archiepiscopi, de patrimonio meo quas dare possum cui uolo, nomine Hyse. Aliam quoque terram nomine Mesgeldesuurthe quam Ceol-

nothus archiepiscopus et monachi saepe nominatae ecclesiae Christi mihi dederunt eidem ecclesiae redono. Adhuc addo terram octo hidarum nomine Cuniland. Super haec xxx. hidas cum uilla nomine Turcham in prouincia Middlesexan. Uideant ergo fratres et domini mei monachi ecclesiae Christi, ut memores sint animae meae; quia libenti animo reddidi quod reddere debui, et quod meum fuit, deuotissimo animo Christo contuli.

CCXXXI.

LUFÄ, 832.

✠ Ic lufa mid godes gefe ancilla ði wes soecende 7 smeagende ymb mine saul ðearfe mid ceolnoðes ærcebiscopes geðeahhte 7 ðara hiona et cristes cirican willa ic gesellan of ðem ærfe ðe me god forgef 7 mine friond to gefultumedan ælce gere . LX. ambra maltes 7 . CL. hlafa . L. hwite hlafa . CXX. elmes hlafes an hriðer an suin . IIII. weðras . II. wega spices 7 ceses ðem higum to cristes circcan for mine saule 7 minra frionda 7 mega ðe me to gode gefultumedan and ðæt sie simle to adsumsio scæe marie ymb . XII. monað end sue eihwele mon swe ðis lond hebbe minra ærbenumena ðis agefe 7 mittan fulne huniges . X. goes . XX. henfuglas.

✠ Ic ceolnoð mid godes gefe ercebisc mid cristes rode tacne ðis festnie 7 write

✠ beagmund p̄r gethafie 7 mid write

✠ wealhhere p̄r

✠ swiðberht diaç

✠ osmund p̄r

✠ beornheah diaç

✠ deimund p̄r

✠ æðelmund diaç

✠ æðelwald diaç

✠ wighelm diaç

✠ werbald diaç

✠ lubo

✠ sifreð diaç

✠

✠ Ic luba eaðmod godes ðiwen ðas forecwedenan god 7 ðas elmessan gesette 7 gefestnie ob minem erfelande et mundlingham ðem hiium to cristes cirican

7 ic bidde 7 an godes libgendes naman bebiade ðæm men ðe ðis land 7 ðis erbe hebbe et mundlingham ðet he ðas god forðleste oð wiaralde ende se man se ðis healdan wille 7 lestan ðet ic beboden hebbe an ðisem gewrite se him seald 7 gehealden sia hia-benlice bledsung se his ferwerne oððe hit agele se him seald 7 gehealden helle wite bute he to fulre bote gec-cerran wille gode 7 mannum uene ualete.

Indorsed ✠ lufe þincg-gewrit.

CCXXXII.

ECGBERHT, Dec. 26th, 833.

✠ IN nomine domini nostri Ihesu Christi! Ego Ecgbertus gratia dei occidentalium Saxonum rex, cum consensu et communi consilio episcoporum et principum meorum ac totius plebis meae seniorum, hanc testimonii cartulam conscribere iussi; id est decem manentium terrae illius ubi dicitur Wennland iuxta ut firmiter iuxta antiquam conscriptionem ipsis possessoribus quorum propria haereditas, id sunt tres sorores Beornwyn, Alfred, Uualenburch, assignata permaneat cum eiusdem territoriis, et omnibus rebus ad se pertinentibus, absque ulla contradictione firma stabilitate perseueret. Et iccirco fecimus, quia nescimus pro qua causa contingit quod anteriora scripsiuncula perdita fuissent. Et si unquam eueniat ut ab alicui hominum inuenta reperiantur, nisi in subam̃ et sustentationem hiisdem haeredibus perueniant, sint semper diiudicata atque praescripta ab omnibus catholicis erectam fidem colentibus, illam utraque terram easdem praenominatae sorores inter se diidentes unusquisque illarum accepit III. cassatos et quarte tertiam partem sibi in proprium ius. Contigit ꝥ post annorum curriculum ut easdem praenominatae sorores plus de paterna haereditate suscipientes Bearnuine recessit in Domnoniam et ibi

partem suum sumpsit in loco qui uocatur Derentune homm. Et aliis duobus has x. manentes prout illis placuit diuidendas dimisit. At illi uero inter se diuidentes, Alfred accepit sibi in occidentali parte in dominium peculiare duos cassatos. Territoria uero huius agelli ista sunt etc.

Scripta est . k. huius priuilegii scedula anno dominicae incarnationis DCCCXXXIII^o. Indictione XII. die qua Sancti Stephani prothomartiris solempnitas celebratur, in uilla regali qui uocatur Dornuerecestre, coram ydoneis adstipulatoribus, quorum nomina subter notata patescunt. Si quis autem tyrannica potestate inflatus et diabolica fraude deceptus hoc infringere aut minuere ausus sit, sciat se excommunicatum et a societate sanctorum separatam et ante tribunal Christi rationem redditurum.

✠ Ego Ecgbertus rex hanc nostram communem corroborationem propria manu signo sanctae crucis sic confirmo. ✠ Ego Alstanus episcopus consensi et subscripsi.

CCXXXIII.

* UUIGLAF, May 26th, 833.

✠ UUITLAFIUS dispositione diuina rex Merciorum, omnibus christicolis uniuersam Merciam inhabitantibus salutem sempiternam. Magnalia dei praedicare et publicare minime mihi uerecundum, sed uere uidetur honorificum et gloriosum; unde aperte confiteor domino, qui in altis habitat, humilia respiciens in coelo et in terra, quoniam ad tempus iratus est mihi conuersus est furor suus, et consolatus est me, humilians in ira sua peccatorem usque ad terram, detrahens usque ad puluerem, et iterum in misericordia sua suscitans de puluere egenum, et de stercore erigens pauperem, ut sedeam cum principibus et solium gloriae teneam. In die igitur bonorum ne immemor sim maiorum, memor ero Rahab et Babylonis; scientium me

non Rahab meretricis, sed Etheldrithae sanctissimae uirginis, cognatae meae, pro sponsi sui agni immaculati amore Croylandiae reclusae, et in tempore tribulationis meae me in cella sua quatuor mensium spatio diligentissime abscondentis a facie inimici et persequentis; memor etiam ero Babylonis, non turris confusionis, sed sanctissimae aecclesiae Croylandensis, quae terra turris ad coelum ascendens uigiliis et orationibus, psalmis et lectionibus, disciplinis et afflictionibus, lacrimis et singultibus, eleemosinis et innumeris aliis deuotionibus pietatisque operibus, pro saeculo peccatore fortissimam uiolentiam regno coelorum ingerit die ac nocte. Itaque quoniam uenerabilis pater dominus Siuardus abbas Croylandiae protexit me in tabernaculo suo in die malorum, celans ac saluans a facie tribulantis; ultra priuilegia meorum antecessorum regum Merciorum, qui praedictum monasterium uariis libertatibus et donariis nobiliter illustrarunt, offero et ego magno altari praedicti monasterii de paupertate mea calicem aureum, crucem auream, et tabulam capellae propriae laminis aureis deauratam, me profitens dictae aecclesiae perpetuum pro uiribus defensorem. Insuper praecipio omnibus ministris meis per uniuersam Merciam constitutis, quod abbati Croylandiae, monachis, et omnibus fratribus illius sanctissimi monasterii, cum ad ciuitates et castella regia pro quocunque negotio accesserint, tamquam Unimundo filio meo, uel mihi, obediant in omnibus et ministrent, nihil pro expensis, quas ipsi, uel sui fecerint ibidem, ab eis accipientes, sed cum litera uel signo dictorum monachorum, archarius meus omnes expensas huiusmodi, cum dicti ministri mei annumerauerint, pro fisco integre acceptabit.

Uolo etiam et praecipio, quod quicumque in regno meo pro quocunque delicto reus inuentus et legibus obnoxius fuerit, si fugerit ad dictum monasterium, et coram abbate dicti monasterii, qui pro tempore fuerit,

gratiam sanctissimi confessoris Guthlaci ibidem corporaliter quiescentis inuocans, fidelitatem ei et seruitium iurauerit sempiternum; saluus et securus sub protectione abbatis et monachorum suorum, in quocunque seruitio per totam insulam Croylandiae ipsum posuerint, sicut in asylo, uel in camera mea propria, pace mea et impunitate gaudeat, nullusque ministrorum meorum ultra illum insequi audeat, nec in aliquo molestare sub poena perditionis dextri sui pedis, quicumque de meo regno istud meum priuilegium tentauerit in aliquo uiolare. Licebitque dicto fugitio in quibusque aquis quae dictam insulam ambiunt, nauigare et piscari, ac aliter, quomodocunque a dominis suis assignatus fuerit, laborare, absque ministrorum meorum uel alicuius alterius calumnia uel grauamine. Quod si extra dictas aquas uel metas dicti monasterii captus aliquando fuerit, poenam quam quondam meruit, siue mortem, siue membrorum suorum mutilationem, si ministri mei, uel quicumque sui aduersarii per iuramentum sex hominum fide dignorum probare poterunt, quod extra metas suas inuentus fuerit, absque ulla gratia sustinebit. Dictas uero metas monasterii Croyland in quinque eius aquas praedictas tam ministris meis, quam abbati et monachis suis pro suis dictis fugitiuis describere feci et notare. Dictae namque aquae uocantur istis nominibus uidelicet Schepishee ad orientem in cuius ripa occidentali crux lignea stat uetusta, et distat ab ipsa aqua per decem pedes, aequaliter posita in medio inter duos angulos eiusdem insulae, scilicet Asuiktoft, qui est angulus et meta dictae insulae contra uulturnum, et Teduarker qui est angulus et meta dictae insulae contra subsolanum. Secunda aqua, quae claudit dictam insulam ad austrum uocatur Southee, in cuius ripa posita est crux lapidea, distans a Namanlandhirne per quinque perticatas, et a Southee per sex perticatas, ubi Southee intrat in aquam de Nene quae currit ad pontem de Croyland: sed metae

fugitiuorum in illa parte diriguntur in mariscum occidentale per Einfet, contra africanum, et sic usque ad Foluuardstakyng contra eorum, et sic diuertendo ad boream, ubi Southlake intrat in aquam de Ueland ex opposito lapideae crucis, quae stat in boreali ripa dictae aquae de Ueland, distans ab ipsa aqua per quinque pedes, quae currit inde ad praedictum pontem de Croyland: sed metae fugitiuorum ab illa cruce diriguntur in mariscum boreale directe usque ad Oggot, qui est angulus metarum contra faonium, et sic redeundo uersus orientem per Uodelade, usque ad Apynholt, et ibi ascendendo per aquam de Ueland, quae est quarta aqua claudens insulam in illa parte, sicut tertia aqua de Nene claudit eam ex altera parte pontis de Croyland usque ad seueram de Asendyk, cadentis in Ueland, ubi stans fracta crux lapidea distat ab ipsa aqua de Asendyk [per tres perticatas in eius ripa australi; et ipsa aqua de Asendyk]¹ est quinta aqua claudens ab illo loco insulam praedictam, contra aquilonem usque ad Asuuyktoft. Si extra istas quinque aquas et metas praenominatas fugitiuus inuentus fuerit, tanquam Semei extra Ierusalem publicis legibus subiiciendus, poenam quam meruit patietur. Quod si infra praedictas aquas et metas, et praedictarum aquarum ripas exteriores homicidium, furtum, uel aliam forisfacturam fecerit, per balliuos dicti monasterii capiendus, iuxta [demerita]¹ in ipsa insula, cuius immunitatem perdidit, patietur, et ibidem iudicandus in carcere abbatis condemnabitur. Et ut istud meum priuilegium firmiter et fortius ad posteros perseueret, per dominum meum Ecgbertum regem Uuest Saxoniae, et Athelulphum filium eius illud obtinui confirmari.

Offero etiam secretario dicti monasterii in ministerium sanctissimi altaris chlamydem coccineam, qua indutus eram in coronatione mea, ad capam inde siue casulam faciendam; et in aecclesiae sanctissimae orna-

¹ Wanting in the MS.

mentum, uelum meum aureum quo inciditur excidium Troiae in meo anniuersario si placuerit in parietibus suspendendum. Offero etiam refectorario dicti monasterii ad usum praesidentis quotidie in refectorio, scyphum meum deauratum, et per totam partem exteriorem, barbaris uictoribus ad dracones pugnantibus caelatum, quem crucibolum meum solitus sum uocare, quia signum crucis per transversam scyphi imprimitur interius, cum quatuor angulis simili impressione protuberantibus; et cornu meae mensae, ut senes monasterii bibant inde in festis sanctorum, et in suis benedictionibus meminerint aliquando animae Uuitlaffi donatoris.

Confirmo etiam dicto monasterio omnes terras et tenementa, possessiones, et earum peculia, et omnia alia donaria, quae praedecessores mei reges Merciorum, et eorum proceres, uel alii fideles Christiani, siue Iudaei, dictis monachis dederunt, uendiderunt, uel inuadiauerunt, aut aliquo alio modo in perpetuam possessionem tradiderunt; et specialiter donum Thoroldi quondam uicecomitis Lincolniae in Bokenhale, uidelicet duas carucatas terrae et dimidiam, et uiginti sex acras prati, et quinquaginta acras syluae, [et LXX. acras]¹ de Brusche. Item donum Geolphi filii Maltae in Halington, uiz. quatuor bouatas terrae de innland, et decem bouatas in seruitio, et triginti quatuor acras prati in Gerinthorp. Item donum Fregisti militis uiz. totam uillam de Langtoft et in campis eiusdem uillae sex carucatas terrae arabilis, habentes in longitudine quindecim quarentenas, et nouem quarentenas in latitudine, et centum acras prati, et syluam et mariscum duarum leucarum in longitudine, et duarum leucarum in latitudine. Et acclesiam eiusdem uillae, et XL. acras de eodem feodo in campo de Depyng. Item donum Algari militis [filii Northlang,]¹ scilicet Northlang in Baston, uiz.

¹ Wanting in the MS.

quatuor carucatas terrae arabilis, continentes in longitudine octo quarentenas, et octo quarentenas in latitudine, et XLV. acras prati, et mariscum continens in longitudine XVI. quarentenas, et VIII. quarentenas in latitudine, et aecclesiam eiusdem uillae, et unum molendinum, et dimidium alterius molendini, et totam piscariam in aqua a molendino uersus occidentem usque ad finem eiusdem marisci eiusdem uillae uersus orientem. Item donum eiusdem Algari militis in Remyngale, uiz. tres carucatas terrae arabilis, et XL. acras prati. Item donum Normanni quondam uicecomitis in Sutton iuxta Bosuorthe, duas carucatas terrae, et unum molendinum uentricium. Item donum eiusdem Normanni in Stapilton, uiz. manerium et duas carucatas terrae. Item donum eiusdem in Badby, uiz. quatuor hidas terrae cum appendiciis. Item donum domini Algari comitis in Holbecke, et in Cappelade, uiz. quatuor carucatas, et sex bouatas, et octodecim acras prati et mariscum. Item donum eiusdem in uilla sua de Spaldelyng, uiz. tres carucatas terrae. [Item donum eiusdem in uilla sua de Pyncebek, uidelicet unam carucatam terrae. Item donum eiusdem in Algarkirke uilla sua, uidelicet undecim bouatas terrae: et in parochia de Sutterton tres carucatas terrae, et unam bouatam, et XXVI. acras prati,]¹ et quatuor salinas cum aecclesia eiusdem uillae. Item donum Osuui militis in Draytona, uiz. octo hidas terrae et quatuor uirgatas et aecclesiam eiusdem uillae. Item donum Asketelli coqui mei in Glaphorn, uidelicet, tres uirgatas terrae. Item donum Uulgeti quondam pincernae mei, in Peiekyrke tres uirgatas terrae. Item donum [Eduphi]¹ nuncii mei in Laithorp, unam bouatam terrae. Item donum Siuuardi uicecomitis in Kyrkeby, tres bouatas terrae, unam mansionem, et tria cotagia. Et in Staundon donum Sigburgae comitissae, quinque hidas terrae, et donum Uulnoti dapi-

¹ Wanting in the MS.

feri mei in Adyngtona, uidelicet, duas hidas terrae, et piscariam cum aduocatione aecclesiae eiusdem uillae, et in alia Adyngtona ex dono eiusdem unam uirgatam terrae. Istas terras et tenementa praedicto monasterio Croylandiae, et monachis ibidem deo seruientibus, in pacificam et perpetuam possessionem concedo, trado, et confirmo, habenda de me et haeredibus meis quibuscunque regibus Merciorum post me successuris, in puram et perpetuam eleemosynam libere, quiete, et solute ab omnibus oneribus saecularibus, exactionibus, et uectigalibus uniuersis, quocunque nomine censeantur. Quod si quis aduersarius, instigante diabolo, in quibuscunque praedictis terris aut tenementis, tot regum spatio pacifice possessis et eorum auctoritate confirmatis, calumniam ponere uoluerit in futurum, me et successores meos reges Merciorum profiteor presenti chirographo et polliceor, dicti monasterii futuros in perpetuum defensores.

✠ Istud chirographum domino Siuuardo abbati patri meo, et Etheldrihae sanctissimae uirgini, pro Christi amore ibidem reclusae, carne quidem cognatae meae, sed (quod magis est) in Christo charissimae sorori, quondam promissum, in praesentia dominorum meorum Ecgberti regis Uuest Saxoniae et Athelulphi filii eius, coram pontificibus et proceribus maioribus totius Angliae, in ciuitate Londonia (ubi omnes congregati fuimus pro consilio capiendo contra Danicos piratas Angliae littora assidue infestantes) signo sanctae crucis confirmari. ✠ Ego Celnothus archiepiscopus Doroberniensis consului. ✠ Ego Enbaldus archiepiscopus Eboracensis consignauit. ✠ Ego Osmundus Londoniensis episcopus collaudauit. ✠ Ego Helmstanus episcopus Uuintoniensis assensum praebuit. ✠ Ego Hereuinus episcopus Lichefeldensis consensit. ✠ Ego Cedda Herfordensis episcopus aspirauit. ✠ Ego Adelstanus Schireburnensis episcopus procurauit. ✠ Ego Humbrichtus Helmamensis episcopus approbauit.

✠ Ego Uuilredus Dommocensis episcopus annui. ✠
 Ego Herferdus Uuigorniensis episcopus gratum habui.
 ✠ Ego Goduuinus Roffensis episcopus faui. ✠ Ego
 Hedda abbas de Medeshamsted ratificaui. ✠ Ego
 Ambertus abbas Ripadii interfui. ✠ Ego Kyneuuinus
 abbas de Bardeney astiti. ✠ Ego Ecgbertus rex
 Uuest Saxoniae concessi. ✠ Ego Athelulphus filius
 regis Uuest Saxoniae consensum dedi. ✠ Ego Uul-
 hardus dux affui. ✠ Ego Athelmus dux audiui. ✠
 Ego Herenbrichtus dux acceptaui. ✠ Ego Suithunus
 presbyter regis Ecgberti praesens fui. ✠ Ego Bosa,
 scriba regis Uuithlafii, manu mea chirographum istud
 scripsi. ✠ Ego Uuithlafius domini nostri Ihesu
 Christi gratia rex Merciorum, ad sanctae matris aec-
 clesiae honorem, et diuini cultus exaltationem, anno
 incarnationis eiusdem nostri saluatoris octingentesimo
 tricesimo tertio, in festo Sancti Augustini confessoris,
 doctoris, et apostoli nostrae gentis, haec pauca offero,
 pluraque offerem, quin corpus meum in morte mea
 tam sancto monasterio promitterem, nisi antea sepul-
 turam meam Ripadio deuouissem. Ueruntamen spi-
 ritus meus permanebit uobiscum in aeternum.

 CCXXXIV.

ECGBERHT OF KENT, 833.

✠ REGNANTE in perpetuum dño nño ihu xpo. Cum
 cuncta cotidie fugitiue uitae tempora prosperis et
 aduersis causis consistere cernimus . rapidissimoq:
 cursu annorum spatia regnorumq: ubiq: gaudia . fini-
 ta esse manifestissimis signis declaratum est Qua-
 propter ego ecgberhtus rex cantie nec non et aliarū
 gentium . cum consensu ac licentia meorum optimatum
 non p pecunia sed p remedio animae meae et pro
 expiatione scelerum meorum . aliquantulam partem
 terrae iuris mei id est centum quinquaginta iugera

libenter donans impendo . ad aecclesiam beatae genetricis di et dñi nři ihu xp̄i 7 dunne abb̄ suisq; sociis . in loco qui dicitur sandtun . et in eodem loco sali coquenda iuxta limenae . et in silua ubi dicitur andred centum uiginti plaustra ad coquendum sal. Et his limitibus haec telluris particula circūgyrari uidetur . ab oriente terra regis . ab austro fluuius qui d̄r liminae . ab occasu et in septentrione hudanfleo. si quis autem aliquando pulsatus aut iudicatus fuerit aut heredis meus hoc neglexerit cū iuda traditore dampnatus in inferno inferiore. Scripta est haec cartula anno ab incarnatione dñi nři ihu xp̄i . DCCLXXIII. his testibus consentientibus quorū nomina inferius annotari uidentur.

✠ Ego ecgberht rex hanc meam donatione signū crucis xp̄i inpressi.

✠ Ego cialnoth gratia di archēps hanc p̄dictā donationē cū signo sc̄ae crucis xp̄i roborauī 7 subscripsi.

✠ Ego beornmod ep̄s con̄s 7 subs̄c.

✠ Ego alhstan ep̄s con̄s 7 subs̄c.

✠ Ego coenred ep̄s con̄s 7 subs̄c.

✠ Ego osmod dux con̄s 7 subs̄c.

✠ Ego uulfhard dux con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego eanuulf dux con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego bofa dux con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego drihtnoth abb̄ con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego freodoric abb̄ con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego heaberht diaç con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego beornmod m̄ con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego heanoth m̄ con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego oshere m̄ con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego alhere m̄ con̄s 7 sub̄s.

✠ Ego lulla m̄ con̄s 7 sub̄s.

CCXXXV.

ABBA, 835.

✠ Ic abba . geroefa cyðe 7 writan hate hu min willa is þæt mon ymb min ærfe gedoe æfter minū dæge . ærest ymb min lond þe ic hæbbe 7 me god lah 7 ic æt minū hlafordū begæt. is min willa gif me god bearnes unnan wille ðæt hit foe to londe æfter me 7 his bruce mid minū gemeccan 7 siōððan swæ forð min cynn ða hwile þe god wille ðæt ðeara ænig sie þe londes weorðe sie 7 land gehaldan cunne . gif me ðonne gifeðe sie ðæt ic bearn begeotan ne mege þonne is min willa þæt hit hæbbe min wif ða hwile ðe hia hit mid clennisse gehaldan wile 7 min broðar alchhere hire fultume 7 þæt lond hire nytt gedoe . 7 him man selle an half swulung an ciollan dene to habbanne 7 to brucanne wiððan ðe he ðy geornliocar hire ðearfa bega 7 bewiotige. 7 mon selle him to ðem londe . IIII. oxan . 7 II. cy . 7 L. scepa 7 ænne horn . gif min wif ðonne hia nulle mid clennisse swæ gehaldan 7 hire liofre sie oðer hemed to niomanne ðonne foen mine megas to ðem londe 7 hire agefen hire agen . gif hire ðonne liofre sie ynster to gānganne oðða suð to farranne ðonne agefen hie twægen mine megas alchhere 7 æðelwold hire . twa ðusenda 7 fon him to ðem londe 7 agefe mon to liminge . L. eawa 7 . v. cƿ . fore hie 7 mon selle to folcanstane in mid minū lice . X. oxan . 7. X. cy . 7. C. eawa . 7. C. swina . 7 higum ansundran . D. peñd . wiððan ðe min wiif her be nuge innganges swæ mid minū lice swæ siōððan yferran dogre swæ hwæder swæ hire liofre sie . gif higan ðonne oððe hlaford þæt nulle hire mynsterlifes geunnan . oðða hia siolf nulle 7 hire oðer ðing liofre sie . þonne agefe mon ten hund peñd inn mid minū lice me wið legerstowe 7 higum ansundran fif hund peñd fore mine sawle . 7 ic bidde 7 bebeode swælc monn se ðæt min

lond hebbe ðæt he ælce gere agefe ðem higum æt folcanstane . L. ambra maltes . 7. VI. ambra gruta . 7. III. wega spices 7 ceses . 7. cccc. hlafa . 7 an hriðr. 7. VI. scop . 7 swælc monn seðe to minum ærfe foe ðonne gedele he ælcum messepreoste binnan cent mancus goldes 7 ælcum godes ðiowe peñd 7 to sçe petre min wærgeld twa ðusenda and freoðomund foe to minū sweorde 7 agefe ðer æt feower ðusenda 7 him mon forgefe ðer an ðreotenehund pending . 7 gif mine broðar ærfeweard gestrionen ðe londes weorðe sie þonne ann ic ðem londes . gif hie ne gestrionen oðða him sylfū ælles hwæt sele æfter hiora dege ann ic his freoðomunde gif he ðonne lifes bið. Gif him elles hwæt sæleð ðonne ann ic his minra swæstar suna swælcum se hit geþian wile 7 him gifeðe bið. 7 gif þæt gesele þæt min cynn to ðan clane gewite ðæt ðer ðeara nan ne sie ðe londes weorðe sie þonne foe se hlaford to 7 ða higon æt Kristes cirican and hit minum gaste nytt gedoen . an ðas redenne ic hit ðider selle ðe se monn seðe Kristes cirican hlaford sie se min 7 minra erfewarda forespreoca and mundbora 7 an his hlaforddome we bian moten.

✠ Ic cialnoð mid godes gefe arcebiscop ðis write 7 ðeafie 7 mid cristes rode tacne hit festniæ.

✠ Ic beagmund p̄r ðis ðeafie 7 write.

✠ Ic werhard p̄r aþ ðis ðeafie 7 write.

✠ Ic abba geroefa ðis write 7 festnie mid cristes rode tacne.

✠ Ic æoelhun p̄r ðis ðeafie 7 write.

✠ Ic abba p̄r ðis ðeafie 7 write.

✠ Ic wigmund p̄r ðis write 7 ðeafie.

✠ Ic iop p̄r ðis ðeafie 7 write.

✠ Ic osmund p̄r ðis ðeafie 7 write.

✠ Ic wealhhere diač ðis write 7 ðeafie.

✠ Ic badanoð diač ðis write 7 ðeafie.

✠ Ic heaberht diač ðis write 7 ðeafie.

✠ Ic noðwulf subdiač ðis write 7 ðeafie.

✠ Ic wealhhere subdiaċ ðis write 7 ðeafie.

✠ Ic ciolwulf subdiaċ ðis write 7 ðeafie.

Indorsed :

✠ Heregyð hafað ðas wisan binemned ofer hire deg 7 ofer abban ðæm higum et cristes cirican of ðæm londe et cealflocan . ðæt is ðonne ðritig ombra alað . 7 ðreo hund hlafa ðeara bið fiftig hwite hlafa . an weg spices 7 ceses . an ald hriðr . feower weðras . an suin oððe sex weðras . sex gos fuglas . ten henn fuglas . ðritig teapera gif hit wintres deg sie . sester fulne huniges . sester fulne butran . sester fulne saltes . and heregyð bibeadeð ðem mannum ðe efter hire to londe foen on godes noman ðæt hie ful gere witen ðet hie ðiss gelesten ðe on ðissem gewrite binemned is ðem higum to cristes cirican . and ðæt sie simle to higum beodlese ymb twelf monað agefen . 7 se mann se to londe foe agefe hire erfehonda . XIII . pund pendinga . 7 hio forgifeð fiftene pund for ðy ðe mon ðas feorme ðy soel gelæste .

Indorsed in a more modern hand :

Anno DCCC^oXXX^oV^o.

CCXXXVI.

ECGBERHT OF WESSEX, 835.

✠ IN nomine dei et domini nostri Ihesu Christi redemptoris mundi! Anno dominicae incarnationis DCCC.XXX.V. indictione XIII. Ego Ecgbert rex Occidentalium Saxonum dedi [monasterium illud] Mercham, quinquaginta manentium, ad Abbendune cum licentia et consensu totius nostrae gentis et unanimitate omnium optimatum. Haec donatio fuit facta in Pascha in Dorcheestre; et postera uice eandem donationem liberaliter in Natali confirmauimus, anno imperii nostri XXXIII. Et sic mandamus in nomine patris et filii et spiritus sancti, ut nullus superueniat hominum ibi

superbia inflatus, nec rex suum pastum requirat, uel habentes homines quos nos dicimus festigmen, nec eos qui accipitres portant uel falcones, uel caballos ducunt siue canes. Nec poenam mittere super eos quoquomodo audeat, nec princeps nec graphio hanc lenitatem praefatam in alicuius oneris molestiam mutare audeat, aut in diebus nostris uel successorum nostrorum. Si pro aliquo delicto accusatur homo dei, aecclesiae ille custos solus cum suo iuramento si audeat illum castiget. Sin autem ut recipiat alienam iustitiam, huius uicissitudinis conditionem, praefatum delictum cum simplo praetio componat. Quid plura? Ne cui hominum per uim aliquid ibi tribuatur, neque in palefridis, neque in refectiones, sed ab his omnibus liber permaneat. De illa autem tribulatione quae uitereden nominatur sit libera, nisi tamen singuli praetium soluerit ut talia accipiant. Fures quoque quos appellant ueregeld ðeofas si foris rapiantur, praetium eius dimidium illi aecclesiae, et dimidium regi detur. Et si intus rapitur, totum reddatur ad aecclesiam. Similiter de haereditate peregrinorum, id est Gallorum et Brittonum et horum similium, aecclesiae reddatur. Praetium quoque sanguinis peregrinorum, id est ueregeld, dimidiam partem rex teneat, dimidiam aecclesiae antedictae reddant. Silua quoque omnis quae illi aecclesiae et suburbanis eius suppetit, in omnibus causis sit libera, et non secetur ibi ad regis uel principis aedificia aliqua pars materiae grossi uel gracilis, sed ab omnibus defensa et libera maneat. Si quis autem praescriptis statutis noluerit obedire, sciat se alienum esse a consortio sanctae dei aecclesiae et a participatione corporis et sanguinis domini nostri Ihesu Christi, per auctoritatem beati Petri apostoli, nisi digne emendauerit quod contra dei aecclesiam fecisset.

Ego Ecgbert rex. ✠. Ego Aetheluulf filius regis. ✠.
 Ego Aelfstan episcopus. ✠. Ego Rethun episcopus. ✠.
 Ego Kinred episcopus. ✠. Ego Uulfaf abbas. ✠.

Ego Eaduald abbas.✠. Ego Uulfhar dux.✠. Ego Osmod dux.✠. Ego Uuigferd dux.✠. Et multi alii hanc libertatem praescriptam cum his testibus infra nominatis firmiter in Ihesu Christo cum signaculo sanctae crucis confirmantes roborauimus.

CCXXXVII.

UUIGLAF OF MERCIA, 836.

✠ REGNUM di querendum + sup uniuersa lucra terrena paulo testante apostolo quae enim uidentur temporalia sunt sed que non uidentur aeterna sunt quid prod + homini totum mundū lucrare si anima eius detrimentum patietur. Quapropter ego uuiglaf rex merciorū cum meis episcopis et ducib: et magistratib̄ illut monasteriū in heanbyrg in circuitu cū silua ad eam ptinentem et cum campis et pratis et cum omnib: utenssilib̄ et cum putheis salis et fornacibus plumbis 7 uillis et omnia illuc ptinentia in caelestem culmen generaliter p totum gentem merciorum et pro absolutione criminum n̄orum liberaliter liberamus a modicis et a magnis causis a notis et ignotis praeter uallis et pontes constructionem Factum + haec donatio in craeft anno dominicae incarnationis . dccc°xxx°vi°. indiē . uero . xiiii°. regni k̄ n̄i a dō concessi . vii°. p redemptione animae meae placabile atque dilectabile mente praedicta loca liberabo cum uniuersis casallis q̄ ipsis locis uniuersis s̄ subditi hoc modo p aeuum liberabo a pastu regis et principū 7 ab omni cōstructione regalis uille et a difficultate illa quā nos saxonice faestingmenn dicimus haec omnia mente concedo spontaneo. Scitote ergo uos q' hanc labens regnū p't me obtineatis q're hoc munus 7 hanc libertatem scripsi 7 scribere p̄cipi q̄ in d̄m meū desidero et in ə ineffabilem misericordiā cōfido ut d̄s n̄r ihs xp̄s meas iniq'tates quas p ignorantiam feci d̄s delere faciat Credo p hoc bonum a

cunctis me emundare digne q scriptū + peccatū ibi emenda ubi nascit̃ modo posteros meos p gloriosū 7 p mirabile nomen dñi nri ihu xp̃i humilĩ supplico ut elemosinā quā in altitudinē caeli culminis in manus dñi datā habeo communit̃ p me 7 p totū gentem merciorū tā benignit̃ stare demittetis 7 multiplicare dignemini.

✠ Ego uuiglaf rex merc̃. ✠ ego cynedryþ regina.
 ✠ ceolnoð archieþi. ✠ cyneferð eþi. ✠ ræphun eþi.
 ✠ eadulf eþi. ✠ heaberht eþi. ✠ eadulf eþi.
 ✠ alhstan eþi. ✠ beormod eþi. ✠ husa eþi.
 ✠ cunda eþi. ✠ ceolberht eþi. ✠ cynred eþi.
 ✠ eanmund aþ. ✠ uueohtred aþ. ✠ beornhelm aþ.
 ✠ ego sigred dux hanc donationem signo crucis xpi c̃irmaui. ✠ mucoel dux. ✠ tidulf dux.
 ✠ aepelhard dux. ✠ cyneberht dux. ✠ aepelulf dux.
 ✠ alhelm dux. ✠ humberht dux. ✠ aelfstan dux.
 ✠ mucoel dux. ✠ wigga. ✠ aldred. ✠ aldberht.
 ✠ aelfred. ✠ hwithyse. ✠ werenberht. ✠ wulfred.
 ✠ wiglaf. ✠ canulf. ✠ alhmund. ✠ berhtulf. ✠ ecghard.

✠ ðes friodom waes bigeten aet wiglafe cyninge mid ðaem tuentigum hida aet iddeshale end ðaes londes friodom aet habeccaham mid ðy ten hida londe aet felda bi weoduman. end mucele esninge ðæt ten hida lond aet crogleage hæbben heora dæg 7 æfter heora dæge agefe mon ðæt land into ðære halgan stowe into weogurnacestre.

Indorsed in a hand scarcely legible :

ðis is heanbirige friodom. Se waes bigeten mid ðy londe aet iddeshale 7 aet heanbyrig ten hida ðaes londes 7 aet felda ten hida on beansetum . 7 biscop gesalde sigrede aldormenn six hund scillinga on golde . 7 mucele aldormenn ten hida lond aet croglea.

CCXXXVIII.

BADANOÐ, 837.

✠ Ic badanoð beotting cyðo 7 writan hato hu min willa is ðet min ærfelond fere ðe ic et æðeluulfe cyninge begæt 7 gebohte mid fullum friodome on æce ærfe æfter minum dege 7 minra ærfewearda ðet is mines wifes 7 minra bearna. ic wille ærist me siolfne gode allmehtigum forgeofan to ðere stowe æt cristes cirican 7 min bearn ðer liffest gedoan 7 wiib 7 cild ðæm hlaforde 7 higum 7 ðære stowe befestan ober minne dei to friðe 7 to mundbyrde 7 to hlaforddome on ðæm ðingum ðe him ðearf sie 7 hie brucen londes hiora dei 7 higon gefeormien to minre tide swæ hie soeleast ðurhtion megen 7 higon us mid heora godcundum godum swę gemynen swæ us arlic 7 him ælmeslic się 7 ðonne ofer hiora dei wifes 7 cilda ic bebeode on godes noman ðæt mon agefe ðæt lond inn higum to heora beode him to brucanne on ece ærfe swæ him leofast sie. 7 ic biddo higon for godes lufe ðæt se monn se higon londes unnen to brucanne ða ilcan wisan leste on swæsendum to minre tide 7 ða godcundan lean minre saule mid gerece swe hit mine ærfenuman ær onstellen. ðonne is min willa ðæt ðissa gewriota sien twa gelice oðer habben higon mid boecum oðer mine ærfeweardas heora dei. ðonne is ðes londes ðe ic higum selle. xvi. gioc ærðe londes 7 medwe all on æce ærfe to brucanne ge minne dei ge æfter swæ to ationne swæ me mest red 7 liofast sie.

✠ ceolnoð arc episç ðiss writo 7 festnię mid cristes rode tacne

✠ alchhere dux ðiss writo 7 ðeafię

✠ bægmund prb aþ ðiss writo 7 ðeafię

✠ hysenoð p̄ ðiss writo 7 ðeafię

✠ wigmund p̄

✠ badenoð p̄

✠ sigemund

✠ eðelwulf

✠ osmund p̄r
 ✠ suiðberht diaċ
 ✠ dyddel
 ✠ cichus

✠ tile
 ✠ cyneberht
 ✠ eðelred
 ✠ badanoð

CCXXXIX.

ECGBERHT OF WESSEX, 838.

✠ IN nomine dñi n̄ri ih̄u xp̄i saluatoris mundi. anno dominicę incarnationis. DCCCXXX.VIII. indictione. I. Ego. ecgbearhtus rex cum consensu dilectissimi filii n̄ri eðelwulfi regis dabo debotissimo episcopo meo. beornmodo aliquam terre partem iuris mei. quattuor aratorum. in loco que dicitur snoddingland 7 et holanbeorge ut habeat et possideat et cuicumque uoluerit relinquat ita ut predicta terra sit liuera ab omni regali serbitia. ✠ Scripta est hec cartula in bica regali. que dicitur frericburna is testibus consentientibus et subscribentibus quorum infra nomina tenentur. et unam molinam in torrente qui dicitur holanbeorges burna. et in monte regis quinquaginta carrabas lingnorum. adiectis. quattuor denberis. hwętonstede. heahden. hese. helmanhyrst.

✠ egcberht rex.
 ✠ eðeluulf rex.
 ✠ cialnoð arhiepc.
 ✠ beornmod. ep̄sc.
 ✠ ealhstan. ep̄sc.
 ✠ eadhun. ep̄sc.
 ✠ cynred ep̄sc.
 ✠ ceolbeorht. ep̄sc.
 ✠ uulfheard. dux.
 ✠ eðeluulf dux.
 ✠ eanulf dux.
 ✠ herebearht dux.
 ✠ eðeluulf dux.
 ✠ eðelheard.

et in oriente ciuitatis hroui unum uiculum.

CCXL.

ECGBERHT, 838.

✠ REGNANTE in perpetuum dño dō nro sabaoth. Congregatum est venerabile concilium in illa famosa loco que appellatur cyningestun in regione subregie. Presidente ꝛ huic eadem dō deuote congregatione ceolnotho arc̄ epis̄c̄ ceterisq; per plurimis epis̄c̄ nec non excellentissimis regib; nris ecgberhto et aethelulfo cum omnibus gentis suæ optimatib;. Omnesq; in unum consono mente ac sincerissima cordis intentione spiritaliū sæculariūq; rerum necessitatibus inter semet ipsos commune consilio scrutantibus . quomodo pax et unanimitas ecclesiarū dī totiusq; populi xp̄iani eorum sæculari dicioni per dī omnipotentis gratiam subiecti firmissimi dilectionis uinculo seruari potuisset. Inter ea uº a prefato uenerabili arc̄ epis̄c̄ ceolnotho flagitatum ÷ quod ā regibus prenominatis ecgberhto et aethelulfo illis in sempiternam aelemosynam illum agrum æt mallingum ad ecclesiam xp̄i que sita est in doruernia ciuitate reddidissent. quod ante a baldredo rege ad eandem ecclesiam perdonata est. sed a quibusdam dictum est quia cum recta libertate facta non esset. quia in fugatu eius conscripta et concessa fuisset. Tunc uº pro intima caritatis affectu precibus epis̄c̄ aduentes cum consilio ac licentia omniū sapientum eorum spiritaliū seculariumq; graduum qui inibi congregati fuissent . hoc prefatum agrum æt mallingum pro sempiterna salute animarum suarum ac spe remunerationis æterne ad prenominatam ecclesiam xp̄i in perpetuam hereditatem cum omni libertate beniuola mente tradidissent. Hac uº condicione interposita haec prenominata donatio firma permaneat. quod nos ipsi nriq; heredes semper in posterum firmam inconcussamq; amicitia ab illo arc̄ epis̄c̄ ceolnotho eiusdem congregatione ecclesie xp̄i habeamus et ab omnibus successoribus eius hoc idem

patrocinium ac protectionem illius sedis nos et hereditas nra nriq: heredes quicumq: di uoluntatis fuerit quod illi sint in omnibus necessitatib: nris absq: omni dubitatione spontaneum paratumq: amicali amore semper inueniant seu etiam familie liberoru monasterioru qui antiquitus sub iure dominioq: abbatum abbatis-sarumq: constitute fuerint qui me meumq: patrem ecgberhtu regem pro suis propriis ac maximis necessitatib: sibi ad protectionem et ad dominiu elegerunt spiritualesq: dominos id ÷ episce mecum constituti propria uoluntate mecum habuerunt. ut in omnib: libertas et regula monasterialis uite rite ac recte ab omnib: illis seruetur. Sed et post dies meos sue libertatis electione absq: omni obstaculo cuicumque personis digni habeantur. Insuper etiam pro hac nra susceptione electioneq: nequaquam a cuicuq: potestatis homine siue regi i episce maioris minorisue personis accusati calumniantur neq: libertas eoru semper in posterum in aliqua frangatur. Nullaq: altercatio alicuius questionis inter nos nrosq: heredes et hereditatem nram et illum arc episcpum successoresq: eius et ecclesiam xpi et familiam eius ex hac die et deinceps inimicaliter exorta sit. sed pax nra conglutinata amore uigere florere crescereq: inter nos nrosq: carissimos amicos perpetualiter ualeat. duasq: scripturas per omnia consimiles huius reconciliationis conscribere statuimus. alteram habeat arc episce cum telligraphis ecclesie xpi. alteram ecgberht et aethelulf reges cum hereditatis eoru scripturis. Actum ÷ k anno dominice incarnati. DCCCXXVIII. Indict. i. die IIII. feria. his testib: consentientib: qui hanc nrm reconciliationem signo sce crucis xpi confirmantes subscripserunt.

✠ Ego ceolnoht gratia di arc episce hanc reconciliationem et istam confirmať cum signo sce crucis xpi roť 7 sub.

✠ Ego bægmund pť ať cons 7 sub.

✠ Ego uerhard pť ať cons 7 sub.

- ✠ Ego brunhard p̄r cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego hysenoth p̄r cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego osmund p̄r cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego hunred p̄r cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego wigmund p̄r cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego beornnoð p̄r cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego heaberht diaċ cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego badanoð diaċ cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego uuealhhere diaċ cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego ceolwulf sub diaċ cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego noðwulf s̄ diaċ cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego ceolwulf s̄ diaċ cons̄ 7 sub̄.

Pro ampliore itaq; confirmatione iterū adducta ÷ hæc scedula corā æthelulfū regē et optimates eius in uilla regali qui appellatur uuiltūn his testib; consentientib; et subscribentib; quorū nomina subter prænотата s̄.

- ✠ Ego æþeluulf rex cons̄ et sub̄.
- ✠ Ego alhstan episċ cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Ego eadhūn episċ cons̄ 7 sub̄.
- ✠ Signū mā wulfhardi p̄rin.
- ✠ Siġ mā æþeluulfi p̄rin.
- ✠ Siġ mā eanwulfi p̄rin.
- ✠ Siġ mā eadberhti diaċ.
- ✠ Siġ mā æþelheardi miniš.
- ✠ Siġ mā ecgberhti miniš.
- ✠ Siġ mā alhstani miniš.
- ✠ Siġ mā osmundi miniš.
- ✠ Siġ mā hudan miniš.
- ✠ Siġ mā ôsrici ministri.
- ✠ Siġ mā ceolrædi miniš.
- ✠ Siġ mā uulfafi miniš.

✠ Anno ab incarnatiō xpi . DCCC.XXX.VIIII. indicatione . II. primo uidelicet anno regni eðeluulfi regis post obitum patris sui factum est uenerabile conciliabulum omnium episcoporū qui erant in australe parte fluminis humbrę in loco quæ dicitur æt astran ibi que pro firma stabilitate hec eadem scedula adducta est. et cum sig crucis xpi ab hiis testibus roborata quorum nomina subter prænotata cernentibus clare patescunt.

✠ Ego ceolnoð gratia di donante dño archi epi hanc reconciliationem iterato uice confirmeus signum scę crucis exarauī et in nomine scę trinitatis omnib: fidelib: obseruandum ꝑcipio.

- ✠ Sig mā alhstani epi.
- ✠ Sig mā helmstani epi.
- ✠ Sig mā humberhti epi.
- ✠ Sig mā cynredi epi.
- ✠ Sig mā cyneferði epi.
- ✠ Sig mā ræðhuni epi.
- ✠ Sig mā heaberhti epi.
- ✠ Sig mā ceolberhti epi.
- ✠ Sig mā beorhtredi epi.
- ✠ Sig mā uuillredi epi.
- ✠ Sig mā cuðuulfi epi.

LONDON:
PRINTED BY SAMUEL BENTLEY,
Bangor House, Shoe Lane.

3 2044 012 691 473

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

~~OUT~~ 51
 DUE 67 H
 1160594
 4 3719
 FEB 12 1974
 CHARGE
 100

